

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

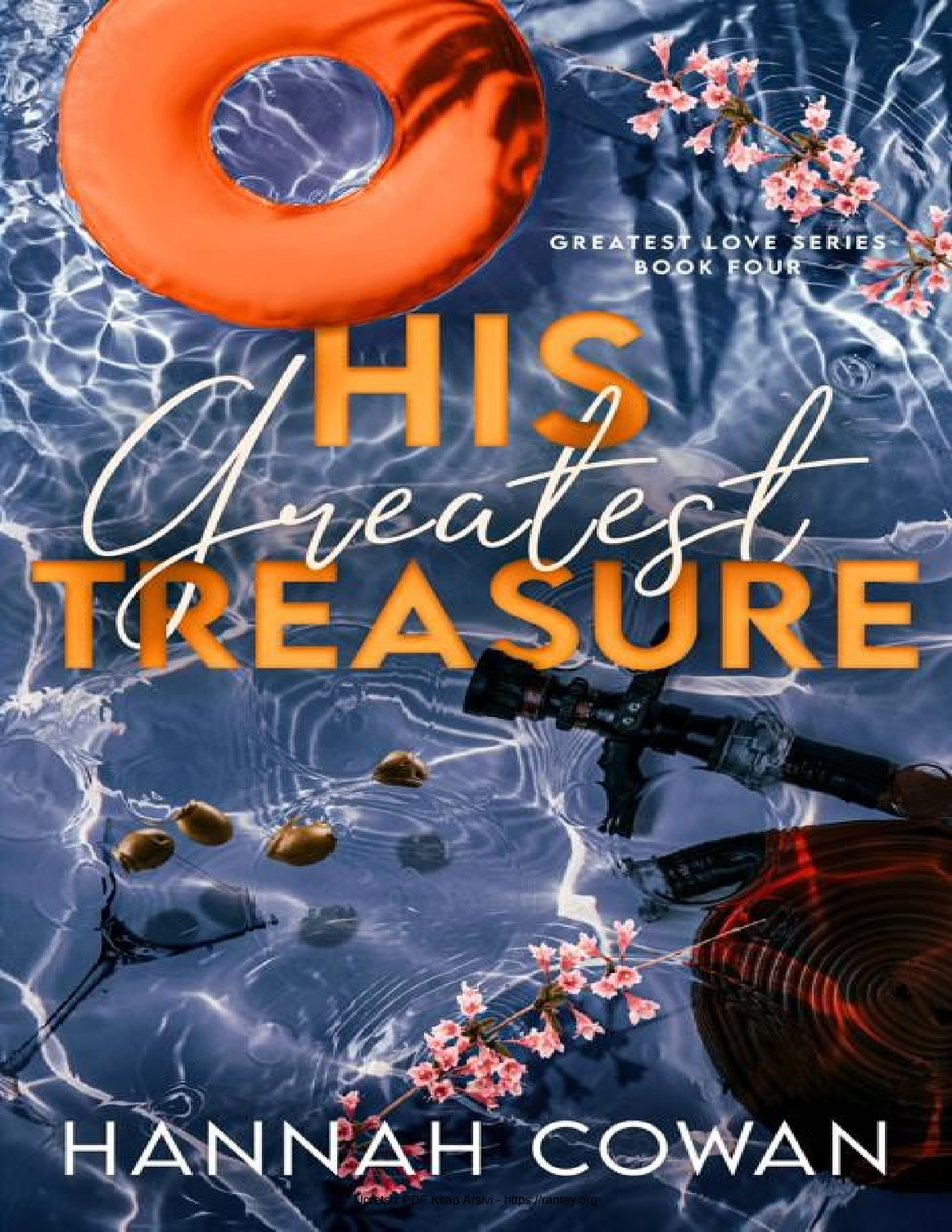
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GREATEST LOVE SERIES
BOOK FOUR

HIS *Greatest* TREASURE

HANNAH COWAN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ONUN EN BÜYÜK HAZINESİ

EN BÜYÜK AŞK SERİSİ

KİTAP 4

HANNAH COWAN

Bu kitabın bazı bölümleri kurgudur. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2024, Yazar: Hannah Cowan

Bu kitabın veya bölümlerinin herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için yayıncıya başvurunuz.

Düzenleyen ve Düzelten: Sandra @oneloveediting

Kapak Tasarımı: Booksandmoods @booksnmoods İç

Tasarımlar by: Jordan Burns @joburns.designs

İÇİNDEKİLER

[Oynatma Listesi](#)

[Yazarın Notu](#)

[Önerilen Okuma Sırası](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Sonsöz](#)

[Genişletilmiş Sonsöz](#)

[Sonsöz](#)

[İsveççe Çeviriler Ayrıca](#)

[Hannah Cowan](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

OYUN LİSTESİ

En Büyük Hazinesi'nin bir çalma listesi var ve aşağıdaki bağlantıdan bulabilirsiniz!

<https://open.spotify.com/playlist/1iS5xubsV3KMkuBbm6VH0n?si=94f1795beaac4b45>

YAZARIN NOTU

Herkese merhaba! Bu hikayeye başlamadan önce En Büyük Hazinesi'nin ikinci nesil bir serinin dördüncü bölümü olduğunu bildiğinizden emin olmak istedim. Bu da hem yeni hem de önceki hikayelerden karakterlerin bu hikayeye dahil olacağı anlamına geliyor.

Bunu akılda tutarak, **bunu tamamen bağımsız olarak okunması için yazdım. Avery'nin ailesi için yazılan ve İsveç'teki yaşamlarını anlatan 11 bin kelimelik bir romanı burada bulabilirsiniz. Seçim sizin ister HGT'ye dalmadan önce okumayı tercih edin. Her iki şekilde de, okumanızı etkilemeyecektir. olumsuz deneyim.**

Eğer sizin için yeni bir yazarsam ve bu kitaptan önceki kitapları okumakla ilgileniyorsanız, bir sonraki sayfaya önerilen okuma listesini ekledim. Eğer okumadıysanız, bir soy ağacı da ekledim.

ÖNERİLEN OKUMA SIRA

Tüm kitaplarım kendi başlarına okunabilse de, hepsi aynı dünyada var oluyor - seriden bağımsız olarak - bu yüzden okuyucunun netliği için, size mümkün olan en iyi deneyimi sunmak için önerilen bir okuma sırası ekledim.

Bu aynı zamanda zaman çizelgesi açısından da doğru bir listedir.

Lucky Hit (Oakley ve Ava) Swift Hat-Trick üçlemesi #1

Dönemler Arasında (5 POV Novella) Swift Hat-Trick üçlemesi #1.5

Blissful Hook (Tyler ve Gracie) Swift Hat-Trick üçlemesi #2

Oyuncuyu Arzulamak (Braden ve Sierra) Aşık Amatörler serisi #1

Oyuncuyu Evcilleştirmek (Braden ve Sierra) Aşık Amatörler Serisi #2

Vital Blindside (Adam ve Scarlett) Swift Hat-Trick Üçlemesi #3

En Büyük Hatası (Maddox ve Braxton) En Büyük Aşk #1

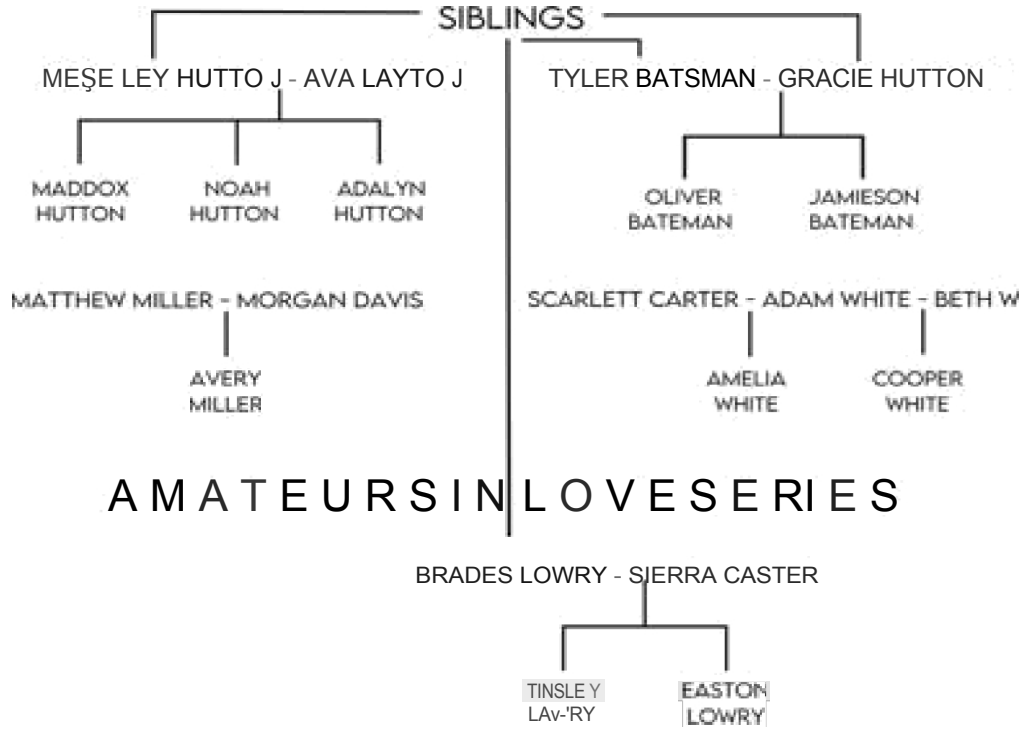
En Büyük Macerası (Adalyn ve Cooper) En Büyük Aşk #2

En Büyük İlham Perisi (Noah ve Tinsley) En Büyük Aşk #3

Family Trees

CHARACTER ORİJİNLERİ

HIZLI HİZMET - TRICK TRICK'GY

h⁺c

Çok fazla şey bekledikleri ya da beklentilerini düşürmeleri gerektiği söylenen herkese ithaf olunur. Hay sikeyim. İşte bu.

Siz sevgi ve destek görmeye layıksınız. Size verebileceklerine sınır koyanların hayatınızda yeri yoktur. Ne istediğinizi bilin ve daha azını kabul etmeyin. Her zaman.

1

OLIVER

HEP MERAK ETMİŞİMDİR.

Kulak tıkacı takılı aile toplantıları.

Daha gürültülü ve çok daha kalabalık yemeklere alışkın olsam da, sadece annem, babam ve küçük erkek kardeşimle geçirdiğim akşam yemekleri ses konusunda onları utandırıyor gibi görünüyor. Belki kardeşim Jamieson'ın kaba ses tonundan ya da babamın hırçın ses tonundan kaynaklanıyor ama nedense her yorumları duvarlardan yansıyıp kulaklarımı çınlatıyor.

Annem nazik olandır, sesi yumuşak ve tipik annelik tarzıyla yatıştırıcıdır. Bu yüzden yatmadan önce bana kitap okuması için ısrar ederdim ve babam da sinirli bağırışlarıyla rakip takımları sinirlendireceğini bildiği için spor karşılaşmalarına katılırdı.

Jamie makarna ısırıkları arasında, "Sizin için sezon biletlerinin geri kalanını aldım," diyor. Bir erişteyi höpürdeterek ağzına attığında dudakları Alfredo sosuyla kaplanmıştı ve ekledi, "Sen de Ollie. Bu sezon en azından birkaç maça gelmeni bekliyorum."

Çatalımı soslu makarnanın içinde döndürüyorum ve onun sofrada adabından yoksunluğu karşısında yüzümü buruşturuyorum. "Kusura bakmayın, ağzınız dolusu yemekten ne dediğinizi anlayamadım."

"Bana sadece bu sezon geleceğini söyle." "Geçen sezon da geldim."

Bu onun kolejden seçildikten sonra CFL'deki ilk maçıydı. BC Pythons takımının en genç oyuncularından biri ve sadece yirmi iki yaşında.

Jamie oflayıp pufluyor, çatalının ucuyla daha fazla erişte sapladıktan sonra onları ağzına götürüp dudaklarına vuruyor. "İki maça geldin."

"Geçen yıl çok çalıştım. İşim öngörülemez," diyorum boğazımı tıkayan suçluluk duygusunu geçerek.

Annem masanın öbür ucundan bana bakıyor. "Kardeşini rahat bırak, Jamie."

Annemiz, yaşlandıkça ağarması gereken ama ağarmamış sarı saçları ve keskin mavi gözleri olan zarif bir kadın. İçimizde en ufak tefek olanımız o ve bu yüzden hep ona takılırız. Biz çocukken babam arka bahçedeki spor salonunda ona bench press yaptırırdı çünkü Jamie ve ben bunun dünyadaki en komik şey olduğunu düşünürdük. Şimdi bunu denese babamı morartacak kadar sert vurur.

Boyut olarak küçük ama cesareti ve tavrı yok. Bir şekilde üçümüzü de kolaylıkla yerimize oturtuyor. Babam temas ettiği her canlıyı korkutacak cüsseye ve çatık kaşlara sahip olabilir ama onun karşısında hiç şansı yok. Yine de onu asla korkutmaya çalışmaz. İki insanın olabileceği kadar aşıklar.

Jamie çatalını birayla değiştiriyor ve bir yudum alıyor. Bakışları bana yöneldiğinde zayıftı. "Annenin seninle savaşıması için biraz yaşlısın, değil mi?"

"Senin o kendini beğenmiş kıcını da rahatlıkla dövebilecek kadar yaşlı," diye mırıldandım.

"Bu senin için asla iyi bitmez." "Ya da senin için, eğer doğru hatırlıyorsam."

"Tanrı aşkına. Tam ikinizin de birbirinizi dövme aşamasını geride bırakacak kadar büyüdüğünüzü düşündüğümde, gidip yanıldığımı kanıtlıyorsunuz," diyor babam.

Annem ona eğlenceli bir şekilde gülümsüyor. Kolunu annemin sandalyesinin arkasına doluyor ve onun boşluğuna doğru eğiliyor.

"Ollie'nin kıcını tekmelemek için asla çok yaşlı olmayacağım," diye övünüyor Jamie.

"Sezon içinde seni sakatladığım için koçun bana dava açabilir. Beni riske atma."

"Belki de vuruşu kendim yapardım."

"Ambulansın bir çağrı için dışarıda olduğunu öğrendiğimde seni itfaiye aracıyla ezeceğim," diye kestirip atıyorum.

Dişlerinin arasından bir nefes çekiyor. "Lanet olsun, sen karanlık bir orospu çocuğusun, Oliver."

Babamın gürültülü kahkahası odayı kesiyor ve böylece kavgayı bırakıyoruz. Elbette, Jamie ve ben birbirimize zor anlar yaşatmayı seviyoruz -çünkü o golden retriever yavrusu gibi bir kişiliğe sahipken ben daha çok bir Rottweiler gibiyim- ama adamı seviyorum. Birbirimize yakınız, aramızda sadece dört yaş var, yirmi altı ve yirmi iki yaşlarında. Yıllar içinde birbirimizi birkaç kez hırpaladık ama çoğunlukla konuştuk.

"Yarın ne zamana kadar vardiyadasın Oliver?" Annem bir parça sarımsaklı ekmeği bir sos birikintisinde döndürürken soruyor.

"Dört açık, dört kapalı. Cumartesi günkü maçınıza yetişeceğim." Jamie'nin ayağına tekme atıyorum ve o da bu habere sevinerek kocaman sırıtıyor.

"Formam senin mi, abi?"

Bir kahkaha attım. "Babamın eskilerinden birini giymeyi düşünüyordum."

Jamie'nin çatık kaşları derinden kazınmış ve sinirlendiğinde ne kadar gülünç görüldüğüne gülme isteğim artıyor. "Futbol maçında hokey forması giymeyeceksin, göt herif."

"Neden olmasın?"

"Oliver," diye uyarıyor babam, ama sözlerinin arkasında bir sıcaklık yok.

Babamız Tyler Bateman, bir zamanlar Vancouver Warriors NHL takımının en iyi defans oyuncularından biriydi. Kırklı yaşlarında emekli olmadan önce uzun süre orada oynadı. Jamie'yi rahatsız etmek için onun kariyerini kullanmam gerekenden daha sık kullanıyorum.

Hem hokey hem de futbol oynayan bir çocukken hepimiz babasının izinden gitmesini bekledik ama büyüdüğünde seçim yapmak zorunda kaldığında hiç düşünmeden futbolu seçti.

Ben ise on sekiz yaşına kadar hokey oynadım, ancak bu daha çok okuldan sonra ve hafta sonları kendime yapacak bir şeyler vermek içindi. Bu sporu hiç sevmedim ve içimde başka bir sporu denemek gibi bir istek de yoktu. İtfaiyeci olmak benim tutkum ve tüm ailem de bunu her zaman destekledi.

"Açıkçası forman benim, Jamieson," diyorum ona.

Kaşlarını çatması bir anda kayboldu. "Aynen öyle."

"Yetmiş yedi numara giyen bir sıra dolusu insan olacak tatlım," diye teselli ediyor annem.

Bir bardak suyumu bitiriyorum ve dirseklerimi dayayabilmek için tabağımı masanın üzerine itiyorum. Yumruğumu çenemin altına bastırarak annemin bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Programımı sormanın bir nedeni var mıydı?"

Başını sallayarak mırıldanıyor. "Evet. Sonbahar dans dersleri için kayıtlar yakında kapanıyor ve son gün orada olup olamayacağını görmek istedim. Birkaç kişinin gelmesini bekliyorum ve sen her zaman burayı çok iyi satıyorsun."

"Stüdyoyu satmak için kimseye ihtiyacın yok anne. Bu noktada kendi kendini satıyor," diyorum.

"Çok tatlısın, tatlım."

"Yalakalık," diye mırıldanıyor Jamie nefesinin altından.

Bacağını tekmeleyip susturuyorum. "Pazar günü boşum. O zaman gelebilirim."

Babam onaylayarak çenesini bana doğru eğiyor. "İyi adam."

"Bahse girerim Jamie ve ekibi dışarıda kurarsanız stüdyoyu daha iyi satarsınız. Üstsüz araba yıkamaya ev sahipliği yapabilirler," diye öneriyorum kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Jamie avucuyla masaya vurmadan önce bir an beni düşünüyor. "Aslında bu kötü bir fikir değil. Bu yaz dışarıyı kavurucu. Sarah ile bu konuda sohbet edebilirim."

"Siz çocuklar bana karşı çok iyisiniz," diye iç geçiriyor annem, gözleri parlamaya başlıyor. Gözyaşlarım dökülmeye başladığında derim kemiklerimin üzerinde rahatsız edici bir şekilde geriliyor. "Oh, lanet olsun. İşte gidiyorum."

Jamie küfürlü konuşmasına gülüyor. Hayatımız boyunca her türlü küfrü duyduk. Babam hiçbir zaman kendini sansürleyemedi.

Gözyaşlarıyla aram hiç iyi olmadı, belki de büyürken onları çok nadir gördüğüm içindir. Gördüğüm anda kendimi sıkıca kapatıyorum ve koruyucu içgüdülerim öfkeyle çılgılık atıyor.

Babam hemen kolunu ovuyor, gözyaşlarını silerken ağzıyla yanağını okşuyor. "Sana karşı çok iyi değiller. Hak ettiğini yapıyorlar Gray."

Annemin adının kısaltılmış hali olan Gracie, Jamie ve benim dışımda herkes tarafından her zaman daha sık kullanılmıştır. O bizim için sadece anne.

"Arkadayız anne," diye söz veriyor Jamie, elini onunkine çok benzeyen sarı saçlarına götürerek.

Hareketleri, kişiliğiyle uyumlu olduğu kadar çocuksu görünmesini de sağlıyor. Onunla aynı çelik mavisi gözlere sahip, gözden kaçırılması zor bir benzerliği paylaşıyorlar. Benim babamın siyah saçları ve kahverengi gözlerine olan benzerliğimin tam tersi.

"Evet, öyle," diyorum onaylayarak.

Annem sustu ve onu altına çeken duygu kabarmasını geri iterek doğruldu. "Teşekkür ederim. Stüdyonun yıllar boyunca zamanımızın çoğunu aldığını biliyorum, ancak henüz bırakmıyorum gibi görünüyor."

Babam kaşlarını çattı. "İstemiyorsan asla bırakmak zorunda değilsin."

. "Bu senin mirasın. Sonsuza dek sakla."

Stüdyo ben doğmadan önce açılmış. Burası, normal dans stüdyolarının pahalı maliyetini karşılayamayan aileler için bir alan. Annem her yıl olabildiğince çok başvuru alıyor ve onlarca çocuğun dans etmeyi öğrenmesine yardımcı oluyor.

sevdiği şekilde dans ediyor. Stüdyo, derslerden yarışma masraflarına, bale ayakkabılarına, üniformalara ve kostümlere kadar her şeyi karşılıyor.

Stüdyoyu şu anki haline getirmek için neredeyse otuz yıldır sevgi, kan ve bütün bir ekibin alın teri var. Evet, hem kendisi hem de babam resmen emekli olduğu için artık çok daha fazla yetki verebilir, ancak tahminimce doksan yaşında olacak ve istediği gibi davranırsa hala yardım etmeye devam edecek. Ve ben onun istediğini yapmasını istiyorum. O bunu hak ediyor.

Annemin mavi gözleri benim ela gözlerimle buluşuyor ve ağzını sıcak bir gülümsemeye çeviriyor. "Kesinlikle deneyeceğim, aşkım."

"Bizden ne zaman neye ihtiyacın olursa söyle, biz hallederiz," diye söz veriyorum gruffly.

Jamie sırtımı gereğinden fazla sıvazlıyor. "Tabii ki yapacağız."

"Siz ikinizle şansımız yaver gitti. Tanıştığımızda babanızın ne kadar küçük bir pislik olduğunu düşündüğüm için onun karması korkmuştum, ama bundan daha fazlası olamazdı."

Babam bir şekilde alay ediyor. "Küçük bir pislik mi? Ben hiç küçük olmadım."

"Büyük bir bok o zaman. Daha iyi mi?" diye soruyor, kirpiklerini ona doğru savurarak.

Kızın yanağını çimdikliyor ve kız ona vurunca gülüyor. "Bu daha uygun."

"Oliver da büyük bir pislik. Sadece tüm bunları sert dış görünüşünün arkasına saklıyor," diyor Jamie bana sırıtarak. "değil mi, Olliepop?"

Her şeyden çok nefret ettiğim çocukluk lakabım, onun da bildiği gibi sinirlerimi bozuyor.

"Eğer beni dürtmeyi bırakmazsan seni lanet olası yaşlı adam külotundan bağlarım," diye tehdit ediyorum.

Surat asıyor. "Ama bunu çok seviyorum. Öfken yemek masasında çok sıcak bir teselli oluyor."

"Eğer yumruk atacaksan, lütfen bunu arka bahçede yap," diye yalvarıyor annem.

Babam ayağa kalkıyor ve yemek masasındaki kirli tabakları temizlemeye başlıyor, sırtışının tam bir sırtışa dönüşmesini engellemeye çalıştığına inanmamı sağlayacak kadar ince.

Jamie artık surat asmadan, "Bulaşıkları yıkama sırası sende," diyor. "Doğru mu hatırlıyorum baba?"

Gözlerimi babama dikiyorum ve başını sallayıp tabakları aniden önüme koyduğunda ters ters bakıyorum. En üste yığıldığı yemek karmaşası midemi bulandırıyor.

"Neden bu kadar yeşil?" Jamie nedenini çok iyi bildiği halde soruyor.

Böyle karışık yemekler bana göre değil. Her zaman hassas bir midem olmuştur ve Alfredo soslu eriştelerin vıcık vıcık ekmek ve Sezar salatadan kesilmiş marulla karıştırılmış halini görünce kusmamak için defalarca yutkunmak zorunda kalıyorum.

Babam, "Kardeşine eşeklik etmeyi bırak Jamie, yoksa bulaşıkları dilinle temizletirim sana," diye söylendi.

Kardeşim bir kâfir gibi karnını sıvazlıyor. "Hâlâ açlıktan ölüyorum, bu yüzden meydan okumaya hazırım."

"İğrençsin," diye mırıldanıyorum ayağa kalkıp elimdeki tabakları sıkmadan önce.

Burnumdan nefes almadan ve yemek karışımını koklama riskini göze alarak ağızımdan hava emiyorum ve mutfağa giriyorum. Yumuşak ayak sesleri beni takip ediyor ve bulaşıkları durulanmak üzere tezgâha koyduktan bir saniye sonra annem yanıma yerleşiyor. Bir elini sırtımın ortasına sürterek yanağını koluma yaslıyor.

"Pazar günü yardım ettiğin için teşekkür ederim, tatlım. Bunun senin sorumluluğun olduğunu düşündüğünü biliyorum ama yine de benim için anlamı büyük."

Kolumu omuzlarına atıp sıkıyorum. "Senin için her şeyi yaparım anne. Ciddiyim."

"Bulaşıklar için yardım ister misin? Ben tabakları temizlerim, sen de yıkarsın?"

"Git otur ve rahatla. Bulaşıkları ben yıkarım."

Birkaç metre ötedeki paslanmaz çelik bulaşık makinesi benimle alay ediyor ama aile yemeklerinde onu hiç kullanmıyoruz. Keşke kullansaydık desem bile.

Annem başını sallayarak ayak parmaklarının ucunda yükseliyor ve beni mutfakta bırakmadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor. Aradan üç dakika bile geçmeden Jamie ortaya çıkıyor ve beni kenara çekip yıkamayı devralıyor, böylece ellerimi suya sokmak zorunda kalmıyorum ve durulama sırasında gözden kaçan yiyecek parçalarına dokunma riskini almıyorum.

Bulaşıkları sessizce yıkıyoruz ama hayatımda milyonuncu kez ailemi neden bu kadar çok sevdiğimi hatırlıyorum, kulak ağrısına varacak kadar yüksek sesle ya da değil.

2

OLIVER

DÖNDÜĞÜM YERDE TITREYEREK DERİN BİR NEFES ALIYORUM VE alnımdaki ince is tabakasını uzaklaştırıyor. Yorgunluk kemiklerimi ağırlaştırıyor, son iki gündür arka arkaya gelen çağrılar uykumu ağırlaştırıyor ama kısa sürüyor. Bu sabah ahır yangınına çağrılmamış olsaydık bile, yine de kendime gelemezdim. Ondan önceki çağrıdan gelen adrenalinin etkisiyle değil.

Güneş ufku yarmaya başladı ve kapanmadan önce bölme kapısının altından geçerek sabahın erken saatlerini görmemizi engelliyor. Bir esnemeyle, yedek parçalarımı alıyorum ve bir sonraki vardiyanın yıkaması için tekerlekli çöp kutusuna atıyorum.

Ekibin en uzun süreli üyelerinden biri olan Brent Adams arkamdan bana çarpıyor ve ayaklarımın üzerinde sallanmamak için kendimi zor tutuyorum. "Bir şeyler içmeye geliyor musun, Teğmen?"

"Hayır. Doğruca eve gidiyorum."

"Bunun için şükürler olsun! Senin biraz kestirmen lazım, ihtiyar!" Akademiden yeni mezun bir çaylak olan Hart bağılıyor, yüz ifadesi dört günlük bir vardiyanın sonu için fazla canlı.

Adams, "Herkes sizden daha yaşlı olduğu için eski değil, yeni kan" diyor.

Bir kolunu omzuma ve benden birkaç santim kısa olmasına rağmen kaslı. Pazuları

Tutuşunu sıkılaştırıp beni daha yakına çektiğinde boynuma doğru iğrenç bir şekilde çıkıntı yapıyor.

Benden birkaç yaş büyük olsa da kalbi genç. Onun ruhunu ezmek imkansız ve bu bizim işimizde bir başarı.

"Bana böyle hitap etmenden nefret ediyorum," diye tısladı Hart.

Garajın karşısına bakıyorum ve duş almak yerine ellerini kalçalarına dayamış öylece durduğunu görünce başımı eğiyorum. Göz korkutucu görünmeye çalışırken bile kurtlarla dolu bir evdeki masum bir köpek yavrusu gibi görünüyor. İstasyondaki iki kadından ilki olarak, kendi ayakları üzerinde durabildiği için ona hayranlık duyuyorum ve onu diğerlerinden biraz daha fazla test ettiğimi itiraf etmeliyim.

Bununla başa çıkabiliyor ve zor durumlarda başarılı olmaya devam etmesinin diğerlerinin ona duyduğu saygıyı artırdığını biliyorum. Eğer ona saygı duymasalardı, onunla bu kadar rahat konuşamazlardı ve muhtemelen ona soyadı ilk adı olan Rebecca ya da Çaylak diye hitap etmek zorunda kalırlardı.

"Git duş al Hart," diyorum ona, çenemi çıkışa doğru uzatarak. "Bugün iyi iş çıkardın."

Ekibimizin diğer üyeleri çoktan gittiler, çoğu buradan siktir olup gitmeye ve ailelerine dönmeye hazır. Dört gün onlardan uzakta olmak için uzun bir süre, sadece yatağa düşmek için zamanında evde olmak. Hayatımda şimdiye kadar endişelenmem gerekmeyen bir şey.

"Peki efendim. Siz ne derseniz efendim," diye karşılık veriyor, sonra da dışarı çıkıp gözden kayboluyor.

Brent bizi onun peşinden sürüklüyor, kolu hâlâ boynumda. Omuz silkip kenara çekiliyorum ve kapıdan geçip itfaiye istasyonunun girişine giriyoruz. Vardiya değiştiğinde ve yeni ekip içeri girdiğinde zaten gürültülü ve dolu.

Birkaç tanıdık yüz yanımızdan geçiyor ve ben de kalan azıcık enerjimi kullanarak soyunma odasına giderken onları başımla selamlıyorum.

"Bizimle gelmek istemediğine emin misin? Uzun süre kalmak zorunda değilsin. Sadece bir içki," diyor Brent, beni ikna etmek için çok uğraşıyor.

"İstediğim tek şey uyumak." "Çok sıkıcısın, Bateman."

"Eve dönmen gereken bir karın yok mu?"

Odaya adım atar atmaz doğrudan dolabıma yöneliyorum ve duffle çantamı ve içinde sakladığım kıyafetleri almak için çekiştirerek açıyorum.

Brent de aynısını yapıyor ama her zaman yaptığı gibi etrafımızdaki erkeklerin sırtını sıvazlamakla vakit kaybediyor. "Evet. Bu eve gelmeden önce bir şeyler içmek için dışarı çıkamayacağım anlamına gelmiyor. Eve döndüğümde uyuyor olacak, ben de onunla yatağa girip uyuyabilirim, sonra da hafta hakkında konuşmak için kendime zaman bulabilirim. O güzel kafanı bu konuda yorma."

"Tamam," diye yumuşuyorum, zorlayacak havada değilim. Onun evliliği benim sorunum değil.

Dişlerinin arasından hava üflüyor. "Tamam," diyor. "Kahretsin, soran sendin."

"Ben sordum, sen cevapladın."

"Beni yargılamayı aklından bile geçirme, Bateman. Hele ki bir kadınla tek bir gece bile geçirmeyi reddeden sensen."

"Seni yargılamıyorum. Çok yoruldu. Tartışma bitmiştir."

Başını bırakmadan önce bakışlarını bir süre üzerimde sıkılaştırıyor. "Biraz alınganım. İşlerin nasıl gittiğini biliyorsun."

Benim var. Karısıyla yaşadığı dramın içine çekilmek istediğim için değil, o bir konuşmacı olduğu için ve onun tüm sorunları istasyonun sorunları haline geldiği için. Burada bir aileyiz, evet, ama lanet olsun. Evliliği yıllardır sallantıda ve bunu düzeltmek için pek bir şey yapmadı. Bildiğim kadarıyla yapmadı. Ama tekrar söylüyorum, bu beni ilgilendirmez.

"Evet. Biliyorum."

Kolumun altına sıkıştırdığım bir yığın temiz kıyafet ve elimdeki tuvalet çantamla sohbetten ayrılıp duşa giriyorum, tişörtümü ve mavi üniforma pantolonumu çıkarmadan önce en yakın boş kabini buluyorum. Kadranı gidebildiği kadar sıcak konuma getirip suya girdikten kısa bir süre sonra içeriyi buhar dolduruyor.

Onu bırakıp suyun titreşimli akışının gergin kaslarıma masaj yapmasına izin verdiğimde boynum ağrıyor. Sadece yirmi altı yaşındayım ama bazı günler kendimi daha yaşlı hissediyorum. Yıpranmış ve ağırlaşmış. Bu bir kariyer, ama yine de bunu hiçbir şeye değişeceğimi sanmıyorum.

İtfaiyeci olmak bana bir amaç veriyor. Ailemdeki diğer herkese kıyasla hep eksikliğini hissettiğim bir şey. Jamie gibi bir düzine yeteneğim ve okul ödevlerimle büyümedim. Notlarım berbattı ve iş üniversiteye geldiğinde, beni bekleyen bir burs ya da beni seçecek bir futbol koçu yoktu. Ama bunun beni normal ortaokul rotasının dışında bir tutku aramaktan alıkoymasına izin vermedim. İtfaiyeciliği bulduğum anda ona tutundum ve bırakmadım.

Şimdi, akademiden yedi yıl sonra, istasyonumuzdaki iki teğmenden biriyim. Ekibin ve Vancouver İtfaiyesi'nin saygın bir üyesiyim. Bazen sert ve yalnız bir hayat olmasa da iyi bir hayat.

Sahip olduğum hayatı yaşamaya devam etmek için uzun uykusuz gecelere ve bedenimi aşırı çalıştırmaya devam etmem gerekiyorsa, yapacağım şey budur. Hiçbir zaman dikkatim kolay kolay dağılmadı ve bundan da memnunum.

Hayatımın yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum.

I ATIŞ YUKARI İÇİNDE YATAK, benim gözler
geniş ve arama Beni uyandıran patlamanın suçlusunu
bulmak için etrafıma bakındım. Bu

Karanlıkta bir şey seçmek zor, ama uyku bulutu zihnimden uzaklaşmaya başladığında nerede olduğumu hatırlıyorum.

Yatak odamın penceresine asılı karartma perdeleri dışarıdan gelen ışığın neredeyse tamamını engelliyor, ancak altlarındaki havalandırma deliğinden klimalı hava üflendikçe sallanarak küçük güneş patlamalarını açığa çıkarıyorlar.

Kahretsin, yoruldum. Kaşlarımın arasında zonklayan ağrı beni irkiltiyor. İstediğim ya da ihtiyacım olduğu kadar uyumamın imkanı yok. Çoğu zaman bok gibi uyumaya alışmıştım ama şu anda ne kadar yorgun olduğumu düşününce...

Takırtı sesinin eşlik ettiği bir başka patlama sesi başımdaki ağrının daha da artmasına neden oluyor. Yataktan kalkarken bedenim sendeliyor ve pencereye doğru yığılmadan önce bir an için başım dönüyor. Perdeleri aralayarak kör edici güneşe lanet okuyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"O zaman kesinlikle sabah erken," diye mırıldandım.

Yavaşça, her seferinde bir gözümü açıyorum ve odaklanmak için göz kırpiyorum. Cadde nispeten araçlarla dolu, çoğu insan hala evde işe gitmek için hazırlanıyor ya da benim gibi uyuyor. Gördüğüm hiçbir şey sıra dışı değil.

Sessiz, aile dostu bir mahallede yaşıyorum ve burada bulunduğum dört yıl boyunca, gündüz uyurken bile sokaktaki seslerden hiç uyanmadım. Görebildiğim kadarıyla hiçbir şey bu gürültünün sebebi olamaz-

Potansiyel bir suçlu gördüğümde bakışlarımı kısıyorum. Yanımdaki evin önüne park etmiş, arka kapısı ardına kadar açık, rüzgârda sallanan, zinciri yanlara doğru savrulan bir kamyonet.

Nefes borumda bir nefes sıkışıyor, o sırada içeriden bir kadın fırlıyor, yuvarlak poposunun altında siyah bir şort ve alt kısmı kendi altına sıkışmış, sırtının alt yarısını tamamen ortaya çıkaran bir atlet. Pembe Converse spor ayakkabıları yola değmeden bir saniye önce

kamyonun içine uzanır ve üstü açık bir karton kutu alır.

Kirli sarı saçlarından uzun bir örgü omzunun üzerinden kaymış ve gözden kaybolmadan önce kutuyu kaldırıma taşıırken omurgası boyunca uzanıyor. Telefonumu aramak için yatağımın etrafında dönüyorum. Şarja takılı ama saate bakıp sabah yediyi biraz geçtiğini görünce kabloyu çıkarıyorum.

Sadece on iki saattir evdeyim ve şimdi bu kesintiden rahatsız olmanın ötesindeyim. Sinirliyim. Hem yorgunluk hem de başımdaki zonklama, yoğun bir sinirliliğin korkunç bir karışımını yaratıyor.

Yerde bir çift eşofman altı bulduktan sonra onları bacaklarıma geçiriyorum ve odadan hışımla çıkıyorum. Ayakkabı giyme zahmetine katlanmadığım için verandada ayaklarımın altı sıyrılıyor ama merdivenlerden inip kaldırım boyunca koşarken bunu görmezden geliyorum.

Ben kaldırımı terk edip paylaştığımız çimenlikten geçerken kadın dışarıya doğru yöneliyor. Gözleri açılıyor ve beni fark edince bir adım geri atıyor, şaşkın bir ses çıkarıyor. Durmadan önce birkaç adım daha atıyorum, şimdi ağzına ve dudaklarının güneşte nasıl parladığına bakacak kadar yakını, sanki yeni dudak parlaticısı sürmüş gibi. Yüzünün makyajsız olduğu düşünülürse bu garip.

Pencere ve aramızdaki metrelerce mesafe olmadan, parlak dudaklarından çok daha fazlasını fark ediyorum. Sırtındaki uzun saç örgüsü dağınık, saç telleri düşüp dolgun yanaklarını ve daralmış çenesini çerçeveleyiyor. Beni izlerken gözleri yuvarlak ve üzerimizdeki gökyüzü kadar mavi. Burnuna ve alına yayılmış çiller teninin solgunluğuyla tam bir tezat oluşturuyor. Bugünkü kıyafet seçimine bakılırsa, umarım en azından güneş kremi sürmüştür, yoksa cayır cayır yanacak.

Kıyafetlerden bahsetmişken... daha önceki bakışımından anladığım kadarıyla bazı kıyafetleri eksik. Çenem gerildi.

Gözlerimi omuzlarının üzerinde tutmaya ve açıkta kalan solgunluğu incelememeye kendimi zorladım.

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" Şak diye söyledim. Sesim hırçın ve gerçekten kaba çıkıyor.

Yavaşça göz kırpmıyor, dudakları ayrılmadan önce yuvarlanıyor. "Ne?"

"Biliyor . Biliyor musun? Saatin kaç olduğunu. Biliyor musun?"

Bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor ve gözlerinin aşağı doğru süzülüşünü kaçırmıyorum. Göğsüme düşüyorlar, ben de onları takip ediyorum ve sadece pantolon aldığımı, gömlek almadığımı fark ediyorum. Karnıma bakmaya devam ettiğinde kendimi beğenmişlik hissine kapılıyorum.

İşaretle boğazımı temizliyorum ve irkiliyor, bakışlarını yukarı doğru çeviriyor ve ikinci bir adım geri atıyor. Kırmızının benekli bir tonu yanaklarını ve kulaklarını yutmadan önce boynuna doğru ilerliyor.

"Saati bilmiyorum. Bu yüzden mi buraya geldin?" diye kekeliyor, gözlerinde yumuşak ve neredeyse beklenti dolu bir şey beni kaskatı kesiyor. Sözlerinde neredeyse tanıdık gelen bir aksan seziyorum.

Kollarımı kavuşturarak, saklamaya zahmet etmeden, bariz bir kızgınlıkla ona bakıyorum. Orta boylu ama yine de benden çok daha kısa.

"Hayır."

"Tamam, yani?"

"Yani?"

"O zaman neden bana saatin kaç olduğunu soruyorsun?"

Önce nakliye kamyonuna sonra da ona bakıyorum. "Cumartesi günü saat sabahın yedisi. Neden bu kadar gürültü yapıyorsun? Bütün mahalleyi gürültü ve çınlamalarla uyandıracaksın."

"Gürültü yapmama izin verilen belirli bir zaman olduğu izlenimine ."

"Ve sana şu anda etrafa bir şeyler fırlatmaman gerektiğini söylemem mi gerekiyor? Bunun genel bir nezaket olduğunu sanıyordum."

Bunun üzerine kaşlarını çatıyor, gözleri öfkeyle parlıyor, o yumuşak duygu çoktan yok olmuş. "Kendimi ya da günün bu saatinde hareket etme nedenlerimi sana açıklamak zorunda değilim."

"Bak," diye başlıyorum, ses tonumu dengelemeye çalışarak. "Burayı yeni satın aldınız, değil mi? Ev çok uzun süredir satılık değildi ama eski sahipleri iyi insanlardı."

"Çok erken taşınmaya başladığım için iyi bir insan olmadığımı mı varsayıyorsunuz?"

"Farklı mı düşünmeliyim?"

"Evet, aslında." Gözlerini evinin kapısına dikerek alay ediyor. "Bana bağırman bittiyse, eşyalarımı içeri taşımayı bitirmek istiyorum."

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum, başım dakikalar öncesine göre daha sert atıyor. "Bekleyebilir misin?"

Başını bana doğru eğiyor, bana biraz fazla yakından bakıyor. "Neden?"

"Çünkü yeni bir yerdeki ilk gününüzde komşularınızı düşman edinmek asla iyi bir fikir değildir?"

"Ve ben bu hale mi geldim? Bu sabah eşyalarımı yerleştirmem gerektiği için bir düşman mı oldum?"

"Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim."

Gözlerini kırpmadan önce gözlerinin mavisinde acı titreşiyor. Eminim o kadar kaba davranmamışımdır. Onun duygularını incitmiş olamam. Onu kızdırdım ve öfkelendirdim, evet. Ama incitmek? Bakışlarımı daraltıyorum ve neler olduğunu anlamak için kafasının içine girmeye çalışıyorum.

Ellerini eğimli kalçalarına sıkıştırıyor ve bana dik dik bakıyor. "Aıklığa kavuşturduğumuz tek şey senin bir pislik olduğun."

"Sadece gürültüyü azaltın. Bazılarımız uyumaya çalışıyor," dedikten sonra topuklarımın üzerinde dönerek onu çimenlerin üzerinde bıraktım.

Tek kelime daha duymak istemiyorum. Sessizlik şu an mutluluk gibi geliyor. Sekiz saatlik sağlam bir uyku da öyle. Erken uyandırılmasaydım böyle uyuyacaktım.

Belki o zaman başımda ağrı olmadan ve ciddi şekilde eksikliğini hissettiğim bir sakinlikle uyanırım. azından umut edebilirim.

Yoksa kardeşim maçına gelmemi istediği için pişman olacak.

3

AVERY

KÜÇÜKLÜĞÜMDEN BERİ ÇİÇEKLERİ ÇOK SEVERİM.

İsveç.

Çocukluğumun büyük bir kısmı evin arkasındaki çayırda smörblomma çiçekleriyle yatarak geçti. Kuzey Amerika'da bunlara uzun düğünçiçekleri deniyor ve bu isim çok uygun. Parlak ve parlak sarı çiçeklerden demetler toplar ve onları odamda saklardım. Çok uzun süre dayanmazlardı, ama sarktıkları zaman yerlerine yenilerini koyardım.

Benim hayranlığım da burada başladı. Yıllar geçtikçe daha da arttı ve Linnea and Lillies'e adım attığımda içimi büyük bir rahatlık duygusu kaplıyor. Uzun uzun içime çekerek küf kokusunu görmezden geliyorum ve tezgâhın üzerinde duran yalnız buketten gelen çiçek kokusuna odaklanıyorum.

Burası açılmaya hazır olmaktan çok uzak ama acelem yok. Kendi çiçekçi dükkanımı açmak her zaman hayalimdi ve Kanada'da dokuz yılımı geçirdikten sonra hayatımı bir araya getirerek bunu gerçeğe dönüştürdüm, zaman çizelgesi ne olursa olsun mükemmel olmasını istiyorum.

"Burası leş gibi kokuyor anne. Babamın terli çorapları gibi."

Gülmemek için dudaklarımı kısıyorum ve kızıma dönüyorum. Düğme burnu kırışmış, ince sarı-beyaz kaşları birbirine kenetlenmiş bir şekilde

sanki oranın sahibiymiş gibi. Zarif bir parmak işaretiyle duvardaki rafın üzerine sürüklüyor ve toz olup olmadığını inceliyor.

"O da kirli."

"Kirli olacak, tatlım. Eminim uzun zamandır kimse temizlememiştir."

"Behöver jag göra det?" diye soruyor, evi temizleme fikrinden o kadar ki soruyu İsveççe soruyor.

"Hayır, Nova. Temizlemek zorunda değilsin. Ama tavrını sürdürürsen belki bu değişir."

Başını sallıyor, sık sarı bukleleri yüzünün etrafında dalgalanıyor. "Ne tavrı?"

"Gerçek kelimelerinizi gizlemek için İsveççe konuşmanın sadece etrafınızda bu dili konuşmayan biri varsa işe yaradığını unutuyorsunuz." Göz kırpiyorum ve çantamı tezgâhın üzerine koyuyorum.

Yüzeyi de kirli. Ama sağlam ve kirli pencerelerden giren güneş ışığında parlıyor. Biraz yüzey temizleyicisi ile yeni gibi olacak. Umarım.

Neyse ki aynı şey dükkanın geri kalanı için de söylenebilir. En azından ön kısmı. Binaya teklif vermeden önce sadece bir kez arka tarafa bakma cesaretini gösterdim, ancak banyoya bir kez baktığımda temizlemek yerine yıkmak istedim.

Dükkanın ön tarafındaki güzel siyah çerçeveli pencereler, soluk mavi balıksırtı karo döşeme ve büyük gömme soğutucu olmasaydı, burayı pas geçerdim. Pahalıydı - büyüklüğüne ve konumuna göre çok pahalıydı - ama içeriye bir kez baktıktan sonra vazgeçemedim.

"Eve ne zaman gideceğiz? Odamı boşaltmak istiyorum."

"Beş dakikadır buradayız."

"Sıkıldım."

Ellerimi kalçalarımın koyarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Her zaman fikrimi değiştirebilir ve seni bugün temizliğe başlatabilirim."

"Hayır, teşekkür ederim."

"O zaman birkaç dakika daha sıkılmadan bekle. Çok hızlı bir şey yapmam gerekiyor, sonra gidebiliriz."

Ofluyor, dört ayağı da rahatsız edici bir tavırla kabarıyor. Yedi yaşındaki bir çocuk için bile. "Peki."

Dürüst olmak gerekirse, bugün buraya gelmemize gerek yoktu. Eve bir göz atması için elektrikçi yarına kadar gelmeyecek ve bu sabah kutularımızı yeni evimize taşımaktan şu anda herhangi bir dağınıklığı temizlemekle uğraşamayacak kadar yorgunum.

Bir süreliğine evden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Bu sabah yan komşumuzla yaptığım konuşma bütün gün aklımdan çıkmadı ve saatlerce üzerinde düşündüğüm için sinirlendim.

Oliver Bateman belli ki beni hatırlamıyor ama ben onu hatırlıyorum. Onu ve onun asık suratlı varlığını içeren tüm çocukluk anılarımı unutmak için beynimi bir başkasıyla değiştirmem gerekir.

Annemle babamın hayat boyu arkadaş oldukları bir çiftin oğlu. Tyler ve Gracie Bateman annem ve babamla birlikte üniversiteye gittiler. Hatta babam ve Oliver bir süre aynı küçükler hokey takımında oynamışlar. Bu, ailemin babamın orada hokey oynayabilmesi için İsveç'e taşınmasından önceydi ama bu onları ziyaret etmemize engel olmadı.

Yılda sadece bir kez, ama Bateman'ları hayatımın erken dönemlerinde birçok kez gördüm. Gerçi Oliver'ın yanına son gittiğimde gençtik. On yıl önce o sadece on altı yaşındaydı, ben ise yirmi. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama beni hatırlamaması o kadar da şaşırtıcı değil.

O zamandan beri çok değiştim, o da öyle. Artık elinde bir kitapla bir köşede oturup somurtan o sıska, sivilce suratlı genç değil, bir erkek oldu. Geniş, keskin bir çenesi ve kalın, dalgalanan kasları var; eşofman altından başka bir şey giymeden ön bahçemde bana havlarken ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

Öfkeli nefeslerle çarpan göğsü, kocaman, damarlı elleri ve uzun parmakları gözümün önüne geldikçe yüzüm kızarıyor.

Dağınık siyah saçları gözlerimin arkasında parlıyordu. O kadar uzundu ki, ona daha yakın , göz teması kurabilmek için başımı tamamen arkaya eğmek zorunda kalacaktım.

Huysuz, acımasız ve benimle uğraşmak isteyen bir adamdı ve onun yanında kendimi küçük ve kırılgan hissediyordum, kendimi tanımlamak için asla kullanmadığım iki özellik. Sanki beni terslemesini bitirmesini, sonra da gömleğimin arkasından tutup mahalleye fırlatmasını bekliyordum.

Konuşmamızı zihnimde anlatacak kadar net hatırlamaktan daha utanç verici olan tek şey, onu nasıl süzdüğümü fark ve bundan o kadar tiksindiğini ve daha da huysuzlaştığını bilmektir. Sanki yarı çıplak, haksız yere çekici bir adamı görünce kızarak onu gücendirmişim gibi.

İsterse çam iğneleri ve devedikenini çalılarında oluşan bir yığının üzerine yalınayak bassın, umurumda değil. Belli ki fiziksel olarak büyümüş olsa da zihinsel olarak aynı kalmış, hayatı boyunca huysuz bir pislik olmayı seçmiş.

"Neden duvara bakıp duruyorsun anne?" Nova soruyor ve beni kendime gelmeye zorluyor.

Boğazımdaki kuruluğu hafifletmek için yutkunuyorum ve kızım için yüzümü gülümsemeye zorluyorum. "Ne var biliyor musun? Unut gitsin. Neden geri dönmeden önce akşam yemeği için dışarı çıkmıyoruz?"

Zıplayıp ellerini çırparken mavi gözleri bu öneri karşısında parıldıyor. "Evet! Lucy'nin mi?"

"Sanki başka bir yere gidecekmisiz gibi. Önce kapıyı kilitleyeyim."

LUCY'S DINER VAZGEÇİLMEZ BİR YER. Ailemin hayatında vazgeçilmez bir yerdi ve Nova'nın burayı ne kadar sevdiğine bakılırsa, onun hayatında da öyle olacak.

Çocukken ne zaman Vancouver'ı ziyarete gelsek, soluğu burada alırdık. Burası hiç değişmedi ve değişeceğini de sanmıyorum. Pencerelerinde ve kapısında ıııklı 24 Saat Açık tabelası olan deniz mavisi ve beyaz retro lokanta ve bir Cuma gecesi herhangi bir radyonun çaldığından daha fazla müzik çalan müzik kutusu, asla vazgeçmek istemediğim bir rahatlık.

Ön pencerenin bir kabine geçerken kendimi yeniden çocuk gibi hissediyorum ve Nova bizi yalnız bırakmadan önce menülerimizi masaya koyan yaşlı kadına gülümsüyor.

"Ne istediğimi biliyorum. Menüye ihtiyacım yok," diyor Nova, çenesini kavuşturduğu ellerinin üzerine koyarak.

"Izgara peynir pastırma ve yanında tatlı patates kızartması?"

"Ve?"

Yumuşakça gülüyorum. "Bir de çilekli milkshake, üstüne ekstra krem şanti ve üç kiraz."

Gururla başını sallıyor.

"Evet." "Ne yiyorum ben?"

"Hindili sandviç ve soslu patates kızartması. Bir de diyet kola." diyor hiç tereddüt etmeden.

Son birkaç haftadır özlediğim o tanıdık koşuşturmayı gözümün önüne getirerek lokantanın etrafına bakıyorum. "Belki de buraya çok sık gidiyoruz."

"Hayır! Babamla yaşarken çok gelmedik. Burayı seviyorum."

"Hâlâ birkaç haftada bir geliyoruz," diye .

Elbette, kırk dakikalık yol berbattı ve istediğim sıklıkta gelmemizi engelliyordu ama yine de bu yolculuğa çıkmaya özen gösterdim. Sadece kısa bir süre kalsak bile.

Çok bilmiş kızım kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. "Evet, ama artık haftada bir gelebiliyoruz. Hatırladın mı? Söz vermiştin."

"Evet, söyledim. Ve yapacağız."

Sırıtişı çukurlaşmış, hafif çarpık ön dişi parlıyor. "Güzel."

Yaşlı garson masamıza gelip siparişimizi aldıktan sonra Nova'nın başını okşuyor ve bir sonraki masaya geçiyor. Yedi yaşındaki kızım saçlarını okşarken kaşlarını çatıyor.

"Neden yaşlı insanlar sormadan bir şeyler yaparlar? Saçımın bozulmasını istemedim."

Gülüyorum, gevşek bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırmak için masaya uzanıyorum. "Bilmiyorum, tatlım."

"Kural kuraldır. Yaşlı bile olsan, yine de nazik olmak zorundasın," diye homurdanıyor.

"Haklısın."

"Mormor, yaşlandıklarında ehliyet sınavlarına da yeniden girmeleri gerektiğini söyledi."

"Anneniz yıllar önce sınavını tekrarlamalıydı, sadece yaşlandığı için değil."

Nova'nın büyükannesi, ya da bazen söylediği gibi Mormor, tanıdığım en kötü sürücü. Dikkatsiz değil ama daha önce hiç görmediğim bir yol öfkesi var. Bu yüzden neredeyse hiç araba kullanmıyor ve babam ikimizi de yolcu prenseslere dönüştürmeyi kendine görev edindi.

Kötü sürüş genlerini bana geçirdiğini itiraf etmekten utanıyorum.

"O komik bir sürücü."

"Hayır, değil. İnsanların önünde bu kadar sık frene basmasına rağmen arabasının arkasına kimse çarpmadığı için şanslı."

"Kıçında oldukları için anne."

"Nova!" Boğazımda biriken kahkahaya rağmen azarlıyorum. Aşırı tatlı bir şekilde gülümsüyor ve sarı kirpiklerini kırıştırıyor.

"Ne?"

"Baban onun evindeyken böyle küfür etmene izin veriyor mu?"

"Bazen," diye itiraf ediyor.

Burnumdan nefes alıyorum ve kabine geri yerleşiyorum. Eski sevgilim ve Nova'nın babası Chris iyi bir adam ama vücudunda tek bir ebeveynlik kemiği bile yok. O izin verir

Her iki hafta sonunda bir ziyarete geldiğinde istediği her şeyi yapabiliyor ve şimdi bundan hoşlansa da daha sonra bu onu daha fazla etkilemeye başladığında hoşlanmayacak. O doğduğundan beri bu böyle ve kaçınılmaz olarak bizi ayıran da bu oldu.

Kolik bir bebeğin tek aktif ebeveyni olarak doğum sonrası depresyondan muzdarip olmak, ona olan kızgınlığının başladığı yerdı. Aslında bekar olmadığım halde bekar bir ebeveyn olmanın ağırlığını taşımak için mücadele ettiğim her yıl büyüdü.

Nova küçükken küfretmesi çok şirindi ve herkesi güldürüyordu. Ama artık büyüdüğü için okulda başını sık sık belaya sokuyor. Yedi yaşında ama on yedi yaşındaki bir çocuğun kaba kelime dağarcığına sahip.

Kaşlarını çatarak ve yanakları pembeleşerek ekliyor: "Bunu söylediğimi ona söyleme. Küfür etmeme pek izin vermez."

"Hayır mı? Az önce olduğunu söyledin."

"Şaka yapıyordum," diyor ama bu bir ifadeden çok bir soruya benziyor.

"Bana söylediğini ona söylemeyeceğim."

İhtiyacım olan son şey, böyle bir şey yüzünden aralarında kavga çıkması. Taşınma ve bu nedenle aralarına giren yeni mesafe yüzünden işleri daha da kötüleştirmek istemiyorum.

Dört yıl önceki ayrılığımızdan sonra Chris'le samimi olmak çok çaba gerektirdi, ama asıl mücadele ayda iki hafta sonunu bile ona ayırmasına izin vermek oldu. Ona kızım konusunda güvenmiyorum ama Nova için bir şekilde bunu yürütmeyi başardık. Yine de bu mükemmel yağlanmış bir makine olduğumuz anlamına gelmiyor.

Hayatımızın bu yeni başlangıcında çok dikkatli olamam. Bu bizim gelişmemiz için bir şans, ancak bunun gerçekleşmesi için tüm doğru seçimleri yapmam gerekiyor. Kızıma en sevdiğimiz yerde akşam yemeği ısmarlamakla ve yeni evimizi bir yuva haline getirebilmek için eşyalarımızı yerleştirmekle başlayabiliriz.

4

OLIVER

DÖRT SAATTIR ILLUMINA DANS STÜDYOSU'.

Ebeveynlerin ve küçük çocukların sürekli akışı hiç bitmedi. Arkasında oturmak zorunda kaldığım masaya yaklaşan her yeni yüzle aynı hoş geldiniz konuşmasını yapmaktan yoruldum.

Anneme yardım etmeyi seviyorum çünkü o bu desteği hak ediyor. Bu, Bayan Clark'ın yeni kanişini ya da oturmadığım bir mahalle için alınan en son HOA kararını öğrenmek için gülümsemeye ve ilgileniyormuş gibi davranmaya zorlandığım için tırnaklarımı teker teker koparmak istemediğim anlamına gelmiyor.

Elime tutuşturulan iki telefon numarası -biri bütün bir beyzbol takımını donatacak kadar çocuğu olan bir kadından, diğeri de torununu dışarı çıkarmamı isteyen yaşlı bir kadın tarafından burnumun dibine itilen- boş kahve fincanımın altında saklı. Gözden ve gönülden ırak.

Gömleğimin yakasını çekiştiriyorum ve rahat etmek için sert plastik sandalyede kayıyorum. Kıçım yarı uyuşmuş durumda ama ayağa kalkarsam masanın bana sağladığı güvenlik bariyerini kaybedeceğim.

Babam annemi bir saat önce aldı, onu kendisinden çok uzun süre uzak tuttuğum konusunda ısrar ediyor. Aslında ondan önce sadece iki saat buradaydı ama babam annemin zamanı söz konusu olduğunda bencil piçin tekidir. Büyürken onunla bu kadar çok vakit geçirmemize izin vermesi bir mucize. Eminim bu onu öldürmüştür.

Bacaklarımı masanın altına uzatıyorum ve çenemi göğsüme indiriyorum. Gözlerimi kapatıp iki ayağımın üzerinde dengede durmak için sandalyeyi geriye iterken ellerim kenetli ve karnımın üzerinde duruyor.

"Bana bale öğrettiğini söyleme."

Küstah ses, geriye doğru düşmemek için ellerimi masanın kenarına doğru uzatmamı sağladı. Masanın önündeki kadına ters ters bakıyorum, sonra yanında duran daha küçük versiyonunu fark ediyorum ve içten içe irkiliyorum.

Kız kısa boylu. Annem ona narin derdi. Daha büyük ve iri olsaydı beni korkutacak hafif öldürücü bir parıltıyla bana bakan geniş mavi gözleri var. Annesininkinden daha parlak ve daha az kahverengi çizgileri olan sarı saçları başının ortasından ayrılmış ve düzgünce örülmüş. Aynı dar burun ve yumuşak kemik yapısına sahip olmaları akrabalıklarını çok daha belirgin hale getiriyor.

Bahse girmem gerekirse, anne ve kızı.

Kızdan tekrar kadına bakıyorum. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Yeni komşum, "Biliyor musun, bu gidişle bana yapmama izin verilmeyen şeylerin ve ziyaret etmeme izin verilmeyen yerlerin bir listesini yazsan daha iyi olur," diye tersliyor.

"Söylesem dinler miydin?"

Boğazında bir kahkaha oluşuyor ama tam olarak kaçmıyor. "Hiç şansın yok. Onu ateşe verirdim."

"Ben Nova. Bu da annem," diyor kız masaya doğru bir adım atarak. Elini önüne doğru uzatıp kâğıt ve kalem yığınlarının üzerinde gezdiriyor. Gözlerindeki ölümcül parıltı sönmüş, şimdi her şeyden çok meraklı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Boğazımı temizliyorum ve küçük bir kıza hançer fırlatmamak için yüz ifademi dengelemeye çalışıyorum. Hızlıca tokalaşırken eli benimkini yutuyor. "Oliver."

"Burası bale için kayıt yaptırdığımız yer, değil mi?" diye soruyor.

Annesinin gözleri bana bakarken yüzümde bir damga gibi. O gözlerle beni yakabilmeyi dilediğinden eminim. Belli ki ben onu görmek istemediğim kadar o da beni bir daha görmek istemiyor ve başka türlü davranmaya çalışmakla uğraşmıyor.

"Evet," diye .

Boş olanları bulmadan önce doldurulmuş kayıt formlarını karıştırıyorum. Yanlarından bir kalem kaparak ikisini de annesine uzatıyorum.

"Tamamen doldurun ve sonra bana bırakın ..." Hâlâ adını bilmediğim için sözümü kesiyorum.

"Ary" demeden önce bir an tereddüt ediyor.

"Doğru. Formları baştan sona doldurun. Herhangi bir sorunuz olursa, sadece sorun. Hiçbir şeyi boş bırakmamaya çalış, Ary."

O kadar sert ki üzerine üflesem ortadan çatlar. "Bunları burada doldurmak zorunda mıyım?"

"Sanırım hayır. Ama her halükarda bugün bana geri getirmeniz gerekecek. Kayıt için son birkaç saat."

"Doğru."

"Bunun normal derslere parası yetmeyenler için olduğunu biliyorsun, değil mi?" Aptalca bir soru sormak aklıma bile gelmeden soruyorum.

Kahretsin, annem bir kadınla böyle konuştuğum için şimdi burada kıcımlı tekmelerdi.

Ary'nin şeftali rengi dudakları aralanıyor, üsttekini geriye doğru kıvrırken bile yastıksız görünümünü görmezden gelmek zor. Öfke yanaklarını ısıtıyor.

"Peki benim mali durumum hakkında ne biliyorsunuz?"

Özür dilemeliyim. Yapılacak en nazik ve saygılı şey bu. Ama lanet olsun, dilim çözöldü ve ona olan kızgınlığım yüzünden bugün yanlış şeyler yapıyorum.

"Yeni aldığın evin ucuz olmadığını biliyorum." "Hiç hobin var mı?"

Önce kızına bir bakış atarak sözünü kesti

boğazını temizleyerek. "Evrakları doldurup gideceğiz. Görünüşe göre misafirliğimizi çoktan aştık."

"Bak anne, boş sandalyeler var. Burada yapabiliriz," diyor Nova, girişe koyduğumuz plastik sandalyeleri göstererek.

En azından annesiyle benim aramdaki gerginliğe karşı saf. Tanrı aşkına.

Ary kalemi ve kâğıtları sıkıp derme çatma bekleme alanına doğru adım atmadan önce bir nefes alarak "Harika," diyor.

Gidişini izliyorum, gözlerim her adımda vücudunun zarif hareketine takılıyor. Boyuna birkaç santim daha ekleyen bir çift takozun içinde bile sanki havada süzülüyor. Kahretsin, onu uzatmaktan daha fazlasını yapıyorlar. Kesik jean şortuna kadar uzanan solgun bacaklarının çıplak genişliği dün sabah olduğundan daha da uzun görünüyor. Sol omzundan sarkan büyük boy beyaz tişörte ek olarak minik şort, onu gençliğimin ıslak rüyalarından biri gibi gösteriyor.

Dişlerimi sıkarak önümdeki dağınık masaya bakıyorum ve temizlemeye başlıyorum. Plastik bardağa düşürdüğüm her kalem beni daha da sinirlendiriyor, ta ki çok geçmeden her bir kayıt formunu düzgünce istiflemek yerine kenarlarını buruşturana kadar.

Bu kadında beni tedirgin eden bir şey var. Belki de kaşlarının çatıklığı benimkiyle yarışıyor ya da çünkü kabalığı için hâlâ özür dilememiş olması - sanki ona ne kadar kötü davrandığım için özür dilemesi gerekiyormuş gibi. Beni bu kadar kızdıran şeyin ne olduğuna bir türlü karar veremiyorum ve en sinir bozucu olan da bu.

Birkaç dakika daha oturup düşündükten sonra elindeki kâğıt yığınına masaya bırakıyor ve ben bakışlarımı onunkilere çevirene kadar parmaklarını en üsttekinin üzerinde gezdiriyor.

Masanın üzerine eğilmiş, ateş püskürüyor, yanakları istasyondaki kamyonlar kadar kırmızı. "Al. Onları kaybetmemeye çalış."

Göğsünün hızla inip kalkmasını görmezden gelmek zor, ama sikim kotumun içinde seğirdiğinde gözlerimi ayırmadığımdan emin oluyorum.

" nereden duydun?" "Bu seni ilgilendirmez."

Öne doğru eğildim, dirseklerim masaya gömüldü. "Bunun ailemin işi olduğunu düşünürsek."

"Birinin seni hak etmeyenlere anlattığından mı endişeleniyorsun?"

"Hak etmediğini hiç söylemedim."

"Yeterince yaklaştın."

"Pek çok insan buradan faydalanmaya çalışıyor. Ben işimi yapıyorum."

İnançsız bir nefes üflüyor. "Sen burada çalışmıyorsun."

"Buradayım, değil mi?"

Gözlerini kırpıştırarak tişörtümün köşesinde yazılı olan kelimelere bakıyor. "Vancouver İtfaiye Departmanı. Teğmen Bateman. Övünmeye mi çalışıyorsun?"

"Neden? Etkilendin mi?"

Bu çapkın soru kafamı karıştırdı. Sertleşip geriye yaslanıyorum, aramıza daha fazla mesafe koyuyorum. O da aynı şeyi yaparak doğruldu.

Sonraki sözleri sivri, öldürmeye yönelik. "Yapabileceğin hiçbir şey beni etkileyemez. Kibirli, bencil pisliklerle ilgilenmiyorum."

"Anne!" Nova nefes nefese, bir anda ortaya çıkıyor. Şeytani bir sırıtişla annesine aval aval bakıyor. "Gördün mü, bu sözleri sadece babam söylemiyor. Şimdi ben söyleyebilir miyim?"

Babasından bahsedildiğinde, Ary'nin sol elinde bir yüzük arıyorum. Madem hayatında bir erkek vardı, neden muhtemelen kendisi kadar ağırlığı olan kutuları evine tek başına taşıyordu? Yardım alması gerektiğini düşünmem için onu sevmem gerekmiyor.

Pislik olabilirim ama yine de ben olsaydım kadınıma hiçbir şey taşıtmazdım. Yalnız ya da başka türlü.

Ary yüzünü buruşturur ve elini Nova'nın omzuna bırakır. "Hayır. Yapamazsın. Benim de yapmamam gerekirdi."

"Her neyse."

Tekrar açmadan önce gözlerini bir anlığına kapatıyor. "Gitme vakti geldi, Nova. Bu kadarla kalsın."

"Yakında geri döneceğiz, değil mi?"

"Dersler iki haftadan biraz fazla bir süre içinde başlayacak. Ayakkabılarını ve üniformanı almak ve öğretmenlerle tanışmak için bundan birkaç gün önce geri geleceksin. Annen teslim alma gününden önce ayrıntıları içeren bir e-posta alacak" diye açıklıyorum.

Hevesle başını sallıyor ve annesinin elini tutup parmaklarını birleştiriyor. "Tamam!"

Ary bana son bir kez baktıktan sonra topuklarının üzerinde dönüp kızını da yanına alarak stüdyodan çıkarken yüzünde boş bir ifade var. Nova annesinin o anki ruh haline rağmen onun yanında zıplıyor ve bu beni neredeyse gülümsetiyor.

Jamie çocukken böyleydi. Şimdi de öyle. Hayatın bazen ne kadar boktan olabileceğine rağmen canlı ve kaygısız, mutlu. O benim zıttım ve görünüşe göre annesi bana katlanamayan küçük kız da öyle.

Neyse ki, hisler karşılıklı olduğunda gücenmek zordur.

5

AVERY

OKULA DÖNÜŞ ALIŞVERİŞİ ARASINDA, YILLARIN BIRIKIMINI

Yeni bir eve taşınmak, bir işyeri açmaya hazırlanmak ve Oliver'ın dışarıda birbirimizi her gördüğümüzde bana attığı yan gözleri görmezden gelmeye çalışmak derken uzun bir hafta geçirdik.

Hafta sonu geldiğinde, hem Chris'le gitmemesi için Nova'nın elini tutuyor hem de kendime bu aranın kıymetini bilmem gerektiğini hatırlatıyordum. Kızımı doğuralı yedi yıl oldu ve ben hala kendime zaman ayırmanın normal olduğunu beynime yerleştiremedim. Onu babasıyla bırakmanın getirdiği suçluluk duygusu kendimi dünyanın en kötü annesi gibi hissetmeme neden oluyor.

Dün geceyi kanepeye kıvrılıp bir kadeh ucuz beyaz şarap içerek ve oturma odasındaki kutulardan birinde bulduğum ilk DVD'yi uyuyana kadar izleyerek geçirdim. Sakin bir Cumartesi gecesi idi. En ufak özel bir şey yoktu.

Gelen FaceTime aramasının tanıdık zil sesi beni verandadaki sandalyemde doğrulmaya zorluyor, telefonuma uzanırken tenime ter yapıyor. Kavurucu bir Pazar gününün öğleden sonrasıydı ve solgun tenimi bronzlaştırmak umuduyla arka bahçemde güneşin altında uzanıyordum. Annemden bir telefon beklemiyordum ama telefonumun ekranındaki isme bakılırsa bugün alacağım şey buydu.

En azından, huysuz komşumun görmesi halinde kesinlikle sorun çıkaracağını hatırlayana kadar düşündüğüm gibi çıplak bronzlaşmaya çalışmadım.

Belki de bu bana bunu yapmak için daha fazla neden vermeliydi, ama onu kızdırmaya çalışmayacak kadar olgunum. Şimdilik.

Aramayı kabul ettiğim anda ekranda annemin yüzü beliriyor. Gülümsemesi o kadar sıcak ki kar tepelerini bile eritebilir. Keşke onun gamzelerine sahip olsaydım ama o benimle sadece saç rengini ve berbat araba kullanma becerilerini paylaştı.

"Hej, min älskade," diye şarkı söylüyor ve kameraya bir öpücük konduruyor.

"Merhaba anne."

"Merhaba, anne? Hepsi bu mu?"

Gözlerimi güneşten korumak için bir elimi kaldırıyorum. "Du är dramatiskt igen."

"Hakaret olsa bile bu daha iyi. 'Hey, anne' çok sıkıcı," diyor iç çekerek.

"Bugün arayacağını bilmiyordum."

Gözleri kuşkuyla kısıyor ve bilmesem yalnız olup olmadığımı anlamak için etrafıma bakmaya çalıştığını düşüneneğim. "Aramamı istemedin mi?"

"Seninle her zaman konuşmak istiyorum anne. Sadece bunu beklemiyordum, hepsi bu."

"Bugün seni özledim. Nova dönene kadar seni aramak için bekleyemedim."

Nasıl hissettiğini tamamen anladığım için usulca gülümsüyorum. "Ben de seni özledim. Babam nerede?"

"Buralarda bir yerde. Muhtemelen kurcalanması gerekmeyen biriyle uğraşıyordur."

"O kadar sıkıldı mı?"

"Baban artık hep sıkılıyor. Yaşlılığın insanı durgunlaştırması gerekir ama o öyle değil. Benimle kanepeye uzanmaktansa buzun üzerinde kırılğan kemiklerini kırma riskini almayı tercih ediyor."

Yanağımın içini ısıyorum ve başımı sallıyorum. Annemle babam her zaman sıkıcı gibi görünen ama sadece sevgi dilleri olan bir şekilde didişen kişiler olmuştur. Babam ellili yaşlarına rağmen genç bir kalbe sahip ve eğer istediği olsaydı asla emekli olmazdı. Ne yazık ki, inansa da inanmasa da, kaleci olarak geçirdiği zaman sona erdi.

"Benim hakkımda saçmalamadığımı biliyorum Morgan. Hiç de kırılgan olmadığımı bilmeni isterim."

Sesini duyduğumda ağzımı kaplayan gülümseme yüzünden yanaklarım yanıyor. Kameranın görüş alanına girdiğinde kaşlarını çatıyor, ama bu zayıf bir gülümseme ve beni gördüğü anda kayboluyor, yerini bir sırtış alıyor.

Yüzündeki kırışıklıkların azlığı incelenmeli, ancak kahverenginin arasına serpiştirilmiş gri saçlar, mükemmel bir cilde sahip olsa bile yaşını ele veriyor. Kameraya bakarken gözleri parılıyor ve kalbim kabarıyor.

"Mitt hjärta," diye mırıldanıyor, bana hayatımda milyonuncu kez kalbim diye sesleniyor. "Yüzünü özledim."

Otuz yıl İsveç'te yaşadıktan sonra, ve babam ana dillerini akıcı bir şekilde konuşuyorlar ve çoğu zaman İngilizce yerine İsveççe konuşuyorlar.

İkisi de Vancouver'lı olsa da ben İsveç'in Malmö kentinde doğup büyüdüm, annem bana hamileyken oraya taşınmışlar. Her iki dili de konuşarak ve her biri benim önemli bir parçam olan iki ülkeyi öğrenerek büyüdüm. Kanada'ya yaptığımız tatiller, ailemin büyüdüğü yeri görebildiğim tek zamandı, ancak hayatımı her zaman iki yer arasında paylaşmışım gibi ona sarıldım.

Yirmi bir yaşına geldiğimde Kanada'ya taşınmaya karar verdim. Bunun kalıcı bir şey olmaması gerekiyordu ama Chris'le tanıştıktan ve Nova doğduktan sonra . . . bir oldu. İsveç'i kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok özliyorum ama burada da mutluyum. Bulduğum yerde kendimi huzurlu hissederken bunun her an değişebileceğini de biliyorum.

"Merhaba baba," diyorum ayaklarımı sandalyenin üzerinde altıma sokarak. "Annem bana senin onunla oturup film izlemediğini anlatıyordu."

Şimdi kanepede annemin yanına oturmuş, bir kolunu annemin omuzlarına atmış. Sırıtırken gözleri onunkileri buluyor. "Öyle mi?"

"Görünüşe göre, bozuk olmayan şeyleri tamir etmeyi tercih ediyorsun," diye ekliyorum.

"Avery!" Annem gönülsüzce azarlıyor. "Seni ."

"Ben çocukken yaptığın onca şeyin intikamı." Omuz silkiyorum.

Babam çenesini annemin ikisinin de önünde uzattığı telefona doğru eğiyor. "İşte benim kızım."

"Ne zaman ziyarete geliyorsun? Seni ve kıymetli Nova'mı kucağıma almalı çok uzun zaman oldu," diyor annem.

"Bilmiyorum. Sonbahar tatili, belki? Okul haftaya başlıyor ve atölye hala devam eden bir çalışma."

Başını sallarken dudakları birbirine , yüz hatları şu anda boşalamadığım için kendimi kötü hissetmeme neden olacak şekilde geriliyor. "Buraya taşındığımızda ailemin nasıl hissettiğini şimdi anlıyorum."

"Özür dilerim. Buraya seni incitmek için taşınmadım."

Uzakta olmak hâlâ zor. Sanırım hep öyle olacak.

"Oh, bizden özür dileme. Biliyoruz. Bizim çocukluğumuzda yaşadıklarımızı senin de yaşamaman adil olur. Kanada senin bir parçan," diye yatıştırıyor babam.

"Elimden geldiğince çabuk gelmeye çalışacağım. Kurtarmam gerek-"

"Hayatta olmaz," diye araya giriyor annem. "Senin için ödeyeceğiz."

Saçmalama."

Kaşlarımı çattım. "Otuz yaşındayım anne. Kendi seyahatlerimi kendim karşılayabilirim." "Gelmen için yalvaran benken olmaz. Yeter artık"

Bu saçmalık. Bunu daha sonra konuşuruz."

"Bunu bir doğum günü hediyesi olarak düşünebiliriz, hmm?" Babam öneriyor.

Bu konuda tartışmaya devam etmekten daha iyisini bildiğim için konuyu . "Nova'yı birkaç saat içinde almam gerekiyor."

ve hala yapmamız gereken birkaç şey var. Sizi yarın sabah ararız, tamam mı?"

"Tamam, mitt hjärta," diyor babam, annemin söze girmesine fırsat vermeden. "Sonra konuşuruz. Seni seviyorum."

Annem kamerada sadece kendi yüzü görünene kadar telefonu ona yaklaştırıyor. "Seni seviyorum, Avery."

"İkinizi de seviyorum. Yakında arayacağım."

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra derin bir nefes alıyorum ve bacaklarım kaskatı kesilmiş bir halde ayağa kalkıyorum. Telefonun boş sandalyeye düşmesine izin veriyorum ve birkaç gün önce kurduğumuz şişme havuza gitmeden önce sırtımı esnetiyorum.

Sadece kalçalarım kadar bile gelmeyen küçük bir tane, ama bu aşırı sıcak havanın bitmesine birkaç hafta kala iş görür.

Suya girdiğimde su soğuktu ve ani sıcaklık düşüşünü pek umursamadan kığımın üstüne düştüm. Rahatlamaya çalışırken güneş kremi ve daha önce suya attığım yosun önleyici kimyasallar gibi kokuyorum, kafam o kadar dolu ki patlayabilir.

Nova burada olmayınca sessizlik çok gürültülü oluyor. Eğer burada olsaydı, yüzüme su sıçratır ya da su tabancasıyla bana ateş ederdi ve ben de huzur içinde ıslanmak için zaman istediğimi söyleyerek onu uzaklaştırırdım, ama pes eder ve su tabancasını alıp ona katılırdım.

Tüm hayatım onun etrafında dönüyor ve bu en ufak bir şekilde kötü bir şey olmasa da, bazen keşke olsaydı diyorum. . daha çok kendim için. Elbette çiçeklerim var, ama onlar da bana arkadaşlık etmeyecek. Beni kaslı kollarla sarmayacaklar ya da boynumda sıcak bir nefesle beni fazla düşünmekten alıkoymayacaklar.

Bir kapı çarpmasıyla düşüncelerimden sıyrılıyorum. Yer değiştirerek yanımdaki eve bakıyorum ve başka bir sesin gelmesini bekliyorum.

Oliver'ın evi benimkinden daha güzel, ama sadece birazcık. Bahçe daha büyük, devasa bir kulübe ve çim biçme makinesinden çıkan çapraz çizgilerle süslenmiş çimler var. Benimki aşırı büyümüş.

ve karahindiba istilasına uğramış. Eğer onu ve fikirlerini önemsiyor olsaydım, bu durumu çoktan görmüş olması gerektiği için utanırdım. Ki umurumda değil. Belli ki öyle.

Arka kapısı açılıp da üzerinde sadece bir çift spor şortu ve omzuna attığı bir havluyla dışarı adımını attığı anda başka tarafa bakmam gerektiğini biliyorum. Beni bakarken yakaladığı an beni azarlayacak ama Tanrım. Önce gelip üzerimde günahkâr gri bir eşofman altı ve başka hiçbir şey yokken içeri girdiğim için bana bağırıyor, şimdi de bu mu? Spor salonu faresi videoları ya da televizyon dışında hiç bu kadar karın kası görmemiştim.

En azından yazın bitmesine sadece birkaç hafta kaldı. O zaman ısınmak için kat kat giyinmekten başka çaresi kalmayacak.

Elini kaldırıyor ve bir şişeden ağzına su fışkırttıktan sonra çıplak göğsünü suya batırmaya başlıyor. Ne kadar pornografik görüldüğüne neredeyse gülecektim ama yapamıyorum çünkü o da çok seksi, güneşin altında parlıyor ve ıslanıyor.

Saçları dağınık ve çoktan nemlenmiş, yanakları kızarmış, aldığı her nefeste göğsü şişiyor. Ağzımdaki fazla nemi yutuyorum ve kulübesinin yanındaki ağırlık rafına yönelip iki ağırlık almaya başladığında parmaklarımı havuz suyunda kıvırıyorum.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandım.

Şu anda arka bahçede gerçekten egzersiz yapıyor. Sıcakta, su damlarken ve daha önce yaptığı diğer aktiviteden dolayı ter olduğunu düşündüğüm şey. O beni bakarken yakalamadan önce başımı arkaya eğip gözlerimi zorla kapatıyorum.

Parmaklarım hâlâ kıvrıkken ayağa kalkıyorum, bu havuz her ne haltsa onun kaygan bir noktasında neredeyse kayarken su etrafımda dalgalanıyor ve sıçrıyor. Oliver'ın durduğu yöne doğru yere bir şey düştüğünde geriliyor, donup kalıyorum.

"Havuz biraz küçük, değil mi?" diye soruyor, o hırçın sesi aramıza bir balyoz gibi iniyor.

"Keşke aynı şeyi senin egon için de söyleyebilseydim," diye cevap veriyorum sertçe.

Neden bana tek bir santim bile mahremiyet sağlamayan acınası bir tel çit yerine gerçek bir çiti olan bir ev satın almadım?

"Egom hakkında hiçbir şey bilmiyorsun prenses."

Ona sertçe bakıyorum ve belimi kavıyorum. "Keşke bu doğru olsaydı. İstedğim son şey beynimin bir santimini kaplaman."

Kahverengi gözleri çimlerdeki yerine sabitlenmiş bir şekilde dururken hemen geri çekiliyor. Giydiğim bikiniyi görmek için bir saniye bile bakışlarını kaçırmaması beni onun varlığından daha fazla sinirlendiriyor. Evet, bir erkeğin beni süzmesini istemek muhtemelen aptalca ama bunu ona yaptığımı düşünürsek, adil olan da bu.

Gördüklerinden benim kadar etkilenip etkilenmediğini öğrenmek için mütevazı olamayacak kadar meraklıyım. Tanrı aşkına, neon sarısı olduğu düşünülürse, göğüslerimi pek örtmeyen bir mayo giydiğimi anlamayacak değil ya. Yine de kımıldamıyor.

"Şimdiden olmadığımı emin misin?" diye soruyor, sırtarak ağzını büküyor.

Onu yumruklamak isterdim.

"Umarım o ağırlıklardan birini ayağına düşürürsün, butternalle," diye karşılık veriyorum içeri girmeden önce, adımlarım olması gerekenden daha sert.

Sesi esintiyle taşıyor ve ben kapıya varmadan hemen önce bana ulaşıyor. "O da neydi?"

"Hiçbir şey."

İçeri girerken ağzımın kenarı yukarı kalkıyor ve onu merakta bırakıyorum. Ancak buradaki tüm perdeleri kapatıp soğuk bir duşa girdikten sonra Oliver Bateman'ı tekrar unutuyorum.

6

OLIVER

BAŞIMI SOĞUK SU DOLU LAVABOYA DALDIRIYORUM VE AÇIYORUM.

Suyun Ary'nin görüntüsünü gözlerimden sileceğini umuyorum.

Başımı geri çekip nefes almadan önce verdiğim nefes suyu köpürtüyor. Ecza dolabının aynasında kendime bakarken bile neon sarısı bir bikini hâlâ görüşümü lekeliyor. Hayatımı sikeyim, bu kadar güzel görünmemeliydi.

Bu acımasız bir şaka.

Geçen hafta boyunca ondan uzak durmayı başarmıştım, ama bu? Bu benim galibiyet serimin sona ermesi demek. Eğer o her gün bikiniyle dolaşıp pembe tenini su ve güneş losyonu ile parlatacaksa, ben de aklımı kaçıracakım. Yazın geri kalan her gününü sertleşmiş bir penis ve öfkeyle kızarmış bir tenle geçiremem. Arka bahçemden vebadan kaçır gibi kaçmam ya da yeni bir çit yapmam gerekecek. Onu dışarıda tutacak kadar yüksek bir tane.

...

Olanların en kötü yanı iki toy genç gibi didişmemiz bile değil, bundan hoşlanmamdı. İleri geri konuşmak beni heyecanlandırdı. Devam etmek istiyordum, o yüzden buna bir son verdiğine sevindim.

Uzanıp ıslak parmaklarımı saçlarımda gezdirdiğimde kolumun alt tarafındaki kaslar ağrıyor. Bugünkü planım ağırlık kaldırmak değildi. Arka bahçeye adım attığımda iki saatlik bir koşudan yeni dönmüştüm ve komşumu çocuk havuzunda neredeyse çıplak bir şekilde bronzlaşırken bulmayı beklemiyordum.

Antrenmanıma ağırlık ekleme kararı, onun beni nasıl izlediğini fark ettiğimde bilinçaltıma yerleşti. Sanki etkilenmiş gibiydi. Bu, bedelini ağrıyan ve aşırı çalışan kaslarımla ödediğim kaba bir karardı.

Banyodan çıktıktan sonra omzumu ovarak oradaki acıyı biraz olsun dindirmeye çalışıyorum. Ev her gibi sessiz, dürüst olmak gerekirse belki de fazla sessiz. Ailemin evinden ayrılıp kendi evime taşındıktan sonra kendimi sessizliğe alışmaya zorladım ama gürültü içinde büyüdüm. Hem de çok.

Ailem hem kan bağımlı olan akrabalarımın hem de bir o kadar yakın olduğum arkadaşlarımdan oluşuyor. Sessizlik içinde geçirdiğim tek bir hafta sonu ya da kalabalık olmayan ve gecenin sonunda kulaklarımla kanadığını hissettirecek kadar gürültülü bir tatil olmadı.

Eskiden kendime büyüdüğümde hafta sonlarımla mümkün olduğunca sessizlik içinde geçireceğimi söyledim, ancak bunlar inatçı bir pislik olduğu için sahip olduklarını hafife alan bir çocuğun istekleriydi. Artık bunu istemiyorum. Belki de bu yüzden her zaman ailemin evindeyim ya da mümkün olduğunca kuzenlerimi rahatsız ediyorum.

Sessizlik gerçekten içime işlerken göğsümde ağır bir his büyüyor. Bastırmaya çalıştığım ama bastır aşırı bir duygu yükü. Yalnızım ve Ary ile didişmekten bu kadar hoşlanmamın nedeninin yarısı buysa hiç şaşırmam.

İçeri girip doğrudan buzdolabına yöneldiğimde mutfak, ışıklar yanmadığı için aydınlıktı. Bir tanesini çıkarıp kapağını çevirdiğimde bira şişelerinin şingirtisi mutfağı dolduruyor.

Kapak. Boğazımı serinletiyor, ilk yudum gerginliğimin bir kısmını yatıştırıyor.

İstesem gelip bana eşlik edecek yirmi kişiden birini arayabilirim ama bu çaresiz hissettiriyor. Ailem son birkaç yılda bebekler ve evliliklerle daha da büyüdü. Kan bağı olmayan kuzenim Cooper ve anne tarafından kuzenim Maddox'un ardından üçüncü büyük çocuğum. İkisinin de kendi aileleri var. Sırada ben olmalıydım ama herkes gerçekte olmayacağını biliyor.

"Kahretsin, iç karartıcı bir piçsin," diye homurdandım.

Koşudan döndükten hemen sonra açtığım oturma odasındaki televizyonda BC Pythons maçı hâlâ oynuyordu, ben de izlemek için kanepeye uzandım. Kardeşimin takımı bugün oynuyor ve şimdi keşke bana teklif ettiği biletleri alsaydım diyorum.

Geçen haftaki maç iyiydi. Takımı kazandı ve o da her zaman olduğu gibi olağanüstüydü. Bu deneyim beni bugün tekrar gitmeye ikna etmeliydi ama kendimi aileme katılmaya ikna edemedim.

Sessizlik zordur ama bazen gürültü daha da zordur.

Kalabalıklar ve izleyen on binlerce insan beni gerektiği kadar sık gitmekten alıkoyuyor. Bu bencilce ama ben hep böyleydim. Ailem ve itfaiyecilerden oluşan ekibimle durum farklı. Yabancılar tüylerimi diken diken ediyor.

Yavaşça nefes vererek biramı yere bırakıyorum ve kendimi yatar pozisyona getiriyorum. Ayak bileklerimin kolçaktan sarkması biraz rahatsız edici ama gözlerim kaymaya başladığında ne onları ne de duygularımı düşündüm.

Sadece uyuyorum.

Uyandığımda hava karanlıktı. Bulanık gözlerle oyunun bittiğini ve yerini bir poker maçının aldığını görüyorum. Kumandayı el yordamıyla ararken göğsümde buluyorum. Poker izlemek zorunda kalarak sıkıntıdan ölmek istemediğim için televizyonu kapatıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Bacaklarımın kontrolünü ele kendimi merdivenleri çıkmaya zorlamadan önce bir süre yalpalıyorum. Son birkaç yıldır uyku düzenim çok bozuldu ama yeni vardiyamla bunu biraz düzeltebileceğimi umuyorum.

Yatak odam oturma odasından daha aydınlık ve içeri girip yatağımın yanındaki pencereden dışarı baktığımda saatin kaç olduğuna dair kafam karışıyor. Güneş hala batıyor ve ufuktan yükseliyor, bu da saati ... dokuz yapıyor, belki.

Perdeleri indirmeye gittiğimde donup kalıyorum, kaslarım kilitleniyor. Kaslarımdaki ağrı saatler öncesinden daha kötü ve ben gerildikçe daha da şiddetleniyor. Bunu umursamayı bir anda bırakıyorum.

Ary benimkinin tam karşısındaki pencerenin panjurlarını her zaman kapalı tutar, muhtemelen benim sürekli pencereye bakacak bir sapık olduğumu düşündüğü için, ama bu gece panjurlar hâlâ açık. Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun çünkü pencerenin altında yatan her neyse, havada kıvrılan duman dalları beni odamdan dışarı çıkardı.

Kafamda alarmlar çalarken dumana odaklanmış bir şekilde merdivenlerden hızla iniyorum. Her nasılsa, çıkmadan önce yangın söndürücümü almayı başarıyorum. Bahçeyi aceleyle geçip verandasına atladığımda ön kapım açık kalmıştı.

"Ary, kapıyı aç!" Bağıriyorum, yumruğumu tahtaya defalarca vuruyorum. "Ary!"

Kapının diğer tarafından ayak sesleri geliyor ama kapı açılana kadar vurmaya devam ediyorum. Davet beklemeden yanından geçip içeri girdiğimde geniş mavi gözler benimkilerle buluşuyor.

"Oliver? Ne yapıyorsun?" diye sorar, sesi normalden daha tizdir. "Başkalarının evine öylece dalmak sosyal olarak kabul edilebilir bir şey değil!"

"Burada kal," diyorum onu arkamda bırakıp merdivenleri ikişer ikişer çıkmadan önce.

Göğsüm sıkışıyor, adrenalin şimdiden zihnimde bir sis yaratıyor. Yıllar süren eğitimim beni elimdeki göreve odaklıyor, başka hiçbir şeye değil. Yangını büyümeden söndürmek ve herkesin güvende olduğundan emin olmak.

"Odama giremezsin! Oliver!" "Nova burada mı?"

"Hayır, o-"

Onun cevabı benim için yeterli, dinlemeyi bırakıyorum ve yanan bir şeyin kokusunu içime çekiyorum. Henüz bir yangın değil ama kontrol altına almazsam yakında olacak.

"Sen tam bir delisin!" diye bağılıyor arkamdan, uzun adımlarıma ayak uydurmak için hızlı adımlarla takip ediyor.

"Yatak odanızda bir şeyi açık mı bıraktınız? Saç maşası ya da başka bir şey?" Ona bağırmmamak için sesimi tehlikeli bir şekilde alçaltarak soruyorum.

"Sen neden ?"

Duruyorum ve onunla yüzleşmek için döndüğümde neredeyse göğsüme çarpıyor. Elimdeki yangın söndürücü aramızda duruyor ve o yangın söndürücüye bakarken ben de bir saniye durup ona bakıyorum.

Makyajını ve saçını bu gece yaptı ve minik vücudu dizlerinin üzerinde duran ışıltılı bir kumaşa sarıldı-

Bir hırıltıyı yutuyorum ve onu orada bırakıp benimkinin karşısındaki odayı arıyorum. Dikkatimin dağılması planımın bir parçası değildi.

Onunla tekrar konuşmaktan kaçınmak için, aynı sayıda kapı gördüğümde evinin benimkiyle aynı düzene sahip olduğunu tahmin ediyorum ve yatak odamın olduğu yere doğru ilerliyorum. Odaya adımımı attığımda, saç maşasının altındaki havludan çıkan dumanı görüyorum.

Duvara takılıyken, yangın söndürücüyü yere bırakıyorum.

"Tanrım, kadın," diye bağıyorum duvardaki kabloyu çekip saç maşasını havludan çıkarırken.

Dumanı tüten şey havlu, bu yüzden onu makyaj masasından alıp banyoyu aramak için odadan çıkıyorum. Bulduğumda lavaboya atıyorum ve musluğu soğuğa çevirip pamuğu ıslatmasına izin veriyorum.

Omzumun üzerinden baktığımda Ary kapı aralığında arkamda. Yüzü solgun, parmakları iki yanında endişeyle dans ediyor.

"Bunu ne zamandır fişe takılı ve havlunun üzerinde tutuyorsun?" Saç maşasını tutarken sapını çok sert kavrayarak soruyorum.

"Bilmiyorum. Uzun sürmedi. Her zaman o havlunun üzerinde tutuyorum ve daha önce hiç böyle içmemiştim," diye saçmalıyor.

Gergin bir nefes veriyorum ve ona bakmadan önce başımı arkaya eğiyorum. "Sıcak bir aleti havlunun üzerinde gözetimsiz bırakamazsın. Buna katılmamalıydın bile, ama en azından izliyor olsaydın çıkarman gerektiğini bilirdin. Eğer havlu yanmaya başlasaydı-"

"Evet, ."

"Öyle mi? Çünkü dumanı görmemiş olsaydım-"

Öne doğru bir adım atıp kollarını kavuşturarak ikinci kez sözümü keserken gözlerinin kenarları geriliyor. "Pencereme bakarak ne yapıyordun ki?"

"Şu anda ciddi misin?"

"Ne yapıyordun?" diye üsteliyor, şimdi bana ters ters bakıyor.

Elimdeki saç maşasını düşürmek istiyorum ama o kadar sıcak ki henüz nereye koyacağımı bilemiyorum. Bunun yerine musluğu kapatmayı seçerek, onun bakışına eşit güçte bir bakışla karşılık veriyorum.

"Pencerenize bakmıyordum. Perdelerimi kapatacaktım ki dumanı gördüm."

Dudaklarını büküyor. "Sen öyle diyorsan."

"Panjurların neden açıldı ki? Pencere mi bakıyordun?"

"Sanki. Orada görmek istediğim hiçbir şey yok." "Aynı şekilde."

"Harika."

"Hayranlık uyandırıcı." Saç maşasını ona doğru uzattım ve kapı aralığında var olmayan boşluğa sıkışmadan önce maşayı benden almasını bekledim. "Ben gideyim o zaman."

Oflaması, diğer taraftaki komşularının muhtemelen duyabileceği kadar yüksek. "Teşekkür ederim."

İzlerimde duruyorum ve arkama bakmak için dönüyorum, ondan sadece birkaç adım uzaklaşmıştım. Şaşkınlığım karşısında gözlerini deviriyor ve bana doğru bir parmak sallıyor.

"Bu konuda aptallık etme. Sadece 'rica ederim' de ve git."

"Bir şey değil, Ary. Sadece etrafına daha fazla dikkat et. Özellikle de gideceğini düşünürsek?"

"Sadece akşam yemeği için gidiyordum. Ve bana ders vermene ihtiyacım yok."

Sıkıca gülüyorum. "Bu bir öğüt değildi. Evinin yanmasını istemiyorum. Yangın söndürücün var mı?"

Neredeyse sönmek üzere olan yangını söndürürken yatak odasını hızlıca gözden geçirdiğimde, orada bir tane bile yoktu ve içimden bir ses, burayı baştan aşağı arasam yine de bir tane bulamayacağımı söylüyor.

"Hayır," diye itiraf ediyor, yanakları renkleniyor.

"Erkek arkadaşın mı? Kocan? Nova'nın babası?"

Şaşkınlıktan gözleri parlıyor ama sorumun açık sözlülüğünden mi yoksa kıızıyla bir ilgisi olduğundan mı bilmiyorum.

Kızının babasını merak ettiğimi inkar etmeyeceğim. Ben evdeyken ortalıkta yoktu - aradığımdan değil - ve ikinci bir telefon da yoktu.

Stüdyoda doldurduğu kayıt formlarındaki numara veya isim.

Gözlerimi kaçırıyor. "Bu seni ilgilendirmez ama Nova'nın babası benim erkek arkadaşım değil. Öyle olsa bile, yangın söndürücüye sahip olma olasılığı benden daha düşük. Her an bir şey yapma ihtimali daha düşük. Latmask. Ve merak ettiğinizi bildiğim için söylüyorum, bazen kadınlar akşam yemeğine tek başlarına çıkmaktan hoşlanırlar, çok teşekkür ederim."

Bu bilgi, onun o diğer dilde konuştuğunu duyduğum ikinci isimle birlikte zihnimin derinliklerinde saklanıyor. Bu gece kendisi için giyinmiş, başkası için değil. Bunu umursamamalıyım.

"Getirdiğim sende kalsın o zaman. Ve yemeğinizin tadını çıkarın." "Kendi yangın söndürücümü alacağım."

"Şey, benimkini yanımda götürmüyorum, bu durumda sadece iki tane olacak. Ne kadar çok, o kadar iyi." Omuz silkiyorum ve daha fazla tartışmaya fırsat bulamadan merdivenlerden aşağı iniyorum.

Peşimden yumuşak bir ayak sesi geliyor. "Sen imkansız bir adamsın."

"Evet, bunu daha önce de duymuştum. Şimdi, daha fazla havlu ateşi yok, lütfen."

Buraya geldiğimde ayakkabılarımı bile çıkarmadım, ama acelemden dolayı bırakmış olabilecekleri dağınıklık için kendimi suçlu hissedecek durumda değilim. Bu konuda başka bir gün kıcımlı tekmeleyebilir.

Kapıya doğru uzandığımda, "Eğer bir tane daha olursa, panjurlarımı kapalı tutmaya dikkat edeceğim," diye mırıldanıyor.

Nefesimi tutup aramızdaki mesafeyi geçerken göğsümde sıcak bir şey kıpırdıyor. "Telefonun yanında mı?"

"Evet," diyor şüpheyle.

"Buraya ver."

"Lütfen, çok geçer." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Lütfen."

Elinde küçük bir çantayla yeniden ortaya çıkmadan önce bir süreliğine girişten ayrılır. Elini çantanın içine daldırarak telefonunu çıkarıyor ve ardından hızla kilidini açıyor.

Telefonu ondan alıyorum ve benimkini eklemeyen önce onun rehberini açıyorum ve numarasının bende olması için kendime bir mesaj gönderiyorum.

Geri verirken, "İstersen panjurları kapalı tut, ama burada tuhaf bir koku alırsan beni ara. Bu bokla oynamam, Ary. Anladın mı?"

İnatçılığının bir kısmını kaybederek hafifçe ayılıyor. "Evet, anladım."

Koyu çizgili gözlerine, kırmızı dudaklarına ve o daracık kırmızı elbisenin içindeki ince vücut hatlarına son bir kez baktıktan sonra oradan ayrılıyorum.

Bu sefer evime döndüğümde yüzümü sadece soğuk suya sokmuyorum. İçinde yıkanıyorum.

7

AVERY

"BALEYE GITMEK İSTEMİYORUM ANNE," DIYE INLIYOR NOVA, TEKMELEYEREK ayakları arka koltukta.

"Son iki aydır her gün gitmek istiyordun. Eğer şimdi fikrini değiştirdiysen, üzgünüm ama artık çok geç."

Illumina'nın otoparkına dönüyorum ve radyoyu kapatarak Nova'dan arka arkaya gelen on ikinci şarkı isteğini susturuyorum. Pazartesi günü okula başlayacağı için gergin hissettiğini biliyorum. Bu yüzden buraya gelirken istediği tüm Nickelback şarkılarını çalmasına izin verdim. Sosyal etkinliklerden hiç korkmamış olsa bile, yeni bir bale stüdyosuyla ve kendi yaşındaki diğer kızlarla tanışmak gözünü korkutacaktır.

Nova kalabalıklar içinde büyür, ama benim gibi, yeni yüzler onu korkutabilir. Sadece belli etmiyor.

"Tamam. Ama kimse bana sataşmasa iyi olur." Parmak eklemlerini kırıyor ve dişlerini bir hayvan gibi şaklatıyor. "Kung Fu Panda'yı çok izledim, değil mi anne?"

"Oh, sadece yüz bin kez. Eminim o pandadan epeyce beceri kapmışsındır. Sadece diğer balerinleri dövmemeye çalışalım, tamam mı?"

"Göreceğiz." "Uslu dur, älskling."

"Ne?" diye soruyor, masumca göz kırpmıyor.

Bir kahkaha patlatıyorum ve dikiz aynasında onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Uslu dur, tatlım. İsveççe bilmiyormuş gibi davranmayı da bırak, yoksa seni geri gönderip Oskar Amca ve Klara Teyze'nin yanında kalmanı sağlamak zorunda kalacağım."

Bunu düşünürken alt dudağını dışarı çıkarıyor ve burnunu kıvırıyor. "Sevimli köpekleri var."

Oskar ve Klara, Nova'nın sırf onlarla ve köpekleriyle vakit geçirmek için isteyerek geri döneceğini bilselerdi bunu yaşamama izin vermezlerdi. Annemle babamın arkadaşları olan bu ikili, ben doğduğumdan beri yanımdaydı. Oskar babamla aynı takımda oynuyordu ama aralarındaki bağ, ikisi de emekli olduktan sonra da sürecek kadar derinleşti.

"Beni bir çift köpek için mi terk ediyorsun?" Emniyet kemerimi çözerek sordum.

"Tam olarak değil."

"Hmm."

"Ve onun yemeklerini özlüyorum," diye ekliyor.

Oturduğum yerde iki büküm oldum, açık kaldı.

"Yemeğimde bir sorun mu var?"

"Onun gibi stuvade makaroner yapmayı bilmiyorsun."

"Deneyebileceğime eminim. Bu kadar kötü yaptığımı bilmiyordum."

Başını eğiyor. "Biraz ıslak." "Oh."

"Kötü bir aşçı olmakta sorun yok anne."

Bileğinin hızlı bir hareketiyle emniyet kemerini çözdü ve kapısını açtı. Anahtarları kontaktan çekip çantamı aldıktan sonra tökezleyerek peşinden arabadan çıkıyorum.

"O kadar kolay kurtulamazsın Nova. Neden bana daha önce stuvade makaroner istediğini söylemedin? Ne zamandır bunu istiyorsun? Seni mirasını hatırlamaktan alıkoymak istemiyorum ve bir süredir oraya ziyarete gitmediğimizi biliyorum ama-"

Sözümü keserken küçük bir el bileğimi kavırıyor. "O kadar da kötü istemiyorum. Büyükannemin bize gönderdiği şeker ve çikolataları seviyorum."

Ona inanmam gerektiğini biliyorum ama bunun yerine kendimi suçlu hissediyorum. Omuzlarım gergin, elimi başına götürüp arkaya taranmış saçlarında gezdiriyorum, kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Ona sana biraz daha göndermesini söyleyebilirim. Ya da senin için kendim tarçınlı çörek yapmayı deneyebilirim."

Anında sırtlıyor ve kaslarımdaki gerginliğin bir kısmını eritiyor. "Tamam!"

"Şimdi, mormorunuz Vancouver'daki tüm stüdyolar arasından bu stüdyoya gelmemizi söyledi. Açık fikirli olacağınıza söz verir misiniz?"

Başıyla onaylıyor ve binaya gitmeden önce elini tutuyorum. Annem Gracie Bateman'a ait olduğu için bu stüdyoya gelmemizi istedi. Vancouver'ı ziyaret ettiğimiz onca zamandan beri burayı biliyorum, bu yüzden konuyu ilk açtığında gitmemiz için ona karşı çıktım.

Stüdyo düşük gelirli aileler içindir, aile dostlarının özel muamele görmesi için değil. Ancak Nova'nın yerinin, bunu daha çok hak eden başka birinden alınmayacağına dair söz aldım. Onu kaydettirmeyi kabul etmemin tek yolu buydu.

Oliver dışında Bateman ailesinin başka bir üyesini neredeyse on yıldır görmedim. Herhangi bir drama ya da husumetten dolayı değil, ailemin arkadaşları ve onların çocukları söz konusu olduğunda hep dışlanan ben olduğum için.

Böyle hissetmem kimsenin suçu değil. Onlardan dünyanın öbür ucunda yaşarken sahip olmam gereken tüm çocukluk arkadaşlarıma yakın olmak zordu. Adalyn Hutton ya da Tinsley Lowry ile eskiden olmasını dilediğim gibi en iyi arkadaş olma şansım hiç olmadı.

Yıllar geçtikçe sosyal medya ve ailemden gelen ikinci el bilgiler aracılığıyla herkesin daha da izlemek zorunda kalmak benim için zordu.

Hepimiz birlikte büyüdük. Ama . Pek sayılmaz.

Belki de Nova'yı Illumina'ya götürmekte bu kadar tereddüt etmemin bir nedeni de buydu. Onu bu stüdyoya getirmek, henüz geçmeye hazır olup olmadığını bilmediğim milyonlarca kapıyı açıyor.

Ne yazık ki başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Vancouver'daki her bir kişi arasından kapı komşumun o çocukluk arkadaşlarından biri olduğunu düşünürsek. Herkesin artık Surrey'de olmadığını ve bunun yerine her şeyin tam ortasına geldiğimi, Kanada'ya taşındığımdan beri olduğu gibi artık göz önünde saklanamayacağımı öğrenmesi an meselesi.

"Anne?" Nova elimi çekiştiriyor, ben de başımı sallayarak ona bakıyorum. "Uslu duracağımı söyledim."

"Teşekkür ederim, tatlım."

Kapıların önündeyiz ve uzun boylu, pastel mor saçlı bir kadın kapılardan birini bizim için açtığında nefes nefese kalıyorum. Bana gülümsüyor ve bu hareketin ne kadar zahmetsiz görüldüğüne bir an için aptal gibi şaşıyorum, sanki gülümsemek onun varsayılan ayarımış gibi.

Bir saniye sonra gözlerimi kapıyı açık tuttuğu eline indirdiğimde farkına varıyorum. Sol elindeki dövme siyah yüzüğü sosyal medyasında defalarca görmüştüm. Tüm varlığı unutulması zor bir varlık, ama görünüşe göre, onu internette kaç kez takip edersem edeyim, onu şahsen görmeye hazır değildim. On yıl sonra bile.

"Siz içeri girin! Kocamın arabayı park etmesini bekliyorum. O kadar mükemmeliyetçidir ki, eminim mümkün olduğunca düzgün olmaya çalışıyordur," diyor ve sesi beni tam karnımdan vuruyor.

Bana bakarken ortaya çıkan tanıma eksikliği, Oliver'ın yüzünde gördüğüm kadar kötü.

Gözlerimin arkası yanıyor ve Nova'yı hızla içeri çağırmadan önce çenemi sarsıyorum. İçeri adım attığımda ve göğsüme bir yumruk daha yediğimde derin bir sıla hasreti acısı büyüyor.

Gracie Bateman tam karşımda duruyor, platin rengi saçları dimdik ve mavi gözleri hâlâ elektrik saçıyor. Uzun boylu ve zayıf, yaşını hiç göstermiyor.

"Avery! Aman Tanrım! Şu haline bak!" diye bağıyor, meraklı bakışları umursamadan. Bir çift takozla bile, ellerini omuzlarıma koyabileceği kadar yaklaşıp kadar kalabalığın içinde hızla ilerliyor.

"Merhaba Gray," diye mırıldanıyorum.

Nova'ya bakmadan önce bir süre daha bana bakarken gözleri sulanıyor, gözlerinde bir merak parıltısı beliriyor. Alt dudağı titreyerek önünde çömeliyor ve Nova'nın tutması için ellerini uzatıyor.

"Ben Gracie Bateman, Nova. Sonunda seninle tanışmak çok ama çok güzel. Mormor'un bana senden çok bahsetti."

Aklım bu kadar başımda olmasaydı, İsveççe terimi nasıl telaffuz ettiğine gülerdim. Kalbi o kadar altın ki, kulağa ne kadar kötü geldiğini bildiğine ama aptal görünmeyi umursamadığına bahse girerim.

"Merhaba. Siz babamın arkadaşlarından birisiniz, değil mi?" Nova elini sıkmak için uzatarak soruyor.

Gracie ona kıkırdıyor ve elini yumuşak bir şekilde sıkıyor. "Evet öyleyim. Anneni de çok uzun zamandır tanıyorum."

"Bu harika. Onu daha uzun zamandır tanıyorum." Göğsünü şişiriyor.

"Öyle mi? Sanırım bu seni oldukça şanslı kılıyor."

"Öyle."

Gracie ayağa kalkmadan önce bana bakıyor ve titrek bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Burada olmana çok sevindim. Çok güzel büyümüşsün, Avery."

Minnettarlığım şu anda gözlerimi yaşartacak kadar içten. "Teşekkür ederim. Hiç de yaşlanmış gibi görünmüyorsun."

"Oh, lütfen. Bu tatlılığı nereden aldın? Çünkü annenden almadığını biliyorum. Daha geçen hafta bana saçlarımda gümüş flamalar gibi kurumuş görüldüğünü söyledi."

"Her zaman tatlı dilli olmuştur," diye düşünüyorum. "Bunu babamdan almış olmalıyım."

Arkamdan bir ses geliyor, yere vuran topuk sesleri eşliğinde. "Bensiz tanıştırma yapmanın imkanı yok teyze! Hiç eğlenceli değilsin."

Gracie sırtarak, "Ertelersen kaybedersin, Addie," diyor.

Nova yanıma dönüyor, yüz hatları sakın. "Burada bir sürü insan var. Ne zaman bu kadar çok arkadaş edindin anne?"

Adalyn Hutton bizden birkaç adım ötede durdu ve ona bir bakışım kızımın sesinden etkilendiğini gösterdi.

"Evet, sanırım öyle tatlım. Onlarla tanışmak ister misin?" diye sordum.

Umursamazca bir omuz sallıyor. "Elbette."

"Pekala," diyorum.

Adalyn izin aldıktan sonra bize doğru ilerliyor. Yanındaki adamı tanımam utanç verici bir zaman alıyor. Kocasını Cooper White, ailemin bir başka arkadaşının oğlu ama ben dahil herkesin en büyüğü.

Uzun boylu ve Oliverdan daha ince yapılı olmasına rağmen beklediğim kadar korkutucu değil. Keskinliğine rağmen yüz hatlarında sıcak bir şeyler var. Karısından on yaş büyük olmasına rağmen kendini öyle bir olgunlukla taşıyor ki ister istemez etkileniyorum. Addie her zaman partinin en canlı kişisi olmuştur ve şimdi bile neredeyse bize doğru atlayışını izlerken Cooper onun sırtında sabit, sakın bir el tutuyor.

Evleneceklerini hiç tahmin etmemiştim ama sosyal medyada ilişkilerini izlerken birbirlerine hastalık derecesinde aşık olmadıklarına inanmakta güçlük çekiyorum.

Addie'nin mor bukelleri durup beni kollarına çekerek şaşırttığında sığıyor. Teyzesinden bir kucak bekliyordum ama ondan bir kucak almak... gözlerimin yanmasına neden oldu.

"Seni özledim, Avery. Seni görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki. Son birkaç yıldır mesaj atmaya çalıştım ama hiç cevap vermedin," diye fısıldıyor biz sarılırken.

Yutkunuyorum, gözyaşlarımı kırpttırıyorum. "Özür dilerim. Çok yoğun birkaç yıl geçirdim. Bunca zaman sonra beni tanıyacağını bile ."

Başını omzumda sallıyor. "Özür dileme. Tabii ki özür diledim. Sadece seni oraya yığarak korkutmak istemedim. Hiç paylaşım yapmasan da sosyal medyadan seni takip ediyordum, bu yüzden şu anda neye benzediğin hakkında iyi bir fikrim vardı. Yakında konuşmak için bolca vaktimiz olacak. Burada olduğun için çok mutluyum."

İçimi baştan aşağı bir rahatlama kaplıyor. Onu son gördüğümde on iki yaşındaydı ama yine de ilk bakışta beni tanıdı.

Sik kafalı kuzeninin aksine. "Ben de öyleyim."

Geri çekilip ona bir kez daha bakıyorum ve gözlerimi Cooper'a kaydırmadan önce ne kadar büyüdüğünü görüyorum. Benden iki yaş büyük ve beklediğimden daha fazla olgunlaşmış. Vücudu dolgunlaşmış, yaş yüz hatlarını güçlendirmiş. Onu hatırladığım çocuk olarak hayal etmek zor. Büyürken hiç o kadar yakın olmadık, haftalık nasılsın mesajlarını saymazsak, ama o iyi bir adam. Gerçekten çok iyi bir adam ve iyi bir arkadaş.

"Yaşlı görünüyorsun," diyorum ona, ses tonumu hafif tutarak.

Gülümsüyor, kahverengi gözlerinin kenarları kırışıyor. "Addie bana bunu hep söyler. Seni tekrar görmek güzel, Avery."

"Sen de." Düşündüğümde daha ciddiydim. Elimi Nova'nın omzuna koyarak, "Bu benim kızım Nova. Nova, bunlar Adalyn ve Cooper."

Addie ışıldıyor, model yüz hatları internette ve dergi kapaklarında gördükleri kadar güzel. "Selam, güzel kız."

"Tanıştığımıza memnun oldum Nova," diyor Cooper.

Nova kızarıyor, yanakları ve boynu koyu kırmızıya dönüyor. "Merhaba."

"Bale için buradasınız, değil mi? Gray Teyze'nin sadece en iyilerin en iyilerini işe alacağına söz veriyorum. Burada harika ellerde olacaksın," diyor Adalyn ona.

Gracie başını sallar. "Sana söz veriyorum. Seni bugün hazırlayacağız ve gelecek hafta gelip dans etmeye başlayabilirsin."

"Tamam. Tütümü bugün mü alacağım?" Nova soruyor.

"Evet. Tütünüz, zıbınınız ve pointe ayakkabılarınız. Bugün burada bir sürü yardımcım var ama sorun olmazsa sizi ben hazırlamak isterim."

Onun sözleri bana Oliver'ı aratıyor. Evime dalıp beni saç maşamla evimi ateşe vermekten kurtarmasının üzerinden bir hafta geçti ama neyse ki gündüzleri evde olmadığı için o zamandan beri onu görmedim. Eminim o da en az benim kadar mutludur.

Onu stüdyonun etrafında bir baş belası gibi dolanırken bulmadığımda rahatlıyorum. İki gün önce bana gönderdiği mesaj bilincimde dalgalanırken bile.

Oliver: Çimlerinin biçilmesi gerekiyor.

Pislik. Biçmeyi de teklif etmedi. Sanki onun yardımını kabul edecekmişim gibi.

"Elbette. Bana yardım edebilirsin," diyor Nova.

Gracie'ye elini uzatıyor ve bana bakıyor, onunla gitmek için izin bekliyor. Gracie'ye hiç şüphesiz güvenerek kolayca izin veriyorum.

İkisi ayrılıyor ve Addie yer değiştiriyor. İzin versem beni boğabilecek kadar yoğun bir umut duygusuyla bana bakıyor.

"Oturup konuşabilir miyiz? Sohbet edebilir miyiz? Uzun zaman olduğunu biliyorum ama eğer istersen seni tanımayı çok isterim."

Farkında değil ama yalvarmaya gerek yok. Burada olmam umurunda olmasaydı bile onunla oturmaya çalışırdım.

8

AVERY

"DEMEK ARTIK EVLİSİN," DEDİM KORKUNÇ BİR ÇABAYLA.
Buzları kır.

Addie solumdaki sandalyeye otururken Cooper da onun yanındakini alıyor. Heyecanlı sesler ve gevezelikler yüzünden burası pek sessiz sayılmaz ama sessizlikten iyidir.

"Aslında iki kez evlendik. İlki ne bilerek ne de meşru bir şekilde oldu" diye açıklıyor kocasına göz kırparak.

Parmağındaki dövme yüzüğün kalın siyah bandını ovuştururken gözlerini Addie'den ayırmıyor, gözlerindeki sıcaklık beni kışkandırmaya yetiyor. Onu değil ama açıkça paylaştıkları aşkı.

Bu elle tutulur bir şey ve geçmiş ilişkilerimin hiçbirinde aşkı bu kadar güçlü hissetmemiştim. Chris'le yakın olduğumu sanıyordum ama şimdi yanıldığımı biliyorum.

Ellerimi kucağımda kavuşturup gözlerimi onlardan kaçırıyorum. "Vegas'a gittin ve bir Elvis taklitçisi tarafından Punk'landın mı?"

Cooper kıkırdar. "Onun gibi bir şey. İrlanda'da sarhoştuk ama yine de Punk'landık."

"Yani eve geldin ve gerçekten evlendin mi?"

"Hemen değil ama yakında. Cooper bana kocam olamayacak kadar takıntılı. Herkese karısı olduğumu söylemek gibi bir fetişi var," diye takılıyor Addie.

Bir kahkaha attım. "Daha kötü fetişler de var."

"Haklısın. Ayak parmaklarımı lolipop gibi emmek isteyebilir."

Cooper onun kulak memesini çekiştiriyor. "Beni yine de seversin." "Belki de. . Ayak parmaklarım senin için çok gıdıklayıcı. onlarla uğraşmak."

Başını sallıyor, yüzündeki yarı gülümseme bir milim bile kıpırdamıyor. "Pekala, aşkım. Ayak parmaklarınla konuşarak Avery'yi ürkütmeyi bırak."

"Onu ürkütmüyorum. Seni ürkütüyor muyum?" diye soruyor bana, telaşla.

"Beni korkutmuyorsun ama ayak parmakların ."

Yüzünü buruşturuyor ve özür dilercesine gülümsüyor. "Peki. Pekala, bana kendinden bahset. Son on yıl nasıl geçti? İnanılmaz görünüyorsun ama siyah saçlarını özledim. Burun halkasından ne zaman kurtuldun? Ve O-M-G, küçük kızın! Bana ondan bahset. Kaç yaşında? Babası buralarda bir yerde mi? Sen geldiğinde onu görmedim, ama Cooper'ı buraya sürüklemek zorunda kaldım, bu yüzden onu suçlayamam."

"Nefes al, Addie. Her seferinde bir soru," diye mırıldanıyor Cooper, eli sırtında sabit duruyor.

Addie uzun bir nefes çeker ve yuvarlanışını biraz yavaşlatır. "Özür dilerim. Ben sadece... Gerçekten çok heyecanlıyım. Seni çok iyi tanıyormuşum ama aynı zamanda hiç tanıymıyormuşum gibi hissediyorum. Bu mantıklı mı?"

"Evet. Çok mantıklı." Ellerimi çözdüm ve kalçalarımın üzerinde kaydırdım. "Benim hakkımda ne bildiğinizden emin değildim, tabii bir şey biliyorsanız. Sormak için buralarda değildim."

"Biraz biliyoruz. Ailelerimizden bize kalan ufak şeyler. BC'de olduğunu biliyorduk ama annen beni ve Gray Teyze'yi arayıp kızını stüdyoya getireceğini söyleyene kadar nerede olduğunu bilmiyorduk. Sanırım herkes bizim fazla bir şey bilmemizi istemediğini düşündü. Mesajlarıma cevap vermediğinde ..." Dudağını ısırarak sözlerini bitirdi.

"Seni dışladığımı düşündün," bitiriyorum.

"Evet."

"Hayat herkes için zordur, Avery. Biz bunu anladık. Sen bizim gibi burada büyümedin. Seni bizimle iletişim kurmaya zorlayan hiçbir şey yoktu," diyor Cooper.

Sözleriyle iyi niyetli olduğunu biliyorum, ancak sözlerindeki dürüstlük beni daha da kötü hissettiriyor. Bu insanlar benim ailemdi ve ben onları hayatımdan çıkardım.

"Bu hâlâ yapmamam gerektiği anlamına gelmiyor. Seninle iletişim halinde olmak istedim ama sürekli uzakta olmak çok zordu. Herkes birbirine çok yakındı ve yeterince büyüdüğümüzde, çoğu zaman kendimi asılmış gibi hissettim. Kanada'ya taşınmaya karar verdiğimde, bir anda ortaya çıkıp beni hala yanında istemeni ummanın garip olup olmayacağını bilmiyordum, bu yüzden hiç ulaşmadım. Kendimi hep garip biri gibi hissettim ve sanırım beni unutmanızı beklemeye o kadar alışmıştım ki, kendimi boş vermenin daha kolay olduğuna ikna ettim," diye itiraf ediyorum, hemen ardından rahatlama geliyor.

Duygularımı içimde tutmanın bana hiçbir zaman faydası olmadı, yine de bu alışkanlığa meyletme eğilimindeyim. Güvensizliğinizi, bundan faydalanmamasını ve sizi eskisinden daha derinden incitmemesini umarak birine açıklamaktan daha kolay.

Adalyn ellerini benimkilere uzatıyor, ben de ona uzatıyorum. Nazikçe sıkıldığında dudaklarını içten bir gülümsemeyle aralıyor ve öne doğru eğilerek omuzlarımızı birbirine değdiriyor.

"Sen hiçbir zaman takılacak biri olmadın. Her zaman yaşça daha yakın olmayı diledim çünkü o zaman iyi arkadaş olmak için gerçek bir şansımız olurdu, ama şimdi buna hazırım, eğer beni kabul edersen."

"Nerede büyüdüğünden ya da birbirimizi ne kadar sık gördüğümüzden bağımsız olarak sen ailedensin Avery," diye ekliyor Cooper nazikçe.

Addie'nin ellerini daha sıkı kavıyorum ve ikisinin arasına bakıyorum. "O zaman sizi tekrar tanımayı çok isterim. Nova ve ben şu anda Vancouver'dayız."

"Bu çok heyecan verici. Artık her zaman senin üzerinde olacağım," diyor Addie.

Hem içim hem de dışım ısınıyor. "Diğer herkes hala burada mı?"

Cooper, "Maddox ve Braxton Ottawa'da, Noah ve Tinsley Toronto'da yaşıyor ve Addie, ben ve Bateman ailesi hâlâ buradayız," diye yanıtlıyor.

"Maddox'un Ottawa Beavertails ile anlaştığını duyduğumu hatırlıyorum. Ama Noah ve Tinsley? Onunla birlikte oraya mı taşındı?"

Maddox, Noah ve Adalyn'in hepsi Huttons, Tinsley Lowry ve Cooper da White. Burası oldukça karmaşık, abartılı bir arkadaş grubu ama bir süre sonra kafa karıştırıcı olmaktan çıkıyor.

"Evet, Vancouver Warriors'dan ayrıldı ve Ottawa'da iyi bir yuva buldu. Orayı çok seviyor," diye söze başlayan Addie'nin gözleri perili bir görünüme bürünüyor. "Noah'nın da Tinsley'nin peşinden gitmesi sürpriz olmadı. Çocukken birbirlerine ne kadar bağlı olduklarını hatırlıyorsun, değil mi?"

Noah Hutton NHL yıldızı kardeşinden bile daha ünlü olabilir. Rock müziğin gelecek vaat eden en büyük isimlerinden biri olarak adı tüm haberlerde ve radyo istasyonlarında geçiyor. Müziğe her zaman ne kadar bağlı olduğu düşünüldüğünde bunu duymak şaşırtıcı değildi, ancak böyle bir yetenek patlaması beklemiyordum. Maddox dünyanın en tanınmış NHL oyuncularından biri olabilir ama bir rock yıldızı değil.

Tinsley Lowry profesyonel bir boksör ve ikisi de dünyaya geldikleri andan itibaren Noah'ın en iyi arkadaşı oldu. O da benim gibi diğerleriyle birlikte Vancouver'da büyümemiş. Ailesi Toronto'dan ve görünüşe göre Noah da orada.

"Oh, hatırladım. Şu anda turnede, değil mi? Radyoda duyduğumu sanıyordum," diyorum.

Addie duyulabilecek kadar sert bir şekilde yutkunuyor. Cooper'ın ona yaklaşıp kolunu sırtına dolamasını izlerken içimdeki endişe cızırdıyor.

Ellerini çekip kurtarmasını istemediğim için ellerini daha sıkı tutuyorum. "Neyin var?"

"Noah birkaç hafta önce oldukça kötü bir şekilde yaralandı.

Herkes hala bu konuda biraz gergin," diye açıklıyor Cooper.

İçimi bir huzursuzluk kaplıyor. "Ona bir şey olduğunu duymadım."

Addie gözlerini kırptırıyor, kalın kirpikleri hızlı hızlı kırptırıyor. "Olayı medyadan uzak tutmak için elimizden gelen her şeyi yaptık. O şimdi iyi. Hem o hem de Tinsley yarın evde olacak. Sen de gelip kendini herkese yeniden tanıtmalısın."

"Emin misiniz? Rahatsız etmek istemem."

"İzinsiz girmeyeceksin. Siz ailedensiniz, unuttunuz mu?" Cooper soruyor.

Adalyn başını sallayarak onaylıyor, gözleri biraz açılıyor. "Lütfen gel. Bu aile yemeklerini her hafta sonu yaparız ve herkesin seni görmek isteyeceğini biliyorum."

Nazik jestlerini reddetme isteğimi bir kenara itiyorum. Bu bir zeytin dalı. Yıllardır görmezden geldiğim ve muhtemelen şu anda hak etmediğim bir zeytin dalı.

"Pekâlâ. Bana sadece ne zaman ve nerede olacağını söyle, biz de orada olalım."

Hem Adalyn hem de Cooper cevabımdan memnun görünüyorlar ve bunun beni biraz rahatlatmasına izin veriyorum. Stüdyonun önünde Nova ve Gracie'yi arıyorum ve bir süre sonra onları buluyorum. Nova, Gracie'nin duvara asılı devasa mantar panoyu ve üzerine yapıştırılmış fotoğrafları gösterirken söylediği her kelimeyi başıyla onaylıyor. Yılların bale gösterileri ve balerinler gururla sergileniyor.

Gracie'nin baleyi sevdiğini hatırlıyorum. Bu onunla ilgili en önemli anılarımdan biri. Onun tutkusunun bu şekilde kullanıldığını görmek çok özel. Tam bir döngü anı.

Nova beni izlediğimi fark ediyor ve çılgınca el sallarken sırtıyor. Yakınlardaki birkaç kız onu izliyor, genç yüzlerinde ilgi dolu bakışlar var. Kulakları kırmızı uçlu, zeytin gözleri kocaman bir çocuk havada asılı duruyor. Kolları

dans kıyafetleriyle dolu, ama hiçbirine kızıma gösterdiği ilginin yarısı kadar bile ilgi göstermiyor.

"Ah, kahretsin. Şimdiden bir çocuğun dikkatini çekmiş. Zavallı Ayı Anne," diye takılıyor Addie omzunu benimkine vurarak.

Kaşlarımı çatıyorum. "O daha yedi yaşında. Henüz aşık olmayacak." "Yine de çok sevimli değil mi? Baksana!"

Çocuk elini eşyalarının altından çıkarıp kıvrıcık kahverengi saçlarını gözlerinden uzaklaştıracak kadar yaklaştı. Nova onu fark etti ve merakla ona bakarken başını eğdi.

"Ona kendisini rahat bırakmasını söyleyecektir," diyorum kendi kendime.

Ama yapmıyor. Kızımın cesaretlendirmek için gülümsemesini ve onu Gracie ile sohbetine dahil etmesini utanç içinde izliyorum. Arkadaş canlısı için onunla gurur duymalıyım ama neden bir erkekle arkadaş olmak zorunda?

Önümüzdeki birkaç ay içinde en az yirmi yıl yaşlanacağım.

"Çok , değil mi? Şimdiden arkadaş edinmeye başladı," diyor Cooper, ses tonu umutlu.

"Kızınız genç bir oğlan tarafından rahatsız edildiğinde bunun sevimli olduğunu düşünmeyeceksiniz," diye onu uyarıyorum.

Beni başından savdı. "Kolay çözüm. Bir kızımız olmayacak." Başımı sallayarak sırtıyorum. "Evet, tamam."

"Ya bir kız istersem?" diyor Addie. "O zaman ne olacak?"

Cesur yüzünü korumak için doğru cevabı düşünmekle meşgul olduğundan gözle görülür bir şekilde aksadığında gülüyorum. Adalyn'le çocukları olduğunda onu bir sürpriz bekliyor. Nova'nın ona cenneti ilk kez görüyormuş gibi bakan bir çocukla arkadaş olmasından hoşlanmamam, bunu durdurmak için bir şey yapacağım anlamına gelmiyor.

Bir ebeveyn olarak öğrendiğim ilk derslerden biri, çocuklarımızın her zaman önce geldiği idi. Onlar söz konusu olduğunda kendi istek ve ihtiyaçlarınızı bir kenara bırakmalısınız. Onların seçimleri hakkındaki kendi görüşlerinizin onlar

Mutluluk. Hayatı dolu dolu yaşamaları gerekir. Ne olursa olsun kendi yollarını çizmek zorundalar.

Nova sadece yedi yaşında olabilir ama uzun zamandır kendi başına bir birey. Ona erkeklerle konuşmamasını söylememin bir yarayacağından bile emin değilim. Kontrolcü bir anne olmak istemiyorum.

Cooper Addie'nin yanağına bir öpücük konduruyor ve kulağına onu kızartan bir şey fısıldıyor. Sorusuna duymak istemediğim bir cevap.

"Gidip kendimi bu çocukla tanıştırsam iyi olacak," diyorum sandalyeden kalkarken. "Yarın, değil mi? Bilgileri bana mesaj atacak mısın?"

Addie başını kaldırır, yanakları hâlâ kızarmıştır. "Yarın! Önce numaramı ister misin?"

"Doğru ya," diye mırıldandıktan sonra telefonumu uzattım.

Hızlıca numaralarımızı değiştiriyoruz ve sıkı bir kucaklaşmadan sonra onlardan ayrılıp kızımın yanına gidiyorum. Arkasına geçip elimi omzuna koyduğumda beni fark ediyor. Onun yakınlığı beni rahatlatıyor, içimdeki anne onun güvende olduğunu bilmekten mutlu oluyor.

"Merhaba anne. Bir arkadaş edindim," diye haykırıyor, dudakları geniş bir sırıtişla aralanıyor.

"Anlıyorum. Bizi tanıştıracak mısınız?"

Gracie pazumu sıkıyor ve başka bir aileyi selamlamak için kenara çekilerek bizi bir dakikalığına yalnız bırakıyor.

Çocuk bana bakmak için başını geriye eğiyor, bakışlarında gerginlik var. Kendimi mümkün olduğunca ürkütücü göstermemeye çalışıyorum.

"Ben Jacob," diye kekeliyor.

Nova bileğimi çekiştiriyor. "Jake'i daha çok seviyor." "Tanıştığımıza memnun oldum, Jake.

Ben Avery."

Elini uzatıyor ve yumuşak bir kahkaha atarak elini sıkıyorum. Dudaklarını ıslatarak bize doğru yürüyen kadını işaret ediyor, saçları düzgün bir topuzla arkada toplanmış ve şık bir kıyafeti var, sanki işten doğruca buraya gelmiş gibi görünüyor.

"Kalabalıkta kendini nasıl fark ettireceğini iyi biliyorsun Jake," diyor aramızda sadece birkaç adım kaldığında.

Yüz ifademi hafif tutarak ona dönüyorum. "Siz Jake'in annesi olmalısınız. Ben Avery Miller, bu da kızım Nova."

"Tasha Rogers. Tanıştığımıza memnun oldum."

Jake onun yanına yerleşiyor ve yanakları kızarıklığını biraz kaybediyor. Tasha gördüğüm en koyu kahverengi gözlere sahip kısa boylu bir kadın ve beni kendine çeken nazik bir havası var. Onun arkadaşlığı karşısında hayal kırıklığı içinde çılgılık atmak istemiyorum, bu da onu Oliver'dan daha iyi yapıyor.

Kahretsin, onu düşünmeyi bırakmalıyım.

Nova düşüncelerimi böldü. "Ben ve Jake artık arkadaşız."

"Bu doğru mu? Bu harika. Benim Jakey'im kolay kolay arkadaş edinmez," diyor Tasha.

Buna gülüyorum. "Nova onları biraz fazla kolay yapıyor."

"Birlikte dondurma yemeye gidebilir miyiz anne?" Nova yan tarafımı dürtüyor.

"Bir dahaki sefere ne dersin? Bu gece dükkana uğramalıyız."

Nova, Jake ve annesine "Annem çiçek satıyor," diyor. Künt bilgi tenimi ısıtıyor. "Çiçek satacağım.

Dükkân hâlâ tadilat aşamasında."

Jake soluk soluğa Tasha'ya bakıyor. "Çiçekleri seviyorsun, anne!" "Seviyor musun?" İlgimi çekerek sordum.

Soruyu geçiştiriyor. "Bahçıvanlığı severim. Bunun bir çiçekçi dükkânı sahibi olmakla aynı şey olduğundan emin değilim."

"Olabilir. Çiçekleri seviyorsanız, seviyorsunuz demektir. Ara sıra uğramalısın. Şu anda biraz dağınık, ama iyi kemikleri var."

"Bu hoşuma giderdi," diyor usulca.

Numaralarımızı değiş tokuş etme teklifinde bulundum ve son birkaç haftadır aynı şeyi ne kadar sık yaptığımı içten içe güldüm. Vancouver'a taşınmadan önce, aylardır kimseye numaramı verdiğimi sanmıyorum.

Her şey çok hızlı değişiyor ama sanırım bu hoşuma gidiyor. Yeni bir başlangıç belki de en başından beri ihtiyacımız olan şeydi.

9

OLIVER

Çimlerindeki yabancı otlar çok iğrenç.

Ary: Onları benim için koparmayı mı teklif ediyorsun, yoksa sadece beni kızdırmaktan mı hoşlanıyorsun?

Ben: Eğer çimleri biçersen, yabancı otlar yok olur.

Ary: Güle güle, ahmak.

TELEFONUMA KAŞLARIMI ÇATIYORUM, BU KONUŞMAM komşum hiçbir şekilde beni yatıştırmıyor. Evet, mesajlarım kaba olarak yorumlanabilir, ancak her fırsatta onu kızdırma dürtüsüne teslim olmamak imkansız. O bahçesini umursamıyor ama ben umursuyorum. Çünkü onunki bok gibi görünüyorsa, benimki de bok gibi görünür. Evet, işte bu.

Eğer isterse çimleri onun için biçerim ki ben de bunu yapmasını umuyordum. Geçen gün ona çimenlerinin ne kadar berbat görüldüğünü anlatan bir mesaj attığımda teklifimin açık olduğunu düşünmüştüm. Onun yerine beni Read'de bıraktı.

Bir dahaki sefere ben .

Mesajı gönderiyorum ve hemen geri almak istiyorum. Ama zaman yok. Sanki orada oturmuş benim cevap vermemi bekliyormuş gibi, bir süre sonra onunki de geliyor.

Ary: Hayır, teşekkürler. Yabancı otları elle toplamanı tercih ederim.

"Senin derdin ne Olliepop?" diye soruyor kuzenim Tinsley.

Lakap sinirimi bozuyor ama görmezden geliyorum. "Destegi olmayan bekâr bir anne olsaydın, defalarca yardım teklif eden birinden neden yardım kabul etmek istemediğini bana söyleyebilir misin? Bütün kadınlar bu kadar inatçı mı?"

Tamam, birden fazla kez demek biraz abartı olur ama olsun. Desteksizlik kısmını tahmin ediyorum ama içimden bir ses haklı olduğumu söylüyor. Kızının babası hakkındaki küçük atıp tutması, onu neredeyse tamamen kendi başına büyüttüğünü anlamam için yeterli bir ipucuydu.

Tinsley'nin en yakın arkadaşı Noah, parmaklarını şortunun kemerine daldırıp onu kendine doğru çekiyor. Gözlerindeki karanlık sahiplenme duygusu, eğer bu psikopatla birlikte büyümemiş olsaydım beni çok korkuturdu.

"Asla bekar bir anne olamayacak. Bu nasıl bir soru böyle?"

Gözlerimi deviriyorum, sözlerine omuz silkiyorum. Korkunç biri ama aileden biri. Boğazını boydan boya kaplayan ve sanki röntgen makinesinde çekilmiş gibi görünmesine neden olan bir tanesi de dahil olmak üzere tepeden tırnağa dövmelerle süslenmiş olsa bile beni korkutmuyor.

"Tinsley'den bahsetmiyorum, seni kaba herif."

Jamie de benimle aynı düşünce tarzını paylaşıyor. "Yine de Noah'ın ona nasıl açıkça asıldığını konuşmayacak mıyız?"

"Şok falan mı olmam gerekiyor?" Noah'nın ailesinin evine adım attıklarından beri Tinsley ile sergilediği bariz gösteriye göz kırparak soruyorum.

Çocukluğundan beri onun için yanıp tutuşuyor. Korkakça davranmayı bırakmasının zamanı gelmişti.

"Çok sıkıcısın," diye mırıldanıyor Jamie.

"Siz ikiniz de baş ağrısı yapıyorsunuz," diyor babam, Tinsley'e gergin ve özür dileyen bir ifade takınarak. "Sen ve Noah için iyi olmuş. Birlikte iyi görünüyorsunuz. Her zaman da öyleydiniz."

Annem babamın sandalyesinin kolunda oturduğu yerden konuşmaya dahil oluyor. "O haklı. İkinizi birlikte çok seviyorum."

"Gençken Maddox'la iddiaya girmeliydim," diyor Jamie.

Adalyn mor saçları ıslıl ıslıl, zıplayarak oturma odasına geliyor. Cooper arkasından geliyor, gözlerini kaçırmak ona acı verecekmiş ona bakıyor.

Jamie'ye "Yapmalıydın çünkü az önce dört yüz dolar kaybettin," diyor.

Ailenin geri kalanı oturma odasına yığılıyor ve ben de Ary'ye sinirlenerek oturup birazdan gerçekleşecek konuşmaları dinleyemeyecek kadar ayakta duruyorum. Maddox ve Braxton'ın oğlu Liam, Addie'nin bacaklarının arasından sıyrılıp Noah'nın kollarına koştığında, dikkatimi dağıtan bu fırsattan yararlanıp sıvışıyorum.

Hutton'ların evi şimdiye kadar gördüğüm malikaneye en yakın şey. Büyük bir evde büyüdüm ama bunun yanında hiçbir şeydi. Annem kardeşi Oakley'i sürekli bu konuda rahatsız eder, her fırsatta ona gösterişçi derdi.

Gerçekte, bundan en uzak şey o. Ev büyük olabilir ama yine de sıcak. Üzerinde oturduğu geniş arazi, bir futbol stadyumundan daha fazla Pazar maçı günü gördü ve en iyi anılarımdan birkaçı burada yaşandı.

Ön verandaya çıkıp temiz havayı içime çekiyorum ve araba yolunun karşısındaki ağaç eve bakıyorum. Jamie ve ben oraya çok sık tırmanmazdık - bu daha çok Maddox ve Braxton'ın işiydi - ama birkaç ziyarette bir yapardık.

Bir araba motorunun sesi, parlak güneşin altında daha iyi görebilmek için gözlerimi kısarak garaj yoluna bakmamı sağlıyor. Küçük bir araba, aile üyelerimden herhangi birinin kullandığı bir araba değil.

Hayır, Ary'nin evinin önünde park halinde duran araba. Tamponunda sarı boyayla süslenmiş derin bir göçüğün üzerinde Ateşli Kızlar Kaldırımlara Vurur etiketi olan koyu mavi Ford Focus ve dört lastiği de tamamen boka batmış.

Midem rahatsız olacak kadar geriliyor. Burada herkesle birlikte park etmesi için fazla yer yok ama benim Tahoe'm ile Jamie'nin Jeep'i arasına sıkışmayı başarıyor. Cehennem gibi eğri büğrü ve kapısını açtığında, kendi kapısıyla benim kapıma çarpmadan dışarı çıkabilmesi için yeterli alan yok.

Park işine bir göz atıyor ve yüzünü buruşturuyor, bagajı yuvarlayıp kızının arka koltuktan inmesine yardım etmeden önce dudağını sıkıyor.

"Ah," diyor Nova, başını her yöne çevirerek. "Bu ev gerçekten çok büyük."

Ary bir elini sırtına koyarak onu araba yolundan aşağıya doğru yönlendiriyor. "Evet, öyle."

"Neden bu kadar büyük?"

"Çünkü büyük bir ev istiyorlardı." "Evet, ama neden? Kaybolmuyorlar mı?"

"Nereye gittiklerini bildiklerine eminim, tatlım."

"Nasıl? Harita mı?"

"Evleri için bir harita yaptırmaları gerektiğini söylersen Huttons'ın gururunu okşamış olursun," diyorum sesim havayı yararak.

Bana ilk bakan Nova oldu, başı eğik, ağzı masumca bükülmüştü. Onu burada görmeyi beklediğimi söyleyemem. İkisini de. Sürpriz varlıkları mantıklı değil. Hemen savunmaya geçtim.

Ary yüz ifademi çabucak okuyor, bakışlarında bir uyarı yanıp sönüyor. "Bugün burada olacağına dair içimde korkunç bir his vardı."

"Ne de olsa burası amcamın evi."

"Öyle mi?" diye soruyor, ses tonu kafamı karıştıracak kadar alaycı. "Hiçbir fikrim yoktu."

Nova'ya bir bakış atarak kızgınlığımı geri çekiyorum. "Seni buraya kim davet etti?"

"Neden, seni takip ettiğim için mi korktun?"

"Mümkün değil. Arkamda olsaydınız berbat sürüşünüzü fark ederdim. Muhtemelen ön tamponunuzun bir parçası cipime yapışmıştır."

"Annem iyi bir şofördür. Babamdan daha iyidir," diyor Nova sert bir şekilde.

Bu terim bana yabancı ve bunu gösteriyor olmalı.

Ary Nova'nın saçını okşuyor ve "Büyükannesi" diyor.

"Doğru."

Nova çenesini geriye atıp bana bakıyor. "O İsveç'te."

"İsveç mi?" Beynimde bir şeyler kıpırdıyor. Tam olarak kavrayamadığım bir düşünce. "Ziyarete mi geldi?"

Ary Nova'yı merdivenlere doğru götürmeye başlıyor ve ben kaşlarımı çatarak yüzündeki ifadeyi incelemeye çalışıyorum. Sinirli ve gergin. Garip bir karışım.

Nova verandanın basamaklarını çıkarken bana bakıyor, neredeyse bu bakışma yarışını ilk bozanın ben olmam için bana meydan okuyor.

"Hayır, annem İsveç'te yaşıyor. Annem de öyle" diye açıklıyor.

Bu karıncalanma büyüyor, büyüyor ve görmezden gelinmesi imkânsız hale geliyor. Bir anının parçası kayıp gittiğinde gözlerim şişiyor.

"Sana iki kere bile bakmasına imkan yok, Olliepop. O senin liginin çok dışında," diyor Maddox derin bir kahkaha atarak.

Cooper'ın arabasının kaputunda oturuyoruz, ay yüksekte ve gökyüzü bulutlardan arınmış. Benim için yaz tatili ama Maddox ve Cooper çoktan mezun oldular. Ben sadece on altı yaşındayken onlar yirmi ve yirmi iki yaşında olsalar da en azından hâlâ benimle takılıyorlar.

"Henüz on sekiz yaşında bile olmadığından bahsetmiyorum bile. O erkeklerle çıkıyor Oliver, ergen çocuklarla değil," diye ekliyor Cooper.

Endişelerini omuz silkerek geçiştirdim. "Ben bir erkeğim. Bana patronluk taslamayın. Hayatım için büyük planlarım var. Onun göz ardı edemeyeceği kadar etkileyici planlar."

"Haklısın, büyük planların var. Bu harika dostum. Ama kız daha yirmi yaşında. Kızıyla ilişkiye girersen babasının seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğinden bahsetmiyorum bile," diyor Maddox.

Şüphe duymaları beklenen bir şeydi. Avery'ye olan aşkıımı, Vancouver'ı en son ziyaret ettiğinde hissetmeye başladığımdan beri biliyorlardı. O on sekiz, ben on dört yaşıındaydım. O zamanlar bunu kendime saklamış, ona söylemeye cesaret edememiştim. Ama şimdi 16 yaşıındayım. Son iki yılda çok büyüdüm. Artık onu istediğimi bilmesine hazırım. Ayrıca, babası ona çok baktığım için beni dövmekle tehdit etti bile, yani artık kaybedecek bir şeyim yok.

İki yıl onu bir kez bile yüz görmemek için uzun bir süre. Ama o İsveç'te yaşıyor ve ailesi son birkaç yıldır onu giderek daha az ziyaret ediyor. Şimdi ona nasıl hissettiğimi söylemek için son şansım olabilir. Bir olarak görölmeden sadece sosyal medya hesaplarını takip edebilir ve sıkıcı mesajlar gönderebilirim.

Cooper sırtımı sıvazladı ve bana bir şişe kola verdi. İkisi hala içmeme izin vermiyor. Pislikler.

"Babam yarın geleceklerini söyledi. Hemen yapacak mısın?"

Başımı salladım. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi." "Bu senin cenazen," diyor Maddox.

O geceyi ve sonrasını gün gibi hatırlıyorum. Avery ve ailesi, İsveçli erkek arkadaşıyla Cooper'ın babasının evine geldiler. Onun varlığı hiç de hoş karşılanmamıştı. Avery'ye olan aşkıımın buruşup ölmesi için ona bir kez bakmam yetmişti.

İsveç'e döndükten ve bildiğim kadarıyla orada temelli kaldıktan sonra onu sosyal medyada engellemek ve yokmuş gibi davranmak yeterince kolaydı. Duymak istemediğimi bildikleri için kimse onun nerede olduğundan .

Onunla ilgili hiçbir şey hakkında tek kelime etmedi, ben de hiç sormadım, bilmemekten memnunum.

Belli ki çok önemli bir şeyi gözden kaçırmışım, çünkü şu anda tam karşımda duruyor, artık o siyah saçları kutu boyalı ve gözlerindeki maviyi kör edecek kadar parlak yapan göz kalemi fazla sürülmüş sessiz kız değil. Burnunda boğa halkası ya da dilinin ucunda top piercing yok. Yaşlandıkça yüzü ve tüm vücudu .

Bana verdiği ismi satın aldığım ve sol göz kapağındaki küçük doğum lekesini fark etmediğim için kendimi düpedüz aptal gibi hissediyorum. Büyüdü, öyle bir olgunlaştı ki onu tanıma yeteneğimi durdurdu.

"Hasta mı olacaksın?" Nova karnıma sertçe vurarak soruyor.

Avery -Ary değil- kızını kapıya doğru itiyor, bakışlarını üzerimde gezdiriyor, bir parça hüzün var ve bir anda kayboluyor. "Eğer öyleyse, sıçrama bölgesine girmemek için acele etsek iyi ."

"Evet, bu iğrenç olurdu."

Göğsümde sıcak ve affetmez bir şey alevlenirken Avery'nin sahip olduğunu hiç bilmediğim kızına bakıyorum. Pişmanlık, çocukluk arkadaşlarımdan birini görür görmez tanımadığım için kendimi dünyanın en büyük dangalağı gibi hissettiren acımasız bir piç. Ya da hiç.

Bu aile yemeği çok daha garip bir hal aldı.

10

AVERY

ZAMANI GELMİŞTİ.

Oliver'ın nihayet kim olduğumu anladığında yanaklarından süzülen rengi izlemek umduğum kadar tatmin ediciydi. Bencilce, bunun daha fazla insanın önünde olmasını umuyordum, ama kazanmak kazanmaktır.

Beni hatırlamayan tek kişinin o olduğu ortaya çıktı; bu gerçek kalbimi yarım düzine aynı zamanda büzüştürdü. Nova ve ben eve girdiğimiz andan itibaren, aileden aileye savrulurken bir sarılma ve gözyaşı telaşı vardı.

Ava Hutton onu mutfağa götürüp pembe limonatanın en büyük bardağını ve ona uygun pembe bir pipeti doldurduğundan beri Nova gülümsemeyi bırakmadı.

Bugün buraya gelirken ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama gördüğümüz ilgi hayallerimin de ötesindeydi. Sanki hiç ayrılmamışız gibi, ki bu da kulağa çılgınca geliyor.

Sonsuz insan kalabalığı da Oliver'ı görmezden gelmeyi kolaylaştırdı. Başka bir bonus.

Şimdiye kadar bizden uzak durarak iyi iş çıkardı ama herkes Huttons'ın devasa mutfağındaki beyaz mermer ada boyunca sıraya girdiğinde, balo gecesindeki bir sivilce gibi beklenti içinde ortaya çıkıyor.

Elimdeki tabağı sıkıyor ve beklerken onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Hazırlanmış yiyeceklerin sonsuz dizisi

Önümüze yayılan tabak biraz bunaltıcı ama yemeyeceğim ama Nova'nın yiyeceğini bildiğim makarna salatasıyla başlıyorum.

"Annem Nova'yla ilgileniyor," diye mırıldanıyor Oliver, aniden yanıma gelip çenesini Gracie'nin Nova'nın yemeğini tabaklamasına yardım ettiği adanın ucuna doğru sallıyor.

"Kendi yemeğimi tabaklamadığımı nereden biliyorsun?" Makarna salatasına bakıyor. "Buna sezgi diyebilirsin."

"Evet, doğru. Nova'ya yardım etmesini ben istemedim. Yedi yıldır kızıma tek başıma gayet iyi hizmet ediyorum."

"Hiç gitmediğini söylemedim. Annem böyle şeyler yapmaya bayılır. Ona sormana gerek yoktu."

Bu beni neredeyse gülümsetiyor. Kendimi düşünmeden önce Nova'ya bir tabak hazırlamak zorunda kalmayalı uzun zaman oldu. Yıllardır Chris'in ailesiyle sık sık bir arada olduğum için, ona yetecek kadar yemek hazırlamayı bitirdiğimde kalan artıkları kabul etmeye alışmıştım. Kendisinden önce benim tabağımı hazırlamayacağı kesindi.

"Yine de acele etmek isteyebilirsin. Açlıktan ölüyorum," diye ekliyor Oliver.

Kaşlarımı çatıyorum ve bahçe salatası kasesine gömülü maşayı alıp kıpırdamadan orada bırakıyorum. "O zaman benden önce sıraya girmeliydin."

İri bedenini benim alanıma kaydırıyor ve bıraktığım makarna salatası kaşığını almak için koluma uzanıyor. Kolonyasının kokusunu alıyorum ve kokunun güzelliği karşısında çenemi sıkıyorum.

Tabağıma bir kaşık salata bırakıp ardından kavrulmuş havuçlara uzanıp onları da büyüyen yemek yığınınına eklediğinde kızgınlığım on kat artıyor.

Makarna salatasındaki haşlanmış yumurta parçaları midemi bulandırıyor ve yumurtaların ilk kokusunda aniden onun parfümünden bir koku daha almak istiyorum.

"Bu surat da neyin nesi?" diye soruyor ve bir bakışıyla durumdan duyduğu mizahı açığa vuruyor.

Bu adam beni gördüğünde hatırlamadı bile; yumurtadan ne kadar nefret ettiğimi hatırlamasına imkan yok. Bu kadar zaman sonra olmaz.

Yine de neden sırtarak adanın her yerine kusmamaya çalışmamı izlediğine dair aklıma gelen tek açıklama bu.

Dudaklarımı geniş bir sırtıyla ayırıyorum ve mide bulantısını bastırıyorum. "Yok bir şey. Sadece yumurtayı gerçekten çok seviyorum."

Gözlerimi tüm yiyeceklerin üzerinde gezdirerek ihtiyacım olanı buluyorum ve kabının içindeki kaşığı kapmak için ayak parmaklarımın üzerinde öne doğru eğiliyorum. Peynir sosuyla kaplı brüksel lahanalarını tabağına döküp patates püresine uzandığımda ve birbirine değecek kadar yaklaştırdığımda hâlâ tatlı tatlı sırtıyorum.

"Aç olduğunu söylemiştin. Ben sadece yeterince yemek yediğinden emin olmak istiyorum," diyorum.

Patateslerin üzerinde ve etrafında biriken peynir sosuna bakarken gözleri kocaman açılmıştı. Adaya doğru ilerleyip tabağıma ızgara tavuk göğsü eklemekten önce istediğim bahçe salatasını tabağıma koyacak kadar uzun süre ondan uzak duruyorum.

Tavuğumu ve salatamı boğan portakallı patatese hazırlıksız yakalandım. Burnumu kırıştırıyorum ve başımı yana çeviriyorum. Oliver servis kaşığını olabildiğince yavaş bir şekilde tatlı patates püresinin içine geri itiyor ve bakışlarımı tutuyor. "Tabağında bir nişasta eksikti" diyor sadece.

Sos teknesini alırken çelik iradem gülümsememi yerinde tutuyor. "Teşekkür ederim. Bazen yemek gruplarımı unutuyorum."

"Sen iyi-"

Tabağını sosla kaplamaya başladığımda sözleri kesiliyor. Koyu kahverengi sos patateslerinin içine sızıyor ve brüksel lahanasını ıslatıyor. Son birkaç saniye içinde almış olması gereken bir akşam yemeği ekmeği, ben tekneyi geri indirip ada boyunca ilerlemeden önce vıcık vıcık oluyor.

Ben çatal ve bıçak almaya çalışırken sessiz kalıyor ama işi bitmemiş. Bir kap yemek aldığımda yana doğru sarsılıyorum.

Parmesan peyniri rendeleyip yemeğimin üzerine döküyor. Koku anında burnuma geliyor ve öğürüyorum, başımı yana çevirerek kokudan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyorum.

"Yani kusmama neden olan tüm yiyecekleri hatırlayabiliyorsun ama beni gerçekten tanıyamadın mı?" Nefesimin altından tıslıyorum.

Öfkeli soruma şaşırmış gibi gözlerini kırıştırıyor. "Seni şimdi tanıdım."

"Çok az, çok geç."

Bir çatal kapıp gitmeye hazırlanırken parmaklarım bileğime dolanıyor, güçlü ama acı vermeyen bir tutuş. Bir kez sallarsam özgür kalacağımı garanti ederim.

"On yıl önceki gibi görünmüyorsun," diye savunuyor.

"Buradaki anahtar kelimeler 'on yıl önce' Oliver. Ben on yıl önceki eskiden olduğum kız değilim." Ve sen de eskiden olduğun adam değilsin.

Sanki hayali bir kaçınma yarışmasında birinci olmaya çalışıyormuş gibi beni görmezden gelen on altı yaşındaki çocuk. O zamanlar yaptıklarına pek dikkat etmemiştim, sonrasında da pek düşünmek istediğimi söyleyemem. O gençti. İkimiz de gençtik. Ama ailemin son kez İsveç'e geri dönmesinin ardından yaşanan iletişimsizlik ... Bunu asla unutmayacağım.

"O yüzden seni tanımadığım için bana kızma. Seni son gördüğümde siyah saçların, piercinglerin vardı ve koyu renk makyajı seviyordun."

Sözleri giderek artıyor ve etrafımızdakilerin dikkatini çekiyor. Yine de herkes bize bakmıyor ve bunun tek bir süredir bizi izliyor olmaları olduğunu tahmin edebiliyorum. İkimizin de tabağının neden herkesin yemekten sonra artıkları sıyırmak için kullandığı tabağa benzediğini görecektir kadar uzun süredir.

Bu ilgi karşısında yanaklarım ısınıyor. Bileğimi sallayıp Oliver'ı orada öylece bırakmamı kolaylaştırıyor, bahaneleri benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Beni tanımamış olması sorun değil. Belli ki on yıl önceki son ziyaretimde hatırlanmaya değer olmadığıma karar vermiş. Hiç sorun değil. Hiç incitici değil. Umurumda bile değil.

Kesinlikle onu yıllarca sosyal medyada takip etmedim, fotoğraflarına ağzımın suyu akarak bakmadım ve her gün takip edip etmediğini kontrol etmedim.

Bu tür şeyler için endişelenmek için çok yaşıyım. Tekrar söylüyorum, fark etmez.

Şu anda onu sürekli kızdırmak bana yıllar önceki bir takipten daha fazla keyif veriyor. Ve bu özel eylemi durdurmayı da planlamıyorum. Çatık kaşlarını görmek yaralı gururumu bu kadar rahatlatmışken olmaz.

Ve kaşlarını çatıyor. Yemek yerken Nova'nın yanında oturup Gracie, Ava ve Tinsley ile sohbet ediyor ve Oliver'ı mutfağın diğer ucundan izliyorum. Daha küçük bir masaya oturuyor ve tabağındaki yemeği zorla ağzına götürüp yutuyor, öğürmemeye çalışırken boğazı zorlanıyor.

Jamie solunda, babası sağında oturuyor ve ikisi de ona bakıyor. Babası daha ince bir eğlence anlayışına sahipken, Jamie yüksek sesle, herkesin duyabileceği şekilde onunla dalga geçiyor.

"Bir dahaki sefere brüksel lahanası ye Ollie," diye yalvararak onu teşvik ediyor.

Oliver bir tanesini ağzına götürüp sesini tutamayarak tıkandığında Maddox arkasına geçip sırtını sıvazlıyor.

Elini tabağına doğru sallıyor. "Akşam yemeğinde ne var? Bunların hepsinden nefret ediyorsun. Bu bir bahis mi? Eğer öyleyse, ben de varım."

Jamie'nin kahkahası yüksek ama sıcak. "Hayır, bahis yok. Git Avery'nin tabağına bir bak."

Ona binlerce güneşin sıcaklığıyla bakıyorum. Maddox bana doğru yöneliyor ve gözleriyle buluşmak için başımı geriye doğru eğmek zorunda kalıyorum. Oliver'dan bile daha iri ama onun kadar sinir bozucu değil, bu yüzden ona aldırmıyorum.

Bir elini annesinin omzuna koyuyor ve tabağıma bakıyor. "Seni hiç haşlanmış yumurta yerken gördüğümü söyleyemem."

"Ne demek istiyorsun? En sevdiğim yiyeceklerden biridir."

"Yumurtadan nefret eder. Osuruk gibi kokuyorlar," diyor Nova,

Bir tehdit gibi sırtıyor.

Maddox ona göz kırpmıyor. "Evet, kesinlikle öyle."

"Aslında son birkaç dakika içinde onları sevmeye başladım," diyorum inatla.

Jamie ağzından kaçırıyor, "İkisi adada flört falan ediyorlardı ve sonunda iki kötü tabakla karşılaştılar."

Çekiniyorum. "Flört etmiyorduk."

"Gördüğüm en iyi ön sevişmeydi."

"Masada ön sevişme hakkında konuşma Jamieson," diye azarlıyor Gracie. "Etrafta çocuklar var."

"Benim hatam. Özür dilerim."

Maddox, Oliver'a anlaşılmaz bir bakış atarak, "Eğlenceyi kaçırdığım için üzgünüm," diyor.

Görmezden geliyorum ve tavuğumdan tatlı patates püresini sıyırmaya devam ediyorum. Her ne "kanka" anı yaşıyorlarsa, ben bunun bir parçası olmak istemiyorum.

Ava konuyu değiştirerek, "Annen geçen gün bana çiçekçi dükkânından bahsediyordu," diyor. Ona minnettarlıkla gülümsüyorum. İstedğim son şey herkesin Oliver'la birazcık bile ilgilendiğimi düşünmesi. "Gelip hazırlanmasına yardım etmeyi çok isteriz. Oldukça zor bir iş olduğunu tahmin ediyorum."

"Bunu takdir ediyorum. Gerçekten güzel bir yer ama biraz bakıma ihtiyacı var. Birkaç ay içinde açmayı umuyorum. Kesinlikle kıştan önce."

"Ava'nın çiçeklerine yaklaşmasına izin vermezdim. Kara başparmakların en karası onda. Üzerlerine nefes bile alsa ölürlər," diyor Gracie.

Ava onu itiyor. "Ah, Gray."

Çatalımın kenarıyla bir parça tavuk kestim. "Annem de aynı şekilde. Evde bitkilerle ilgilenen bendim. Babam da bazen."

"Belki bana onları nasıl hayatta tutacağımı öğretebilirsin. Sadece bana. Gracie'ye değil," diyor Ava.

Gracie gözlerime bakıp göz kırpmıyor. "Bu bizim sırrımız olacak." "Gerçekten, yardımınız için minnettar olurum.

Nova başlıyor

Yarın okula gideceğim, sonra da hemen hemen her zaman dükkânda olacağım," diyorum, umutsuz görünmemeyi umarak.

İki kadın da teklifimden memnun bir şekilde başlarını sallayıp gülümsüyorlar. Rahat bir sessizlik içinde yemeye devam ediyoruz ve ancak salatamdaki her yumurta parçasını Nova'nın tabağına koymayı başardıktan sonra küçük masaya bakma riskini göze alıyorum. Oliver artık orada değil ve saçma bir nedenden ötürü keşke orada olsaydı diyorum.

11

OLIVER

KULAKLIĞIMI AYARLAYARAK EVE ODAKLANMAYA DEVAM EDİYORUM. ve alevler sol tarafını yutuyor. İtfaiye aracı, Adams direksiyonun başındayken sokağa doğru ilerliyor. Sirenler çalıyor ve mahalle sakinleri biz geçerken korku dolu gözlerle bizi izliyor.

Sabahın erken saatleri ve bu bizim günümüzün başlangıcı olsa da, aynı zamanda diğer herkesin de başlangıcı.

Olay yerinin önüne yanaştığımız anda kamyonundan ilk inen ben oluyorum. İstasyon 8'i çoktan olay yerinde bulup kaskımı taktığımda, dönüşlerim hoş bir ağırlık oluşturuyor.

Bir anda olay yerini değerlendiriyorum, yan tarafa toplanmış bir aileyi fark ediyorum, bedenleri battaniyelerin altına sarılmış ve yüzlerinde oksijen maskeleri var. Bir grup acil yardım görevlisi onlarla alçak sesle konuşuyor, çifti yatıştırmaya çalışıyor ama başarılı olamıyor.

"Onu orada bırakma!" "Onu bulamadım!"

Arama kurtarma çalışması yapmamız gerektiğini bildiğim için midem bulanıyor. İkinci kat pencerelerinden yükselen duman rahatlatıcı değil.

İstasyon 8'den Teğmen Holloway bana doğru koşuyor ve ben omzuma uzanıp telsizimi açmadan önce yangını ve mevcut eylem planlarını özetliyor.

"İtfaiye 3, yoğun duman ve alevlerin binanın sol tarafını sardığı iki katlı bir konut yapımız var. Tüm bina sakinlerinin dışarıda olduğu bildiriliyor, ancak içeride hala bir evcil hayvan var. Birincil arama ve saldırı için hazırlanın."

Aile emrim üzerine haykırıyor ama onları şimdilik aklımın bir köşesine koyuyorum. "Hart ve Jacobs, benimle birlikte yangın saldırısına çıkıyorsunuz. Adams ve Lerman, birinci kattan başlayın ve o lanet köpeği bulun. Patel, hemen bir su kaynağı istiyorum!"

Hiç tereddüt . Ekibim hızla ilerliyor ve maskemi taktıktan ve Patel'den su kaynağıyla ilgili hızlı bir onay bekledikten sonra, elimde hortum hattı, evin içine doğru ilerliyorum.

"Alevlerde bir ara yaratır yaratmaz dışarı çıkın ve o köpeği ailesine götürün. İçeriye girip onu kendi başlarına bulmaya çalışmalarına beş dakika kaldı," diye telsizden bağıriyorum, alevler önümde yüksek ve sıcak.

Ben hortum hattını açıp onları devirmeye başlamadan önce alevler sönüyor. Arama ve kurtarma ekipleri koridorda ilerliyor, alevlere bu kadar yakinken bağırişlarını duymak imkânsız.

Yavaş yavaş, alevleri ateşleme noktasına doğru geri itiyoruz. Yolumuzun mutfağa çıktığını görünce şaşırmadım. Başımı eğiyorum ve bir elimle telsizimi tutuyorum. "Adams, durumun nedir?"

Telsizim omzumda cızırdıyor.

"İkinci kata doğru ilerliyoruz. Görüş mesafesi zayıf, ancak yangın henüz birinci kattan yayılmadı."

"Dikkatli ilerleyin."

Hart arkama düşüyor, biz alevlerle mücadele ederken ikinci hortum hattı elinde titriyor. İtfaiye 8 yangını dışarıdan püskürtmeye devam ediyor ama sıcaklık düşmüyor. Alnımdan ve burnumdan ter damlıyor ve maskemin içine kaçıyorum.

Saatler sonra Adams'ın sesi telsizden geliyor.

"Köpek elimizde, Teğmen. Şimdi çıkıyoruz."

"Anlaşıldı. Yangın sol arka kadranda kontrol altına alındı, ancak ani yayılma ihtimaline karşı dikkatli olun."

"Anlaşıldı."

Hart ilerliyor, ben de onu takip ediyorum, bu işi bitirmek için sabırsızlanıyorum. İçerideki son yangın söndürüldüğünde, hortumun ağırlığından kollarım ağrıyorTutuşumu sıkılaştırıyorum ve ekibimi dışarı çekmeden önce mutfağı uzun uzun tarıyorum.

Biz çıkarken 8. İstasyonun kaptanı dışarıdaydı. Ekibine kontrollü yangının bir kez daha taranması için içeri girmelerini söylüyor ve ben gözlerimi deviriyorum. İş bitirmeden ekibimi dışarı çıkarmazdım ama söz konusu diğer istasyonlar olduğunda, ekibimin bana duyduğu güveni onlar paylaşıyor.

Hortumu Jacobs'a veriyorum ve ekibimi toplayıp hepsinin sırtını sıvazlamadan önce maskemi ve kaskımı çıkarıyorum. Kısa bir süre sonra istasyona geri dönüyoruz ve gözlerimin kapanmasına izin vermemek için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

İkiye iki vardiyaya geçtik ve dörde dört olan cehennemden kurtulduğumuz için minnettarım. Eylül ayının ilk haftası geldi ve onunla birlikte sonbahar da kendini gösterdi.

Sıcak o kadar kavurucu değil ama henüz serin de değil. Bugün gelen devasa havuzu düşününce bunun için minnettarım. Arka bahçemin büyük bir bölümünü kaplayacak ama Avery'nin sırf onu bir üst seviyeye çıkarmak için bu havuzu satın aldığımı gördüğünde yüzünde belirecek ifade her şeye degecek.

İstasyondan çıktığımda vardiyam çoktan bitmişti. Evrak işleri tamamlanmış, duşumu almıştım ve öğleden sonra olmasına rağmen güneş pırl pırlırdı. Eve dönüş uzun sürüyor, yorgunluk her zamanki gibi üzerime çöküyor. Bu noktada yarı uyanık olmak, iyi dinlenmiş olmaktan daha yaygın.

Bugün sokakta bırakmak yerine garaj yoluma çekiyorum ve anahtarları çekiştirirken iç çekiyorum. Dışarı çıkıp arka koltuktan çantamı aldıktan sonra kaldırıma çıkarken kaslarım erişteyi andırıyor.

Bir anlık zayıflığım yüzünden Avery'nin evinin önündeki sokağa bakıp arabasını arıyorum. Oradaydı ve yorgun gözlerimi ön kapıya doğru sürüklüyorum, sanki kapının ardını görebilecekmişim gibi.

Geçtiğimiz hafta sonu Hutton'ların evinden aldığım bilgilere göre Nova Pazartesi günü okula başlamış ama her gün saat üç buçukta işi bitiyor.

Elimdeki anahtarları fırlatıp yakalıyorum ve ön kapının kilidini açmaya çalışırken duraksıyorum. Ensemde bir kaşıntı büyüyor, bir şeylerin yolunda gitmediğini seziyorum.

Ön bahçemdeki çimlere bir kez baktım ve başımı arkaya atıp kahkahalar atmaya başladım.

Çimlerimdeki mükemmel desenli çizgiler, toprağa o kadar yakın kesilmiş iki tanesiyle süslendi ki çimleri yeniden büyüttüğümü sanırsınız. Çimlerin kenarından ön bahçemi ayıran kaldırıma kadar uzanıyorlar. Hala taze kesilmiş çim gibi kokuyor, yani o kadar uzun zaman önce yapmış olamaz.

Gördüğüm manzara karşısında tekrar gülerek, ön bahçesinin ne kadar mükemmel kesilmiş olduğuna bakıyorum. Sanki bana inat olsun diye bilerek yapmış gibi. Siktir, kesinlikle öyle. Görünürde tek bir ot bile yok.

Bu, onu tanımadığım için intikam alma girişimi ve ona hak ettiği övgüyü vereceğim. Bahçeme saldırmak adil bir oyundu, ama şimdi skor eşitlendi.

Kapımın kilidini açıp içeri girmeden önce çantamı düzelterip omzuma doğru kaldırıyorum.

Şu anda üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünüyor olabilir ama ben onun ekmeğine yağ sürmek üzereyim.

Havuzumu arka bahçeye kurmak iki saatimi alıyor. Neyse ki bir tanıdığım bana bir iyilik yaptı ve bir su kamyonu getirerek havuzu sadece hortumla daha kısa sürede doldurmamı sağladı.

Avery ben eve geldikten kısa bir süre sonra çıktı ve henüz dönmedi. Rahatlamak için kullanmam gereken öğleden sonranın geri kalanını boşa harcadım ama kafamda dolaşan fikirlerle bunu yapacak kadar rahatlamamın imkanı yoktu.

Arka bahçelerimiz arasındaki korkunç çit bahanesine tırmanmak yeterince kolaydı, ama asıl mücadele çocuk havuzunu dolduracak kadar jöle kabı bulmaktı. Yeteri kadar bulana kadar üç dükkân dolusu jöle aldım ve her birini kaşıklamak mı? Bunu bir daha asla yapmayacağım.

Onun eve gelmesini beklerken kendimi meşgul etmek çok kolay. Sipariş ettiğim havuz şamandıralarını şişirip havuza attıktan sonra mayomu giyiyor ve dışarı çıkarken bir bira alıyorum.

Suya girip şişme yeşil şezlonga atladığımda güneş tenimi ısıtıyor. İki araba kapısını kapattığımda biramı bitirmiştim.

"Sprey parkına gidebilir miyiz?" Nova tüm mahallenin duyabileceği kadar yüksek sesle soruyor.

Avery'nin sesi takip eder. "Hayır, suda oynamak istersen havuzumuz var. Birazdan yemek yiyeceğiz."

Bunun için de bir planım olmasaydı Nova'nın havuz zamanını mahvettiğim için kendimi suçlu hissederdim. Her şeyi düşündüm ve hatta bir hafta boyunca gözlerimi kapatıp uyuma ihtiyacıyla aklımın ne kadar yarı yarıya olduğunu düşününce, tüm bunlarla kendimi şaşırttım.

Birkaç dakika sonra arka kapıları kayarak açılıyor. Gözlerimi gökyüzüne diktim ve sııttım.

Göğsümdeki beklenti görmezden gelinemeyecek kadar büyük oluyor. "Benimle havuza geliyor musun anne?"

"İstemediğin sürece, evet."

Kalp atışlarım bu kelimeler ve zihnimde çizdikleri görüntü karşısında tekliyor. Neon sarısı ve soluk tenli bir görüntü. Hay sikeyim.

"Suyun nesi var?" Nova sorar. "Ne yapıyorsun-Oliver!"

Avery'nin çığlığı tüm mahalleyi sararken gülmemek için dilimi ısıtırıyorum. Arka çitin üzerindeki yemlikten beslenen kuşlar korkudan uçup gidiyorlar. Akıllı olsaydım, ben de aynısını yapardım.

"Bu Jell-O!" Nova'nın sesi her şeyden çok heyecanlıydı.

"Yeme onu, Nova!" Avery çığlık atıyor. Nova bu emir karşısında inler.

Zincir çit boyunca takırdıyor ve sonunda gökyüzüne baktığımda Avery'nin çitin kendi tarafından bana ters ters baktığını görüyorum.

"Bana havuzumu jöleyle doldurmadığını söyle," diye tükürüyor. "Söyleyemem."

Lanet olsun, ne kadar da kızgın. Yanaklarına renk doluyor ve bakışlarımı endişe verici bir hızla yükselip alçalan göğsüne indiriyorum. Mayosu bugün sarı değil. Sıcak pembe bir tek parça ve tam ortasında, karnının alt kısmının ve göbek deliğinin üzerinde bir kesik var. Mayonun V şeklindeki yüksek kesimli alt kısmına kadar uzanan çizgisini takip etmemek imkânsız.

"Gözlerim burada," diye kestirip atıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Jöle sevmiyor musun?"

Dudaklarını aralıyor ama konuşmuyor. Bir elimi havuzuma atıp suyun içinde döndürüyorum, bakışlarından zehir damlıyor.

"Bahçemi mahvetmene izin vereceğimi mi sandın?" Sakince sordum.

"Bahçenizi mahvetmedim. Ona bir karakter verdim."

Bir kahkaha attım. "O zaman ben de senin havuzuna aynısını yaptım."

"Seninkini benimkini mahvetmeden önce mi yoksa sonra mı aldın?" "Oh, bu şey mi?" Ayak parmaklarımı suya daldırıyorum. "Daha önce

bu havuzda sonsuza kadar."

"Sen bir ."

"Bunu inkar etmeyeceğim."

"Jölemden kurtulmama yardım edecek misin?"

"Bahçemdeki şeritlerin tohumlanmasına yardım eder misin?"

Öfkeli bir elini saçlarının arasından geçirip omzunun üzerinden çekiyor. "Hayır."

"O zaman cevabınızı aldınız."

"Sadece bu sefer beni hatırlaman için sana bir şey vermek istedim."

"Bunu yapmanın nedeni bu değil. Kızgın olduğun için yaptın."

"Hak ettin!" diye bağılıyor, çitlere yaklaşıyor. "Bunu hak ettin."

Boynumu bükerek, arka verandaları sayılan çimento zemine tebeşirle bir şeyler çizen Nova'ya bakıyorum. Havuz konusunda endişeli görünmüyor ve ben de rahatlıyorum. Bu kavga annesiyle benim aramda ve onun hedef tahtasına oturmasını istemiyorum. Yeterince iyi bir çocuğa benziyor.

"Senden özür dilememi ister misin, Avery?" Sıkıca soruyorum.

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Hayır, öyle bir şey yapsaydın da artık bir anlamı olmazdı."

"Bırakın Vancouver'ı, kimse bana Kanada'da olduğunuzu bile söylemedi. Söyleselerdi ..." Cümlemi tamamlayamadım.

Biri bana söyleseydi bir fark yaratır mıydı? Yine de onu arayıp bulmazdım. Bilmek istemediğim çok fazla sorunun cevabı vardı.

"Eğer yaptılarsa, o zaman ne olacak?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey."

"Nova, içeri geri dönüyoruz," diye emrediyor ve bana sırtını dönüyor.

Küçük kız çizdiği resimden başını kaldırıyor ve kaşlarını çatıyor. "Yapmak zorunda mıyız anne?"

"Evet. Tekrar kullanabilmemiz için havuzu boşaltmam ve temizlemem gerekiyor."

Hayır. Bunun için kendimi suçlu hissetmeyeceğim. Bunu hak etmiştim.

Değil mi?

Mavi gökyüzüne bakarken çenem geriliyor ve parmaklarımı suyun içinde kıvırıyorum. Burnumdan uzun bir nefes çekerek havuz şamandırasından kayıyorum ve dışarı atlıyorum. Avery, tuttuğu yerden bir santim ötedeki metal çiti kavrayıp daha önce yaptığım gibi kendimi çitin üzerine attığımda bana bakıyor.

"Ne yapıyorsunuz siz? Bahçemizde istenmiyorsunuz!"

Onu görmezden geliyorum ve havuzun önünde çömeliyorum. İçindeki sallanan maddenin güçlü kokusu, suçluluk duygusuyla kaplı mideme iyi gelmiyor.

Tek seferde kaldırmak için çok ağır, bu yüzden ellerimi jölenin içine sokuyorum ve havuzu boşaltmaya hazırlanmak için hepsini bir tarafa çekmeye başlıyorum.

Avery "Dur," diye mırıldanıyor, yanıma yaklaşıyor, o kadar yakın ki bacaklarının sıcaklığını kollarımda hissedebiliyorum. "Bırak onu, ben daha sonra ondan kurtulurum."

"Anladım," diye . "Dur dedim."

"Ve bende söyledim."

"Yardım edebilir miyim?" Nova çıplak ayaklarıyla diğer tarafıma doğru ilerleyerek soruyor.

"Evet," diyorum ona.

"Hayır," diyor Avery aynı anda.

Nova, annesinin hayal kırıklığına rağmen onayımı izin olarak alıyor ve minik ellerini dağınıklığın içine daldırıyor. Onun gülümsemesini izliyorum, heyecandan gözleri parlıyor. Bu manzara çok hoş.

Kendimi Avery'nin bir sonraki hamlesine hazırlamak için Nova'nın jölenin içinde oynamasını izlemekle meşguldüm. Jelatinin boynuma ve göğsüme sıçraması sistemimde bir sarsıntı yaratıyor. Şaşkınlık içinde, kendimi kaybediyorum.

dengemi kaybedip kırımın üstüne düştüm, çimenler düşüşümü yumuşattı.

"Sana durmanı söyledim Oliver."

Elimin bir hareketiyle tenimdeki pisliği temizliyor ve ateşli bir bakışla onu olduğu yerde sabitliyorum. Yüzü kızarıyor, kabadayılığını kaybediyor ve yavaşça geriye doğru sürünüyor.

Yumruklarım bir anda jöleyle doldu. Kolumu geri çekiyorum ve ilk avucumu ona doğru fırlatıyorum. Göğsüne tam isabet ediyor ve jelatin yere düşmeden önce aşağıya, göğüslerinin arasına kayıyor.

Nova'nın nefesi kesiliyor ama bu heyecanlı bir ses. Bir süre sonra kendi avuçlarını ona doğru savuruyor ve ciyaklıyor, ardından da tiz bir kahkaha atıyor. Bu bana çocukluğumu hatırlatan bir ses ve ben de kendi kahkahamı salıyorum.

Avery beni dikkatle izliyor, her hareketimi inceliyor. Dikkatini kendi düşüncelerinden uzaklaştırmak için ona bir yığın daha atıyorum. Bu sefer daha aşağıya isabet ediyor, açıkta kalan karnına yapışıyor.

"Şimdi başın belada," diye uyarıyor.

"Uh-oh!" Nova daha fazla jöle için çabalarken çığlık atıyor.

Ellerimi doldurup birazını Nova'ya fırlatıyorum, annesine doğru yürümeye başlamadan önce gamzeli bir sırıtışla başı geriye düşüyor. Beni fark ettiğinde Avery'nin gözleri irileşiyor ve sonra hızla uzaklaşıp bahçede koşmaya başlıyor.

Ben peşinden koşmaya başlayınca Nova da ona katılıyor ve ağzından kaçan kolay kahkaha beni tökezletiyor. Bu on yıldır duymadığım bir ses ama her nasılsa şimdi daha da iyi.

Avluyu doldurmasına izin veriyorum ve onu saatlerce tekrar tekrar kovalıyorum, kahkahasını tekrar kaybetme korkusuyla durmuyorum.

12

AVERY

KIPKIRMIZI VE YAPIŞ YAPIŞ OLDUK.

Jello-O bahçenin her yerinde. Çimlerin üzerinde, havuz şemsiyesinin altındaki bronzlaşma sandalyemin üzerinde ve hatta zincir bağlantı çitindeki deliklerin içine sıkışmış topaklar var.

Nova, Oliver ilk yumruğu attığından beri kıkırdamayı bırakmadı ve bu işleri daha da karmaşık hale getirdi. O bu kadar mutluyken dağınıklığa ve mahvolan havuzuma nasıl kızabilirim ki? Özellikle de okulda geçirdiği stresli ilk iki günden sonra.

Yeni bir yerde yeni bir okula başlamanın verdiği gerginlik kızımı okulda hiç olmadığı kadar içine kapanık hale getirdi. Onu bıraktığımda ve aldığımda sınıfındaki çocuklardan çekiniyordu ve bu onun yapacağı bir şey değildi.

Belki de sadece ilk hafta heyecanıdır. "Oliver yemeğe kalabilir mi anne?"

Bu soru karşısında biraz içime kapanıyorum, içimden gelen tepki hayır demek oluyor. Kızım ve benimle bir saat kahkaha atmak önceki her şeyi silmiyor. Ama lanet olsun ki Nova yapış yapış ellerimi kavrayıp kirpiklerini bana fırlattığında, sadece tek bir doğru cevap var.

"Bize katılmak isteyip istemediğini soracağım. Meşgul olabilir," diyorum ona.

Oliver'ın çitin kendi tarafında, boynunu ve göğsünü bir havluyla sildiğini bildiğim yere bakmak istemiyorum. Bahçemden bir sıçan gibi kaçmadan önce şezlongumun arkasından çaldığı bir havlu. Kahretsin. Yine de baktım.

Karnının kalın çıkıntıları, hafifçe geriye doğru eğilip havluyu üzerlerinde sürüklerken dalgalanıyor ve her biri arasında temizlik yapmak için çok fazla zaman harcıyor. Saçları darmadağınık, sağa sola sarkan tutamlar kırmızı jelatin topaklarıyla dolu. Mayosunun bel bandı kalçalarından aşağı sarkıyor ve dizlerinin en az birkaç santim yukarısında, uyluklarının üzerinde yükseliyor. Ve olması gerekenden daha dar. Onun yerine tam boy bol bir pantolon giymesini tercih ederdim.

Onu bir çiftçi bronzluğuyla görmeyi bekliyordum ama hayır. Her yeri altın sarısı. Cali'den gelen bir mayo modeli gibi güneş öpücüğü almış.

Başımı yana eğerek, "Akşam yemeği planın var mı?" diye sormadan önce salyaman akmadığından emin olmak için başparmağımı alt dudağımın kenarına sürtüyorum.

Şaşkınlıkla iki kaşını kaldırıp başını bize doğru çevirdiğinde, beni yutması için yeryüzüne yalvarmayı düşünüyorum. Şu anda ne düşündüğünü ancak hayal edebilirim.

"Hayır," diye yanıtlıyor, ses tonunda yoğun bir merak var. "Sen de ister misin?"

Yüz yüze durana kadar vücudu kayıyor, aramızda sadece çitin zincirleri. "Yemeğim zehirlenecek mi?"

"Bu almanız gereken bir risk."

Havluyu ensesine götürüp silerken dudağında küçük bir seğirme oluyor. "Akşam yemeği olurdu."

"Tamam," diyorum, garipliğin ötesinde.

Doğrusu, tüm bunların suçunu internette onu takip etme konusundaki çılgınca saplantıma atıyorum. İşte bu yüzden kendimi bu tür riskli pozisyonlarda bulmaktan vazgeçemiyorum. I

ona o kadar uzun yıllar aşık oldum ki, bu beynimin teklemesine neden olmuş olmalı.

"Önce duş alacağım."

"Evet, bu muhtemelen iyi bir fikir," diye . "Bu bir ateşkes mi?"

"Bu gece için. Havuzun cevapsız kalmasına izin vermeyeceğim."

Benden uzaklaşıyor ve bir saniye sonra sırtı titriyor, sanki gülüyormuş gibi? Görmemi istemediği sessiz bir gülüş.

"Ne zaman gelmemi istiyorsun?" diye soruyor biraz soluk soluğa.

"Yarım saat mi?" "Tamam."

Tekrar bize bakmasını bekliyorum ama tek kelime etmeden içeri giriyor, pembe-sarı havlumu boynuna dolanmış. İçimden bir nefes çekiyorum. Tamam o zaman. Jöle kavgamızdan sonra da farklı hissetmediğini bilmek güzel. Hâlâ aynı eski huysuz Oliver Bateman.

Nova küçük kollarıyla beni yandan sarıyor ve sıkıyor. "Teşekkürler anne."

"Onu yemeğe davet ettiğin için mi?"

Sarsıntılı, heyecanlı bir baş sallama. "O biri. Ondan hoşlandım."

"Böyle düşünmene sevindim, ufaklık. Gidip temizlenelim, tamam mı? Sonra pizza siparişi vereceğim."

"Pizza mı? Jambon ve ananas alabilir miyim?"

"Tabii." Pizzanın üzerindeki meyvenin kokusu bile midemi bulandıracak olsa bile. "Başka bir şey var mı?"

"Tavuk kanadı!"

"Anlaştık. Biz beklerken içeri girip duşa girmeye ne dersin?"

Tartışmaz. Kızım duşa ve banyoya bayılır. Banyoda köpük banyoları ve duş jelleriyle dolu bir sepeti var. Şimdiden şımartıldı, bir yönden çok daha fazlasıyla benim ikizim.

İçeri girdiğimizde ve o banyoya girdiğinde, pizza siparişini verdim ve endişeli bir şekilde temizlik yapmaya başladım. O da

Mmkn olduğunca temiz olması için oturma odasındaki halının aynı yerinde on kez gezdirirken elektrik süpürgesi yüksek sesle mırıldanıyor. Zaten biz kirli insanlar da değiliz. Her zaman derli toplu, tozsuz ve kırıntısız bir ev tutarım. Ama dönerken sehpanın üzerinde görünmez bir toz ve gri koltuk minderinin üzerinde bir yastıkla örttüğüm uydurma bir leke buluyorum.

Oliver'ın merdivenlerimden hışımla çıkıp yatak odamın manzarasını seyretmesini beklemiyordum ama o zaman bakmıyordu. Bu gece bakacağını biliyorum. O sıritan, jöle fırlatan dangalak, beni suçlayacak bir şey bulma umuduyla buranın her santimetrekaresinde lanet bir büyüteç tutuyor olacak.

Böyle bir şansı olmayacak. Büyüteç olsun ya da olmasın.

Nova banyonun kapısını aralayıp kaplan çizgili bornozu ve gevşek bir havluya sarılmış saçlarıyla dışarı çıktığında, ben çoktan fırçalama sırasının bana gelmesini bekliyordum.

"Parmaklarının arasını ve kulaklarının arkasını aldın, değil mi?" Odasına girmeden önce sordum.

"Evet."

"Tamam. Birkaç dakika içinde çıkacağım. Bana ihtiyaın olursa-"

"Sana söyleyeyim. Biliyorum anne."

"Evet, söyle bana." Sıcak odaya girip kapıyı arkamdan kapatmadan önce bir nefes verip kendi kendime başımı sallıyorum.

On dakika sonra, kapı çaldığında üzerimdeki kazağı karnıma doğru ekiştiriyordum. En son ne zaman Nova hakkında endişelenmeden duş alıp giyinerek on dakikadan fazla zaman geirebildiğimi hatırlamıyorum. Aslında geçirebiliyorum.

Daha doğmamıştı.

Yeni doğmuş bir bebek ve yürümeye başlayan bir çocukla mücadele ederken yedi kulağa çok mübarek bir sayı gibi geliyordu, ama yine de

çok fazla endişeleniyorum. Daha çok aklımı kaçırmak gibi. Ben yokken on dakika içinde çok şey ters gidebilir. Duşlar gürültülüdür ve onu su sesinden duyma konusunda kendime gerektiği kadar güvenmiyorum.

Sonunda her şeye değişiyor. Onun gülümsemesini her gördüğümde ya da kollarının beni sımsıkı sardığını hissettiğimde, tüm stres ve korku arka planda kayboluyor. Ona duyduğum sevgi bu dünyada yaratılmış bir şey değil. Başka bir yerden geliyor. Saf ve parlak bir yerden.

"Kapıya bakabilir miyim?" diye soruyor, yanımdan gizlice geçip kızı yanıyormuş gibi hareket ederek.

Hafifçe gülüyorum. "Görünüşe göre zaten yapacaksın."

Ayaklarını bir çift tüylü kurbağa terliğinin içine sokmuş, ellerini yoga pozunun ortasındaymış gibi uzatarak koridorun geri kalanında kayıyor. Dengesini sağlamak için kapı tokmağını ararken heyecanı çok güçlü.

"Merhaba!" diye bağılıyor kapı açılıp Oliver ortaya çıktıktan sonra.

Ona bir kez bakıyorum ve karnımın alt kısmının sıkışmasına lanet ediyorum. Erkeklerin bir kadının evine nemli, dağınık saçlar ve ağaç gövdesi gibi kalçalarını saran siyah eşofmanlarla yaygın bir uygulama mı? Gömleği bol olsa da bana hiç iyi gelmiyor. Onu çıplak göğüslü gördüğüm için yosun yeşili kumaşın altında ne sakladığını çok iyi biliyorum. Saklanmak yerine fotoğraflanmayı hak eden sıra sıra karın kasları.

Gömleğin kollarında kasılmış ve gerilmiş pazularını gördüğümde gözlerim zevkle dolardı, sanki gömlekler bile o canavarları barındırmaya yetmiyormuş gibi. Beni kucağına alıp o dolgun omuzlarının üzerine fırlatabilirdi ve ben de mırıldanırdım: Teşekkür , Teğmen.

Teğmen. Tanrı aşkına. Kendine aşırı güvenen göt seni etkiliyor mu? Evet, aslında. Etkiliyor. Ama asla itiraf etmeyeceğim. Dişlerimi teker teker söktürmek bile onunla ilgili sırlarımı ortaya çıkarmaz. İtiraf edeceğim.

Kendimi bu utançtan kurtarmak için gerekirse onları mezara götüreceğim.

"Saçını havluya nasıl saracağını biliyor musun?" Nova soruyor, sesi benim acı uyarılmamın sisini kesiyor.

Kuru dudaklarımı yalıyorum ve yavaşça onlara doğru ilerliyorum. "Eminim öyledir."

"Nasıl sarıyorsun?" Ses tonundaki gerçek merakla beni şaşırtıyor.

Nova'nın gözleri parlıyor. "Oh! Sana gösterebilirim."

"Sonra, tatlım. Bu gece saç sargısına ihtiyacımız yok. Akşam yemeği her an gelebilir."

Suratını asıyor ama itiraz etmiyor. Küçücük başıyla beni suçlu hissettiriyor ve nefesimi tutuyorum.

"Annen haklı. Bir dahaki sefere," diyor Oliver.

Onun desteği karşısında kalbim azgın bir sürtük gibi çarpıyor ama buna odaklanmıyorum. Bunun yerine lanet olası organı azarlıyorum ve Nova'yı kapıdan uzaklaştırmak için omzuna bir el koyuyorum.

"İçeri gel. Evde böcek istemiyorum," diye mırıldanıyorum. "Bana onları öldürtüyor," diyor hain Nova.

Oliver buna sırtlıyor, kaşlarından biri yukarı doğru kalkıyor. "Örümcekleri bile mi?"

"Özellikle de örümcekler. Ama bunu yapmayı seviyorum."

"Her zaman değil," diye kendimi savunuyorum. İkisi de kapıdan çıkınca hemen kapıyı kapatıp kilidi çeviriyorum. "Ya öyle yapacağım ya da onları bir fincana hapsedeceğim ki sonra unuttuğumda kaçabilsinler."

"Onları ayakkabıyla ez."

"Ben de öyle yapıyorum!" Nova ciyaklıyor, ona doğru uzattığı gülümsemenin altında caka satıyor.

"Akıllı kız."

Birbirlerine bağlandıklarında ofluyorum. Çok ani oldu. Nova'nın sevgisini kazanmak için çaba sarf etmesine bile gerek kalmadı ve Nova şimdiden atıştırmalıklarını oyun parkındaki diğer çocuklarla paylaşır gibi ona veriyor. Bu kadar nazik ve açık olduğu için onunla gurur duymalıyım ama söz konusu Oliver olduğunda, onun arkadaşlığını çok çabuk kazanmasını ve daha sonra onu incitmesini istemiyorum

bizimle oynadığı oyundan yorulduğunda.

Ona sert bir bakış atıp fark etmesini beklerken anne ayı içgüdülerim harekete geçiyor. Ayakkabılarını çıkarıyor ve sonunda ela gözlerini bana dikeyor.

"İçki?" Soruyorum, sesim kısa ve keskin. "Su iyidir."

"Harika." Topuğumun üzerinde dönerek onu mutfakta bırakıyorum, Nova'nın benim adıma ona etrafı göstereceğini biliyorum.

Yedi yaşındaki kızım şu anda benden daha olgun olduğunu kanıtlıyor. Daha kabullenici ve nazik. Ben olgunlaşmamış bir pislik gibi davranıyorum ama doğal inatçılığım bunu değiştirmemi zorlaştırıyor. Henüz değil, çabaya değdiğini bilmeden.

13

AVERY

OLIVER VE NOVA'NIN KONUŞMALARINI DUYABİLMEK İÇİN BİR KULAĞIMI AÇIK TUTUYORUM.

Dolaptan iki bardak alıp buzdolabındaki filtrelenmiş su sürahiyle dolduruyorum. Bardakların kenarlarında biriken çiy, onları yemek masasına taşıırken ellerimi ıslak bırakıyor. Sonra Nova'nın meyve suyu kutularından birini alıyorum -çok şekerli olanlardan sadece bu gece gibi gecelerde alıyor- ve suların yanına koyuyorum.

"İtfaiyeci olmayı seviyor musun?" Onlara tekrar katıldığımda Nova soruyor, görünüşe göre zaten kıvılcımlanan sohbetlerine giriyorum.

"Evet."

"Güçlü müsün?"

"Sanırım

öyleyim."

Mırıldanıyor ve düşünceli bir şekilde çenesine vurduğunu hayal ediyorum. "Bir insanı taşıyabilir misin?"

"Evet."

"Dört mü?" Nova'nın nefesi kesilir.

Oliver'ın kıkırdaması alçak sesle, neredeyse hiç yok, ama beni ürpertiyor. Hay sikeyim. "İki, belki. Dört değil."

"Babam beni taşıyabilir."

Sesindeki gurur gözlerimin karıncalanmasına neden oluyor, titreme artık yok. Chris, Oliver'ın burada olduğunu bilse . Bana vurmaya başlardı.

Surrey'den normal sürenin yarısı kadar bir sürede kapıyı açıyor ve Oliver'a kaşlarını çatarak gitmesini emrediyor.

Zararsız bir yemek olsa bile fark etmezdi. Benim güvensiz, bencil eski sevgilim için değil. Konu Nova ve ben olunca, biz birer eşyayız. Rafında tutmaktan hoşlandığı, başkalarının bakabileceği kadar yakın ama asla gerçekten iki kupa. Onun gözünde, ilişki durumumuz ne olursa olsun ikimiz de ona aitiz.

Yıllarca bu farkındalıkla mücadele ettim, onu bir şekilde değiştirebileceğimi düşündüm. Onun içinde yaşamasını dilediğim düşünce ve ortaya çıkarabileceğimi düşündüm. Ama sürpriz bir şekilde, tıpkı bir kadının kendine, bize istediklerimizi nasıl vereceğini bilmeyen bir erkeği değiştirebilecek seçilmiş kişi olduğunu söylediği her seferinde olduğu gibi, epik bir şekilde hayal kırıklığına uğradım.

Bir insan kenara itilmeye, kendi başına mücadele etmeye bırakılmaya, bundan bıkip isyan etmeden önce ancak bu kadar yıl dayanabilir. Benim için bu dört yıl önceydi. Beş yıl çok geç.

"Avery?"

Parmaklarımı hiçbir şeyin etrafında kenetlemiyorum ve Oliver'la yüzleşmek için kırbaçlıyorum. Artık Nova'yla birlikte oturma odasında değil, mutfağı ana yaşam alanından ayıran kapı aralığında. Alan çok büyük değil ama yine de küçük de sayılmaz. Yine de onun kapı aralığını doldurmasıyla mutfak birdenbire bir ayakkabı kutusu büyüklüğüne ulaşıyor.

"Pizza burada mı?" Sıkıca

soruyorum. "Hayır."

Avuç içlerimi uyluklarımın üzerine serpiyorum.

"Yakında olur." "Havuz konusunda bana hâlâ kızgın mısın?"

İyi. Ruh halimin önceden kalma olduğunu düşünüyor.

"Evet. Bütün arka bahçem jelatine bulanmış durumda."

"Benimkini kullanabilirsin. Önümüzdeki iki gün ama istersen senindir."

"Buna gerek kalmayacak."

Boynunun arkasını kaşımak için uzanıyor. "Şişirmeler var. Nova için bir kurbağa."

Göğsümü ovuşturmak için garip bir dürtü duyarak duraklıyorum. "Neden bir kurbağa?"

"Huttons'larda gömleğini fark ettim. Her yerinde kurbağalar vardı." "En sevdiği şey onlar. Kurbağalar ve kertenkeleler. Bir süredir

"Aylardır benden kendisinininkini almamı istiyor."

İçimden bilgi dökümü fışkırıyor. Ayrıntıları neden paylaştığımdan emin değilim, ama bir kez başladığımda durmak istemiyorum. Uzun zamandır bunları duymak isteyen tek kişi ailem.

Oliver kalçasını kapıya yaslamış, kollarını korkutucu büyüklükteki göğsünde kavuşturmuş. "Ona bir tane alacak mısın?"

"Yapmalıyım. Ama yapamam."

"Sürüngeleleri sevmiyorsun," diyor.

"Hiç sevmedim."

"Babası mı?" diye çok basitçe soruyor, sanki geçici bir sorudan başka bir şey değilmiş gibi.

Düşüncelerime balıklama atlamasından korkmayana kadar duvarlarımı tuğla tuğla yeniden inşa ederek kaskatı kesiliyorum. "Babası ona ve bir hayvana bakabilecek durumda değil."

Kendine zar zor bakabiliyor.

"Bu yüzden mi artık birlikte değilsiniz?"

"Uzun bir listedeki diğer nedenlerden biri."

Oliver daha cevap veremedi kapı çalıyor ve ben de ne kadar gülünç göründüğümü umursamadan aceleyle odadan çıkıyorum. Tanrım, berbat haldeyim.

"Pizza geldi, anne!" Nova ciyaklıyor, burnu ön cama yapışmış.

"İzlememiz için bir film seçmek ister misin?" Ona sordum.

Hemen kabul ediyor ve kanepeden televizyonun altındaki küçük DVD rafına atlıyor. "Evet!"

Kapıyı kırbaçla açıp kutuları elinden aldığımda pizza teslimatçısı çocuk kapının diğer tarafında bekliyordu. Bana tüm yiyeceklerin toplam tutarını söyledi ve ben de yanından ayrıldım.

Ben kutuları sehpanın üzerine bırakıp cüzdanımı alırken. Oliver'ın sesi hareketlerimi durduruyor.

"İyi geceler. Teşekkürler."

Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve ben de yol boyunca ona ters ters bakıyorum. Oliver geldiğinde benim yaptığım gibi kapının kilidini çeviriyor ve önünde durduğumda başını sallıyor.

"Yemeğin çoğunu ben yiyeceğim. Önemli bir şey değil," diye homurdanıyor.

"Bunun için ödeme yapmana ihtiyacım yoktu." "Gerekmiyordu.

Ben yine de ödedim."

Bakışlarını karşılamak için boynumu o kadar geriye atmaktan boynum ağrıyor ama bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorum, bu yüzden boynumu daha da geriye atıyorum, gözlerimi daha da kısıyorum ve onu teslimatçının peşinden kapıdan dışarı itmeme için eşofmanımın eteğini çekiştiriyorum.

"Bu bir randevu değil," diye karşı çıkıyorum.

Gözünün üstündeki bir kas seğiriyor. "Bunun gayet farkındayım."

"O yüzden bunu bir daha yapma. Bir dahaki sefere ben öderim."

Konuştuktan sonra ikinci bir sefer olacağını ima ettiğimi fark ediyorum, ama bu zaten ortada ve geri . Sözlerimde tökezlemeden olmaz.

"İyi," diyor, yanımdan geçip gitmeden önce benim dağınıklığımın bahsetmiyor, vücudunun sıcaklığı kolumu kavuruyor.

Masanın üzerindeki pizza kutuları orada uzun süre kalmıyor. Az bir çabayla onları kaldırıyor ve mutfağa taşıyor. Sonra dolapların teker teker açıldığını duyuyorum.

Omuzlarımın hafifçe öne düşmesine izin veriyorum ve onu takip ediyorum, Nova iki film arasında seçim yapmaya devam ederken ona bir bakış atıyorum. Lady and the Tramp ve Cars, buraya taşındığımızdan beri her gece aynı ikisini tartışıyor.

"Tabaklar solunuzda," diyorum mutfağa adım atarken. En azından şimdiye kadar mutfağın büyük bir kısmını boşaltmışım.

Oliver omzunun üzerinden kısa bir süre bana bakıyor ve sonra sağdaki dolabı açıyor. Üç tabak aldı.

ve onları masaya taşıyarak iki kutunun ve içinde tavuk kanatları olan beyaz kabın yanına koyar.

"Biri Nova'nın tercihi olan Hawaiian, diğeri de üç etli. Bunca yıldan sonra hâlâ aynı pizzayı sevip sevmediğini bilmiyordum ama daha önce sormayı unuttum," diye itiraf ediyorum, neredeyse gergin hissederek.

"İstiyorum." Kutuları incelerken boğazı düğümleniyor. "Hâlâ aynısını seviyorum, yani."

İçimde görmezden gelmeye çalıştığım bir sıcaklık patlaması yaşıyorum. "Keyfine bak. Nova bir film seçiyor. Kablolu yayınımız henüz bağlanmadı, bu yüzden sahip olduğumuz birkaç diskten birini izlemek zorunda kaldık."

"Kablonuz neden ?"

Üstteki kutuyu soyarak açıyorum, Nova için bir dilim alırken jambon ve ananas olduğuna şükrediyorum. "Şirketi çıkarmak çok zor oldu. Şimdiye kadar birkaç kez iptal ettiler."

Kaşlarını çattığında oturma odasına geçip Nova'yı puf koltuğuna oturtuyorum. DVD'yi ikinci el dükkanında bulduğum eski görünümlü oynatıcıya yerleştirdi bile ve açılış jeneriği ekranda belirdiğinde ona

Tabak.

Kendi tabağımı almak için ondan yana döndüğümde, her iki elinde birer tabakla arkamda duran Oliver'ı görünce tökezliyorum. İçinde hepsi etli üç parça pizza olan tabağı uzattığında ağzım kuruyor.

"Ananas yok, değil mi?" diye soruyor.

"Ananas yok." Tabağı ondan aldım ve kanepeye oturdum. "Teşekkür ederim."

Yanıt olarak homurdanıyor, gözleri daha önce hiç görmediği bir şekilde etrafı inceliyor. Duvarlara dizilmiş kutular beni biraz utandırıyor ama boş zamanlarımda mümkün olduğunca çok eşya yerleştirmeye çalışıyorum. Dağınık ve düzensiz hissediyorum ama kendime yakında daha iyi olacağını hatırlatıyorum.

Şimdilik mobilyalar, boş raflar ve dolu kutularla yetinmek zorundayız.

"Kablolu yayın için hangi şirketi kullanıyorsun?" diye soruyor ben pizzamın ilk lokmasını yuttuktan sonra.

Nova yağlı parmaklarını DVD kumandasının üzerinde gezdiriyor ve televizyondaki Oynat seçeneğini seçiyor. Arabalar'ın açılış sahnesi ekranı dolduruyor ve ben Oliver'a kablo şirketinin adını mırıldanmadan önce Şimşek McQueen'in mantrası hoparlörden süzülüyor.

Yemeğinden bir ısırık bile almadı. Eğer bir insan olsaydı, onun bakışları karşısında büzüşürdü. "Neden daha erken gelemediklerini söylediler mi?"

"Hayır. Sadece ne zaman gelmek için yola çıksalar bir şeyler oluyor."

Saçmalık bu. Ama bu konuda onlarla onları bir daha gelmeyecek kadar kızdıracaktır. Vancouver'da birkaç farklı yer var ama en ucuzu burası. Belki de bunun bir sebebi vardır.

Oliver homurdanıyor. Ne kadar sık yaptığını düşününce bunu bir cevap olarak kabul ediyorum.

Nova pizzasını ısıtırken "Çizgi filmlerimi özledim," diyor. "Çok fazla filmimiz yok. Annem de artık programını izleyemiyor."

Oliver tüm dikkatini Nova'ya verir. "Annenin programı ne?"

"Survivor."

Rahatsızlık içimi burkuyor, Oliver hayatımın her parçasına maruz kaldıkça daha da kötüleşiyor. "Çizgi filmlerini yakında geri alacaksın, mitt hjärta. Söz veriyorum."

"Bu isim ne anlama geliyor?" Oliver sorar.

Ona bakmamak için pizzamdan ufalanmış bir parça domuz pastırması koparmakla meşgulüm. "Kalbim."

Nova'ya kalbim dediğimi bilmesine gerek yok çünkü kendimi bildim bileli babam bana böyle sesleniyor. Geçmişim onu ilgilendirmez.

"Peki ya geçen gün bana taktığın isim?" "Sana bir isim takmadım," diye yalan söyledim. Dikkatini kızıma çevirdi. "Nova?"

"Hangi isim?"

İşte benim kızım.

Şaşırtıcı bir şekilde, bırakıyor. "Bir aksanın var. Daha önce ne olduğunu anlayamamıştım."

"Evet, İsveç'te büyüyünce böyle oluyor. Hayatım boyunca bir tane vardı. Buraya son gelişim de dahil."

Birbirimizi en son ne zaman gördüğümüzü garip bir gerilim odada titreşiyor. Çok ama çok uzun zaman önceydi ama dün gibi hatırlıyorum. Maddox'un hokey draması, Jamie'nin kırık bileği, Cooper'ın sanat gösterileri, Tinsley'in boks dersleri.

Oliver benim olduğum yer dışında her yerdeydi.

"O zamanlar pek fark etmemiştim," diye açık yüreklilikle itiraf ediyor.

Yanmaması gerekirken yanıyor. "Neden olsun ki? Yakın değildik."

"O zamanlar dışa dönük değildim. Cooper, Maddox ve Jamie dışında kimseyle pek sohbet etmezdim."

"Jamie nasıl? Maçlarını izliyoruz ama yüz yüze konuşmakla aynı şey değil. Yemekte onunla bir an bile geçiremedim." Önceki konuyu bırakıp konuyu değiştiriyorum.

Yer değiştiriyor, dizleri yarım santim açılıyor. Gözlerimi televizyondan ayırmaya cesaret edemiyorum. "Jamie iyi. Canlı. Hâlâ oyunun tadını çıkarıyor. Bu değişmedi. Değişmedi."

"Biriyle görüşüyor mu?"

"Neden soruyorsun?" diye biraz sertçe soruyor.

Başımı eğiyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Artık herkesin bir sevgilisi var gibi görünüyor. Bu yüzden soruyorum."

"Bilmiyorum," diye ısıırıyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum, boşluğa düşüyorum. Sonra içimden bir soru dökülüyor. "Bunun için kızgın mısın? Sen de birini istiyor musun?"

Kanepeden sıçrayıp bir elini kirli çenesine götürdüğünde gözlerim büyüyor. Derisinin altında kabaran damarlar esnerken ve nabız atarken kışkırtıcı ve onlara bir an için çok uzun süre bakıyorum.

"Tuvalete gitmem gerek," diye mırıldanarak mutfağa giriyor, tabağı tezgâhta takırdıyor.

Soruma cevap vermemiş olması önemli değil. Cevabı hızlı kalkışından belli. Eğer biriyle bir şeyler yaşamak istiyorsa, bu kesinlikle ben değilim ve bu iyi bir şey.

Zaten çalışmazdık.

14

OLIVER

ONUN EVİNİN ÖNÜNDEN GEÇMEYECEĞİM.

Gitmiyorum. Gidiyorum. Sürmeye. Yanında. Onun. Evine.

Küçük bir apartman yangınından istasyona dönerken Adams'tan kamyonu sokağımızdan aşağıya çevirmesini talep etmedim. Ve daha yakından bakabilmek için yanağımı cama yaslamayacağımdan da eminim.

Bu acınası olurdu. Utanç verici. Addie'nin dediği gibi, tam bir aptal davranışı.

Ama yine de ekibimin bana gönderdiği yarım yamalak, esprili bakışları görmezden gelirken, gözlerimi bir an bile sokaktan ayırma riskine girmiyorum. Avery ve Nova'yı bahçemde görme ihtimalime karşı. Havuzumda oynarken.

Geçtiğimiz iki gün, arada çok az uyku ile aralıksız aramalarla geçti. Dün biri geldiğinde öğle yemeği hazırlamayı yarılamaştık. Merkeze döndüğümüzde her şey mahvolmuştu. Bayat, soğuk ve az pişmiş.

Hepimiz dumanla çalışıyoruz ama bizim için normal olan bu. İşimizi seviyoruz, bu yüzden de sineye çekiyoruz. Evi cayır cayır yanarken banyosundan kurtardığımız yaşlı kadının gözlerindeki rahatlama ve gözyaşlarını görmek, mahvolan yemeğe fazlasıyla değdi.

Yorgunluk ve açlığa rağmen yoldan sapmamızı istedim. Daha önce hiç bu kadar basit bir çağrı üzerine bu kadar sarsılan biri olmamıştım ama o kadının dairesine girdiğimden beri içimi saran endişeyi bir türlü üzerimden atamadım. Yerdeki çocuk oyuncakları zihnimin üç kat hızlı çalışmasına neden oldu. Orada sadece kadın vardı ama o zaman bunu bilmiyorduk.

Kanepedeki doldurulmuş kurbağayı görünce aklım Nova'ya gitti ve hepsi bu kadar. Hayatımda hiç bir sivili bu kadar hızlı kurtarmamıştım. Ama şimdi diken üstündeyim, bacaklarım zıplıyor ve kalbim endişeyle çarpıyor. Artık adrenalin ve gerçek endişenin bir karışımı.

Bu sinir bozucu. Nova'nın iyi olduğunu biliyorum. Büyükannesinin dairesi değildi. Binaya yakın bir yerde değildi ama bu bilgi benim düzensiz düşüncelerim için bir ifade etmiyor gibi görünüyor.

"Ne zamandan beri aramalardan sonra senin evine gidiyoruz, Teğmen?" Adams soruyor, derin sesi kulaklarımı kaplayan kulaklıktan yüksek çıkıyor. "Yüzbaşı neden bu kadar uzun sürdüğünü sorduğunda seni otobüsün altına atıyor olacağım."

Onu görmezden geliyorum. Ekibimde başka bir sessizlik var. Eğer arkama , eminim onları koltuklarında uyuklarken bulurdum, artık benimle ilgilenmiyorlardı.

Evime yaklaştığımızda boğazım yapış yapış oluyor, sokak kalabalık, araba yollarında basketbol oynayan çocuklar ve havlayan köpeklerle dolu. Cuma sonra saat dördü geçiyor, güneş gökyüzünde tek bir bulut olmadan parlak ve sıcak bir şekilde parlıyor. Normal işlerde çalışanlar ya hafta sonu için izinli ya da mümkün olan en kısa sürede işten ayrılmayı planlıyor.

Avery'yi olması gerekenden daha fazla izledim. Bunun ve hatta bu konuda biraz da kızgınım. Ama şu anda Nova'yla birlikte evde olacağını bu şekilde biliyordum. Ben çalışırken havuzumu kullanmaları için yaptığım teklifi kabul edeceğini düşünmek çılgınca bir umut, ama lanet olsun, bana mantıklı gelmeyen aptalca bir nedenden dolayı kabul etmelerini istiyorum.

Bunu sadece Avery'yi kızdırmak için aldım ve şimdi de bunun faydalarından yararlanmaları gerekiyor.

Yanından geçerken Adams kamyonu birkaç kilometre yavaşlatıyor ve kapıya dönüp arka bahçemin görüntüsüne odaklandığımda ne kadar hevesli görünmem gerektiğini düşünmüyorum.

Sıçrayan su ve kurbağa şamandırası kalbimin durmasına neden oluyor, ancak Avery'yi dün gece onun için şişirdiğim çiçek tüpünde uzanırken gördüğümde tekrar çarpıyor.

Özellikle onun için aldığımı bilseydi muhtemelen bıçakla delerdi.

Patel'in sesi yoğun bakışlarımı yarıp geçerek koltuğumda geriye doğru yığılmama neden oluyor. "Havuzunu kiraya falan mı veriyorsun?"

"Eğer öyleysen, ben de bir sıra istiyorum. Bütün yaz içeride tıklıp kaldım ve güneşte biraz eğlenmeye ihtiyacım var," diye ekliyor Hart.

"Havuzumu kiralamıyorum," diye .

Hart itiyor. "Yapabilir misin?"

"Hayır."

"Onu seninle bir şeyler paylaşmaya ikna edebilmen için önce biraz uyuması ve yemek yemesi gerekiyor çaylak. Onu zorlama," diyor Adams.

Kestirmekten çok daha fazlasına ihtiyacım var ama kendimi ifşa etmek yerine çenemi kapalı tutuyorum. Büyük bir aile olabiliriz ama şu anda onlara bahsetmeye degecek bir şey yok.

Caddeden çok hızlı geçiyoruz. Adams bizi doğruca istasyona götürecek caddeye döndüğünde, yan aynaya bakıyorum, Avery ve Nova'ya bir kez daha bakabilmek için yanıp tutuşuyorum.

Ruh halim daha da düşüyor ama en azından endişelerim yatışıyor. İyiler. Eğleniyorlar.

Günün geri kalanında kendime bunu hatırlatıyorum.

Bir çatal dolusu sıcak spagettiye daha dudaklarımın arasından geçirirken, yemek yerken uyuduğuma kendimi ikna etmek için masanın etrafındaki sesleri duymazdan geliyorum.

Son on dakikadır yemek masasının üzerinde kambur duruyorum, ne kadar hızlı yesem de boş midem öfkelenmeye devam ediyor. Bir saat önce döndüğümüzden beri hiç çağrı almadık. Ekip yarı yarıya dağıldı, fazladan mesai yapmayanlar yataklarında uyurken geri kalanımız vardiyamızın son saatlerine hazırlanıyor.

"Nefes al, Bateman," diyor Kaptan huysuzca.

Ağzımdaki yemeği içime çekerken yarı hayvan gibiyim. Konuşmadan önce yutkunuyorum, kafamın arkasında annemin azarlayan sesini duyuyorum.

"Doyduğumda nefes
alacağım." "O zamana kadar
ölmüş olursun."

"En azından aç kalmayacağım," diye mırıldanıyorum ağzımı tekrar doldurmadan önce.

Çatalım kâsenin kenarlarını sıyrıyor, ben de son makarna parçasını kâsenin üzerinde çevirip bir parça biftek saplıyorum. Yüzbaşı Gallagher bana başını sallıyor ve elinde bir tabletle mutfak adasına yaslanıyor.

Masadaki sandalyelerin yarısı dolu ama ortalık sessiz. Hepimiz tekrar boş mideyle geri dönmek zorunda kalma korkusuyla yiyebildiğimiz kadar hızlı yemekle ilgileniyoruz.

"Cehennemde aç kalacağından oldukça eminim, Bateman. Şeytanın seni havyarla besleyeceğinden şüpheliyim," diyor Adams masanın karşısındaki yerinden.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Cehennem hakkında kim bir şey söyledi? Ve ben havyar seven biri değilim."

"Bu ağzınla cennetin kapısına varmana imkan yok. Üçüncü bir seçeneğin yoksa.

.. " diye sayıklıyor.

Kaptan gözlerini tableten ayırmıyor ama bir parmağıyla gümüş rengi sakalını kaşıyor. "Bırak yesin, Adams. O zaman hepimiz daha iyi olacağız."

"Beni bir pislik gibi gösteriyorsun, Kaptan."

"Tanıdığım en iyi insanlardan biri," diye karşılık veriyor.

"Sanırım bu gereksizdi. Bateman'ın iltifata ihtiyacı yok." Adams yemeğini bitirir ve kâsesini lavaboya götürür. "Şimdi, temizlikte kim var?"

"Öylesin," diyorum son lokmamı yuttuktan sonra.

Adams çaresiz bir ifadeyle Kaptan'a bakar. Kaptan gözlerimle buluşmadan önce ona çok kötü bir bakış fırlatıyor. "Bir sonraki aramadan önce apartman yangınıyla ilgili olay raporunu masama getirmeye çalış. Sadece birkaç saat kaldı."

"Son rotasyonun bu kadar uzun olmasından sonra kırk sekiz saatten şikayet edemem. Bu vardiyayı diğerlerine tercih ederim," diyor Adams.

Haklı olduğu bir nokta var. Bir daha asla dört günlük vardiya yapmamayı tercih ederim.

Kaptan'ın mutfaktan çıkmadan önceki son sözleri "Bulaşıkları yıka o zaman" oldu.

"fırçalasan iyi olur. Kontrol edeceğim," diye uyarıyorum Adams'ı. "Hayır, yapmayacaksın."

"Dört günlük bir vardiyayı daha göze alarak mı? Bundan kaçınmak için her şeyi yaparım."

"Pekala, tamam. Sen kazandın. Şimdi, yarın bizimle dışarı çıkacak mısın? Uzun zamandır mesai sonrası içki içmekten kaçınıyorsun."

Mutfak lavabosunun fişini takıyor ve musluğu açmadan önce içine sabun fışkırtıyor. Lavabo dolarken kalçasını tezgâha dayayıp ayağa kalkmamı ve kâsemi taşımamı izliyor.

"Tek istediğim bitirmek ve eve gidip yatmak, Brent. İçkiler bana hitap etmiyor."

"Bunun bugünkü araba çarpmasıyla bir ilgisi var mı? Ya da bahçenizdeki kadın ve çocukla?"

"Bunun ne kadar yorgun olduğumla ilgisi var."

Gerçeğin tamamı değil ama tamamen yalan da değil. Karnım tokken, yorgunluğumu görmezden gelmek çok daha zor. Brent ekibimizin önemli bir parçası ve iyi bir dost, ama henüz sahip olmadığım soruların yanıtlarını istiyor.

Başlangıçta çok açık bir insan ve şu anda olmasını istediği bu kardeş kardeşe bok benim değil.

En sevdiğim. ve en yakın iki arkadaşım söz konusu olduğunda bununla başa çıkıyorum ama onlar farklı. Paylaşmaktan başka bir seçeneğim olmadı ve bunu konuşabilecek yaşa geldiğimizden beri yapıyorduk.

Adams ellerini teslimiyetle kaldırıyor ve bekleyen tabak yığınının fokurdayan lavaboya itiyor, su biraz sıçrıyor. "Pekâlâ. Şimdilik bunu kendine sakla. Ama bir dahaki sefere-"

"Bir dahaki sefere olmayacak."

"Güzel. Eğer sormamızı istemiyorsan, kişisel şeylerini bizim önümüzde gösterme."

Kaslarımdaki gerginliği hissederek boynumu geriyorum. Ekibim dışında hiç kimse için, sokağımdan aşağıya yaptığım o hızlı sürüşle hiçbir şey göstermiş sayılmam. Brent sadece nerede yaşadığımı bildiği için böyle hissediyor, çünkü buradaki herkesin çoğu ara sıra moral verme gecelerinde buraya geliyor.

"Adını bile öğrenmemize izin vermeyecek misin?" diye soruyor bir süre sonra, belli ki kendi sözlerinden memnun değil. "Bana sadece bir şey söyle. Eğer gerçekten hiçbir şey değilse, zaman söyle ve ciddi ol."

Tüm çabalarıma rağmen konuşmaya başlamamış olsaydım, ona siktir olup gitmesini söyledim. "Adı Avery."

"Güzel." Sırıttıyor.

Ters ters baktım. "Öyle sırtıma lan." "Ne gibi?"

"Sanki onu düşünüyormuşsun gibi. Onu aklından çıkar," diyorum.

Yüksek sesle gülüyor ve beni sinirlendiriyor. "Anladınız, Teğmen. Ama bilginiz olsun, bir kadın yüzünden böyle davranıyorsanız bence benden daha büyük sorunlarınız var."

"Not edildi."

Kaseyi lavaboya bırakıyorum ve akşam yemeği dağınıklığını temizlemesi için onu yalnız bırakıyorum, gülüşü ranzaya giden yol boyunca topuklarımı kemiriyor.

Ancak açık bir yatağa düşüp gözlerimi kapattığımda onu duymayı bırakıyorum. Bunun yerine, jöle, kanepede pizza yeme ve bahçemi hiç olmadığı kadar kahkahalarla dolduran iki kızın görüntüleri aklımdan çıkmıyor.

15

AVERY

BOTLAR GÜZEL FAYANS DÖŞEMELERİME BASIYOR, KIRLI
Klima teknisyeni bu sabah milyonuncu kez dükkândan ayrılırken baskı yapıyor. O geldikten bir saat sonra burası hâlâ sıcak ve yapış yapış, havalandırma deliklerinden soğuk yerine sıcak hava akıyor.

Bir nefes çekiyorum ve saçlarımı avucumun içinde toplayıp sıcak boynumdan uzakta bağıyorum. Şortum ve bol tişörtüm teoride beni serin tutmalıydı ama bu noktada cırılçıplak dolaşmaktan daha azının işe yarayacağından şüpheliyim.

Taze boya ve ahşap kokusu dükkânı dolduruyor. Kollarımdaki zayıf, titreyen kaslar tüm gün süren boyamanın sonuçları. Hala bitmedi, ama yarın bitirmek için geri dönmeyi düşünürsem, çökeceğim ve bir daha asla kalkamayacağım.

Tüm hafta sonunu dükkânda geçirmeyi planlıyorum, sonsuz bir kaynağım varmış gibi para saçmaya devam etmek yerine er ya da geç dükkânı açabileceğimi umuyor ve bunun için dua ediyorum. Gerçek çok daha iç karartıcı.

Nova burayı sevmiyor çünkü mevcut haliyle sıkıcı ama Chris'in gelmesini beklerken bugün onu soğutucu odanın duvarlarını boyamakla meşgul ettim. I

Babasının geç kalmasından dolayı dikkatinin dağılmaması için buna ihtiyacı olduğunu bilerek ona tam bir yaratıcı özgürlük verdi.

Altı saat geç kalmak hala basit bir geç kalma sayılıyor mu? Siktir, muhtemelen sayılmaz. Ama yedi yaşındaki bir çocuk için, duygularını incitmemek için bunu küçümseyeceğim.

Öfke derimin altında cızırdıyor. Her iki hafta sonunu kızınızla geçirmenin kışınızın altında bir ateş yakacağını ve onunla kaliteli zaman geçirmek için gerçekten heyecan duyacağınızı düşünürdünüz, ancak Chris bir kez daha ne kadar üzgün bir bahane olduğunu kanıtladı-

"Babam aradı mı?" Nova arka odadan başını uzatarak soruyor.

Pembe yanakları ve umut dolu gözleriyle bana bakıyor, ellerini karnına bastırmış. Gözlerimdeki ani karıncalanmayı kırıştırarak geçiştiriyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. Ağır ve çok ama çok yorgun.

"Onu aramak için dışarı çıkacağım, tamam mı? Belki telefonunu kaybetmiştir."

Kızım yaşına göre çok zeki ve bu beni genelde gururlandırır da şu anda keşke öyle olmasaydı diyorum. Bir kereliğine de olsa biraz saflık iyi olurdu.

"Tamam," diye fısıldıyor omuzları çökmüş bir halde soğutucu odaya geri dönmeden önce.

O gidene kadar bekliyorum ve sonra dönüp elimin topuğunu sertçe göğüs kafesime bastırıyorum. Üç kez nefes alıp verdikten sonra kapıyı iterek açıyor ve sokağa adım atıyorum. Hemen önümde park etmiş beyaz AC minibüsüne ya da iki yanındaki araba sırasına dikkat etmiyorum.

Dükkanın konumu iyi, her Salı öğleden sonra bir çiftçi pazarının bulunduğu küçük bir alışveriş merkezinin tam ortasında.

Hepsi geçici düşünceler. Şu anda kızım için bu durumu düzeltmekten başka hiçbir şeyin önemi yok.

Chris'i arıyorum, telefonu açmadan önce hattın altı kez çalmasını dinliyorum.

"Geç kaldığımı biliyorum Avery," diye tersliyor, ne bir merhaba ne de bir özür diliyor.

"Geç kaldık. Şimdi sadece Nova'ya zarar veriyorsun."

"O güçlüdür."

"Yedi yaşında ve sert olmaya ihtiyacı yok. Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Evet, geliyorum. İşim çıktı da."

Bu düpedüz bir yalan ve ben de ona bunu söylüyorum. "Dükkan ne zamandan beri cumartesi öğleden sonraları açık? Bu kadar çok insanın yağ değişimine mi ihtiyacı var?"

"Şu andan itibaren. Bırak artık. Vancouver'a taşınıp kızımı benden almasaydın bu hiç sorun bile olmayacaktı."

Ona taşınacağımızı söylediğimden beri duyduğum saçmalıkları tekrarlıyor. Hep büyük laflar ediyor ama ikimiz de biliyoruz ki bizi yakın istemesinin tek nedeni bize göz kulak olabilmek. Nova ile vakit geçirmek için değil ve kesinlikle benimle konuşmak için değil.

"Taşınmamış olsaydım işe yetişmen mümkün olmayacak mıydı? Doğru. Bunu benim üzerime yıkma. Lütfen, çok yorgunum. Nova sadece hafta sonunu seninle geçirmek istiyor." Yarı yalvarıyorum ama Nova için dizlerimin üzerine çöküp düpedüz yalvarabilirim.

"Akşam yemeğinden sonra onu hazırla ve evde beklet, ben onu alırım."

Duygular boğazımı tıkıyor. Nova'nın babası unvanını alan adamın bu olduğunu hatırlatan çiğ bir suçluluk duygusu. Ayda iki hafta sonunu onunla geçirmeye razı olmuş gibi görünen biri. Başımı arkaya eğerek, gözyaşlarımı uzak tutmak için burnumdan nefes alıyorum.

"Eğer onu almak istemiyorsan, almamanı tercih ederim. O bir yük değil, Chris. Onun hakkında öyle konuştuğuna inanmamı sağlayacak şekilde konuşma."

"Yapabilmek için planlarımı değiştirdim bile. Pazartesi sabahı ilk iş onu alacak mısın?"

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Evet, iki günün biter bitmez onu alacağım."

"Öyle söyleme, Avery. Beni suçlama."

"Ben ... değilim." İki tanıdık insan caddeden kaldırıma çıkıp bana doğru yöneldiğinde sözümü yarıda kesiyorum. "Benim gitmem gerek. Eve gitmeden önce bana mesaj at, onun beklediğinden emin olayım."

Oliver Bateman bana lazer odaklanmasıyla bakarken annesinin kolunu onunkinin içinde tutuyor. Bana ve dükkâna yaklaştıkça kaşları birbirine daha da yaklaşıyor. Çenesi titriyor, gözleri yanağımda hissettiğim ıslaklığa kayıyor.

Elim hala telefonumu tutarken, gözyaşımı aceleyle silmek için arkasını kullanıyorum. Bu şekilde yakalandığım için utanıyorum, özellikle de onun tarafından ve içimin yanmaya başladığını hissedebiliyorum.

"Neden ağlıyorsun? Neyin var?" Sesinin alçak tınısı beni sıçratıyor ama korkudan değil.

Yutkunuyorum ve duruşumu düzeltiyorum, Oliver bir yana, kimsenin önünde zayıf görünmeyi reddediyorum. Gracie bir elini koluma koyuyor ve pembe boyalı dudaklarını yumuşak bir gülümsemeyle eğiyor. Ben de onu taklit etmeye çalışıyorum ama korkarım daha çok yüzümü buruşturuyorum.

"Merhaba. Burada ne yapıyorsunuz?" Yumuşakça sordum.

"Avery? Kim o?" Chris bağılıyor, sesi telefonla kulağım arasındaki mesafeyle karışıyor ama yine de herkesin duyabileceği kadar yüksek.

Oliver'ın bakışları sert erkek sesiyle kararıyor, sanki görünmez bir düşmanı ölçüyormuş gibi başı hafifçe eğiliyor. Şu anda bunu irdelemeye hazır olmadığım için tepkisini olabildiğince görmezden geliyorum ve telefonu tekrar kulağıma götürüp yan tarafa dönüyorum.

"Gelmeden önce bana mesaj at. Onu sadece dokuza kadar uyanık tutacağım. Eğer o saatte orada olmazsan, kapıyı kilitleyip onu yatağına yatıracağım."

"Hayır. Unut gitsin. Şimdi geliyorum. Onu hazırla," diyor ve telefon görüşmesi bitmeden önce sözleriyle kulaklarımı deliyor.

Telefonu karnıma bastırıyorum ve kuruyan dudaklarımı yalıyorum, bu konuşmanın tanıkları olduğu için tamamen utanıyorum. Benimle bu şekilde ilk kez konuşmuyordu, hatta son kez de konuşmayacaktı. Benimle nasıl konuşursa konuşsun o sonsuza dek hayatımda bir figür olacak çünkü Nova babasını tanımayı hak ediyor. Dilimi dişlerimin arasına sıkıştırarak son gününe kadar sineye çekeceğim. Önceliğim her zaman Nova olacak ve onu çok seviyor.

Ondan başkasına bakacak gücüm olduğundan emin değilim. Kendim de dahil.

"İyi misin tatlım?" Gracie bana doğru yarım adım sallanarak soruyor.

Gülümsemem sahte. Her santimi. "Evet, sadece uzun bir hafta oldu."

Oliver'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Ağırlıkları keskin, kafatasıma her seferinde bir santim saplanan hançerler gibi, beynime batmayı umuyorlar.

"Yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı? Uğrayıp teklif etmeyi umuyordum ama şimdi uygun bir zaman değilse, geri gelebiliriz! Önceden aramalıydım," diyor Gracie.

Kendime engel olamayarak Oliver'a bakmaya cesaret ediyorum. Koyu kahverengi gözleri beni bekliyor ve gözlerime kilitleniyor.

"Bugün senin ilk izin günün değil mi?" Soruyorum, dilim Chris'le tuttuğum için kızgın ve şimdi saldırmak istiyor.

"Programımı mı takip ediyorsun?"

Zaten kızarmıştım, ama başka bir sıcaklık dalgası boynuma tırmanıyor. "Sen gösteriş yapınca yapmamak zor."

"Ben çalışırken havuzu kullandın mı?"

"Hayır," diyorum, Nova'yla son iki öğleden sonrayı onun devasa havuzunda yüzerek ve bronzlaşarak geçirdiğimiz anılar düşüncelerimi işgal ediyor.

Boğazının derinliklerinde mırıldanıyor. "Yalan söylüyorsun." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Sen her zaman berbat bir yalancıydın," diye itiraf ediyor.

Geçmişimizden öylesine bahsediyor. Belki onun için küçük ve anlamsız, ama benim için yabancı olmamamız gerektiğini hatırlatan bir başka şey.

"Sanırım birkaç şeyi gözden kaçırdım," diye araya giriyor Gracie. Şeytani bir merakla Oliver ve bana bakıyor. "İkiniz birbirinizi ne sıklıkla görüyorsunuz?"

"Biz komşuyuz," diye yanıtlıyor Oliver.

Dramatik bir nefes çekiyor. "Komşu musunuz? Avery ile komşusunuz ve kendi annenize söylemediniz mi?"

"Sana da söyleyebilirdi," diyor.

Arkasındaki dükkânın kapısına bakmadan önce ona gözlerimi deviriyorum. Bu konuşmanın dışındaki durumun gerçekliği görmezden gelinemeyecek kadar boktan.

Bana yardım etmek için gelmişken onları bir kenara itme fikri beni geriyor, ileri atılıyorum ve "Nova'nın babası onu almaya geliyor. Geç kaldı, o yüzden biraz üzgün. Geldiğinde her şeyi hazırlamam ve Nova'nın gitmeye hazır olduğundan emin olmam gerekiyor. Özür dilerim."

"Oh! Özür dileme. Saçımdan çekilebiliriz. Gitmeden önce ona hızlıca sarılabilir miyim?" Gracie soruyor, sesi o kadar nazik ki acıyan duygularımı sarıyor, yanmalarını yatıştırıyor.

"Tabii ki yapabilirsin. Arka odada resim yapıyor. Eminim sarılmayı çok ister."

Gracie içeri dalmadan önce kolumu okşuyor ve beni oğluyla kaldırımda yalnız bırakıyor.

Onun yakınlığı beni rahatsız ediyor. Tüm çabalarım rağmen, onun yanında rahat olmaya başladım. Geçen geceki yemekten beri içine kapandı ama bunun onun için alışılmadık bir durum olmadığını öğreniyorum. Ne zaman biraz fazla derin veya kişisel bir şey sorsam, ısıracığımdan korkuyormuş gibi geri çekiliyor.

Beni kıskırtmadığı sürece yapmazdım.

Açılamaması her şey kadar açık bir işaret. Onun ördüğü tuğla duvarı parçalayacak yerde değilim.

ama bir aptal gibi, deneyecek kadar ilgimi çekti.

Dükkânı işaret ederek, "Ona da merhaba diyebilirsin. Eğer istersen."

"Babası seninle sık sık böyle konuşuyor mu?" diye soruyor ve benim sorumun yerine kendi sorusunu koyuyor.

"Fark eder mi?"

"Evet, prenses. Önemli olurdu," diye homurdanıyor, yüz hatları hayal kırıklığıyla geriliyor.

"Prensesle başlama, Oliver. Ben ondan çok uzağım." "O gelene kadar burada kalıp size yardım edeceğiz prenses." Bunu söylerken sesi neredeyse şakacı çıkıyordu, ben de boş verdim. "Yapacak pek bir şey yok. Ve bir kez meşgul olmayı tercih ederim

O gitti."

"Her iki hafta sonu da onunla mı?"

Hafifçe gülümsüyorum. "Şimdi kim kimin programını takip ediyor?"

"Yaptığında kabul edeceğim." "Yani ... asla?"

"Asla işe yaramaz."

Saçımdaki kravatı çekiştiriyorum ve teknisyen minibüsünü döndürüp dükkâna geri döndüğünde yana kayıyorum. Oliver onun her hareketini izliyor, ancak gözden kaybolduğunda bana dönüp bakıyor.

"Klimayı tamir ettiriyorum," diyorum o daha sormadan.

"İçeride çamurun izini sürüyor."

"Fayansların üzerindeki pisliği görmelisiniz."

Bana bakarken boğazı düğümleniyor, gözlerindeki yoğun parıltıyla bedenimi yutuyor. "O gidene ve Nova'nın babası ortaya çıkana kadar gitmiyorum."

"Neden? Bebek bakıcısına ihtiyacımız yok."

"Sana bebek bakıcılığı yapmak istemiyorum, Avery. Sadece her zaman yalnız olmak zorunda değilsin. Sana yardım etmemize izin ver."

"Havuzunuzu kullandık," diye itiraf ediyorum, bundan sonra dürüst bir şeyler söylemek istiyor ya da belki de buna ihtiyaç duyuyorum. "Nova

kurbağayı sevdi. Kurbağayı sadece kendisinin kullanıp kullanamayacağını sormamı istedi ama ben de ona sana sorması gerektiğini söyledim."

"Bu onun. Sadece onun."

Kalbim çırpınıyor. "Teşekkür ."

Bir adım atıyorum ve tam , bir adımdan daha uzakta değil. Parfümü aramızda dolaşüyor ve sıcakla birleşerek başımı . Sırf onu dürtmek ve daha da yaklaşıp yaklaşmayacağını görmek için iğneleyici bir şey söylemek istiyorum. "Yardım istemeyi sevmiyorsun ve bu değil. Ama yine de vereceğim. Bu ikimizin de hayatını

Bunu kabul edersen daha kolay olur."

"Neden bana bu kadar yardım etmek istiyorsun?" Pat diye söyledim.

Bir elini aramızda dengeliyor, parmakları sanki bana dokunmamak için savaşıyormuş gibi gergin ve kıvrık. Onu kendim tutmayı düşünecek kadar kurnazım ama yapmıyorum.

"Kaybettiğim zamanı telafi ediyorum. İstesem de duramam."

16

OLIVER

HİÇBİR ZAMAN ÇİÇEKLERİ YA DA BITKİLERİ ÖNEMSEYEN BİRİ OLMADIM. Genel olarak, ama Avery'nin dükkanı güzel. Bittiğinde daha iyi olacak ama iyi ve sağlam bir temeli var.

Bol miktarda alan ve doğal ışık var. Bir mola odası, banyo ve bir restorandakine rakip olabilecek büyük bir soğutucu var. Soğuk duvarlara boyanmış dağınık yazılar ve çiçekler burayı benzersiz kılıyor ve Nova yaptığı işle yüksek sesle gurur duyuyor.

"Klimanız artık iyi durumda olmalı. Herhangi bir sorunuz ya da endişeniz olursa beni arayın, ben tekrar gelirim," diyor teknisyen Avery'ye doğru uzattığı küçük bir kartla.

Ona bakıyorum, kartını alırken omuzlarım kendiliğinden dikleşiyor. Geldiğimden beri olduğu gibi beni görmezden geliyor, sadece Avery'ye gitmeden önce son bir kez başını sallıyor, kolunda büyük bir çanta sallanıyor.

Annem vedalaşma bahanesiyle Nova'yı arka odaya götürüyor, ama orada deli gibi kıkırdıyorlar ve tahmin etmem gerekirse, annemin kıza hepimizin çocukluk fotoğraflarını gösterirken çantasında sakladığı şekerleri doldurduğunu söyleyebilirim. Onunla tanıştıktan beri Nova hakkında konuşmayı bırakmadı ve kaçırdığı onca yılı telafi etmeye çalıştığını biliyorum. Avery izin verse, aynısını onunla yapmaktan çok hoşlanacağını biliyorum.

Sadece o değil.

Bu dūřūnceyi görmezden geliyorum ve teknisyenin ardından kapıyı kapatıyorum. Cadde boyunca bir aşağı bir yukarı hızlıca göz gezdirerek hepimizin beklediği adamı arıyorum. Sadece birkaç gece için bile olsa Nova'yı Avery'den almasına izin vermek çok yanlış geliyor ama bu beni ilgilendirmez.

Bu. Değil. Benim. İşim değil.

Belki yeterince tekrar edersem, sonunda kalın kafama sokabilirim.

"Sen ve annen kalmak zorunda değilsiniz," diye mırıldanıyor Avery, ellerini çenesinin altında birleştirip tezgâhın üzerine eğilerek.

"Biz kalıyoruz."

Ağzının köşesi kıvrılıyor. "Pekala."

Saçları atkuyruğunun içinde gevşek, başıboş sa lar çenesini çerçevelemek için yüzünün etrafına düşüyor. Onlara hiç dikkat etmiyor, havalandırmadan gelen serin havanın esintisiyle sallanmaları için orada bırakıyor.  n nde duran cam gazoz şişesinin kenarlarından çiy damlıyor ve uzun parmaklarını şişenin etrafına sarıp dudaklarına götürüyor.

Mavi gözleri kapalı, gazlı içeceği yudumluyor, narin boğazının sütunu her yutkunuşta geriliyor. Benimkiler onun ne kadar muhteşem göründüğünü fark ediyor. Bu ilişkiyi kurmak çok garip ama daha uygun bir şey düşünemiyorum.

Avery çok güzel. Öyle bir güzelliğe sahip ki, sokakta sizi durduruyor ve onunla nasıl bir sohbet başlatabileceğinizi düşünmeye başlıyorsunuz. Denizdeki denizcilere şarkı söyleyen bir siren gibi, onun çekiciliğine karşı g  s zs n z, neredeyse sadece size gülümsediğini görmek için geriye doğru eğilmeye hazırsınız.

Yıllardır bu çekimi hissediyorum. Unutmaya çalıştım ama başaramadım. O dünyanın öbür ucundayken bile, aynı düşünceleri ona anlatmak için bir şans daha diledim.

Yine de, tam önüme düştüğünde onu tanımadığım ve bu nedenle ona kötü davrandığım ve aramızda bu irade savaşını başlattığım için şansımı mahvetmiş olabilirim.

Eğer daha önce benim ligimin dışındaysa, şimdi benimle aynı evrende bile değil.

"Chris hep geç mi kalır?" Stiffly soruyorum.

Haftalardır aklımda bu adam var ve onunla ilgili tek bir şey bile bende iyi bir izlenim bırakmadı. Telefonda onunla konuşma şekli, keşke burada olsaydı da dövseydi dedirtti.

Avery şişeyi yere bırakır ve dudaklarını yalayarak temizler. Islak, soyulmuş etiketi karıştırıyor. "Zamanında olduğundan daha geç."

"Her iki hafta sonunu seçmeye ne zaman karar verdiniz?"

"Biz ayrıldıktan sonra. Bu verdiğim ilk öneriydi. Bu konuda benimle tartışmadı bile. Bunun iyi bir şey mi yoksa korkunç derecede kötü bir şey mi olduğuna karar veremedim. Beni avukat masraflarından kurtardı, mahkemede halletmek zorunda kalmadım ama aynı zamanda onun için mücadele bile etmedi."

Dükkânın öbür ucunda eğildiği yere bakarken gerginim, dikkatini şişeden ayırmasını bekliyorum. "O bir aptal."

"Öyle. Nova daha iyisini hak ediyor." "Tek hak eden o değil."

Başını kaldırdığında bakışlarımız birbirini yakalıyor. İki adım ileri atıyorum, aramızdaki mesafe yaklaşmamı gerektiriyor. Yavaşça göz kırpmıyor, kirpikleri yorgun, soluk mavi gözlerinin üzerinde dalgalanıyor.

"Uzun zamandır neyi hak ettiğimi düşünmemiştim. Şimdi bunun için en iyi zaman olduğundan emin değilim," diye itiraf ediyor yumuşak bir nefes vererek.

"Şimdi değilse ne zaman? O büyüdüğünde ve sen yıllarca yalnız kaldığında mı?"

"Eğer gereken buysa."

"Bu senin için adil değil prenses."

"Ebeveynlik neredeyse hiç adil değil."

Omuzları düşüyor ve bunu görünce tezgâha doğru ilerliyorum. Karşısında durup ellerimi tezgâhın üzerine koyduğumda kalçalarım tezgâhın kenarına gömülüyor. Tek kelime etmeden hareketimi izliyor ve ben bunu bir davet olarak kabul etme riskini alıyorum.

"En son ne zaman biri seninle ilgilendi?" Sordum, sesim alçak ve sertti.

"Hatırlamıyorum."

Göğsüm sıkışıyor. Kelimeler dudaklarından yanlış çıkıyor. Acı verici. Kafam yarım yamalak planlar onun hayatında boş kalan yeri nasıl dolduracağıma dair fikirlerle dolu. Pervasızca bir şey söylemeden önce onları bastırmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

Söyleyecek güvenli bir şey bulabilmek için bir, iki, üç kez yutkunuyorum ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. Önümde beliren hüzünlü gülümseme görmek istediğim şey değildi. Panjurlar o kadar hızlı kapanıyor ki irkiliyorum, bana bahsettiği kalbine açılan pencere kayboluyor ve geriye sahte bir normallikten başka bir şey kalmıyor.

"Nova'nın sırt çantasını bulmalıyım," diyor ve tezgâhtan kalkıp arka odada kayboluyor.

Tezgâhın kenarını sıkı yumruklarla kavırıyor ve derin bir nefes çekiyorum. Birazcık bile açık ve dürüst olamamaktan dolayı mahvolmuş bir halde başımı öne eğiyorum.

Dükkânın kapısı bir rüzgârın sırtıma çarpmasına yetecek kadar hızlı açılıyor. Arkamı dönmeme gerek kalmadan kim olduğunu anlıyorum ama arkamı döndüğümde adamın öfke dolu yüzünü görmek boktan ruh halimi daha da kötüleştiriyor.

"Kızım nerede?" diye çıkışıyor ve bana doğru büyük adımlar atıyor.

Durduğu zaman, nefesindeki kahvenin ve yağ lekeli gömleğinin yakasındaki parfümün kokusunu alabileceğim kadar yakınıma geldi. Kızının mavi gözlerinin tam tersi yeşil gözleriyle, göğsünü şişirerek sertçe bakıyor.

Parmağını göğsüme soktu. "Peki sen kimsin?"

"Sana bir şey söylemeden önce sakinleşmeli ve geri çekilmelisin. Kızın şu anda seni duyabilecek kadar yakın," diyorum sakince.

Nova'nın hatırlatması onu umduğum gibi utandırmadı. Parmağını düşürmedi ya da geri çekilmedi.

"Kızımın ve Avery'nin etrafında dolanıyorsan, kim olduğunu bilmem gerek."

"Elini bırak ve bir adım geri çekil, sonra sana söyleyeceğim." Dudağını kıvrıyor ama bu sefer dediğimi yapıyor.

Elimi göğsümde gezdiriyorum, parmağı tenimde bir yanık bırakıyor. "Oliver Bateman. Aile dostumuz."

"O kadar yakın bir arkadaş değilsin, seni hiç duymadığımı düşünürsek. Ailemden uzak dur."

Arkamdan ayak sesleri geliyor ve ardından Chris'in gözleri omzumun üzerinden fırlıyor. Gülümsemiyor ya da rahatlamıyor, sadece bana bakıyor ve sessiz bir şekilde siktirip gitmemi istiyor.

Hiç şansın yok.

"Chris, bu Gracie Bateman, Oliver'ın annesi. Birkaç kez bahsettiğim ailelerinin çevresinde büyüdüm," diye açıklıyor Avery, sesi Nova'yı bir öfke nöbetinden vazgeçirirken duymayı beklediğim şekilde aşırı yatıştırıcı.

"Baba! Buradasın!"

Nova Chris'e doğru koşar, geç kalması göz açıp kapayıncaya kadar affedilmiştir. Yüzünü Chris'in göğsüne gömüyor ve Chris onu kucaklayıp kaldırırken minik kollarını ona doluyor.

Onları izlerken kaburgalarımı bir şey kemiriyor, kendime itiraf etmeyi reddettiğim bir duygu.

Gözlerimi kaçırıyorum ve duruşumu değiştirerek Avery'ye odaklanıyorum. Gözleri mutlu mu yoksa üzgün mü olduğunu ayırt edemediğim dökülmemiş yaşlarla parlıyor ve yemin ederim kırılacağım. Dükkân aniden çok küçük geliyor, kapağı bantlanmış bir ayakkabı kutusunun içine itiliyorum.

"Anne, gitme vakti," diyorum, Tanrı'ya şükürler olsun ki artık beni şaka yapmadığımı anlayacak kadar iyi okuyabiliyor.

Bana bir kez baktı ve Avery'ye sarılıp yanımda durmadan önce başını salladı. Odaklanmak için çenemi yumrukluyorum ve kapıya yöneliyorum.

"Oliver-" diye başlıyor Avery, adımımı takip eden tek bir adımla. "Teşekkür ederim."

"Endişelenme."

Sokağa adımımı atıyorum ve kapı arkamızdan kapanırken annem kolunu benimkinin içinden geçiriyor. Saniyeleri sayarak konuşmasını bekliyorum, söyleyecek bir şeyleri olduğunu biliyorum.

"Tam bir baş belasına benziyor."

"Evet. Ama o Nova'nın babası."

Annem, "Babam ya da değil, o hâlâ bir pislik," diye homurdanıyor.

Cebimden anahtarlarımı çıkarıp cipimin kapılarını açıyorum. "Çiçekler geldiğinde tekrar uğrayıp ona yardım etmelisin."

"Yapacağım. Nova'nın ilk bale dersi Çarşamba günü. Avery ile o zaman konuşurum."

"Güzel."

"Sen de orada mısın?"

Başımı çeviriyorum, kaşlarım çatık. "Neden orada olayım ki?"

"Çalışmıyorsun, değil mi?" diye soruyor, masumiyet timsali.

Başımı sallayarak ona yolcu kapısını açtım ve cevap vermeden önce cipe binmesini bekledim: "Bana anlattıkların dışında bale hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Hayır, ama Avery hakkında oldukça fazla şey biliyor gibisin. Bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra beklediğimden çok daha fazlasını."

Bu konuda ne kadar az konuşmak istediğimi gösterdiğini umduğum bir ifadeyle onu sıkıştırıyorum ve bana surat asınca kapıyı kapatıyorum. Sürücü koltuğuna geçip anahtarları kontağa yerleştirdiğim anda klimayı çalıştırıyor ve müzikle oynuyor.

"Büyürken ona aşık olduğunu biliyor mu?" diye soruyor bir süre sonra.

Donup kaldım, nefesimi tuttum. "Bunu biliyor muydun?"
Sertçe başını sallıyor. "Ben senin annenim. Her şeyi bilirim." "Hiçbir şey söylemedin."

"Öyle olsaydı, duygularını benden saklamak için elinden gelen her şeyi yapardın. Onu sormayı bıraktığında, bunu aştığını düşündüm. Yanılmış mıyım?"

Sıkıca tutmadan önce ellerimi direksiyonun üzerinde gezdirdim. "Gençtim. Bir erkek arkadaşı vardı ve bir daha ziyarete gelmedi. Tabii ki büyüdüm."

"Mm, bundan emin misin?"

"Başka bir adamdan bir kızı vardı."

"Ve? Eğer bu yüzden onunla ilgilenmediğin gibi bir şey söyleyeceksen, kafana bir tane patlatacağım, Oliver Bateman. Kızının babasından ayrı olmasında yanlış bir şey yok."

"Tanrım, anne. Bunu söylemeyecektim." Bir nefes veriyorum ve dikiz penceresinden dükkâna bir bakış atarak kaldırıma yanaşıyorum. "Bundan neden bahsettiğimi bile bilmiyorum."

Konsola uzanıp pazumu okşamadan önce kabinin diğer ucundan bana bakıyor. "Evet biliyorsun. Bunu söyledin çünkü onları bir arada görmek seni üzdü. Orada Nova ve Chris'e nasıl baktığını gördüm. Sanki sen-"

"Hiçbir şey yapmadığım gibi. Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." "Oh, aşkım. Tamam, peşini bırakacağım," diye mırıldanıyor.

"Ama fikrini değiştirirsen, ben buradayım."

Yapmayacağım, ama bunu söylemeye zahmet etmiyorum. Söylemem için bir sebep yok. Zaten bana inanmazdı.

Ve o tek değil.

17

AVERY

AKŞAM YEMEĞİNİ GEÇENE KADAR EVE GELMIYORUM. BİR KERESİNDE NOVA

Chris'in arabasının arka koltuğuna oturup gözden kaybolduğumda, o tanıdık yalnızlık duygusu üzerime çöktü ve onu saatler süren el emeğinin altına gömdüm.

Evimin önündeki kaldırıma çıkıp arabamın kapılarını arkamdan kilitlerken sırtım ve kollarım ağrıyor. Nova'nın yıllar boyunca bana yaptığı boncuklu anahtarlıkların küçük ağırlığı, diğer elimdeki kırmızı şarap şişesiyle karşılaştırıldığında bile elimde çok ağır geliyor. Uzun bir banyoya ihtiyacım var ve üzüntülerimi içinde boğabileceğim bir şeyler bulana kadar ıvrır zıvrır çekmecemdeki paket servis menülerini karıştırmalıyım.

Adalyn'i arayıp sorsaydım bana katılabilirdi ama onun da artık kendi ailesi var. Tinsley, Noah ile Toronto'ya geri döndü ve Maddox'un karısı Braxton ile ben hiçbir zaman o kadar yakın olamadık. Devasa ailemizdeki kadınların sayısı erkeklere kıyasla çok az. Hiç bu kadar adaletsiz hissetmemiştim.

Boş ve sessiz evimin içinde ayakkabılarımı tekmeleyip doğruca yatağa gidiyorum. Odam için aldığım televizyon yatağın karşısındaki duvara yaslanmış, asmak istediğim duvar askısının yanında duruyor. Bir matkabım falan olsaydı muhtemelen yardımı olurdu ama aletler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. İnsan şeklinde olmadıkça tabii.

Şarap şişesini yatağımın üzerine atıp soyunmaya başlamadan önce panjurların kapalı olduğundan emin olmak için Oliver'ın yatak odasına bakan pencereye gizlice bir göz atıyorum.

Çırlıçıplak, gerçekten de ter koktuğumu kanıtlamak istercesine koltuk altımı kokluyorum ve sonra duşa giriyorum. Sıcak suyun altında Nova evdeyken kaldığımdan daha uzun süre kalıyorum ve alnımı serin fayanslara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Otuz yaşında bir kadının annesini arayıp Skype üzerinden kendisiyle film izlemesi için yalvarması acınası bir durum olurdu, değil mi?

Birkaç hafta önce kendimi yemeğe çıkarma olayını denedim ve tek yaptığı arkadaş eksikliğim yüzünden kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu.

Suyu kapatıp küvetten çıkmadan önce "Siktir," diye inliyorum.

On dakika sonra, bir çift uyku şortu ve atlet giymiş, saçlarımı taramış ve en az beş farklı kadının yüzünü kaplayacak kadar kırıksıklık önleyici krem sürmüştüm.

Mutfakta şarap şişesini patlatıp dolaptan büyük kadehimi aldıktan sonra kapı çalınıyor. Kimin yaptığını çok iyi bildiğim için beni hemen geren yüksek bir ses.

Şarabı tezgâhın üzerine bırakıyorum ve kapıya doğru giderken atletimin alt kısmını çekiştiriyorum. Cevap vermeme iki adım kala ikinci bir kapı çalma sesi başlıyor. Sürgüyü çevirip kapıyı açtığımda bakışlarım çoktan yerine sabitlenmişti.

"İnanılmaz sabırsızsın," diyorum Oliver'ın sırtına bakarak.

Sesimi duyunca dönüyor, eli ensesini kavradığı yerden düşüyor. Yanaklarının kızarması sıcaktan olmalı.

"Özür dilerim. Duyup bilmiyordum."

"Ben sadece mutfaktaydım."

Başını sallayıp yutkunduktan sonra dört kez gözlerini kırıştırıyor. Gözleri kıyafetimi incelemek için düştüğünde, ayak tabanlarıma kadar kızaran ben oluyorum. Koyu kahverengi denizde şişen göz bebekleri, belki de bunu yaptığının tamamen farkında olmadan beni pervasızca inceliyor. Haftalar önce, bu tür bir ilgiden rahatsız olabilirdim, ama şimdi, fiziksel görünüşüme olan ilgisi beni uzun, çok uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde acıtıyor.

Bir elimi çıkık kalçama atarak tekrar başını kaldırmasını bekliyorum, dilim dönmüyor ve ona memelerimi ve mavi ipek bluzumun örtemeyeceği kadar kırılmış belimin içe doğru kıvrımını incelemeyi bırakmasını söyleyemiyorum. Çıplak kalçalarımı yoğun bakışlarının sıcaklığıyla ıslattığında, içimdeki yoğun titreşimi yatıştırmak umuduyla onları birbirine sıkmanın çekiciliğine karşı çaresizim.

Kıpırdanışımı fark etti. Kahretsin, dudakları uzun, sıkı bir nefesle ayrılıyor, sonra elinin arkasındaki damarları gelecek kadar sıkı bir şekilde kapının kenarını kavıyor ve gözlerini benimkilere dikeyor.

"Kapıya her zaman böyle mi çıkarsın?" diye soruyor ve sadece bu sert sözlerden bile göğüs uçlarımin boncuk boncuk olduğunu düşünüyorum.

Yanağımın içini, beni şehvet dolu sersemliğimden çıkaracak kadar sert bir şekilde ısıyorum. "Olabilir. Senin için ne fark eder ki?"

"Hiçbir şey. Sadece güvenli değil."

Kendimi tutamayarak kaşlarımı kaldırdım ve "Şu anda tehlikede miyim Oliver?" diye sordum.

Cevap vermesi bir dakika sürüyor, o uzun, güçlü parmaklar kapıyı sıkıca kavıyor. "Hayır, prenses. Ben sizin için bir tehlike değilim."

Yüksek sesle söylemediği her kelimeyi duyuyorum. Henüz tehlikede değilim, ama ayıyı dürtmeye devam edersem olabilirim.

"Neye ihtiyacın vardı, butternalle?" Sıkılmış gibi görünmeye çalışarak soruyorum.

Takma ad karşısında gözleri parlıyor, ama öylece bırakıyor. "Yemek yedin mi?"

"Akşam yemeği mi?"

"Evet. Akşam yemeği. Var sen yenmiş akşam yemeği?" o diye sorar, kelimelerinden hayal kırıklığı sızar.

"Hayır. Kırmızı şaraptan oluşan sıvı bir akşam yemeği yiyecek ve ardından tatlı olarak bir şeyler sipariş edecektim."

Tekrar konuşmadan önce iki kez nefes alıp veriyor.

"Yanlışlıkla sadece benim için çok fazla yemek yaptım. İster misin?"

-Aç mısın?" "Ne yaptın?"

Ne yaparsa yapsın, ben zaten evet diyeceğim. Neden ya da nasıl bilmiyorum ama ondan gelen basit bir teklif ve bir sıcaklık patlaması yalnızlığımın gemiyi terk etmesine, yok olmasına neden oluyor.

"Birkaç biftek ızgara yaptım. Salata da var."

"Yanlışlıkla bir yerine iki biftek nasıl pişirilir?"

Ayaklarının üzerinde kayıyor, dudakları seğiriyor.

"Izgaranın üzerine düştü ve ziyan edemezdim."

"Doğru," diye mırıldanıyorum, kendi gülümsememe karşı koyarak. "Şarap sever misin?"

"Benim tercih ettiğim bir içki değil ama nefret de etmiyorum."

"Kendi başıma içeceğim şişeyi getireyim o zaman. Bana bir saniye ver," diyorum şişeyi almak için onu kapıda bırakmadan önce.

"Önce sen değişmek ister misin?" Sesini bana ulaşacak şekilde yükseltiyor ve içindeki güçten ürperiyorum.

Şişeyi sertçe kavradım ve kapıya doğru geri döndüm.

"Hayır. Şu an giydiğim şeyi seviyorum. Rahat."

Hoşuna gittiğini biliyorum.

Öksürüyor ve tam zamanında ona ulaşıp kot pantolonunun önünü ayarladığını ve çıkıntıyı kavradığını izliyorum.

Ateşim yükseliyor, gözlerim kendini bırakıp yer değiştirmeden önce elinin sert hareketlerine yapışıyor.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor sıkıca.

Gözlerimi tekrar onunkilere dikeyorum ve çenemi eğerek duvardaki kancadan anahtarlarımı alıyorum. "Yolu göster. Sadece kapıyı kilitlemem gerekiyor."

Anahtarlarımı alıyor ve belimin derisini yakan sıcak eliyle beni vücudunun etrafında dolaştırıyor. "Ben hallederim."

"Kendi kapımı kilitleyebiliyorum."

"Biliyorum. Sen her şeyi yapabilirsin."

Dilim ağzımın içinde şişiyor. Nasıl tutarlı bir cümle kurabildiğimi bilmiyorum ama bir şekilde başarıyorum.

"Bu gece iyi davranıyorsun. Neden?"

Anahtarlarımı kot pantolonunun cebine sokuyor ve ben de gece bitmeden onları geri almak için aklıma bir not alıyorum.

Bir şaka hesaplaşmasından sonra karşılıklı değil de yan yana ön bahçelerimizde yürümek bambaşka bir deneyim. Daha önce Oliver'ın evinin içine girmemiştım ve şimdi gerçekleştiği için avuçlarım terliyor.

"Kibar olabilirim, Avery," diye homurdanıyor.

"Kapınızdan içeri adımımı attığım anda bana şaka mı yapacaksınız? Bu mudur yani?"

"Beni zorlamaya devam et, belki ."

Gülüşüm kısa ama gürültülü. "Ben ciddiğim."

"Sana şaka yapmayacağım. Acıkmış olabileceğini düşündüm ve Nova'nın gidişıyla, bugün mağazada harcadığın tüm enerjiyi geri kazanacak kadar büyük bir yemek yapıp yapamayacağından emin değildim."

Gülümseme dürtüsü içimi kemirmeye başladığında dudaklarımı içe doğru kıvrıp ayaklarımın onun çimlerini ezişine bakıyorum. "Yani yanlışlıkla bir biftek düşürmedin, o zaman."

"Hayır, prenses. Ben yapmadım."

Endişelendiği için bana yemek pişirdiğinin teyidi ... Aramızdaki üç santimlik mesafeyi korumayı bırakıp temkinli bir şekilde yaklaşıyorum.

Ya ani yakınlığımı fark etmiyor ya da bunu normal buluyor çünkü uzaklaşmıyor. Ön merdivenleri tırmanırken bile yanımda kalıyor, omuzlarımız tepeye çıkarken birbirine çarpıyor.

Parlak, el yapımı aksesuarların yokluğuyla benimkine hiç benzemeyen bir anahtarlık, ön kapısının kilidini açıp bizi içeri sokmadan önce başparmağının üzerinden geçiyor.

"Yerleşim planlarımız oldukça benzer. Geçen yıl her iki katın da zeminini değiştirdim ve mutfağı biraz güncelledim. Eski lavaboyu çıkarıp yenisini taktım ve dolapları boyadım," diyor ve içeri girmem için kapıyı koluyla açık tutuyor.

Mekânı inceliyorum ve benim çizik turuncu-kahverengi zeminlerimi utandıran koyu renkli ahşap zeminleri kışkanıyorum. Yükseltme bariz ve ondan benimkine yardım etmesini istemeye - yalvarmaya - bir saniye kalmıştı ki düşünce trenimi yarıda kesti.

"Gel ve ye. Yemeklerin çok soğumasını istemiyorum."

"Zemin dışında başka bir tadilat yaptınız mı? ve mutfak?" Çok merak ettiğim için sormadım.

"Evet. Üst katta fazladan iki yatak odası vardı, ben de birini spor salonuna dönüştürdüm. satın aldığımda bodrum bitmemişti, ben de alçıpanı astım, boyadım ve parkeyi aşağıya taşıdım. Banyo hâlâ tamamlanmayı bekliyor."

"O sen gerçek hayattaki Bob the Builder'sın."

"Çok fazla YouTube dersi izliyorum," diyor, avucu yine sırtımı sıyrıyor, bu sefer omurgamda geziniyor. "Mutfak, Avery. Yemek yedikten sonra sana tüm tadilatları göstereceğim."

Sevecen dokunuş karşısında bir kedi gibi mırıldanmayı reddederek, beni koridordan aşağıya ve kemerli geçide doğru yönlendirmesine izin verdim.

mutfağa açılıyor. Kat planı benim evimle aynı, sadece kahverengi duvarlar olmadığı için çok daha aydınlık.

Mutfak lavabosu çift çelik yerine beyaz bir çiftlik evi lavabosu ve dolaplar mermer tezgah ve beyaz karo backsplash ile vurgulanan koyu bir yeşil.

"İyi iş çıkardın," diyorum ona içtenlikle, köşedeki dolaptan iki tabak almak için benden uzaklaşmasını izliyorum.

Tezgâhta duran ve üzerinde iki kalın biftek olanın yanına koyarak, "Teşekkürler. Babam çok yardımcı oldu."

"Ailenizi ne sıklıkla görüyorsunuz?"

"Haftada birkaç kez ve her Pazar büyük bir akşam yemeği." Tabaklarımızı doldurmaya başladı ve tabağıma bifteğin yanına bir porsiyon makarna salatası koydu. "İçinde yumurta yok."

"Gerçekten mi? Bana onları tekrar yedirme fırsatını değerlendirmek istemedin mi?"

"Hayır. Bir kez yeterliydi."

Cevap vermiyorum ve o çekmecedan kapları çıkarıp bana yemeğimi uzatırken üzerimize rahat bir sessizlik çöküyor.

"Bunların hepsini yiyemeyeceğim," diye soluk soluğa dağ gibi yiyeceklere bakıyorum.

Bir omzunu itiyor. "Dene. Sanırım nasıl pişirilmesini sevdiğini hatırladım. Kahverengi ve biraz pembe, değil mi?"

"Evet." Bifteği çoktan ısırık büyüklüğünde parçalara ayırdığını fark ettiğimde kalbim göğsümde çarpıyor.

"Eğer bana kendi bifteğinizi kesebileceğinizi söylerseniz, onu size elimle yediririm."

"Bunu söylemeyecektim."

"Güzel. Kanepede yemek ister misin?"

Tabağını bana doğru taşıyor ve yakınımda durup bir cevap beklerken yüzüme bakıyor. Benim tabağımdaki yemek yığınları onunkinin yanına bile yaklaşamaz. Bu değil

Ne kadar iri olduğu ve geçimini sağlamak için ne yaptığı düşünöldüğönde şaşırtıcı ama yine de beni şaşırtıyor.

"Kablolu yayınıınız varsa, kanepede oturmak isterim." "Hâlâ yok mu?"

"Hayır. Bu hafta birkaç şirketi daha aramaya başlayacağım."

Başını sallıyor ve oturma odasına geçiyoruz. Televizyonu duvara monte edilmiş, üzerinde bir oyun sistemi ve iki kumanda bulunan uzun, ince bir masanın üzerinde duruyor. L şeklindeki kanepeler odanın büyük bir kısmını kaplıyor ama çok da küçük hissettirmiyor. Sıcak krem renginde, kalın ve rahat görönen minderler ve mutfak dolaplarıyla uyumlu birkaç koyu yeşil kırlent var.

"Hiç kanepeye dökölür müsün? Bu renk benim evimde asla tutmaz. Nova bizimkine her şeyi döküyor."

Kanepeye bakıyor, inceliyor. "Şu küçük yeşil kumaş temizleme makinelerinden bir tane var. Maddox'un oğlu şimdiye kadar üzerine birkaç yemek dökü." "

"Oğlunu burada sık sık izliyor musun?"

"Hayır. Yılın büyük bölümünde Ottawa'dalar. Birkaç kez burada akşam yemeğı verdim. Jamie, Liam'dan daha fazla ortalığı karıştırmıştır, eminim."

Başımı sallayıp odanın geri kalanına bakıyorum. Oliver gibi bir adam kitap meraklısı diye bağırmas, ama yaşam alanını ön salondan ayıran duvarın karşısındaki üst üste yığılmış kitaplık bunu yeniden düşünmeme neden oldu. Kalın başlıkların hiçbirini tanımıyorum ama çoğunlukla kurgu dışı görünüyorlar.

En alt rafın sonundaki üç kitap, tabağıyı bırakıp çömelmem ve daha yakından bakmak için eğilmeme neden oldu. Çocuk kitaplarının başlıkları dikkatimi çekiyor.

"Nova küçük bir çocukken bunlardan vardı. Onları çok severdi," diyorum usulca, her birinin sırtında gezinerek.

Arkama geçip başımın üzerine eğiliyor, varlığı ağır ve rahatlatıcı. Bir kızarıklıkla savaşıyorum ve

kitaplara odaklan.

"Liam biraz daha büyüdüğünde, eminim ikisi iyi anlaşacaktır," diyor. "Yemekten sonra size evin geri gezdirebilirim."

"İşim bittiğinde bir tur alacak kadar uzun kalacağımı kim söyledi?"

Bir elini omzuma atıyor ve parmaklarının altında kaslarımı titriyor - bu da abartı değil. Avucunu kolumun üzerinde gezdirip dirseğimi nazikçe tuttuğunda gözlerimi kitaplara dikip nefes alış verişime odaklanıyorum. Beni ayağa kaldırmak için tutuşunu kullanıyor ve yüz yüze gelmemiz için beni döndürüyor.

Gömleğinin kabarık yakasına bakıyorum ve kıpırdanıyorum, uzun zamandır olmadığım kadar gerginim. Bunlar kötü sınırlar değil, sadece ... hissetmeye alışık olmadıklarım. Bana lisedeki aşkları ve futbol sahası tribünlerinin altındaki saçma sapan şakalara kıkırdamayı hatırlatan bir tür gerginlik.

Bir kolunu bana doğru uzatıyor ve sonra tabağımı tekrar göğsümün önüne getiriyor. Ellerimi meşgul etme fırsatını değerlendirerek hemen alıyorum.

"Survivor'ı senin için kaydettim," diyor.

Gözlerim onunkilere kayıyor.

"Kaydetmiş miydin?"

Belki de ses tonumdaki heyecanı fark etmedi, çünkü kolumu bırakıp kanepeye doğru ilerlerken ve ortadaki mindere otururken bu konuda hiçbir şey söylemedi. "Televizyonda daha önce oynamış olanlara erişemedim, bu yüzden en yenisini kaydettim ve daha öncekileri satın aldım. Kablolulu yayını kaybetmeden önce neredeydin?"

"Sadece galasını izledim," diye , başka türlü konuşamayacak kadar şaşırmış bir halde.

"İkinci bölüm o zaman."

Satın aldığı bölümleri televizyona yüklüyor ve ikincisine başlamadan önce oturmamı bekliyor. Ayaklarımı yere yapıştıkları yerden sıyrıp ona katılıyorum.

Parmaklarıma kramp girince tabağı demir gibi kavrayıp kucağıma bırakıyorum. Yanındaki mindere oturduğumda aramızda mesafe olmaması doğaldı. Ona yakın olmak istiyorum. İkimizi de ürkütmek istemeseydim bile daha da yaklaşırdım.

Televizyonun iki yanındaki duvara astığı hoparlörlerden tanıdık giriş şarkısı çalıyor ve önümdeki yemekten ilk ısırığımı alıyorum. Biftek dilimin üzerinde erirken tat tomurcuklarıma bir lezzet karışımı saldırıyor ve midem gurulduyor.

Duyup duymadığını anlamak için başımı yana çeviriyorum ve bana sırtarak baktığında gülüyorum. İyi hissettiriyor ve kulağa daha da iyi geliyor. İçimde hafif bir his dolaşiyor ve bir ısırık daha alıp dikkatimi tekrar ekrana veriyorum.

Belki Oliver o kadar da kötü değildir.

Ne de olsa çok iyi biftek yapıyor.

18

OLIVER

DIZLERİNİN ÜZERİNE KOYDUĞU ŞARAP KADEHI İLE

Avery yanımda yoğun bir dikkatle diziyi izliyor. Reklam araları dışında konuşmayı sevmeyen bir dizi izleyicisi. Ekrandaki mevcut yarışmaya odaklanmış durumda, dakikalardır gözlerini ayırmıyor.

Benim tam tersi bir sorunum var.

Her iki dakikada bir, ona gizlice bakıyorum, şova olan sevgisinden büyüleniyorum. Reality TV'ye hiç bu kadar ilgi duymamıştım ya da hiç duymamıştım, gerçekten, ama eğer bu onunla zaman geçirmek anlamına geliyorsa Onları sevmeye başlamak zorunda kalacağım.

Şu anda dördüncü bölümdeyiz, ama üç saattir kanepede oturuyormuşuz gibi hissetmiyoruz. Akşam yemeği temizlenip kaldırılmış ve şarap şişesi sehpanın üzerinde neredeyse boşalmış durumda. Rahatım. Rahatım, kaslarım gevşek ve nabzım sabit.

Avery şu anda çok güzel görünüyor. Mutlu ve sakin, duyguları açık ve yüksek. Belki de bu yüzden gözlerimi ondan . Onu bu şekilde görme şansını elde edeli yıllar oldu ve ben bundan düpedüz zevk alıyorum.

Evine vardığımda saçları sıırılsıklamdı ama şimdi tamamen kurumuş, uzun saçlarının alt kısmı kıvrılmış, üst kısmı ise kabarmış. Hâlâ neredeyse transparan ipek pijamalarını giymiş, uzun bacakları açıkta,

Birini göğsüne yaklaştırıp çenesini üzerine yasladığında uyluk kasları geriliyor.

Gözlerimi kaçırmam gerektiğini bildiğim halde bunu yapacak gücü kendimde bulamayarak bakıyorum da bakıyorum. Açık kahverengi kirpiklerinin her kırpışında gözlerinin altındaki ince derinin soluk mavi rengine odaklanıyorum. Derisinin normal rengine için ona uyumasını söylemek için karşı konulmaz bir istek duyuyorum.

"Biraz daha şarap ister misin?" diye soruyor başını bana doğru çevirerek.

Televizyona bakıyorum, bir deodorant reklamı oynuyor. "Hayır. Ben böyle iyiyim, teşekkürler. Sen bitirebilirsin."

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?"

"Bu gece biraz uyumanıza yardımcı olacaksa, elbette."

Bir dakika boyunca bana bakıyor, şüphesiz yorumumu anlamaya çalışıyor. "İyi uyuyorum."

"Pekala."

"İyi uyuyor gibi görünmüyor muyum? Alınmalı mıyım?"

"Sadece seninle ilgilensem bu kadar kötü bir şey mi olur? refah?"

"Olabilir. Neden aniden umursadığınıza bağılı olarak değışir."

Şarap şişesini olduğı yerde bırakarak televizyona geri dönüyor. Başımı kanepenin arkasına yaslayıp iç geçiriyorum. Her fırsatta onu kızdırmama konusundaki beceriksizliğim, bu kadar uzun süredir bekâr olmamın nedeninin cümlelerimi doğru düzgün kuramamam olup olmadığını sorgulamama neden oluyor.

"Her zaman umurumdaydı, Avery. Ben sadece ..."

Bardağıımı masadaki şişenin yanına koyuyorum ve arkama yaslanmadan önce bir elimi başımın üzerinde gezdiriyorum. Bedenimi onunkine doğru kaydırarak risk alıyorum ve kaval kemiğini avuçluyorum. Teni o kadar yumuşak ve pürüzsüz ki neredeyse boğulacak gibi oluyorum.

Benden önce konuşuyor, gözleri ona dokunduğum yere odaklanıyor. Elim i itmesini bekliyorum ama itmiyor. Bunun yerine parmaklarımı kendi parmaklarıyla kapatıp orada bırakıyor, sık mıyor, sadece tutuyor.

"Bunu göstermekte zorlanıyor musun?" İfademi benim yerime o tamamladı.

"Evet."

"Ben de öyle. Sevgi ve ilgi göstermeyi bildiğim tek kişiler ailem ve Nova. Belki de fazla korumacıyım ya da çok fazla incindim," diye itiraf ediyor kaşlarını çatarak.

"Sana zarar veren Nova'nın babası mıydı?"

Gülüşü öfkeli bir huff'tan başka bir şey değil. "Muhtemelen. Ya da o ortaya çıkmadan çok önce ben zaten hasarlı bir maldım."

"Kendine hasarlı mal deme. Sen hasarlı değilsin," diye homurdanıyorum, parmaklarım bacağının üzerinde esniyor, baldırını okşamak için sürükleniyor. "Kalbini kolunda tutmamanın yanlış bir tarafı yok."

Bir omzunu silkiyor. "Tüm suçu ona yüklemek istiyorum ama Nova'ya kişisel sorumluluk hakkında da ders veriyorum. Şu anki halim için suçun bir kısmını üstlenmemek ikiyüzlülük olurdu. Ben çocukken, kim olduğun önemli değildi, seni kucaklar ve ilgi yağmuruna tutardım."

"O zaman bunun bir kısmının sorumluluğunu üstlenin ama onu da bu işin dışında bırakmayın. İyi bir anne olmak istediğiniz için sizi nasıl incittiğini görmezden gelmeyin. Sen zaten onlardan birisin. Ve insanların değişmesine izin verilir. Bunun için kendini cezalandırma."

"Bu bir emir mi, Teğmen?" diye soruyor usulca, neredeyse alay edercesine.

"Evet, bu bir emir," diye onaylıyorum.

Gözleri kancalarını benimkilere takıyor ve orada tutuyor, bizi hoparlörlerden şovun özetini kaçırmaya zorluyor. Ona böyle bakmaya devam edebileceğim anlamına gelse her şeyi görmezden gelirdim. Sanki yapmak istediğim son şey gözümü kırpmak ve bu bağlantıyı kaybetmekmiş gibi.

Gençliğimde hissettiğim duygulara geri dönüyorum, ama şimdi bu duygular şişiyor ve büyüyor.

O zamanlar beni dehşete düşürecek türden.

Doğru insan, yanlış zaman . . .

Annem gibi konuşuyorum.

"Sana ne yaptı, Avery?" Sorunun beraberinde getireceği riskleri bilmeme rağmen soruyorum.

Bu gece içine bir göz attığım zihninin kalesini kapatma ve kilitleme şansı.

Bakmaya devam etmeme izin verdiğinde beni şaşırtıyor. "Sürekli küçümseme ve destek eksikliği dışında, iyi bir erkek arkadaş olduğuna eminim. Ne yazık ki, tüm o kötü şeylerden o kadar incindim ki, iyi şeylerin hiçbirini hafife alamadım. Tabii en başından beri varsa."

Dudaklarımı ıslatıyorum ve avucumu dizinin üstünden uyluğunun altına doğru kaydırıp orada bırakıyorum. Elini benimkinin üzerinde tutuyor ama parmakları sanki kazara bırakmak istemiyormuş gibi kıvrılıyor.

"Daha önce ne zamandır birlikteydiniz ..."

"Altı ay. Adet dönemimi kaçırmama ve test yaptırmama neden olan şey bana hiç bahsetmediği kırık bir prezervatifti. Tam şeffaflık, ona söyledikten sonra gitmesini bekliyordum, ama kalarak beni şaşırttı. Sanki kendi çocuğuna baba olmak için kalması Nobel Ödülü gibi bir şeymiş gibi bunu da çok büyüttü. Babam bunu asla kabul etmezdi ama sanırım kalması için onu tehdit etmişti. Elbette, ben hamile kaldığımda birbirimizi yeni yeni tanıyorduk ama Chris çocuk istemediği konusunda çok netti. Bana kırık prezervatiften bahsetmedi çünkü bunun önemli olmayacağını umuyordu. Tek seferlik ilişkinin çocukla sonuçlanacağını düşündüğünden şüpheliyim."

Adama karşı duyduğum hoşnutsuzluk, beni içten içe yakan bir nefrete dönüşüyor. "Neden eve dönmedin? Ailen sana yardım ederdi, değil mi?"

"Bana da aynı şeyi sordular. Hem annem hem de babam eve dönmemi ve Nova'yı İsveç'te onlarla birlikte büyütmemi istediler. Ama Chris gelmedi, ve ben onun anladım."

Çünkü büyüdüğünüz yerden bu kadar uzağa taşınmanın ne kadar zor olduğunu ilk elden biliyorum. Nova'nın bir baba figürüyle büyümesini istedim ve o da ona bunu sağladı."

"Peki sana ne verdi, Avery? Kızından başka."

Elimi daha sıkı tutarken gözlerini başka yöne çevirip televizyona bakıyor. Bakışlarını kaplayan sis, bir daha görmek isteyeceğim bir şey değil.

"Kayda değer bir şey yok," diye fısıldıyor.

"Ne zamandır yalnızsın prenses? Birinin önceliği olmayalı ne kadar oldu?"

İtirafı içime işledi. "Bilmiyorum."

Zorlandığı zamanlarda bana ulaşmadığı için onu azarlamak istiyorum. Chris'in onun için geride bıraktığı artıkları toplamak zorunda kaldığında yardım için bana gelmediği için, ama sessiz kalıyorum. Yaşadıkları için onu suçlamak, benim gibi konuşma becerilerinden yoksun birinin bile fark edebileceği kötü bir hareket.

"Artık bitti. Artık burada bir ailen var. Annen, Ava Teyzen, Addie. Bir şeye ihtiyacın olursa sor, onlar da sorgusuz sualsiz verirler," diyorum.

Başını yavaşça çeviriyor ve gözlerimiz çarpışıyor. "Sen de o aileye dahil misin? Bir şey beklemek istemiyorum ama Nova senden hoşlanıyor ve-"

Elimi onunkinin altından çekiyorum ve bakışlarında kıvılcımlanan reddediş karşısında irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. Her şeyi onun için açıklığa kavuşturmaya yardım etmek için çaresizce tekrar hareket ediyorum.

Kolumu omzunun üzerinden kıvrılacak şekilde bırakarak onu kendime yaklaşıtıyorum. Parmak uçlarımı çıplak teninde gezdirip rahatlatıcı daireler çizerken, yeni pozisyonuma karşı koymayarak içimde eriyor.

"Kendimi diğer herkesle aynı kategoriye sokmuyorum. Sadece Nova konusunda yardıma ihtiyacın olduğunda aranmak istemiyorum. Evet, bunun için bana ihtiyacın olduğunda bana haber veriyorsun ama birinin önceliği olmayı hak ediyorsun ve ben

seni benim yaptım. Bu, sadece anne Avery değil, kadın Avery'nin bir Şeye ihtiyaçı olduğu her an beni arayacağın ya da kapımın önüne geleceğin anlamına geliyor. Anlaşıldı mı?"

"Ben her zaman Avery'nin annesiyim Oliver. Bazen bir ayrım olmuyor," diye mırıldanıyor, bana doğru gevşemeden önce bacaklarını uzatıyor.

"Peki ya Şimdi? Bu gece kim oldun?" "Şu anda ... şu anda, sadece kendimim."

Ağzımı başının tepesinde gezdirerek o anın tadını çıkarıyorum. "Sadece sen değil. Bu kelime bu ifadeye ait değil. Sen sensin, kadın Avery."

Ve onu yanımda tutmak için elimden gelen her Şeyi yapacağıma dair kendime söz veriyorum. Bu, ters yöne koşmamı gerektirecek bir Şekilde kendimi açmam anlamına gelse bile.

19

OLIVER

GÖZLERİMİ AÇIYORUM VE TEKRAR TEKRAR KIRPIYORUM, TA KI televizyondaki şekilleri seçebiliyorum. Sessiz, ekran oturma odasının karanlığında çok parlak. Oturma odasımdayım. Ve daha önce klimayı açmış olmama rağmen hava çok sıcak.

Sol kolumla bir elimi yanımdaki kanepenin minderinde gezdiriyorum ve televizyonun kumandasını buluyorum. Ekranı kapatıyorum ve kör edici ışık kaybolup gözlerim yanmayı bıraktığında gözlerimi kısmayı bırakıyorum.

Boğazımı ıslatmak için yutkunuyorum ve donmadan önce bacaklarımı açmaya çalışıyorum, üzerlerinde daha önce olmayan bir ağırlık hissediyorum. Ya da öyle olduğunu sanmıyorum. Kahretsin, Survivor'ın beşinci bölümünden sonrasını hatırlamıyorum.

Kucağıma baktığımda kalbim göğsümde duracak gibi oluyor. Avery'nin başı kalçalarımın üzerinde duruyor, sarı saçları kot pantolonumun üzerine yayılmış, rengi karanlıkta bile belli olacak kadar açık.

Elim kalçasında. Çıplak kalçasına. İnce pijama üstü yukarı doğru çıkmış, karnını açıkta bırakıyor. Çok fazla şey görmek için çok karanlık, ama dokunmak için sıcak, vücudundan gelen ısı boynumu terle kayganlaştırıyor.

"Avery?" Fısıldıyorum, uyuyor mu yoksa uyanık ve hareket edemeyecek kadar korkmuş mu bilmek istiyorum. Cevap vermiyor, ben de tekrar deniyorum. "Prenses?"

Sessizlik.

Başımı geriye atıyorum ve parmaklarımı esnetiyorum, ona daha fazla dokunmamak için kendimi zor tutuyorum. Uyuyor ve onun izni olmadan kalçasına bile dokunmamalıyım. Ama Tanrım, elimi çekmek istemiyorum.

Burada bu şekilde kalamayız, ama onu uyandırma düşüncesi beni rahatsız ediyor. Uyuması gerekiyor. Evde bunu yapmakta sorun yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum ve emin olmak da umurumda değil. Tek bildiğim, gözlerinin altındaki torbalar bana dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylüyor ve sabah uyanıp yapmak üzere olduğum şey için kışıma tekme basacak olsa bile bunu yapmasını sağlayacağım.

Nefesim boğazımda düğümlenirken altından sıyrılıyorum ve kanepenin kenarına çömelmeden önce başının minderlere değmesini bekliyorum.

Ona baktığımda, uykuya daldığımızdan beri yüzünü ilk kez gördüğümde aklıma gelen terim huzurlu. Gözleri kapalı kalırken dudakları hafifçe aralanmış, yüz hatları tamamen rahatlamış. Şimdilik, sabah olduğunda onu ağırlaştıracak sorumluluk yükünden kurtulmuş durumda.

Onu kucağıma alıp merdivenlerden yukarı taşımak çok kolay. Kollarımda hafifliyor, başı göğsüme yaslanıyor ve attığım her adımda bacakları havada sallanıyor. Her merdiveni dikkatle tırmanarak karanlıkta takılmamayı başarıyorum. Onu yatak odama taşıyorum ve başının altında bir yastık olduğundan emin olarak yavaşça yatağa yatırıyorum.

Yorgan yastıkların altına sıkışmış, bu yüzden onu bırakıp koridordaki çamaşır dolabından yedek bir battaniye alıyorum. Battaniyeyi üzerine örtüp ayaklarının altına sıkıştırdıktan sonra yatağın kenarında öylece kılını bile kıpırdatmıyor.

Onu izleme şeklimden dolayı beni sürungen olmakla suçlayacağını biliyorum, sanki onu dünyadan korumak istediğim bir şeymiş gibi. Ben de ona katılmıyorum. Ürkütücü ama umurumda değil.

Eğilip bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra alnındaki birkaç saç daha tarıyorum. Kaşlarının arasında kırışmaya meyilli endişe çizgileri yok oldu ve elimi bırakmadan önce başparmağımı oradaki pürüzsüz cildin üzerinde gezdiriyorum.

Bir süre sonra inliyor, göz kapaklarından birini açmadan önce yanağını yastığa gömüyor. Beni gördüğünde, beklediğim gibi çıldırmadı. Eli uzandığında ikinci bir gözü açılıyor ve bileğimi kavrayıp çekiştiriyor.

"Beni yatağına sen mi taşıdın?" diye fısıldıyor.

Başımı sallayarak, "Ben de gidiyordum. Burada güvendesin."

"Biliyorum." Gözleri kapanıyor ama parmakları bileğimde kilitli kalıyor. "Yanımda uyu."

"Boş odadaki çekyatta uyuyacağım."

Bir grup kelimeyi daha çıkarabilecek kadar uzun bir süre gözünü kırparak açıyor. "Benimle yatakta uyu. Birinin yanında uyumayalı uzun zaman oldu."

"Ben de."

"Bu kadar çok düşünme. Sadece bin."

Bu kadar çok düşünmüyor musun? Kahretsin, bu kadın beni erken mezara götürecektir.

"Emin misin? Seni buraya bunun için getirmedim. Ben iyiyim."

"Beni kalkıp seni yatağına itmek zorunda bırakma. Läg dig ner med mig, butternalle."

"Bu ne anlama geliyor?"

O iter onu el altında ve Yastık. "Lütfe, Oliver."

"Bir gün bana ne dediğini söyleyeceksin."

Onu orada bırakıp yatağın diğer tarafına geçiyorum ve tişörtümü çıkarıp kot pantolonumu giyiyorum. Ben yatağına uzanıp kolumu başımın altına sıkıştırıp tavana o yan yatmış, yüzü bana dönük bir şekilde duruyor.

"Daha önce bir kadınla yattın mı, yoksa hep böyle beceriksiz misin?" diye soruyor ben sırtüstü yatmaya devam edince.

"Evet. Üzgünüm."

Nefesini dışarı üflüyor. "Benimle aynı yatakta yatman için seni zorlamamalıydım. Özür dilerim. İstiyorsan git."

Yüzümü avuçlamalıyım. "Seni yatağıma yatırmak yerine eve taşımamı isteyip istemediğini sorabilirdim."

"Burayı seviyorum," diye itiraf ediyor sırt üstü dönerek. Bana baktığı sırada battaniyenin köşesi kalkıyor. "Dediğin gibi, güvendeyim."

"Öylesin."

"O zaman benimle battaniyenin altına gir."

İkinci kez sormasına gerek yok. Yaklaşıp başımı yastığımın kenarına yaslıyorum ve yedek battaniyeyi üzerime örtüyorum. İç çekiyor ve battaniyeyi çenesinin altına sıkıştırıp tekrar gözlerini kapatıyor.

"İyi geceler, Oliver."

Battaniyeyi göğüs kaslarımın altında bırakarak gözlerimi kapatıyorum. Uzanıp kalçama dokunduğunda teninin sıcaklığı beni battaniyeden daha iyi ısıtıyor.

Parmaklarını tutup sıkıca kavriyorum. "İyi geceler, Avery."

ERTESİ SABAH, Avery ocakta krep çevirmek için bir spatula kullanırken ben kahve makinemin üst kısmını aşağı itip Başlat düğmesine basıyorum.

"Çocukken hep küçük bir kundakçıydın. İtfaiyeci olmayı seçmene şaşırmadım."

"Yangın çıkarmayı sevmezdim," diye homurdanarak kahvenin fincana dolmaya başlamasını izliyorum.

"Hayır mı? Yani Maddox'un babası yanan yığını yakmana izin verdiği zaman, alevlerin ne kadar yükseğe çıkabileceğini görmek için üzerine bir bidon benzin dökmedin mi?"

"Bana gaz eklememi söyledi."

Bir kahkaha atıyor ve bir krep daha çeviriyor. "Hepsini değil!"

"Bunu daha açık ifade etmeliydi. On yaşındaydım. Tabii ki her şeyi onun üzerine yıkacaktım."

"Pekala. Sen kazandın."

Konuyu kendimden uzaklaştırarak, dolu kahve fincanını kenara çekiyorum ve "Gençken çiçekleri, onları satmak için kendi dükkânını açacak kadar sevdiğini hatırlamıyorum" diyorum.

Kahvaltıya başlamadan önce üstünü değiştirmek için eve koştuktan sonra şimdi düzgün kıyafetler giymiş olan Avery, ocaktan bana doğru dönüyor. Giydiği sarı tişört yüksek belli taytının üzerine bol geliyor ve dün gecedan beri görmeye alıştığım karnındaki çıplak teni gizliyor.

Saçlarını kulaklarının arkasına topluyor ve kalçasını tezgâha yaslıyor. "Çiçekleri her zaman sevmişimdir. Gerçi İsveç'te daha güzeller ve senin ve diğer erkeklerin yanında onlardan pek bahsetmedim. Belki de bu yüzden hiç bilmedin."

"Sormam gerekirdi."

"Neden? Gençlik yıllarınızda çiçekleri önemser miydiniz? Maddox'la hokey antrenmanları arasındaki boş zamanlarınızda bu konuyu çok tartıştığınızı sanmıyorum."

Kullanılmış kahve kapsülünü çıkarıp yenisiyle değiştirdikten sonra musluğun altına bir kupa daha yerleştiriyorum. "Bunları hatırlıyor musun?"

Sobaya geri dönüyor. "Maçlarınızın çoğunu izleyemedim ama hep duyduğumu hatırlıyorum. Hokey Maddox'un tüm kişiliğiydi, futbol da Jamie'nin. Sen ikisini de pek önemsemezdin, değil mi?"

"Hayır. Sadece zaman öldürmek için oynadım."

"Anlıyorum. Ailem beni hokey oynamaya ikna etmeye çalıştı ama babamı hayal kırıklığına uğratacak şekilde, tahtalara tutunmadan zar zor kayabiliyorum."

"Bok yok mu?"

Yanındaki tabağa iki krep koyuyor ve üzerine iki kalın hamur halkası daha dökmeden önce tavaya yağ sürüyor. "Yok artık. Babam bunu çabuk atlattı. Tek çocuk olmanın avantajları var."

"Hiç başka bir kardeş istedin mi?"

"Hayır. Gençken hepiniz vardınız ve sonra arkadaşlarım beni meşgul etti. Şimdi Nova var ve o bana yetiyor."

"Jamie çok ."

Başını sallıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor. "Seni sürekli tetikte tutardı. İkiniz sürekli tartışırdınız."

"Hâlâ yapıyoruz. Annemi deli ediyor."

"Bu sadece kardeş şakası, değil mi? Siz ikiniz iyi anlaşıyor musunuz?"

"Evet. Çok yakınız. O sadece çok fazla. Çoğu zaman gürültülü ve hiper."

"Ve sen de tam tersisin. Sessiz, düşünceli ve huysuz." Tekrar kreplere odaklanmadan önce göz kırparak alay ediyor.

"Bir erkekteki en iyi üç özellik." "Bu konuda hemfikir değiliz."

Buzdolabına git önce ikinci kahve fincanını kenara çekiyorum. İçinden kremayı alıp, "Neden?" diye soruyorum.

"Öncelikle, böyle erkekler havuzunuzu jöleyle doldurmaya bayılır, size nefret ettiğiniz yemekleri yedirir ve Instagram'da sizi takip etmez."

"Kahretsin, eşsiz olduğumu sanıyordum. Bunların benim gibi bir adam için sıradan hareketler olduğunu mu söylüyorsun?" Buzdolabını kapatıp kahvelere geri dönüyorum. "Peki beni takip etmeyen birini nasıl takip edebilirim?"

"En son buraya geldiğimden beri seni takip ediyorum," diyor, söylediğim diğer her şeyi görmezden gelerek.

"Hayır, yapmadın."

Mutfaktan çıkmadan önce, "Bir dakika kreplere göz kulak ol," diye emretti.

Başımı sallıyorum ve kremayı kahveme döküyorum, siyahtan koyu kahverengiye döndüğünde durup bir kaşıkla karıştırıyorum.

Bunca zamandır beni takip etmesine imkan yok. Eve döndükten sonra neden hayatımı takip etmek istesin ki? İnternette çok sık paylaşım yapmıyorum. Tüm akışım ailemin fotoğraflarından ve ara sıra arka bahçemin ya da gökyüzünün Jamie'nin beni başlık atmaya teşvik ettiği saçma bir alıntıyla birlikte çekilmiş fotoğraflarından oluşuyor.

Onu internette aramamak için çaba sarf ettim, ama bunca zamandır tam tersini yapıyorsa, kendimi şu anda hissettiğimden daha da büyük bir pislik gibi hissedeceğim.

Krep çevirme işini devraldım, tavadaki son krepleri de bitirip ocağı kapattım. Uyandıktan sonra kahvaltı benim fikrimdi ve evimden deli gibi kaçmadı. Onunla daha fazla zaman geçirme fırsatını utanmadan değerlendirdiğim için pişman değilim.

"Sözlerini yemeye hazır ol, Oliver Bateman," diye sesleniyor koridordan.

Bir saniye sonra elinde telefonuyla odaya dalıyor, ekran yalan söylemediğinin kanıtıyla aydınlanıyor. Belirgin bir yüz ifadesiyle ekrana uzun süre bakıyorum.

"Peki, haklı olduğum için ne alacağım?" diye soruyor telefonunu kilitlerken.

Kahvemi elime alıyorum ve boğazımı yakmasını yarısını yudumluyorum. "Övünme hakları yeterli değil mi?"

"Sanırım ."

"Bilmiyordum," diye geveledim.

"değil. Önemli bir şey değil."

Boş verdim çünkü en başta onu aramamamın nedenini ona söylemeden acısını nasıl dindireceğimi bilemiyordum.

"Kahveni nasıl içtiğinden emin değilim, o yüzden kremasını yanına bıraktım."

"Bir tutam krema ile kahve, genellikle," diyor kahvesini benim yaptığım gibi düzeltmeden önce. "Sen nasıl-"

Telefonunun çalması sözünü kesti, bana soracağı şey her neyse sesin içinde kayboldu. Hızla hareket ediyor, tereddüt etmeden aramayı cevaplıyor.

"Chris? Her şey yolunda mı?"

Endişesi göz açıp kapayıncaya kadar öfkeye dönüşüyor. Kahvemizi tezgâhın üzerine bırakarak ona doğru bir adım atıyorum.

"Onu erken bırakacağım da ne demek? Bu sadece erken değil, saçmalık. Onu alalı yirmi dört saatten az oldu!" Parmaklarıyla burun kemiğini sıkarak tekrar konuşuyor. "Artık çok geç. Evet, ben geldim. Hayır, senin için ona yalan söylemeyeceğim. Eğer onunla geçirdiğin zamanı kısa kesmekten memnunsan, bu senin kaybın ve senin sorunun. Senin adına bunu hafifletmeye çalışmayacağım. Bu senin işin. Yakında görüşürüz o zaman. Hoşça kalın."

Telefonunu kahve makinesinin yanındaki tezgâha bırakıyor ve gülüyor. Gürültülü, karanlık ve milyonlarca duyguyla dolu. Onu rahatlatmak istememe rağmen hareket etmiyorum.

"Nova'yı eve mi getiriyor?" Ben soruyorum.

"Evet. Bir gece ve onunla işi bitti. Aynen . Lanet olası zavallı pislik."

"Ne zaman burada olacak?"

"Kırk beş dakika, aşağı yukarı. Gitmek zorundayım." "Evet, öyle. Kahvaltını da yanında getir ki tekrar yemek yapmak zorunda kalmam. Yemek yedi mi?"

Elini elimde hissettiğimde çoktan bir paket servis kabı kapmış ve yaptığımız kreplerle dolduruyordum.

Geri.

"Hepsini getir. Gelin ve bizimle yiyin."

"Nova annesiyle vakit geçirmek isteyecektir. Benimle değil." "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım.

Nova'nın annesiyle

ikna olmuş Ben içindavet etmek sen için akşam yemeği
sonra ve havuz olayı."

Umutlanmamaya çalışarak omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Emin misin?"

"Evet. Seni gördüğüne sevinecek. Özellikle de krep yaptığımız için. Evimde krem şanti ve süslemeler de var, bunu da bir teşvik olarak düşünün."

"Gidelim o zaman."

20

AVERY

ŞİDDET HIÇBİR ZAMAN İLK TEPKİM OLMADI. BELKİ Zaman zaman birine bağırıp çağırarak ve küfredecek kadar kızgınım ama bana yaptıkları bir şey yüzünden kimseyi fiziksel olarak yaralamadım.

Chris, Nova'yı aradıktan neredeyse bir saat sonra kaldırıma çıkardığında bekarlığımı bozmayı düşünüyordum.

Gözlerindeki acı içimdeki bir şeyleri paramparça ederken, alt dudağı sallanarak yere yığılıyor. İçime bir şey doğuyor ve iki kere düşünmeme fırsat kalmadan Nova'yı Chris'ten uzaklaştırıp ona doğru hamle yapıyorum, bir çift parmak bileğimi sardığında avucum yanağından bir santim uzaktaydı.

Dokunduğum yerde derimin derinliklerine inen karıncalanmalar bana parmakların Oliver'a ait olduğunu söylüyor ama yine de bana kimin dokunduğunu umursamadan elimi çekiyorum. Chris duraksamamdan faydalaniyor ve ben onun hiçbir işe yaramayan tenine temas edemedim elimi çekip uzaklaşıyor.

Şerefsiz.

"Sen bir , Chris," diye , benden birkaç santim uzakta olmasına rağmen burnumun ucuyla ona bakıyordum.

Gözlerini deviriyor. "Kızımızın önünde beni tokatlamak üzereydin. Asıl bok parçası kimmiş?"

"Affedersiniz?" Oliver öyle sert bir ses tonuyla konuşuyor ki neredeyse irkiliyorum. "Bir daha söyle."

Chris onu görmezden geliyor ve bana odaklanıyor, gözleri her şeyden çok kızgınlıkla dolup taşıyor. Bu onun o kadar tipik bir davranışı ki, şimdi bunu görmek beni şaşırtmıyor.

"Bekçi köpeğini geri çek, Avery. Kızımızın önünde kavga etmeyeceğiz. Senin şu küçük krizini yeterince gördü."

"Benim fitliğim mi?" İnanılmaz bir şekilde yankıladım. "Bunu gerçekten bana karşı kullanacaksın, ha? Öngörülebilir değilsen hiçbir şeysin, Christopher. Şimdi gidebilirsin. Kızım yanımda."

Ön kapı arkamdan çarpıyor ve irkiliyorum. Yıllardır çözülmemiş öfke ve kızgınlıkla birlikte utanç da içime çöküyor, ta ki doğru düzgün düşünemeyecek kadar çok olumsuz duyguyla dolup taşana kadar. Bir adım geri atıyorum ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum.

Dün gece ve bu sabah yaşadığım her güzel an Chris tarafından mahvedildi. Sayısını unuttuğum kadar çok mutlu anımı benden alan adam. Bir avuç günden fazlasını mahvetti, ama bunlar . . . her zamankinden daha sert ısıyor.

Oliver benim alanıma giriyor, sırtımı avuçlarken aramızdaki mesafeyi tamamen yok ediyor, parmakları yavaşça ileri geri hareket ediyor. Çabalarım rağmen, dokunuşu karşısında biraz eriyorum.

"Git Nova'yı gör." diye fısıldadığında sıcak nefesi kulağımı yakıyor. Chris yanımda."

Ona bakıyorum ve orada bir şüphe olduğunu biliyorum. Parmaklarını gömleğimin arkasına doluyor ve bir şekilde daha yakına kayıyor.

"Onu kana bulamayacağım. Bir dahaki sefere bunu sana bırakacağım. Kızının sana ihtiyacı var ve ben bunu halledebilirim. Bırak yardım edeyim."

Bakışlarındaki samimiyet kendimi kabul etmeye zorlamam için yeterli oluyor, uzun zamandır ilk kez güvenimle ilgili bir risk alıyorum.

Chris'e son bir kez bakarak, "Evine git. Hayatını toparlamak için iki haftan var çünkü bu bir daha olursa, mevcut velayet anlaşmamızı yeniden müzakere edeceğiz ve bu sefer taş yazılmış olacak."

Tehdit karşısında şaşırılmış bir şekilde nefesini tutuyor ama benimle tartışmasına fırsat vermeden oradan uzaklaşıyorum.

Her on dört günde iki gün. Bu kadar. Ve hala çok fazla.

Evden içeri adımımı atıp doğruca Nova'nın odasına giderken kalbim sızlıyor. Kapı kapalı, sırt çantası dışarıda koridorda bırakılmış. Öfkeli çığlıkların sesi kalbimi ortadan ikiye ayırmaya yetiyor.

Kapıyı iterek açıyorum, içeri giriyorum ve yatakta kambur duran bedeninin yanına oturuyorum. Yastığı yüzüne bastırmış ve dizlerini karnına doğru kıvrımış.

"Erken dönmek zorunda kaldığın için üzgünüm," diye mırıldanarak saçlarını düzeltiyorum. "Benden ne istiyorsun?"

Başını sallıyor, yüzü hala pembe yastığının içinde saklı. Saçlarını düzeltmeye devam ediyorum ve sağ yanağının açıkta kalan kısmını öpüyorum.

"Seni yalnız bırakacağım, tamam mı? Konuşmaya hazır olduğunda beni çağır, seni dinlemek için burada olacağım." Ayağa kalkıp odadan çıkmadan önce ona usulca söyledim.

Kapısını arkamdan kapattıktan sonra evin önüne geri dönüyorum ve ön pencereden hala kaldırımda olan iki adama bir bakış atıyorum.

Chris Oliver'ın suratına bakıp duymadığıma sevindiğim saçmalıkları sıralarken Oliver elleri kalçalarında sabit bir şekilde orada duruyor. Sakinliği çok seksi ve şeytani bir yanımla aynı sakinliği daha kişisel ve samimi bir ortamda ne kadar sürdürebileceğini görmek istiyor.

Bir arabanın kapısı çarpıyor ve ben tekrar cama odaklanırken irkiliyorum. Chris arabasıyla kaldırımdan uzaklaşıyor ve Oliver ön basamakları tırmanıp bir süre sonra kapıyı açıyor.

"Orada ne söylediğini bilmek istiyor muyum?" Önüme geçtiği anda sordum.

"İkinizin de yanında olmamı istemiyor."

"O halde, bariz şeyler," diye mırıldanıyorum çenemi gıcırdatarak.

"Onda ne buldun?"

Ellerimi kıpırdatarak ondan uzaklaşıyorum. Bazı şeyleri kendime saklamaya o kadar alışmıştım ki Oliver'a bir sürü bilgi döküyordum ve şimdi de durum farklı değil.

"Genç ve aptaldım. O kadar korunaklı büyüdükten sonra erkeklerin ilgisine aç kalmıştım. Babam biriyle çıkmamı imkânsız hale getirdi ve bir kez çıktığımda da onun istediği biriyle çıktım. Geleceğinde NHL kariyeri ve buna uygun bir egosu olan biriyle."

"Tatile gelirken yanında getirdiğin adam. Onu herkesle tanıştırdın." Sesi şimdi daha koyu, daha soğuk.

Meraktan arkamı döndüm. Gergin ifadesi ve kavuşturulmuş kolları görmeyi beklediğim şeyler değildi.

"Fark ettiğini bile sanmıyordum. O yolculukta benimle bir kez bile konuşmadın."

"Meşguldün. Sizi rahatsız etmek istemedim," diyor.

Zihnimin gerisinde bir karıncalanma var, sanki yıllar içinde unuttuğum ve geri getiremediğim bir anı varmış gibi.

"Her halükarda, evet, onu getirdim, herkesle tanıştı ve her şey yolundaydı. Ama onunla evlenecek falan değildim. Babamı onun bana göre biri olmadığına ikna ettim ve o da bu işin peşini bıraktı. Buraya taşındığımda hayatımda ilk kez tamamen özgürdüm. Tek başıma geçirdiğim birkaç ay içinde sık sık birileriyle çıktım ve milyonlarca hata yaptım ama Chris'le tanıştığımda istediğimi düşündüğüm her şey ondaydı.

"Dışa dönük, gürültücü, arkadaş canlısı. Bana hava atmayı severdi ve ben de onun kız arkadaşı olarak tanıtılmaktan aynı keyif alırdım. I

at gözlükleri vardı ve balayı dönemi ortadan kalktığında, bana her zaman gösterilen kişiliğin arkasına sakladığı adamı görmek daha kolaydı. Kibirli, gururlu, sahiplenici. Birdenbire asla istemediğimi bildiğim her şey olmuştu. Sonra hamile kaldım ve ondan sonra ne olduğunu biliyorsunuz."

"O ikinize de layık değil. Ne zamanınıza, ne ilginize, ne de endişenize," diye homurdanıyor Oliver.

"Bunu artık biliyorum. Yıllardır biliyordum. Ama onu bir kenara atmak için çok geç. Ömür boyu birbirimize bağlıyız. Nova bir aileyi hak ediyor ve ben zaten parçalanmış bir aile olduğu için yeterince kötü hissediyorum," diye itiraf ediyorum, pişmanlık midemi kaplıyor.

"Siktir et," diyor ve uzun adımlarla bana doğru ilerliyor. Göz temasını korumak için başımı geriye atıyorum ve yutkunuyorum. "Nova'nın dağılmış bir yuvası yok. Onu her şeyden çok seven ve mutlu olması için elinden gelen her şeyi yapan bir annesi var."

"Bu ne kadar yeterli olacak? Onun için ne kadar yeterli olacağım?" Sesim çatlayıp acımı açığa vurduğunda kelimelerim fısıltıya dönüşüyor.

Gözlerimi kaçırıp başımı eğiyorum, ama parmağını çenemin altına koyup tekrar kaldırıyor.

"Sizi seven insanlar için her zaman yeterli olacaksınız."

"Lanet olsun. Huysuz bir pislik olman gerekiyordu," diyorum zayıf bir gülümsemeyle, sözlerinin üzerimdeki etkisini küçümsemeyi umarak.

"Kabalığın altında saklı bilgelik anlarım var. Arada bir ortaya çıkarlar."

"Eğer onları daha sık dışarı çıkarırsanız, kadınlar etrafınızı sarar."

"İstediğim bu değil."

"Oh."

Ağzının kenarını minik bir gülümsemeyle kaldırıyor ve parmağını çenemin kenarından yavaşça kıvrıp alt tarafa doğru kaydırıyor. Titriyorum ve daha da yaklaşıyorum, ince dokunuşu ayak parmaklarımda hissediyorum.

"Nova iyi olacak mı?"

Çenemi, başımı salladığım şeklinde yorumlanabilecek kadar eğmeyi başarıyorum. "O güçlü."

"Annesinden alıyor."

"Şimdi de yalakalık yapmaya çalışıyorsun," diye hafifçe takılıyorum.

"Eğer o yapar o daha kolay için sen içinkabul et iltifat edersen, elbette prenses. Yalakalık yapıyorum."

"En son kafanın içine dalmaya çalıştığım da gitmiştin. Ben sadece bunun tekrarlanmasını önlemeye çalışıyorum."

"Senden yeterince kaçtım sanırım," diyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Anne? Şimdi bana sarılabilir misin?" Nova soruyor.

Oliver kendimi zorlamadan önce geri çekiliyor ve ben de ona minnettar bir gülümseme gönderiyorum. Nova onu oturma odamızda bulduğuna şaşırması görünmüyor ve tepki vermemesi çok şey anlatıyor.

Ona doğru koştum ve kollarıma çektim. "İstersen milyonlarca kez sarılabilirsin bebeğim."

"Bugün eğlenceli bir şeyler yapabilir miyiz?" diye omzuma fısıldıyor.

"Tabii. Ne yapmak istiyorsun?"

Geri çekilerek omzumun üzerinden baktı ve "Hâlâ itfaiyeci misin?" diye sordu.

Oliver'ın kızına sırtıttığını görmek için tam zamanında dönüyorum ve sanırım yumurtalıklarım patlayıp cızırdarken bir saniyeliğine bayılıyorum.

Bu çocukça sorudan etkilenmedi. Bunun yerine, benim için dünyalara bedel bir açıklıkla soruya eğiliyor.

"Evet, fıstık. Ben itfaiyeciyim. Daha önce hiç bir itfaiye aracını yakından gördün mü?"

"Hayır!"

"İstiyor musun?"

"Yapabilir miyim? Anne, yapabilir miyim?" diye soruyor, kirpiklerini kırpıştırırken kollarımı sıkıca kavırıyor. "Lütfen?"

Onun heyecanı ile Oliver'a dönüyorum, üçümüzün birlikte geçireceği bir günün ne anlama gelebileceğini düşünürken kalbim küt küt atıyor.

Yakında konuşmamız gereken bir şey. Ona karşı beslediğim hisler daha da baskın hale gelmeden önce.

"Buna izin var mı?" Ona soruyorum, ses tonum temkinli ve çifte anlam yüklü.

"Bu teşvik edildi."

Şimdilik bu kadarı yeterli olmalı.

Nova'nın sırtını ovuyorum. "Pijamalarını değiştirmeye ne dersin, kahvaltıdan önce senin için saçlarını örerim. Hatta şu sevdiğin süslü içten dışa doğru olanı da yaparım."

"Bu harika! Hemen döneceğim!"

Yatak odasına doğru koşmasını izliyorum ve Oliver'a odaklanıyorum, keşke o kadar olmasaydı. Bir başka tehlikeli düşünce.

"Bundan emin misin?" Emin olmak için soruyorum.

Nova bize katılmadan önce bulunduğu noktaya geri dönerek güvenle bana doğru ilerliyor. Bu sefer yüzüme dokunmuyor, sadece güçlü bir erkek eli benim daha küçük, kadınsı elimi tutuyor ve aramızda tutuyor.

"Eğlenecektir. Ama şu anda etrafta olmamı istemiyorsan söyle, ben giderim. Bu tamamen sana bağlı."

"Gitmeni istemiyorum."

"Hazır olduğunuzda daha önce yaptığımız konuşmayı bitireceğiz. Önceliğimiz Nova."

Bütün doğru şeyleri söylüyor. Birlikte olduğumuz süre boyunca ve şimdi, yıllar sonra Chris'in sadece bir kez söylemesini dilediğim her bir kelime. Gerçek olamayacak kadar iyi geliyor ve son zamanlarda buna inanacak kadar kötümserim.

Bu, hayatımın büyük bir bölümünde mücadele ettiğim bir kusur, ancak hiç şu anda olduğum kadar hayal kırıklığına uğramamıştım.

"Tamam," diye kabul ediyorum.

Kaşları içe doğru çekiliyor ama başka bir şey söylemiyor. Belli ikimizin de sorunları ve ifade etmek isteyip de edemediğimiz şeyler var.

Olmak istediğim yere ulaşmak bir savaş olacak, ama aynı zamanda çabaya değebileceğine dair bir his var içimde.

21

OLIVER

HIÇ KİMSEYİ İTFAIYEYE DAVET ETMEDİM. BENİM DEĞİL. ailem, arkadaşlarım ya da kuzenlerim. Birini buraya getirdiğinizde bundan geri dönüş olmayacağına dair bir yerlerde yazılı bir kural olduğundan eminim.

Ekibim benim ikinci ailem. Geçtiğimiz yedi yıl boyunca birlikte inşa ettiğimiz güven ve dostluk çelik gibi sağlam. Onlar bana arkalarını kollamam için güveniyor, ben de onlara aynısını yapmaları için güveniyorum. Kan, ter ve gözyaşıyla birbirimize bağlıyız.

Ekibimi Avery ve Nova ile tanıştırdığım an, onlar artık benimdir. İkisi de ailemize kollarını açarak kabul edilecek ve geri adım atmalarına izin verilmeyecek.

Tüm bunları biliyorum ve bununla barıştım.

Bugün bir çeşit test olacak çünkü ekibim de benim gibi izinli ve kızlarım onun yerine ikinci ekiple buluşacak. Onları can yelekleri olmadan suya atmadan önce ayak parmaklarını suya test etmeleri daha iyi.

Sıcak ve bulanık bir adam olmasam da, biriyle ilgilendiğimde bunu anlayacak kadar duygularımı iyi bilirim. Ve lanet olsun, Avery'ye karşı hissettiğim şey sadece ilgi değil. Kaba sözlerin altında gizlenen nazik bir şey ve ses olarak sessiz ama eylem olarak gürültülü. Tüm bunları tanımlayacak bir kelime varsa da henüz lügatımda yok.

Ona bakma fikrine kafayı takmış durumdayım. İkisine de. Bana ihtiyaçları yok ama ben onlara bunu yapabileceklerini kanıtlamak istiyorum. Avery'nin gerçek bir yemek yediğinden ve tam bir gece uykusu aldığından emin olmanın tatmin edici bir yanı var, onun yanında bir gün benim olmasını umduğum yer bana teklif edilmese bile. Nova'nın onu mutlu edecek bir şey yaptığım her seferinde attığı dişlek sırtışlar -İster kurbağa şeklinde bir havuz şamandırması alsın, isterse de annesi geri çevirdiğinde kreplerine fazladan serpiştirsin, kalbim o kadar şiddetle çarpıyor ki uçup gitmediğine şaşırıyorum.

Buraya taşındığı gün Avery'ye ilk bakışında yüzeye çıkan tanıdık duyguları görmezden gelebileceğimi düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum. Onun bir baş belasından başka bir şey olmadığına kendimi inandırmak yaptığım en kötü ikinci hataydı. Bunun üzerindeki tek hata ise burada olup ona ve kızına bakabilecekken bunca yıl onu görmezden gelmekti.

"İtfaiye aracına binebilir miyim?" Nova cipin arka koltuğundan soruyor.

Bacaklarını havada sallıyor, emniyet kemeri ön tarafına dolanmış ve Avery'nin arabasından aldığım yükseltici koltuğun üzerine takılmış. Üzerinde dilini dışarı çıkarmış ve "barış" diyen karikatür kurbağa olan parlak sarı tişört, krem rengi deri koltukların arasında göze çarpıyor. Hoşuma gitti.

"Kamyon oradaysa, en azından içini gezmenizi sağlarım. Bu sizin için uygun mu?"

"Evet!"

Avery'nin gözleri konsolun üzerinde geziniyor, gözlerinin altından küçük bir gülümseme taşıyor. "Gelmemize izin verildiğinden emin misin? Ortaya çıkıp dikkat dağıtmak istemem."

"Aile her zaman gelir. Moral için iyidir" diyorum. Uzun bir vardiya sırasında onun tarafından dikkatimin dağıtılması için adam öldürürüm. "Tamam o zaman. Güzel. Daha önce hiç bir itfaiye istasyonuna girmemişim. daha önce."

"Şansımız yaver giderse öğle yemeğini böleceğiz. St. Clair bugün vardiyada ve yemek için her zaman mutfağa gider. Vancouver'daki en iyi aşçıdır."

"Gerçekten mi? At şeklinde PB&J yapabiliyor mu?" Nova soruyor.

Dikiz aynasından ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Eğer ona söylersem, yapacaktır."

Avery, "Bu da senin yapmayacağın bir şey," diye çıkışır.

"O zaman kendim yaparım."

"Yaşasın!" Nova tezahürat yapıyor ve ben de Avery'ye göz kırptıyorum, onun şakacı göz yuvarlamasının her santimini alıyorum.

"Sen bir yalakasın," diyor kızının duymaması için alçak sesle.

"Öyleyim."

"Onu şımartan bir sürü insan var zaten." "Fark etmez. Hiçbiri ben değilim."

"Sana bağlandığında da bunu söyleyecek misin?"

Ona bakıyorum, yüz ifademi yıpratıcı olmadan olabildiğince ciddi tutmaya çalışıyorum. "Ona şimdiden bağlandım."

Yanakları pembeleşiyor, gözleri cipin içinde geziniyor. "Oh."

"Eğer buna şaşırdıysan, bunu göstermek için berbat bir iş çıkarmışım demektir," diye homurdandım.

"Yapmadın. Sadece bir şey varsaymak istemedim. Onu çok uzun zamandır tanıyorsun. Ben de öyle, gerçekten."

"Varsaymamaya çalıştığın başka bir şey var mı? Çünkü seni çok iyi tanıdığımı sanıyordum."

"Hayır, yok."

"Emin misin?" Sağ elimle direksiyonu bırakıp aşağı uzanıyorum ve dizinin hemen üstünden kalçasını kavıyorum.

"Ben de sana bağlıyım prenses. Gerçekten bağlıyım."

"Aynı," diyor nefes nefese, konsolun üzerinden bana bakarak.

Tek bir hece bile nabzımı hızlandırmaya yetiyor. Cipi itfaiye otoparkına çekerken ve elimi henüz bacağından çekmeyi reddederken göğsümü ısı dolduruyor.

Şimdi onu kucağıma çekip anlamsızca öpmek için doğru zaman değil ama lanet olsun, bunu düşünüyorum.

"Geldik!" Nova çığlık atıyor, hemen ardından emniyet kemerini çözme sesi geliyor.

Avery de benim gibi hareket etmeye isteksiz görünüyor ama göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor ve avucumu sıcaktan kavrulmuş bir halde az önce kalçasının olduğu yerde bırakıyor.

Nova koltuk başlığının altındaki boşluktan boynumun arkasını dürtüyor. "Gidelim, Ollie!"

Hayatımda ilk defa lakabımı umursamıyorum.

Nova'yla birlikte itfaiye istasyonuna girmeleri için kapıyı açtığımda elim Avery'nin sırtında geziniyor. Küçük kız önce kolumun altına dalıyor, gözleri kocaman ve çılgınca etrafa bakıyor.

"Çok havalı!" diye soluyor, ön masanın arkasındaki motor bölümüne bakan pencerelerden bakıyor.

Kamyon orada, kapıları kapalı ve boyası parlıyor. Körfezde nöbetçi ekip yokmuş gibi görünürken, onları gezdirme riskini almayı düşünüyorum, sonra da bu fikirden vazgeçiyorum. Nöbetçi olsaydım, bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulurdum, ancak vardiyadaki yüzbaşidan izin istemek bugün için büyük bir zaman kaybı olurdu.

"Teğmen Bateman? Burada ne işiniz var?"

Masa başı görevindeki çaylak oturduğu yerden bana bakıyor, Vancouver FD gömleği en az bir beden küçük ve boğazını öyle bir sıkıyor ki

yalakalık. Onunla bir ya da iki kez karşılaştım, eminim, ama o benimkilerden biri değil. Öyle olsaydı, her gün kendi kıyafetleri içinde boğulmadığından emin olurum.

"Tur atıyorum. Burada değilmişim gibi davran," diye mırıldanıyorum, gözleri şaşkın bir ilgiyle Avery'ye kayınca onu tekrar bana dönmeye zorluyorum. "Hiçbirimiz burada değilmişiz gibi davran."

Yutkunuyor ve dikkatini masanın üzerindeki telefona veriyor. "Kaptan dışarıda, ama döndüğünde burada olduğunuzu ona bildireceğim."

"Elbette." Bilip bilmemesi benim için önemli değil.

Nova ellerini masanın kaldırılmış kenarına koyar ve üzerinden çaylağa bakar, yüzünde açık ve meraklı bir ifade vardır. Tatlı da.

"Adın gerçekten Proby mi? Bu garip bir isim."

Beklenmedik bir kahkaha atıyorum ve Avery'nin bakışlarını yanağımda hissederek ona cevap vermesini bekliyorum.

"Uh, hayır. Benim adım Jake," diye cevap verir çaylak.

Nova bana doğru döndü ve elimi tuttu. "İsim etiketi yanlış Ollie."

İsim etiketi gömleğine dikilmiş bir yama, şüphesiz ekipteki yaşlılardan biri tarafından yapılmış. Bu isim tüm çaylaklara verilir ama daha önce hiçbir tişörte dikmeyi düşünmemiştim. Belki de düşünmeliyim.

"Jake'in lakabı Proby. Arkadaşlarının ona yaptığı bir şaka," diye açıklıyorum.

Başını eğiyor. "Bana fıstık dediğin gibi mi?" ", gibi. Bu lakabı seviyor. Sen sevmiyor musun?

Proby?" Benimle aynı fikirde olması için sessiz bir uyarıyla gözlerimi ona dikerek soruyorum.

"Evet! Bayıldım," diye saçmalıyor.

Nova cevabı kabul eder ama peşini bırakmaz. "Bu biraz garip."

"Nova, insanlara tuhaf deme," diye azarlıyor

Avery. "Demedim! Onun takma adı tuhaf."

Avery iç çekti. "Özür dile, lütfen."

"Gerçekten mi?" Nova suratını asıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Evet, gerçekten. İnsanlara ya da lakaplarına garip demiyoruz. Bu hiç hoş değil."

Ağzımı kapalı tutuyorum ve Avery'nin böyle bir baskınlık ve uyarıyla konuşmasını izliyorum. Kahretsin, mümkün olan en kötü zamanda sikimin kotumun içinde sertleşmesine neden oluyor. Sert bir anne ayı gibi davranıyor ve ben de onun bu yönünü çok ama çok sevdiğimi çabucak öğreniyorum.

Nova sessizce, "Lakabına tuhaf dediğim için özür dilerim," diyor.

Çaylak ne diyeceğini şaşırmış görünüyor, ben de anlamasını umarak ona tekrar ters ters bakıyorum.

Tekrar yutkunur. "Sorun . Her şey yolunda evlat."

"Harika. Biz gidiyoruz. Onlara motor bölümünü göstermek istiyorum," diyorum kapıyı işaret etmeden önce. "Hazır mısın fıstık?"

"Evet! Arkadaşlarım çok kıskanacak."

Gururla doluyorum. "Hadi gel. Motorun önünde bir fotoğrafını çekeyim."

On beş dakika sonra, onları Avery'yi sık sık bakarken yakaladığım direğe doğru yönlendirdiğimde Nova hâlâ kamyona bakıyordu.

Nova'nın önünde çömelirken, kamyonun yanında onu izleyen annesine göz ucuyla bakıyorum. "Direkten aşağı kaymak ister misin?"

Nefesi kesiliyor, Avery'ye "Yapabilir miyim anne?" diye sormak için dönerken elleri ağzına geliyor.

"Oliver seni yakalamak için orada olduğu sürece."

"Onu yakaladım," diye söz veriyorum, bana olan güveninden dolayı göğsümde keskin ama rahatlatıcı bir şey yükseliyor. "Ve sonra sırada sen varsın, prenses."

"O şeyden aşağı inmeyeceğim," diye karşı çıkıyor, başını çok hızlı sallıyor.

Sırıtiyorum. "Evet,

öylesin." "Olmaz."

"Göreceğiz."

Onu direğin yanında karşılayıp motor bölmesinden istasyonun ikinci katına merdivenlere yönlendirdiğimde Nova yerinde zıplıyordu.

"Kendi başına mı inmek istiyorsun?" Ses tonumu yumuşak tutarak soruyorum.

Çenesini ovuşturarak mırıldanıyor. "İlk seferinde benimle aşağı inebilir misin?"

"Elbette yapabilirim."

Gülümsemesi ıslıl ıslıl ve masum. Bir çocuğun olması gerektiği gibi özgür. "Beni bırakmayacağına söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum. Yanındayım."

"Sen de annemle aşağı inebilir misin? Denemekten korkuyor gibi görünüyordu."

"Benimle daha güvende hissedeceğini mi düşünüyorsun?" "Evet," diyor omuz silkerek.

Çok basitçe söylenmiş bir kelime, ama tüm gücüyle bana çarpıyor. Ayaklarım takılıyor ve yüzüm halıya çarpmadan önce fısıltılı bir küfürle kendimi yakalıyorum.

Boğazımı temizleyip direğin önünde durmadan önce, "İkinizle birlikte aşağı ineceğim," diye söz veriyorum. "Sadece vücudunu bir maymun gibi etrafıma sar ve yere inene kadar bırakma."

"Tamam."

Düşüş sadece bir kat yüksekliğinde, ama onu düşürme düşüncesi daha sıkı sarılmamı sağlıyor.

Avery zaten altımızda bekliyor, elleri kalçalarında, parmakları tıkırdıyor. Daha önce hiç ikinci bir kişiyle direğe tırmanmamıştım ama Nova'yla yeterince kolay olacak. Ufak tefek bir kız ve onu kucağıma aldığımda ağırlığının benimkinden daha az olduğuna eminim.

"Hazır mısın?" Bana sıkıca sarıldığında soruyorum.

Cevap vermeyince kollarımı yeniden ayarlayarak onu göğsümden çok kalçamın üzerine kaydırıyorum ve tek elimle direği kavırıyorum. Bir bacağımı direğin etrafına dolayarak tekrar soruyorum, "Hazır mısın Nova?"

Başını sallıyor, çenesi omzuma çarpıyor. "Evet!"

İkinci bacağımı direğe dolamadan ve aşağı kaymadan önce onu daha da sıkı tutuyorum. Düşüş normalden daha yavaş ve ne kadar hızlı gittiğimizi kontrol ettiğim için pazularım kullanımla geriliyor. Nova yol boyunca kıkırdıyor ve alkışlıyor, ben de onun heyecanına gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Anne! Anne! Bana bak!" diye bağıyor ayaklarım yere değmeden önce. "Gördün mü?"

Avery sırtıyor, gözleri yumuşak ve sıcak. "Evet, älsking. Gerçek bir itfaiyeciye benziyordun."

"Şimdi senin sıran!" Nova onu ayağa kaldırırken "Şimdi sıra sende" diyor. Annesine doğru ateş ediyor ve ellerinden tutarak onu bana doğru çekiyor. "Oliver seni güvende tutacağını söyledi."

"Şimdi mi?"

Gözlerimiz buluşuyor ve gülümsemem doğal. "Ben yaptım." "O zaman sanırım dinlemekten başka seçeneğim yok." "Uzun zamandır duyduğum en iyi plan."

"Çabuk, çabuk!" Nova, Avery'yi arkasından iterek, "Acele et!" diyor.

Avery Nova'nın saç örgülerinden birini çekiştiriyor ve beklentiyle beni izliyor. "Yolu göster, Teğmen."

"Direğe yakın dur Nova, tamam mı?" Avery'nin eline uzanıyorum ama son anda kendi elimi yanıma bırakıyorum.

Avery'nin görmesini isteyip istemediğini bilmediğim bir şeyi Nova'nın önünde yapmayacağım. Her ne kadar elini tutup ona sarılmak istesem de, biz çıkmıyoruz. Nova için ben sadece annesinin arkadaşı ve komşularıyım.

Elimi cebime sokuyorum ve Avery'yi Nova'yı götürdüğüm yoldan götürüyorum. Arkamdan geliyor ve motor bölmesinin kapısı kapanıp merdivenlerde yalnız kaldığımızda, onu mümkün olduğunca uzun süre burada benimle tutmamı söyleyen her içgüdüyle savaşıyorum.

"Bunu onun için yaptığın için teşekkür ederim Oliver," diye mırıldanıyor, sesi sırtımı okşuyor.

"Önemli bir şey değil."

"Önemli bir şey değil. Onun gününü güzelleştirdin. Bu olanlardan sonra gözlerine biraz ışık gelmesine yardımcı oldun."

Sabah. Bunun benim için anlamı çok büyük."

"İkiniz için de burada olduğumu söylediğimde ciddiydim. Ben yalan vaatlerde bulunacak adam değilim. Bu çabaya değmez."

Cebimden çıkardığım anda elimi yakalıyor. "Biliyorum."

İzlerimde donup kaldım, ağzım kuruyarak ona baktım. Merdivenlerde tek başımayken onu kollarıma almamak için kendimi zor tutuyorum. Ona olabildiğince yakın olmak için duyduğum bu yoğun ihtiyaç endişe verici ama şu anda buna odaklanmıyorum.

"I . . ." Dudağını ısıırıyor, tereddüt ediyor. "Bir çocukla her şey çok daha karmaşık. Sana söylemek istediğim şeyler var ama henüz nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Şu anda bir şey söylemek zorunda değilsin," diye onu rahatlatıyorum.

"Yine de istiyorum. Hayal kırıklığına uğradım çünkü başka bir hayatta olsaydım, bu fırsatı beni öpmeni söylemek için kullanırdım."

Omurgama bir ürperti tırmanıyor, duvara yaslanıp parmaklarım seğirirken kasıklarımda bir basınç oluşuyor. Aramızda sadece üç adım var ama kilometrelerce varmış gibi geliyor.

"Avery," diye uyarıyorum. "Burada pamuk ipliğine bağlıyım. Bana bunu söyleme."

Nefes alıyor, nefesini vermeden önce uzun bir süre içinde tutuyor. "İşlerin yavaş ilerlemesi gerekiyor. Nova'nın iyiliği için."

"Nova için," diye kabul ediyorum, bir adım daha yaklaşarak.

Hareket ettiğinde aramızda bir adım daha kayboluyor. "Gelecekte ne istediğini bilmiyorum. On yıl sonra hayatını nasıl görüyorsun?"

"O kadar ilerisini planlamak için çok fazla zaman harcamadım." "Neden?"

"Bunun için bir neden yoktu. Kimse bilmek istemedi."

"Şimdiden önce," diye fısıldıyor, gözleri bizi ayıran son basamağa takılıyor.

Bu bir irade oyunu. Mesafeyi kapatan kim olacak-
Merdivenlerin dibindeki kapının çalınması beni tekrar
yukarı sıçrattı.

"Alo? Düştün mü anne?"

Avery kaşlarını çatıyor ve gözlerini kapıya çeviriyor.

"Hayır, tatlım.

Bir saniye içinde direktten aşağı ineceğiz!"

"Tamam!"

"Özür dilerim-"

"Sabırlı olma yeteneğim en iyi özelliklerimden biridir.
Özür dileme. Hadi gidip kızının yüzünü güldürelim," diyorum
o yüzünde açıkça yazılı olan suçluluk duygusuna teslim
olmadan önce.

İsteksizce bırakıyor ve başka bir şey konuşmadan direğe
ulaşıyoruz. Çömelip onu kollarıma almadan önce Nova'yı
kontrol etmesini bekliyorum.

"Oh!" diye soluk soluğa omuzlarıma vuruyor.

"Bacaklarını belime dola ve sıkı tutun, yoksa ikimizi de kış
üstü düşüreceğim," diye talimat verdim.

"Bu inanılmaz tehlikeli hissettiriyor. Bunu yaparken
kollarınızda tam boy bir insan taşımanız gerektiğini
sanmıyorum. Bırakın beni, kendim kayarak inerim."

Kolumu sırtına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum.

"Hayır. Seni burada seviyorum."

Hem de çok. Onu böyle tutmak doğru hissettiriyor.
Kollarımda olması gerektiği gibi bana uyuyor.

"Tuttum seni," diye ekliyorum, parmaklarımı sırtında
gezdiriyorum, ta ki saçlarının uçları parmaklarıma değene
kadar. "Henüz aşağı inme."

Kollarını boynuma doluyor ve çenesini omzuma yaslıyor.

"Tamam."

Nova coşkuyla alkışlayarak "İn aşağı, in aşağı" diye
bağırıyor.

"Hazır mısın?" Fısıldıyorum.

Boğazımın kenarındaki sıcak dudakların hayaleti yıldızlar
görmeme neden oluyor. "Hazır."
Bir adımla düşüyoruz.

22

AVERY

PAZARTESİ GÜNÜ MIGRENİM TUTMUŞ VE BERBAT BİR TAVIRLA UYANIYORUM.

Hiç bitmesini istemediğim bir hafta sonunun ardından gelen nihai tekme. Nova bütün sabah suratsızdı, neredeyse hiç yemek yemiyor ve bulabildiği her boş saniyede şikayet ediyordu. Evden çıkarken masada bir kase vıcık vıcık mısır gevreği, sırt çantasında bir KD bardağı ve bir elma bulunan poşet öğle yemeği ve bitmemiş ödevleri vardı.

Bu hafta sonu varsayımsal bir anne testinden geçemediğime eminim ve bu korkunç sabah benim karmam.

Nova arabadan atlayıp okuluna girdiğinde benimle hiçbir şey yapmak istemedi ve ben de onun bu tavrından alınmamaya çalıştım ama yine de biraz acıdı. Davranışları için birkaç farklı neden aradım ve neredeyse hepsi benim yaptığım bir şeye geri dönüyor.

Babası tarafından o kadar hayal kırıklığına uğratıldıktan sonra onu başka bir adamla takılmaya ben mi ittim? Chris'le olanlar için bana kızgın mı? O üzgünken yeterince destek olmadım mı? Bir şey mi kaçırdım?

Başımı ellerimin arasına gömüp inliyorum. Annelik herkese verilebilecek en büyük hediyedir, ancak her zaman güneş ışığı ve papatyalar değildir.

Bazen, evi yıkmak için çılgık atmanın eşiğindeyken kendinizi kilitlemek, yaptığınız her seçimin yanlış olduğundan ve bilmeden çocuğunuzu mahvedeceğinizden korkmak ve bir güç direği olabilmek için acınızı şişelemektir.

Yedi yıl geçmiş olması önemli değil. Hâlâ çoğu zaman ne yapacağımı bilemiyorum. Çocuk yetiştirmek, her seçeneğin muhtemelen bir şekilde yanlış bir tahmin oyunudur. Asla tek bir doğru cevap yoktur ve bu dersi kendi başıma öğrenmek işkence gibiydi.

Bir destek sistemi bulun demelerinin bir nedeni var. Hormonlar, stres ve korku arasında çocuk yetiştirmek bir irade sınavıdır. Ve bunu tek başıma yapmak beni beklediğimden daha fazla sınadı.

Yüzümü avuçlarımdan sıyırıp kollarımı iki yanıma bırakıyorum. Yeni yazar kasa tezgâhta, bütçemi fazlasıyla aşan monitörün yanında duruyor. Eminim uzun vadede buna değecektir ama şu an için sadece bir kağıt ağırlığı.

Yer karoları arasındaki harç, günler geçtikçe daha da kirlendi ve dükkanın sadece yarısı boyandı.

. . Cesaretimin kırılmaması için elimden geleni yapıyorum.

Bu hiçbir zaman kolay ya da hızlı olmayacaktı ve sadece yorgun olduğum ve bitmesini istediğim için de birdenbire olmayacak. Birkaç hafta sonra etrafım taze çiçek kokularıyla çevrili olacak ve aptalca bir kavga için eşlerinden özür dilemek üzere ne tür bir aranjman sipariş edecekleri konusunda tavsiyeye ihtiyaç duyan kocalarla sohbet ediyor olacağım.

Ekranı kaydırıyorum ve monitörü mağazanın Wi-Fi'sine bağlama işlemini başlatıyorum, el tipi kart okuyucuyu açmadan önce hızlıca hallediyorum.

Her şeyi ayarlamak sadece birkaç dakika sürüyor ve saate baktığımda Nova'yı almam için sadece birkaç dakika daha olduğunu görünce rahatlıyorum. Belki yolda durup ona bir dondurma alırım. Şansım varsa, bu bana biraz po-

Bir arpışma sokağı dolduruyor, metale çarpan metalin sesi o kadar yüksek ki kulaklarımı kapatıyorum ve korkudan tezgâhın arkasına kıvrılıyorum. Bir kalp atışı sonra tezgâhın etrafından dolanıp kapıdan dışarı yuvarlanırken tenim soğuktan kızarıyor.

Kaldırımın kenarındaki kargaşa, benimkinin bütün gün park ettiği aynı yerdeki buruşuk araba kadar şok edici. Göz kırpiyorum, kulaklarım sıcak. Buruşuk araba benim.

Ya da öyleydi.

Bir elimi ağzıma götürüyorum ve arabamın sürücü kapısına dayanmış olan kamyonun parçalanmış kaputuna aval aval bakıyorum. Ben kaldırımı temizlerken kamyonun altından dumanlar sızıyor, bir adamın titreyen parmaklarını saçlarında gezdirdiğı ve küfür üstüne küfür savurduğu yere doğru koşuyorum.

"Arabama sen mi arptın?" Parmağımı ona doğru uzatarak çığlık atıyorum.

Başımı yana sallayarak arabamın sol tarafının aldığı hasara bakıyorum. Tamamen buruşmuş, çerçevesi içeri doğru itilmiş, camları kırılmış ve kaldırıma yayılmış. Dikiz aynamda asılı olan tüylü zarlar hâlâ sağlam, yani bu bir kazanç.

"Bunu yapmak istememiştım!" diye bağıırır adam.

"Hadi canım! Araba kullanmayı bilmiyorsun." Dükkân, yanından yatay olarak geçen bir başka caddenin sonundaydı. "Nereye gittiğini sanıyorsun? Burası bir iekçi dükkânı, McDonald's'ın arabalı servisi değil! Dur işaretini tamamen mi kaçırdın, yoksa görmezden mi geldin?"

Hızlı hızlı nefes alıyor, saçlarını karıştırmaya devam ediyor. Gözlükleri burnundan aşağı kayıyor, onları geri itmek için hiçbir hareket yapmıyor.

"Bilmiyorum! Bir anda oldu. Kamyonetimi mahvetmek istediğimi mi sanıyorsun? Hâlâ üç yıllık taksitlerim var!"

"Polisi arayacağım," diye tıslıyorum, telefonumun içeride olduğunu hatırlamadan önce pantolonumu yokluyorum. "İçeri girmem lazım ama sakın kıpırdamaya kalkma! Yemin ederim seni yakalar ve kafana bir tuğla ile vururum."

"Ben kaçmıyorum."

Ona zerre kadar güvenmiyorum, ama yine de onu terk ediyorum, gerçek bir seçeneğim olmadığını biliyorum. Yapmam gereken ilk şey polisi aramak. O zaman tam anlamıyla çıldırabilirim. Çünkü ne. Çünkü. Sikeyim!

Bunun için zamanım yok. Para yok, benimkini hurdalığa çektirirken kullanabileceğim ikinci bir araç yok! Aman Tanrım. Nova. Okul. Teslim alma zamanı.

Telefonum hâlâ kasanın yanındaki tezgâhın üzerinde duruyor ve kendimi bundan vazgeçiremeden aklıma gelen ilk kişiyi arıyorum.

"," diye fısıldıyorum, ayağımı fayansa vurarak.

Sesli mesajına ulaşana kadar hat çalışıyor ve çalışıyor. Aramayı sonlandırıp onu tekrar aramadan önce sert, künt bir selamlama bana ulaşıyor.

Oliver işte. Bunu biliyorum ama yine de onu ikinci kez arıyorum. Kulağımdaki her çınlama, topuklarımın battığını hissedebildiğim utanç çukuruna daha da itiyor. Onu hiç rahatsız etmemeliyim, hele de çalışırken. Muhtaç ama yine de kapatamıyorum. Başka birini arayamıyorum. Aramak istemiyorum.

"Avery?"

Gözlerim hemen yaşıyor, boğazım . "Merhaba." "Neyin var?"

"Nova-"

"Bateman? İyi misin, Komiser?" diye soruyor sesini tanımadığım bir adam, sesi derin ve kesici. Şu anki dağınık sistemim için bir şok.

Oliver adamdan uzaklaşıyor gibi görünüyor çünkü bir saniye sonra bir kapı çarpıyor ve sonra soruyor, "Nova'ya bir şey mi oldu prenses? Şu anda istasyondan ayrılıyorum. Sadece nereye gideceğimi söyle."

Sıcak bir şey göğsümü deliyor, tam kaburgalarımın arasından. "Nova iyi. Okulda ve onu için birine ihtiyacım var. Bir şey oldu ve ben de

Bu yüzden onu zilden sonra birkaç dakika sınıfta tutuyorlar ama yine de zamanında yetişemeyeceğim."

"Neden? Bir şey mi oldu?"

"Arabam-" diye kestirip attım, kazayı kendime saklamaya karar verdim. "Dükkânda mahsur kaldım. Anneni ya da Addie'yi aramalıyım ama aramadım. Aramadım."

"Beni hep arıyorsun, Avery. Her zaman. Ne yaptığının bir önemi yok, tamam mı? Kızını alacağım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Arka planda hışırtılar ve etrafında birkaç mırıltılı ses var. Sanki hoparlörü göğsüne dayamış da aniden çekmiş gibi bir halleri var. "Daha sonra onu dükkâna getirmemi ister misin?"

"Hayır!" Bağırıyorum, yüzüm buruşuyor. "Yani, anneni arayacağım ve birkaç saatliğine ona bakmak için evde olup olmadığını soracağım."

"Onu buraya geri getirmeme ne dersin? Senin için uygun mu? Ekibim sabahtan beri onu sorup duruyor. İkiniz hakkında da."

Dükkânın kapısına yaslanıyorum ve hâlâ yolda duran kamyonun şoförünün telefonla konuşmasını izliyorum. "Çalışıyorsun. Zaten gününü yeterince böldüm."

"Sen en iyi kesinti tipisin, Avery. Yapabileceğimden emin olmasaydım sormazdım."

Dudağımı kemirerek nefes veriyorum ve "Tekrar istasyona çok ister" diyorum.

"Pekâlâ. Bana okulun adresini ve sınıf numarasını gönderebilir misin? Şimdi gideceğim ve onu aldığım da sana mesaj atacağım."

"Evet, bunu yapacağım."

"Beni arayarak iyi yaptın. Kendine aksini söyleyerek kafanı meşgul etme. Sana burada olduğumu ve bana ihtiyacın olduğunda aramanı istediğimi söyledim."

"Gerçekten iyi olduğuna söz veriyor musun?"

"Eğer bir fark yaratırsa sana milyonlarca kez söz vereceğim. Artık her şeyi kendi başınıza yapmak zorunda değilsiniz."

diyor ve ben uzun zamandır ilk kez bu sözlere inanıyorum.

"Teşekkür . Bugün beni gerçekten kurtardınız."

"Seni daha sonra gördüğümde olanları anlatarak bana teşekkür edebilirsin. Şu anda dükkana birini gönderiyorum, sonra konuşuruz. Adı Rebecca Hart, çaylak ama iyi bir çaylak. Bir şeye ihtiyacın olursa ona söyle."

Kaşlarımı çatıyorum ve kapının kolunu tutuyorum. "Kimseyi göndermene ihtiyacım yok. Ben iyiyim."

"O zaman orada fazla kalmayacak. Sadece beni eğlendir, prenses."

"İyi. Tamam."

"Bu konuda bana tavır yapmaya devam edersen seni gördüğümde farklı bir konuşma yapıyor olacağız," diye uyarıyor, sözlerindeki büyük sıcaklık beni kalçalarımı birbirine sıkıştırmaya teşvik ediyor.

"Sana hiçbir şey vermedim."

Alçak sesle ve derinden mırıldanıyor. "Şu anda istasyondan ayrılıyorum. Adresi bana gönder."

"Teşekkür ederim, Oliver."

"Bir değil. Yakında görüşürüz, güzelim."

Sesi kaybolduğu anda onu özlüyorum. Nova'nın okul bilgilerini içeren mesajı göndermek, onunla ilgilenecek olanın Oliver olduğunu bilmek iyi hissettiriyor.

Sokağa geri dönüp arabayı çarpan kişiyle tekrar konuşma düşüncesi migrenimi tetikliyor. Yakında polis gelecek ve her şey daha da kötüleşecek.

Derin bir nefes alarak omuzlarımı dikleştirdim ve Nova'nın okulunu aradım, bu işi bir an önce halletmem gerektiğini biliyordum.

23

OLIVER

NOVA'NIN İLKOKULUNA KOŞARAK GİRDİM.

ve nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Ön taraftaki otoparkta bir park yeri bulduğum için şanslıydım ama merdivenlerden koşarak çıkıp kapıdan girmeden önce kapıları kilitleyip kilitlemediğimi bile hatırlamıyorum.

Bu okula ilk gelişim. Jamieson ve ben birkaç dakika batıda, BO gibi kokan başka bir okula gitmiştik. Telefonumda sınıf numarası ve öğretmen adı beni belirli bir yöne götürmüyor, bu yüzden Avery'nin bana söylediği gibi ön büroya dalıyorum.

Masanın arkasındaki kadın yuvarlak gözlüklerinin arkasından şaşkınlıkla bana bakıyor ve yumuşak bir gülümseme sunuyor. "Biraz kaybolmuş görünüyorsunuz. Buraya bir öğrenciyi almaya mı geldiniz?"

Hızlı bir nefes verişle gülüyorum. "Evet. Nova Hayes. Annesi, Avery Miller, aradığını söyledi mi?"

Nova'nın soyadını Chris'in soyadının arkasında duymak cildimin öfkeyle kızarmasına neden oluyor ama bunu bastırıyorum. Zamanı değil.

"Evet! Oliver Bateman? Kimliğiniz var mı?" diye soruyor, gömleğimin köşesine dikilmiş isme bakarak. "Okul politikası."

"Kızımı koruduğun için şikayet ettiğimi duymayacaksın."

Politikaları çok iyi. Arka cebimden cüzdanımı çıkarıp ona ehliyetimi gösteriyorum. Başını salladı ve gülümsedi.

Tekrar.

"Ofis kapısından sağa dönün ve sonra bir sağa daha dönün. Bayan Kerby'nin sınıfı soldaki dördüncü kapı" diyor.

"Teşekkür ederim."

"İyi günler!"

Omzumun üzerinden el sallıyorum ve sınıf kapısının önünde aniden durmadan önce onun talimatlarını takip ediyorum. Nova'nın sırt çantası hâlâ duvardaki rafta diğerlerinin yanında asılı duruyordu, ben de onu alıp kapıyı çalmadan önce koluma geçirdim.

Sınıfın önündeki yaşlı kadın masasının arkasına tünemiş, gözlükleri burnunun kenarından aşağı kayıyor ve başını kaldırıp düzeltiyor. Nova, kare şeklinde birbirine bakacak şekilde çevrilmiş dört masadan oluşan bir koleksiyonda oturuyor ve bir dizi renkli kalemle kalın bir kitabı boyuyor.

"Ollie!" diye bağırıyor beni gördüğünde, resim terk edilmiş.

Gülümsüyorum, içeri bir adım atıyorum. "Gitmeye hazır mısın, fıstık?" "Nova'nın Oliver sen olmalısın.

Ben Bayan Kirby, onun öğretmeniyim," diyor yaşlı kadın, şimdi bana yaklaşıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"O bir itfaiyeci Bayan Kirby," diye şarkı söylüyor Nova ayakta, çenesi dik ve omuzları dik. "Bir teğmen."

"Bu doğru. Özür dilerim, Teğmen," Bayan Kirby hızlı bir göz kırpmayla alay ediyor.

Nova başıyla onaylıyor ve masadan eşyalarını toplamaya başlıyor. Onu izliyorum, göğsümde belirgin bir hafiflik var.

"Her şey yolunda mı?" Bayan Kirby, Nova dinlemediği için soruyor.

"Avery'nin işi uzadı."

Çenesini eğiyor. "Yani bugünden sonra Nova'yı senin almanı beklememeliyim, öyle mi?"

"Şu andan itibaren ikimizden biri olacak."

Nova'dan uzaklaşıp ona doğru baktığımda gözlerinde bir ışıltı var. "Pekâlâ. Bunu not edeceğim."

"Bundan sonra zamanında gelmeye çalışacağım."

"İşimi seviyorum Oliver. Nova da tatlı bir kız. Bu bir ceza sayılmaz."

"Hepsi Avery'nin. Onu yetiştirirken inanılmaz bir iş çıkardı."

"Ollie, artık gidebilir miyiz? Annem nerede?" Nova kollarında boyama kitabı ve kalemleriyle sohbete dahil olarak soruyor.

Onları ondan alıyorum ve sırt çantamı omzumdan indirip içine koyuyorum. "Evet, hadi gidelim. Bir süreliğine benimle karakola geliyorsun."

"Gerçekten mi?" diye bağılıyor, gözleri heyecandan çılgına dönmüş. "Gerçekten. Bu sefer ekibimle tanışabilirsin."

"Bu çok harika!"

"Böyle düşünmene sevindim," diyorum sırtını sıvazlayarak. "Hadi, dönüş yolunda bir yere uğramamız gerekiyor."

Nova elimi tutuyor ve beni kapıya doğru çekiyor. "Tamam. Güle güle, Bayan Kirby."

"Yarın görüşürüz, Nova. Umarım teğmeninizi de tekrar görürüm," diye sırtarak cevap veriyor Bayan Kirby.

Sınıftan çıkıyoruz ve Nova kontrolü ele alıyor, beni koridorda gezdiriyor ve geçtiğimiz odalarda hangi öğretmenlerin ders verdiğini ve duvarlardaki resimleri hangi sınıfların boyadığını açıklıyor.

Söylediği her kelimeyi dinliyorum, İsveççe ve İngilizce arasında kolaylıkla geçiş yapmasına hayran kalıyorum, sanki o farkında olmadan oluyormuş gibi. İsveççe öğrenmek için bir başlangıç rehberi sipariş ettim ama yardım almadan öğrenebilmem mümkün değil.

"Annem bugün beni neden almadı?" Okuldan çıktıktan sonra Nova soruyor.

"Mağazada işi çıktı ve benden yardım istedi."

"Tamam. Güzel."

"Donut sever misin?"

"Serpme ve reelli. En iyisi onlar."

"İstasyon için biraz alacağız. İsterseniz tüm aromaları seçebilirsiniz."

Havayı yumrukluyor. "Güzel."

Çörekler kesinlikle ekibim için bir rüşvetti, çünkü herkes ev işlerine dalmadan dakikalar önce ayrıldım ve Adams'a çamaşır yıkama görevimi vermeyi tercih ettim.

Hart'ın yapacak fazla işi yoktu, bu yüzden onu Avery'ye göndermek kolay bir seçimdi. Kadın olmasının da yardımı oldu ve Avery'yi ekipteki erkeklerin hiçbirleriyle tanıştırmadım, ben olmadan onun etrafında olmalarını istemiyorum. Onunla flört etmeye kalkarlarsa onları ölümle tehdit edene kadar olmaz. Nova için arka koltuğu açıyorum ve küçük bir gülümsemeyle onun araca atlayışını ve istasyondaki ekstralar yığınınından aldığım yükseltici koltuğa oturuşunu izliyorum. Kemerini bağlıyor ve ben arabaya doğru ilerlemeden önce bana bir başparmak işareti yapıyor.

Ön koltuk.

"Sevdiğin bir müzik türü var mı fıstık?" diye sordum.

"Annem ona baba rock diyor."

Sessiz kalmaya çalışarak gülerken dudaklarımı kapalı tutuyorum. "Öyle mi? Baba rock'a bayılırım. Favori bir grubun var mı?"

"Linkin Park ve Matchbox Twenty. Nickelback de."

Bu cevapları beklemediğim için dönüp ona bakıyorum. "Annen de bu müziği seviyor mu?"

"Bunu seviyor. Benim gibi."

Telefonumda bir şarkı ararken yıllar önce yaptığım bir çalma listesini buluyorum ve alıyorum. Sesi açıp cipi vitesa takıyorum ve dikiz aynasından ona bakıyorum.

Linkin Park'ın "Numb" şarkısı Nova'nın kafasını vururken hayal ettiğim şey değildi, ama şarkı sözlerini söylemeye başladığında ve arka koltuğumda ritme uyarak kalçalarını vurduğunda, sanırım kalbime daha da giriyor ve orada kendine bir ev yapıyor.

"HİLE YAPIYORSUN," diye Patel'i suçluyor Nova, son maç kartlarını parmaklarının arasına sıkıştırmış.

Patel sallar onun Kafa, siyah saç uçuyor.
"Ben Hile değil. Go Fish'te nasıl hile yapabilirim ki?"

"Kartlarıma bakarak."

Nova dört kartını göğsüne sıkıştırıyor ve ben de kaşlarımı çatarak Patel'in koluna hafifçe vuruyorum. "Onun kartlarına bakma."

"Değildim!"

"Öyleydi!"

Patel, "Bence hile yapan ve beni suçlamaya çalışan sensin," diyor.

Nova sevimli bir şekilde bakıyor. "Yalan söylemek ayıptır." "Ama ben yalan söylemiyorum!"

"Patel, ona kibritlerini ver," diye emrediyorum. Bana bön bön baktı.

"Hayatta olmaz."

"Teğmeninin emirlerine itaatsizlik edemezsin." "Evet!"

Nova dilini ona doğru uzatarak söyleniyor. "Bu işyerinde tacizdir," diye savunuyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Kaybı kabul etsen iyi olur o zaman."

"Asla olmaz." Patel elindeki üç kibriti Nova'ya fırlatıyor ve Nova da bana bakıp onları bir hazineymiş gibi kendine doğru çekiyor. "Şimdi ödeştik. Artık hile yapmak yok, tilki."

"Ben tilki değilim," diye itiraz ediyor. "Tilki gibi sinsisin," diyor adam.

Nova ağzını büker. "Tamam, sanırım."

Ekip üyeme ters ters bakıyorum ama o beni görmezden geliyor. Ona lakap takma izni olan tek kişi benim ve şimdi onun kafasına bir şaplak atmam gerekecek.

Bugün telefon gelmemesi bir lütuf oldu. Bu sabah çıkan küçük bir restoran yangını dışında ortalık sessizdi. Kaptan kendini meşgul etmeye hevesliydi ve yerimi aldı, böylece ben

de

ve bunun için ona çok şey borçluyum. Ona iyi bakılacağını bilsem bile onu burada bensiz bırakmak istemiyorum.

Ben Hart'tan bir güncelleme var mı diye telefonumu kontrol ederken Patel Nova'ya dört tane olup olmadığını soruyor. Tek güncelleme Nova'yı buraya getirdikten kısa bir süre sonrasına ait.

O iyi.

Ben: Ve? Başka ne var?

Hart: Seni sonra bilgilendiririm.

Avery de bana aynı mesajları gönderdi ama içimde bana söylenenden daha fazlası olduğunu söyleyen bir his var. Bir şey saklıyorlar ve ben bunun ne olduğunu bilmek istiyorum.

"Hemen döneceğim. Yedi yaşında bir kızla yumruk yumruğa kavga etmemeye çalış," diye uyarıyorum ayağa kalkıp spor salonuna girmeden önce.

Avery'ye mesaj atarken telefona bakmamaya çalışıyorum.

Nova Go Fish'te hile yapıyor. Bunu nasıl yapacağını ona sen mi öğrettin?

Cevabı içimdeki kuşkuyu yatıştıramayacak kadar hızlı geliyor.

Prenses: Bu bir yaşam becerisi. Tabii ki yaptım.

Ben: İyi misin?

Prenses: Neredeyse bitti. Rebecca'yı gönderdiğin için teşekkürler.

Nova'yı almak için birazdan istasyona geleceğim.

Ben: Acele etme.

Neredeyse akşam yemeği vakti, ama yarım kutu çörek yedikten sonra, yakın zamanda gerçek yemek isteyeceğini sanmıyorum. Benim hatam.

"Ben kazandım! Ben kazandım!" Spor salonunun kapısını açıp yanlarına döndüğümde Nova sesi delici bir şekilde bağırıyor.

"Çünkü tüm kibritlerimi aldınız ve baştan başlamak zorunda kaldım!" Patel mırıldanıyor.

"Mutsuz bir zavallı olma," diyorum ona huysuzca, tekrar yerime oturarak. "Annen birkaç dakika içinde seni almaya gelecek, fıstığım. İçinde bir oyun daha var mı?"

"Bu sefer sadece sen ve ben olabilir miyiz?"

Patel'e bakıyorum ve "Adams çamaşırları bitirdi mi?" demeden önce fark etmesini bekliyorum.

"Gidip kontrol edeceğim. Oyun için teşekkürler Nova," diyor.

Ona gülümsüyor ve tüm kartları bir yığın halinde toplamaya başlıyor. Desteyi karıştırmaya çalışırken yalnız kalıyoruz ama sonunda kartları masanın her tarafına fırlatıyor.

İkiye ayırmadan önce hepsini tekrar bir yığın haline getiriyorum. "İşte, beni izle."

İki desteyi bükerek ona parmaklarını kullanarak kartları tek bir yığın haline gelene kadar nasıl hareket ettireceğini gösteriyorum. İzliyor ve sonra tekrar deniyor, bu sefer yapmaya daha da yaklaşıyor.

"On beş yaşına kadar iskambil oynayamadım." "Bu çok eski."

"Şimdiden benden çok öndesin. Birkaç kez daha yaparsan her şeyi öğrenirsin."

"Teşekkür ederim, Ollie." Bana sırtıyor, ben de ona gülümsüyorum. "Bir oyun daha, ve sonra tüm eşyalarımızı alacağız."

annem için birlikte."

"Tamam." Sırtışı düşüyor ve gözleri kararıyor. Alarm nefesimi alıyor. "Sorun ne?"

"Okuldan önce ona kötü davrandım. Bu yüzden mi beni almadı?"

"Ne? Hayır, Nova. Bu yüzden seni asla okulda bırakmaz. Annem seni seviyor."

"Kaba olmaya çalışmadım."

"Biliyorum. Birine kötü davranmak asla hoş bir şey değil ama bazen bunu kazara yaparız. Sadece bunu alışkanlık haline getirmemeye çalışmalıyız," diye açıklamaya çalışıyorum.

Hayat dersleri verme becerisi konusunda ciddi eksikliklerim var ve bu şimdi her zamankinden daha belirgin. Pratik yapmazsam, bu gibi durumlarda hiç yardımcı olabileceğimi sanmıyorum.

Bu acıtıyor. Avery ile bir şansım olsun istiyorsam,

güvenebileceği biri olduğumu kanıtlamalıyım. kızını almaktan daha fazlası olmalı. Bunu yapmalıyım.

Ona, kendisinin ve kızının hayatında güvenebileceği biri olabileceğimi başka şekillerde kanıtlamalıyım.

"Ona kötü davranmak istememiştim," diye fısıldıyor Nova, alt dudağı titreyerek.

"O biliyor. Duyguları idare etmek pratik gerektirir. Kardeşim Jamie eskiden o kadar sinirlenirdi ki kendisine hayır denmesinden nefret ederdi. Bağırır çağırır, öfke nöbetlerine kapılırdı, ama neden üzgün olduğunu açıklamak için rol yapmak yerine sözcüklerini kullanmanın daha kolay olacağını öğrendi. Bir kez konuşmaya başladığında, herkes ona nasıl yardım edeceğini biliyordu. Annenize neden üzgün olduğunuzu anlatır ve özür dilerseniz, neden öyle davrandığınızı anlayacaktır."

Bana göz kırpmıyor. "Gerçekten mi?" "Gerçekten."

Sandalyesini geriye iterek yanaklarındaki iki damla yaşa rağmen gülümsüyor. Göğsüme atlayıp bana sarılmadan önce kollarımı açacak zamanım olmadı. Yüzünü gömleğime bastırıyor ve ben de kollarımı aramızdan çekip ona sarılıyorum.

"Senden hoşlanıyorum, Ollie. Çok hoşsun."

Sert bir duygu dalgası boğazımı tıkıyor. "Ben de senden hoşlanıyorum, Nova."

24

AVERY

BEN İFADEMI BITİRİRKEN OLIVER'IN DESTEĞİ GELDİ.

polis için. Uzun boylu, kızıl saçlı kadın, çenesini gökyüzüne kaldırmış ve ellerini lacivert pantolonunun ceplerine sokmuş bir halde bana ve polis memuruna doğru fırlıyor. Onun koyu yeşil bakışlarıyla yüz yüze geldim ve onu hissettim.

Benimle konuşan memur -adının Richards olduğunu söyledi- Rebecca'nın aniden ortaya çıkmasıyla kaşlarını kaldırdı ve not defterini kapattı. Vurulma olayına şahit olmadığım için sadece birkaç not vardı ama yine de hepsini yazmayı ihmal etmedi.

"İkinci bir itfaiye aracı çağrılmadı," diyor itfaiyeciye bakarak.

Doğru. İkincisi. İkincisi, çünkü ilki kaybolmadan önce üç dakika boyunca buradaydı. Varlıkları bana Oliver'ı hatırlattı ve ona olanlar hakkında gerçeği söylemediğim için kendimi daha da suçlu hissetmeme neden oldu.

"Arama yapmanıza gerek yok. Ben buradayım." Rebecca bir süre memura bakıyor, dikkatini bana çevirmeden önce bir hakimiyet gösterisi yapıyor. "Avery, sanırım? Ben Rebecca Hart."

Başımı salladım. "Oliver senden bahsetti."

"Oliver Bateman? Bu çarpışmada istasyon 3'ün ne işi var?" diye soran memur, gözlerini Rebecca ile

ve ben.

İlki omzunu silkiyor ve bir arkasına bağlanan arabama doğru dönüyor. Metalin çıkardığı vınlama beni ürkütüyor.

"Aile katılımı."

"Bateman ailesi mi?" Richards sorar.

Soru karşısında yüzüm kızarıyor, yanağımın iç ısıyorum.
Rebecca benim yerime
cevap verir. "Öyle de
denebilir."

Memur rahatlar. "Her şey kitabına göre yapıldı. Sigorta talepleri için bilgiler değiştirildi, ifadeler alındı. Bayan Miller'ın arabasına sürücü tarafından kafa kafaya çarpılmış-"
Dükkanın karşısındaki sokağın sonunu işaret ediyor. "Bir Ram-1500'ün sürücüsü dur işaretini aşmış ve buna göre bir ceza kesilmiş. Beyin sarsıntısı ve incinme şüphesiyle hastaneye götürüldü. İstasyon 8 buradaydı ve Ram'ın kaputunun altındaki küçük bir motor yangınıını söndürdü. Sonrasında hızlıca temizlediler."

"Ve hiç yaran yok mu?" Rebecca kendi sessiz incelemesini yaparak bana soruyor.

"Hayır. Olay olduğunda içerideydim."

"Tamam. O zaman burada işi bitti mi?"

Memur not defterini yeleğinin cebine sokar ve olay yerini bir kez daha gözden geçirir. "Evet, onu alabilirsin."

"Sokağın her yerinde cam var," diye pat diye söyledim.
"Bununla ilgilenmem gerekiyor."

"Memurlar burayı temizleyecek," diyor Rebecca dikkatle. Bir kolunu bana uzatarak benimkine geçiriyor ve beni caddenin yukarısında park etmiş küçük mavi bir arabaya doğru götürmeye başlıyor.

Omzumun üzerinden bakıp "Teşekkürler memur bey!" diye bağıyorum.

Beni selamlıyor ve daha önce birlikte geldiği diğer memurun yanına dönüyor. Rebecca homurdanıyor ve arabasının kilidini açıyor.

bir fob ile. Memurlar geldiğinde dükkânı kilitledim ve tüm bunlardan önce yaptığım işi bitirmeye fırsat bulamamış olmak beni rahatsız ediyor.

"Başka bir şeye ihtiyaçları olursa sizinle irtibata geçeceklerdir. En kısa zamanda sigorta şirketine ulaşmanızı öneririm. Çekici arabanızı bir dükkana mı götürüyor?"

"Bir anlamı yok ama evet. Şimdilik. Hasar görmüş."

"Arabanızdan bir cevap alana kadar onu orada tutun.

Sigorta. Hangi dükkân?"

"Üçüncü Cadde'de küçük bir yer. Telefonuma adını yazmıştım."

"Oliver'a gönderin, o da ücretsiz olarak saklanmasını sağlayacaktır."

"Oliver bunu bilmiyor ve bilmesini isteyip istemediğimi de hâlâ bilmiyorum. Dükkânla kendim konuşacağım."

"Alınma ama öğrenmeyeceğini düşünüyorsan delirmiş olmalısın. İsminiz istasyonlar arasında biliniyor olsaydı, onunla çoktan iletişime geçilmiş olurdu."

"Ama öyle değil. O da bilmiyor."

Sessiz bir kahkaha atıyor. "Tamam, zorlamak istememiştim."

"Bu şehirde onu tanıyan kaç kişi var ki?" "Yeterince.

Yedi yıldır bir itfaiyeci .

Rütbeleri normalden daha hızlı atladım ve her yerde arkadaşlar edindim. İşimiz gereği ne kadar çok insanla temas kurduğumuzu bilseniz şaşırırsınız. Arkadaki polisler, o karakolda ilk isim bazında tanıdığını garanti ettiğim sadece iki polis."

Kolunu çözdü ve arabanın sürücü tarafına bindi. Ben de diğerine biniyorum ve cevap vermeden önce motoru çalıştırmasını bekliyorum.

"Sizce Memur Richards onu arayacak mı?"

"Hayır. Bahse girerim beni gönderdiğine göre zaten bildiğini varsayıyordur. Peki, şimdi seni nereye götürüyorum? İstasyona mı?"

Duraksıyorum ve o da bunu görmezden gelemeyecek kadar bana odaklanmış durumda.

"Ya da önce kahve içebiliriz? Bateman zaten bugün beni kişisel bir göreve gönderdiği için katılımları temizleyecek, bari buna değsin" diye teklifte bulunuyor.

"Bu hoşuma giderdi."

Yirmi dakika sonra istasyonun otoparkına girdik. Kucağımda dört içecek dolu bir karton tutucu ve arka koltuğa bağlanmış dört içecek daha var. Görünüşe göre, kahve koşuları istasyondaki herkesi kapsıyor ve buna itiraz edemem. Burada büyük bir aile var ve ben böyle ilişkilere her zaman hayranlık duymuşumdur.

Kahveleri kollarımıza boşaltırken, "Tekerleklerini çözene kadar bir yere bırakılman gerekirse beni ara," diyor.

"Teşekkür ederim Becca. Bugünkü yardımın için minnettarım."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Ne zaman istersen. Sen havalı bir . Teğmenin beni neden gönderdiğini anlayabiliyorum."

"Nedenmiş o?"

"Sanki bilmiyorsun," diye alay ediyor, ardından bir homurtu geliyor. "Boynunda bir tasma var. Eminim sen istediğinde havlıyordur."

Görüntü seksi olmaktan çok komik ama Oliver söz konusu olduğunda her şey en azından biraz seksi olabilir. Yine de emir üzerine havlayacağını hiç sanmıyorum.

"Ben ailedenim."

"Sen de inatçısın."

Gülümsemem samimi ve kolay. Rebecca'nın gelmesini ilk başta istememiş olsam da, geldiği için mutluyum. Bence kolay arkadaş olabiliriz.

"Bunu ilk kez duymuyorum," diye cevap veriyorum.

İstasyonun kapısına kadar arkasından gidip önce onun içeri girmesine izin veriyorum. Kahveleri ön taraftaki masanın üzerine koyuyor ve sonra aynı şeyi yapmak için benden alıyor.

Nova'nın çilekli muzlu smoothie'sini ve büyük vanilyalı içeceğini kaparak, "Sen kendininkini al, diğer herkes gelip kendininkini alabilir," diye talimat verdi.

Neredeyse sade olan kahvemi alıyorum ve içgüdüsel olarak ikincisine uzanıyorum. "Yolu göster Hart."

"Komik. Senin için Becca."

"Hart, sen misin?" diye bağılıyor derin bir ses tırmandığımız merdivenlerin tepesinden.

"Evet. Bir de kaçak buldum."

Merdivenlerin başında Nova'yı aramak için dönüp duruyorum ve bir kalp atışı bile geçmeden onu buluyorum. Onu ve Oliver'ı masada görünce boğazım ve ağzım kuruyor.

Sandalyesini onunkine olabildiğince yaklaştırmış ama elindeki kartları ondan saklıyor. Adamın bir kolu kadının sandalyesinin arkasına dayanmış, uzun parmakları sandalyenin kenarında sessiz bir ritim tutturuyor. En sevdiği marka meyve suyu kutusu önlerinde duruyor, birbirinin eşi iki kutu, sanki ikisi de boşaldıktan sonra ezmişler gibi ortalarından buruşmuş.

"Meyve suyu kutuları ve çörekler mi? Bebek bakıcılığı görevinde her şeyi yaptınız, Teğmen," diyor Becca.

İkili aynı anda dönüyor, ama ilk ayağa kalkan ve bana doğru koşan Nova oluyor, gamzeli sırtışı kalbime doğru fırlıyor. "Anne! Anne!"

"Hey, bebeğim," diye mırıldanıyorum, üzerine kahve dökmek için ellerimi kaldırıyorum.

"Seni özledim," diyor göğsüme doğru.

"Ben de seni özledim."

Kahveler ellerimden alındı. Oliver yumuşak bir ifadeyle beni izliyor ama gözleri endişeyle kaplı. Kahve fincanlarımız göğsünün önünde, beni tuttuğunu hayal etmeye başladığım elleriyle kavıyor.

"Hey, prenses."

Nabzım hızlanıyor. "Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim." "Harikaydı."

Bunu duymak rahatlatıcı. Onu iyi bir kız olarak yetiştirdim ama bir çocuğun başkasının önünde nasıl davranacağını asla bilemezsiniz.

Nova kollarımdan kurtuluyor ve masada oturan koyu kahverengi tenli, uzun siyah saçları yüzünden dökülen bir adama sallıyor. O da bana el sallayıp başını eğiyor.

"Benimle kâğıt oynadığın için teşekkür ederim Patty," diyor Nova. Onu işaret ediyor ve parmağını sallıyor. "Bir dahaki sefere,

senin tarafında hile olmayacak, tilki." "Başlama yine," diye azarlar Oliver onu.

Nova'nın sırtını okşayarak, "Yine kartlarda hile mi yapıyordun?" diye sordum.

"Tekrar!" Patel bağırıyor. "Biliyordum."

"Anne!" Nova bana ters ters bakıyor.

"Tattletale."

Oliver'ın kahkahası gürültülü ve yemin ederim neredeyse göğsümde titreşimini hissedebiliyorum. Bu sıcak, mutlu ses beni olduğum yerde durduruyor ve kendimi ona bakarken, gözlerindeki sıcak kahverenginin etrafındaki siyah daireyi takip ederken buluyorum.

Baktığımı fark ettiğinde ses kesiliyor ve yakalandığım için utanarak ateşleniyorum.

"Gitmeden önce konuşacak vaktin var mı?" diye soruyor. Boğazımı temizliyorum. "Evet, tabii."

"Onlar bir dakika konuşurken bana kartlarda nasıl hile yaptığını göstermeye ne dersin, hmm?" Becca Nova'ya smoothie'yi uzatarak sorar.

"Elbette."

İkisini orada bırakıp Oliver'ı mutfaktan birkaç adım ötedeki bir odaya kadar takip ediyorum. Kapıyı açıyor ve önce benim girmem için tutuyor. Burası bir spor salonu. Nasıl kullanılacağı hakkında hiçbir fikrim olmayan çeşitli aletlerle donatılmış büyük bir spor salonu.

Kapı arkamda tıkırdıyor, bizi mühürlüyor. Tek başına. Odanın karşısında tavandan tabana aynalarla dolu bir duvar var.

İkimizin yansımasına bakıyorum. Kaslarım gergin, dudağım dişlerimin arasında sıkışmış ben ve açık duruşu ve yüksek boyuyla Oliver. O aynaya değil, bana bakıyor.

Uyarılma dizlerimi titretiyor, gerginlik odayı daraltıyor, ta ki yansımalarımızın yalan söylediğinden ve onun bir avuç metre ötemde değil de ensemdede nefes aldığından emin olana kadar.

"Bugün Nova'yı izlediğiniz için tekrar teşekkür ederim. Siz isteyken aradığım için özür dilerim. Bunu alışkanlık haline getirmeyeceğim. Sadece henüz başka birine sorma konusunda kendimi rahat hissetmedim."

Hiç konuşmamış da olabilirdim. Kelimeler havada kayboluyor.

Oliver hızla hareket ediyor. Aynadan izliyorum, vücudunun sıcaklığının benimkini okşayacağı anı bekliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve kaslarımın gevşemesine izin veriyorum. Kafamın içinde bana burada güvende olduğumu söyleyen yatıştırıcı bir ses var. Onun yanında.

"Bugün ne oldu?"

Yalan söyleyemem. "Arabama dükkanın dışında çarptılar."

Beni döndürürken sıcak, güçlü eller kollarıma dolanıyor ve gözlerimi açıp beni bekleyenlere kilitleniyorum. Elleri kollarımdan aşağıya, omuzlarıma doğru kaymadan önce yüzünde bir panik ifadesi belirliyor.

"Bunu bana neden söylemedin? Anında orada olurdum. Siktir, iyi misin? Yaralandın mı? Kontrol edildin mi?"

Başımı bir kez sallıyorum. "Arabada değildim."

Göğsüne gömüldüm ve ona karşı koymuyorum. Bu beni daha da rahatlatıyor, bacaklarım jöle gibi eriyor.

"Eğer bir daha böyle bir şey olursa, sana gelen kişi benim. Seninle ilgilenilmesini sağlarım. Cipimi eve götürebilir ve ihtiyacın olduğu sürece kullanabilirsin."

"Kiralık bir ev bulabilirim Oliver. Kendime yeterince iyi bakabilirim. Bunu uzun zamandır yapıyorum," diye fısıldıyorum.

Nefes veriyor ve parmaklarını kafatasımın dibindeki saçların arasından geçirerek beni kendine yaklaştırıyor. Kafa derime masaj yapmaya başladığında kollarımı beline doluyorum, nefesim düzene giriyor.

"Yapabileceğini biliyorum. Ama sonunda bana izin verene kadar yardım etmeme izin vermeni istemekten vazgeçmeyeceğim. Kontrolü bırakmak zorunda değilsin, sadece bana izin ver. İzin ver birazını omuzlarından alayım.

En azından annemden seni eve bırakmasını isteyeyim.

Bu gece ve vardiyam biter bitmez, SUV'umu kullanabilirsin."

Tüm bunlar için onunla savaşmaya devam etme fikri artık cazip gelmiyor. "Tamam."

"Tamam mı?" diye soruyor, şaşkınlığı belli oluyor.

"Benimle ve sorunlarımla ilgilenmene yardım etmene izin vereceğim, buna arabayı kullanmak da dahil, ama bir şartla."

"Herhangi bir şey."

Ellerimi sırtında gezdiriyor, parmaklarımla altındaki güçlü kas çizgilerini ilk kez keşfediyorum. Bir sonraki nefes verişim titrek, bacaklarımla arasında cızırdayan sıvı ateş.

Ağzını kulağıma götürüyor, sıcak nefesi tenimi kaplıyor. Bir eli hâlâ saçlarımda gömülü, diğeri kalçama indiriyor, beni kurnazca daha yakına kaydırıyor.

"Ne istersen , Avery. İste benden ne istersen . Her şeyi."

Başımı arkaya eğerek gözlerimi boğazının güçlü sütununa, geniş çenesine ve ayırık pembe dudaklarına kaydırıyorum.

"Öp beni, Oliver."

25

OLIVER

BU A AN BEN DE DÜŞÜNDÜM HAKKINDA
SAYISIZCA ÜZERİNDE VE
yıllar.

Onun tadı, dudaklarının benimkilere dokunuşu, ne kadar yumuşak olacakları. Nazik ve takipçi mi olacaktı yoksa iddialı ve her anın kontrolünü elinde mi tutacaktı? Her dil ve bir ağızdan diğerine geçen her nefes.

Ona bu şekilde sarıldığımı ilk hayal ettiğimde çocuktum. O zamanlar, bana doğru ürkek, dostça bir gülümsemeden başka bir şey olmadığında bile, onun ilgisi altında tüylerim diken diken olurdu. Benim için tamamen ulaşılmazdı ama bu, aşırı hevesli bir ergen için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Aramızdaki yaş farkı o kadar da ürkütücü olmadığında, kendine bu şansı verirse benden hoşlanabileceğini fark edeceğine dair umudumu hala koruyordum. Açıkçası, böyle bir şey olmadı. Umutlarım yıkıldı ve yandı ve hemen ardından bu duyguları sert bir şekilde kapattım. Ben çok genç, deneyimsiz ve saftım, o ise olgun biriydi ve reşit olmayan bir erkekle takılmaktan daha önemli işleri vardı. Ama yine de onun için her şeyi yapardım. Bu şimdi daha da belirginleşti.

Ona karşı kendimi kaybettim. Kollarımda, sanki hayatıma yeni girip her şeyi altüst etmemiş gibi onu öpmemi söyleyen kadın için tam bir enayi.

Şakaların ve lafı dolandırmanın canı cehenneme. Onu tekrar kaybetmeyeceğim. Bu bir kefarettir.

Hiç. On yıl önce hayal ettiğim hayatı yakalamak için ikinci şansım.

O zamanlar hayal ettiğimden biraz farklıydı ama Chris'le hiç birlikte olmamış olmayı dilemek bile içime sinmiyor. Ona Nova'yı vermiş ve karşılığında onu benim hayatıma sokmuşken olmaz.

Son birkaç yılını Avery'geçiren adamın düşüncelerini bir kenara bırakıp kokusunu bir kez daha içime çekiyorum ve elimi saçlarından çekip yüzünü tutuyorum.

Bekliyor, kirpiklerinin her kırışığında tedirgin. Neredeyse pes edip onu öpecektim ama bunun olmasını istediğim yer burası değil.

"Konu sen olunca seçici bir piç kurusuyum prenses. Öpüşmemiz istasyonun spor salonunda, ekip üyelerim kapının önündeyken olmayacak. Ve sen bunu pazarlık kozu olarak kullanırken de olmaz."

"Ne?"

Gözlerindeki reddediş, karnıma saplanan bir bıçak gibi. Bu görmek istediğim son şey, ama lanet olsun, bunun için yeterince bekledim, mükemmel olduğundan emin olacağım.

"Seni öptüğümde, bu yalnız olduğumuzda ve dudaklarımda seni tatmanın benim için ne anlama geldiğine hazır olduğunda olacak. Bunu sadece eğlenmek için yapmayacağım," diye olabildiğince yumuşak bir şekilde açıklıyorum.

Elimi yüzünden silkeliyor ve cömert ama isteksiz bir adım geri atıyor. Benim inatçı kızım pençelerini çıkarıyor, öfke göğsünü ve boynunu kıpkırmızı yapıyor. "Her şeyin sana bağlı olmasına sevindim."

"Düşüncelerini, isteklerini ve duygularını her zaman dinleyeceğim Avery, ama bu konu pazarlığa açık değil."

"Sen öyle diyorsun diye mi? Evet, bu benim için işe yaramayacak. Oyun oynamak istemiyorum Oliver ve kimsenin benim adıma karar vermesine izin vermiyorum. Eğer yaptığın buysa, o zaman bu adımı atmamamız konusunda haklısın."

beni sertleştirmemeliydi ama acı verici bir şekilde sertleştirdi, kotumun ağ kısmı aniden bir beden dar geldi. "Oyun oynamıyorum."

Bana dik dik bakıyor, bedenlerimiz arasındaki boşluğu görünmez mızraklarla dolduruyor ve bahse girerim kendimi kazığa oturtmamı umuyor.

"Ben öpücüğünü filmlere layık bir an için saklayan genç bir kız değilim. Spontane ve duygusal bir öpücük istiyorum. Eyfel Kulesi'nin tepesinde ya da pis bir barın arkasındaki karanlık bir sokakta olmamız fark etmez. Eğer öpülmek istediğimi söylüyorsam, o zaman öpülmek isterim."

Uzun bir adım ve kendimi hevesle onun mızraklarına atıyorum. Yanakları avuçlarımın altında sıcak, ama dudakları daha sıcak. Dudaklarının benimkilere değdiği ilk anda göğsümün derinliklerinden bir inilti yükseliyor, yıllardır içimde gömülü duran arzu kabarıyor.

Bana doğru eğiliyor, gözleri kapalı ve ağzı istekli. Öpücüğünde arzu ya da ilgiden daha fazlası var. Bu bir kabulleniş, yıllardır duyguları üzerinde tuttuğu sıkı kontrolün serbest bırakılması. Anne olduğundan beri, şüphesiz.

Bana teslim oluyor ve ben de milyonlarca sessiz vaatle ağzımı onunkine doğru hareket ettiriyorum. İlgi, şefkat, hizmet. İsteddiği her şeyi ona vereceğim. Bu konuda lafı dolandırmanın bir anlamı yok.

Avery Miller hayatıma tesadüfen geri dönmedi; bizden daha büyük bir şey tarafından itildi.

Daha önce bu tür şeylere hiç önem vermemiş bir adam için, şimdi bunu yapmak oldukça önemli hissettiriyor.

"Tüm kararları siz vermeye alışkınsınız. Kararları vermeye ve her zaman takdir edilmeyen kararların sonuçlarına katlanmaya. Ama buradaki . . ." Ağzına karşı nefes veriyorum. "Az önce bana sorumluluklarını paylaşmam için izin verdin. Sana bunu düşünmen için bir şans vermeye çalıştım ama sen bunun yerine bir velet olmayı seçtin."

Gözbebekleri genişliyor, etraflarındaki mavi ışıldıyor. "Bir velet, hmm?"

"Çok güzel bir tane, beni çok şaşırttı." Alt dudağını neredeyse cezalandırırçasına ısıyorum. "Ne kadar süre arabasız kalacağını biliyor musun?"

"Henüz değil. Gerçekten, her şeyi çözene kadar bir Uber kullanabilirim. Bana cipini ödünç vermek zorunda değilsin."

Bu cevaba, davasına yardımcı olmayacak bir şey ekleyemeden onu öpüyorum. Elimi beline daldırıp onu önüme yatırıyorum, içime bu kadar iyi kıvrılmasından çok memnunum. Mükemmel bir uyum.

"Cipim Uber'den çok daha iyi. Bu gece için, annemin Çarşamba günkü ilk bale dersinden önce Nova'yı görmeye bayılacağına eminim."

"Başka işlerle meşgul değil mi? Uber'e binmenin sakıncası yok."

"Nova'nın yükseltici koltuğunu arabandan aldın mı?"

Kaşlarını çatarak arkamdan bakıyor. "Hayır. Bunu düşünmemiştim. Kahretsin, bunu nasıl düşünemedim? Almak için emin olduğum tek şey bu olmalıydı."

"Benimkinde bir tane var. Annemin ikinizi almaya gelmesinde bir sakınca görmüyorsanız, siz gitmeden önce arabasına yüklerim."

Kaşlarını birbirine sıkıştırıyor. "Dışarı çıkıp bir tane aldın mı? Bana ne kadar olduğunu söyle-"

Başparmağımı alt dudağına bastırıp işaret parmağımı çenesinin altından kıvrarak başını hafifçe geriye doğru eğdiğimde sözleri kesiliyor. "Beni çıldırtacaksın."

"Bu senin için bir sürpriz mi?" nefes alıyor.

"Hiç de değil."

Çekingen bir el bedenlerimizin arasından kayıyor ve göğüs kafesimin üzerine bastırıyor. Boğazı titriyor. "Bu konuda ciddisin, değil mi?"

"Tam olarak 'bu' nedir?"

Nefes alıp veriyor. "Biz, Oliver. Sen ve ben. Çünkü Nova söz konusu olduğunda, birkaç gün ya da hafta içinde fikrini değiştirmeye karar veremezsin. Sana yakınlaşmasına izin verirsen, ayrılırsan kalbi kırılır."

"Bunu bana gerçekten sormak zorunda mısın?"

Parmakları gömleğimin içinde kıvrılıyor, ona tutunuyor. "Sadece cevap ver."

Çenesinin alt tarafına dokunuyorum ve samimiyetimi görebilmesini umarak bakışlarını tutuyorum.

"Sen sözlere inanacak türden bir kadın değilsin. Sözlerin yanı sıra eylem de görmek istiyorsun ve ben kendimi sana kanıtlama görevine fazlasıyla hazırım. Tek ihtiyacım olan bunu yapmak için bir şans."

"Beni şimdiden nasıl bu kadar iyi tanıyorsun?"

Neredeyse gülecektim. "Öğrenmek için uzun zamanım oldu."

"Böyle şeyler söyleyip duruyorsun ama açıklamıyorsun. Daha iyi bilmesem, çocukken bana aşık olduğunu düşünürdüm."

Boğazıma bir öksürük takılıyor ve yumruğumu göğsüme vurarak bir adım geri çekiliyorum. Isı boynumun ve göğsümün derisini yakıyor ama kızarmıyorum. Lanet olsun, yıllardır böyle bir şey yapmamıştım. Avery hayatıma geri dönene kadar.

"Oliver?" Gülmek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyor ve ben de ona kaşlarımı çatıyorum. Suçlamasını reddetmediğimde farkına varıyorum. "Bekle, bana aşık mı oldun?"

"Artık gerçekten bir önemi var mı?"

"Evet! Şaka mı yapıyorsun? Ne zamana ? Ne zaman?" "Burada o hikayeye girmeyeceğim."

Bir telefonun gelmesini hiç bu kadar çok istememiştim. Beni tüm sırlarımı ifşa etmeye zorlamadan önce buradan çıkabildiğim sürece aramanın ne olduğu konusunda bile seçici değilim.

"Şimdi üstüme kapanma! Hiçbir fikrim yoktu-"

Kapının çalınması onun sözünü kesiyor ve bu bir çağrı olmasa da işini görüyor. Avery bu kesinti karşısında kaşlarını çatıyor ama ben fırsatı değerlendirip kapıya doğru koşuyorum ve o beni durduramadan kapıyı açıyorum.

Adams bekliyor, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde istekli bir ifade var. Yan tarafa eğilip omzumun üzerinden Avery'ye gülümsüyor ve beni iterek kapıdan içeri giriyor.

"Avery, sanırım? Sizinle tanışmak bir zevk. Sizi istasyona davet etmek için burada olacaktım ama bir telefon görüşmesi yapıyordum," diyor ve tokalaşması için elini uzatıyor.

Gözlerimi Adams'a odaklayarak bir heykel gibi üzerlerine dikiliyorum. Adam iyi bir arkadaş ama beni kızdırmaya bayılıyor. Boktan evliliğine rağmen Avery'ye hamle yapmak onun aşmayacağı bir çizgi değil.

Avery onun elini tutar. "Ben de memnun oldum..."

"Brent Adams. Bateman'ın en iyi arkadaşı," diyor.

"Benim en iyi arkadaşım değil, dikkat et."

Avery'nin elini bırakana kadar bileğini çekiştiriyorum.

Bileğini göğsüne bastırarak deli gibi sırtıyor. "Eğer buradaki teğmen fazla gelirse, sadece bir dolap uzaktayım."

"Bir ara karınla tanışmayı çok isterim," diye yanıtlıyor Avery, sesi keskin, gülümsemesi sakarın. "Buralara sık gelir mi?"

Adams uzun ve yüksek bir nefes verir. "Kahretsin, kızım. Oliver'ın neden aramalardan sonra senin evinin önünden geçmemizi istediğini anlamıyorum. Bence sen kendi başının çaresine bakabilecek bir kadınsın."

"Benim hakkımda bu kadar erken bir şey düşünmen çok cesurca," diyor ama baktığı kişi benim.

Aşırı korumacı tavırlarımdan rahatsız olmak yerine, memnun görünüyor. Hatta gururu okşandı. Kahretsin, bu ifade boğazımı sıkıyor.

"devam edeceğim prenses," diyorum. "Bir mesaj da aynı işi görür," diye dalga geçiyor. "Hayır, işe yaramazdı."

Yakınından bile geçmez.

Adams bir kolunu omzuma atıyor, hantal pazusu beni .
"Araya girmemin başka bir nedeni vardı.

kızınızla tanışmaktan daha iyi, Teğmen. Kaptan nerede olduğunuzu merak ediyor. Sizinle sohbet etmek istiyor."

"Teşekkürler."

Kolunu silkip Avery'nin elini tutuyorum ve ona bu odada son kez bakıyorum.

"Annemi ara ve Nova'yı eve götür. Çarşamba sabahından itibaren tekrar izinliyim."

Çenesini eğip elimi sıkıyor. "Nova'yla ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen, Avery. Ve ciddiylim."

"Biliyorum." Odadan çıkıp mutfak masasında kızının yanına çömelmeden önce ağzının kenarı kalkıyor.

"Bu o, ha?" Adams yanımda durmuş, benimle aynı sahneye bakarak soruyor.

"Evet, işte o."

26

AVERY

ADALYN KANEPENİN MINDERİNDE NOVA İLE YANIMDA OTURUYOR. bacaklarının arasındaki zemine. Kızımın saçından bir tutam daha örerek sofistike bir örgü haline getiriyor ve sanki ne yaptığına dair tek bir ipucum varmış gibi adımlarını bana tekrarlıyor.

"Evet, çoktan kayboldum," diye itiraf ediyorum.

Addie kıkırdıyor ve Nova'nın ipeksi saçlarının bir bölümünü daha parmaklarının arasından geçiriyor. "Bu en karmaşık olanlardan biri. Kendi kendime öğretmek zorunda kaldım çünkü annem de anlayamadı."

"Saçınızı hep kendiniz mi yapardınız? Küçük bir kızken bile seni saçların yapılmadan pek sık gördüğümü sanmıyorum."

"Maddox'u benimle birkaç ders yapmaya ikna ettim ama o annemden bile daha kötüydü. Babam ise kendi saç dışında kimsenin saçına dokunmuyor" diyor.

Nova ikimize de bakmak için dönüyor ve Addie saçını kaybetmemek için onun saçını tutuyor. "Büyükbabam bir keresinde annemin kâküllerini kesmişti."

"Öyle mi yaptı?" Addie ciyaklayarak sorar.

"Tüm tutma, bükme ve kesme yöntemini uyguladım. Boyları bir santimden azdı ve dümdüz dışarı çıkmışlardı." Hatırladıkça ürperiyorum, minderlere gömülüyorum.

Addie, Nova'ya dönmeden önce sempatik bir gülümsemeyle, "Bu çok zor," diyor. "Babam saçımı falan kesmedi ama ilk kez saçımı boyamama yardım etmişti ve kafa derimin arkasındaki bir bölümü tamamen atlamıştı."

"Ne renk?"

"Sıcak pembe."

Kendimi durdurmadan önce kıkırdıyorum. Nova sessiz, omuzları öne eğik. Dudağımı çekiştirerek Addie'ye bakıyorum, o da zaten beni izliyor ve bekliyor.

"Özür dilerim" diyor ama ben başımı sallıyorum. Özür dilemesine gerek yok. Nova'nın ani sessizliği Chris yüzünden, bundan eminim.

"Saçını boyamak ister misin, mitt hjärta?" kaçırıyorum.

"Hayır, teşekkür ederim," diyor çok yumuşak bir sesle.

Addie bir eliyle Nova'nın başının üstündeki kıvrıkcık saçları düzeltiyor. "Kesmek ister misin? Makas kullanmakta ustayımdır."

"Babam hakkında anlatacak komik hikayelerim olacak mı anne?"

Bir cevap bulmaya çalışırken göğsümde neredeyse duyulabilir bir çatırtı oluyor. "Tabii ki bebeğim. Daha yedi yaşındasın. Bizim yaşımıza geldiğinde anlatacak milyonlarca hikayen olacak."

Bacaklarını vücuduna doğru çekiyor ve ayak bileklerini tutarak öne doğru eğiliyor. Göz açıp kapayınca kadar, yerde onun yanındayım, ellerim onunkilerin üzerinde.

"Biliyor musun Nova, bir süredir bir sır saklıyorum ve sanırım bunu ilk senin bilmeni istiyorum," diyor Addie örgüyü bırakarak.

Nova'nın kulağına eğilip fısıldadığında Nova öyle geniş sırtıyor ki Chris'le ilgili tüm düşünceler bir kenara bırakılıyor. Adalyn'e olan minnettarlığım üç katına çıkıyor.

"Gerçekten mi?" diye haykırıyor ve dönüp Adalyn'in karnına hayretle bakıyor.

Addie'ye aval aval bakarken gözlerim irileşiyor, sorum onun kıkırdayıp başını sallamasından anlaşılıyor.

"Hamileyim," diyor bize, karnını okşayarak. "Yedi haftalık." Görüşüm bulanıklaşıyor. Ayağa kalkıyorum ve onu kollarıma çekmeden önce kendimi kanepeye atıyorum. "Ah, Addie. Senin adına çok mutluyum."

"Benim gibi bir kız mı?" Nova sarılmamıza katılarak soruyor. "Bunu söylemek için henüz çok erken ama bir kız olmasını çok isterim."

Cooper'ın bir kız babası olması gerekiyordu, ama Nova'ya unuttuğu şeyi hatırlatmak istemediğim için bunu şimdilik kendime saklıyorum.

"Ve bunu ilk bilen biz miyiz?" Onun yerine ben soruyorum.

Addie oflayıp puflayarak arkasına yaslanır ve yavaşça Nova'nın elinden kurtulur. "Bir haftadır evin her yerine ipuçları bırakıyorum ama Cooper hep bana odaklandığı için onlara dikkat edemiyor. Bu gece duvarları korkunç bebek resimleriyle boyamaya karar verdim, ta ki o bu fikri anlayana kadar."

"Erkekler çok kalın kafalı olabiliyor," diyorum.

Nova kucağıma oturup bana sarılıyor. "Kalın kafalı ne demek?" "Aptal," diye yanıtlıyor Addie. "Erkekler olabilir gerçekten aptal bazen."

"Ama onlara böyle dememeliyiz. Kimseye isim takmamalıyız," diye ekliyorum Addie'ye dikkatle bakarak.

Gülümsemesini gizler. "Annen haklı. İsim takmak yok."

"Oliver kalın kafalı değil. Değil mi? Nazik olduğunu söylemiştin."

Bu sözler Adalyn için bir şok oldu ve nedenini anlayabiliyorum. Onu son gördüğümüzde Oliver ve ben birbirimizin boğazına sarılmıştık ve ona söyleyeceğim son şey kibarlık olurdu. Gracie dün bizi istasyondan aldığı anda da benzer bir ifade vardı ve Oliver ona normalde kullandığından daha güvenli sürmesini söyledi. Daha doğrusu onu tehdit etti. Kendi annesini.

Arabada burnunu sokmadı ama bunu istediği belliydi. Dün muhtemelen ona ve o zamandan beri aklına gelen binlerce soruya dair tek pasımdı.

"Annen Oliver'ın nazik olduğunu mu söyledi?" Addie yavaşça sorar, ifadesi gevşektir.

"Evet. Dün gece. İtfaiye istasyonunda beni izledi. Arkadaşlarıyla Go Fish oynadım!"

"Onlar onun iş arkadaşları, Nova," diye anlamsızca düzeltiyorum. "Tamam, . Bana bir saniye izin verin. Oliver, yani

Oliver Bateman, Bateman ailesinin yerleşik huysuzu, sizi itfaiye istasyonunda mı izledi? Bunu neden yaptı?" Addie gözleri yavaşça bana kayarak soruyor. "Ve sen neden ona iltifat ediyordun? Burada bir bölümü kaçırmışım gibi hissediyorum."

Dışarıda bir arabanın kapısı kapanıyor ve Nova hemen ayağa fırlıyor, gözleri kocaman ve heyecanlı. Kanepeye tırmanıyor ve pencereden sokağa bakmak için kanepenin arkasına yaslanıyor.

"Ollie!"

Yutkunuyorum, Adalyn'in daha da güçlü şaşkınlık hissini görmezden gelip kızımın bakışlarını takip ediyorum. Dün istasyondan ayrıldığımdan beri Oliver'ı ilk kez görmek mideme bir şeyler yapıyor. Sertçe çırpınıyor. O arka koltuktan bir çanta alıp omzuna atarken bunu görmezden gelmek için mücadele ediyorum. Kapıyı kapatmadan önce, dikdörtgen bir kutu almak için içeri uzanıyor.

Buradan bile ne kadar yorgun olduğunu görebiliyorum. Bu sabah uyandığımdan beri her saat başı telefonumu kontrol etmediğimi, eve gelmesini beklemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Her kontrol ettiğimde ve dönmediğinde, kendimi başka bir şeyle meşgul etmeden önce birkaç dakika boyunca zihnimin daireler çizmesine izin verdim.

Dün gece kiraladığım arabaya binip dükkâna gittim ve yerleri tertemiz fırçaladım. Bütün günümü aldı ama Nova'yı okuldan alıp Adalyn'le buluşması için eve getirdiğimde ve onlara akşam yemeği yedirdiğimde, nerede olduğunu ve neden hâlâ eve gelmediğini düşünmüyordum.

İşinin tehlikeli ve yoğun olduğunu biliyorum. Dün çok fazla zamanını ve ilgisini aldığımız için şanslıydık ama ben

her gün kirli bir tamirhanenin dışında çalışan biriyle çıkma deneyimim yok. Burada olacağımı hiç düşünmemiştim.

Oliver kaldırıma çıkmaya başladığında Nova parmak eklemlerini cama vuruyor ve Oliver gözlerini kısarak bize bakıyor. El sallayıp evine gitmesini bekliyorum ama gittiği kaldırım bizimki, onunki değil.

"Buraya geliyor!" Nova bağılıyor, kapıyı açmak için koltuktan fırlıyor.

Adalyn kolumu tutuyor ve dudaklarını aralayarak bana göz kırpmıyor. "Bütün öğleden sonra benden uzak durdun."

"Hiç sormadın."

"bir şey olduğunu düşünmemiştim!" Özür dileyerek gülümsedim. "Benim hatam."

"Ollie! Ollie! Evdesin!" "Hey, fıstık."

Sesi keskin bir nefes almamı sağlıyor, aniden onu ne kadar özlediğimin farkına varıyorum. Mesaj atmalıydım. Bir şeyler yapmalıydım.

"Bu akşam baleye gelebilir misin?" Nova soruyor.

Addie'nin elinden kurtulup ikisine katılıyorum, Nova'nın sorusu için dilimde bir özür var, kendisini baskı altında hissetmesini istemiyorum. Oliver botlarını çıkarıp bir eliyle saçlarını okşayarak ona gülümsediğinde bu özür havada kayboluyor.

"Merhaba." Fısıltıyla ağzımdan kaçıyor.

Bana odaklanıyor, gözleri söylenmemiş kelimelerle kaynıyor. Dudaklarının minik kıvrımı tenimi ateşe veriyor. Kahretsin, çok yakışıklı. Saat beş yönünde sallanan gölgesi ayak parmaklarımdan çoraplarımdan içine kıvrılmasına neden oluyor.

"Merhaba prenses."

"Her zamankinden daha geç ."

Kaşlarını kaldırdı. "Beni mi bekliyordun?"

"Bekliyordu," diyor Nova, kendisine ters ters bakılmasını sağlayarak.

Kollarımı kavuşturup sol ayağımın üzerine yaslanıyorum. "Vardiyanın ne zaman bittiğini bilmiyordum."

"Beş civarında olmalıydı. Son telefon görüşmesinden ancak bir saat önce dönebildik." Elindeki, Nova'nın en sevdiği kurabiyeciden geldiğini gördüğüm kutuyu ona uzatıyor. "Bunu benim için mutfağa götürmek ister misin?"

Başını sallıyor ve koridorda kaybolmadan önce elinden kapıyor. Bir adım öne çıkarak ona "İyi misin?" diye sordum.

"Evet. Sadece kötü bir karar."

Yüzünde bir yalan belirtisi arıyorum ama yorgunluktan ve onda görmeye alışık olmadığım bir ağırlıktan başka bir şey bulamıyorum. Onu sokakta ilk gördüğümünden beri yapmamak için kendimi zorladığım gibi, siktir et deyip yanına gidiyorum.

Ona doğru ilerlediğim anda beni kollarının arasına alıyor, ben kendi kollarımı onun ortasına doladığımda o da beni kendine bağlıyor. Kıyafetlerinden duman kokusu yayılıyor ama bu onu içime çekmeye devam etmeme, kolonyasının normal kokusunu aramama engel olmuyor.

Başımın üstünden uzun, ağır bir nefes üflüyor ve sonra yanağını başıma bastırıyor. "Sana mesaj atmadığım için özür dilerim. Nova yatmadan önce dükkânda sana yardım etmeyi planlıyordum."

geldiğince başımı bir o yana bir bu yana hareket ettiriyorum. "Meşgulsün."

Ama eve gidip yemek yemelisin. Erken de yat." "Nova baleye gitmemi istedi."

"Yaşayacak."

"Gidip onu mutlu ettikten sonra uyuyacağım."

"Emin misin? Evet deyip sonra fikrini değiştirirsen peşini bırakmaz. Zor bir öğleden sonra geçirdi."

Parmaklarımın altında sırtı sertleşiyor. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır. Öyle bir şey değil."

Onu gönülsüzce bırakıp geri çekiliyorum, yalnız olmadığımızı ve Addie'nin muhtemelen araya girmek için can attığını biliyorum.

Oliver'ın kolları bir an için beni sıkıca sarıyor ve sonra kollarını yana bırakıyor. "Senin için sorun olmadığı sürece onun sınıfına geliyorum."

"Seni hiçbir zaman bir bale aşığı olarak görmedim kuzen. Aslında annenin resitallerine gitmeyi çoğu zaman reddettiğini hatırlıyorum," diyor Addie duvara yaslandığı yerden onu dürterek.

Kaşlarını çatarak ona bakıyor ve çenesini kaşıyor. "Dışarıdakinin senin cipin olduğunu biliyordum. Bu arada sağ ön lastiğin inik."

"Cooper'a bundan bahset. Ben kendi lastiklerime hiç hava basmadım," diye cevap veriyor, tavrı kalın bir ses tonuyla.

"Çünkü nasıl yapılacağını bilmiyorsun."

"Ve bir kocam varken, neden isteyeyim ki?"

"Ya otoyolda patlarsa? Lastik değiştirmeyi biliyor musun?" diye sorar.

"Hiç şansın yok."

"İki ağabeyin var ve sen lastik değiştirmeyi bilmiyor musun?"

"Onu bırakın," diyorum ikisinin de gözlerini çekerek.

Addie gözlerini bana diyor, gözlerinin etrafındaki siyah astar maviyi ortaya çıkarıyor. "Bana ihanet ettin, Avery. Onun aşkını bu kadar uzun süre görmezden geldikten sonra en azından Jamie'yle birlikte olursun sanmıştım."

Oliver parmağını kotumun arka ilmeğinden geçirirken keskin bir nefes alıyorum. Başımı arkaya eğip çenesinin kıpırdanışını izliyorum, Adalyn'in kardeşiyle birlikte olduğumdan bahsetmesine sinirlendiğini merak ediyorum - hayır, biliyorum-.

Duyduklarımın peşini bırakmaya hazır olmadığım için önüne geçip göğsünü avuçluyorum. "Bu aşkı ikinci kez duyuyorum. Bana açıklamak ister misin?"

"O yapmazsa ben yaparım," diye şarkı söylüyor Adalyn.

Oliver ona bakar. "Neden gidip Nova'yı kontrol etmiyorsun? Getirdiğim bütün kurabiyeleri yediğinden eminim."

"Tamam. Ama geri döneceğim. İtiraf etme zamanı, Olliepop."

O dalgın kahverengi gözlerini indirip yanakları pembeleşmiş bir halde bana baktığında başka bir odaya gittiğini anlıyorum. Çenesini kaplayan dikenli saçlar yakından daha belirgin ve ben de bu eklentiden oldukça hoşlanıyorum. Oliver sert bir adam ve sakalları ona çok yakışıyor.

Parmağımın tersiyle çenesinin alt tarafını okşuyor, oradaki kılların hissini test ediyorum. Bacaklarımın arasında büyüyen uyarılma tınısı şu anda istemediğim bir dikkat dağıtıcı, bu yüzden elimi anında bırakıyorum.

"Madem bana aşıktın, neden bir şey söylemedin? Son ziyaretimden bu yana neden hiç ulaşmadın?" Ben soruyorum. "Babanın sana ayarladığı o lanet aletle çıkıyordun.

ve senin için çok genç olduğumu biliyordum. Bir anlamı yoktu prenses. O zaman yoktu."

"Sadece birkaç yıl sonra buradaydım. Yeniden bağlantı kurmuş falan olabiliriz, hiçbir fikrim yoktu. Eğer yanlış bir şey yaptıysam özür dilerim. O zamanlar ben de çok gençtim."

Alt dudağını yalıyor ve başını sallıyor. "Artık hiçbir şeyin farklı olmasını . Şimdi olmaz."

"Eskiden seni internette takip ederdim," diye itiraf ediyorum . "Eğer o zamanlar bana aşık olduysan, ben de sadece internet profiline bakarak sana aşık oldum."

"Sessiz bir takipçi," diye homurdanıyor, dudaklarında bir sırıtma beliriyor. "Bu konuda kibirlenme. Nasıl olduğunu bilmediğinden şüpheliyim. yakışıklısın."

"Bunu senden duymak acı vermiyor."

Dudaklarımı yuvarlıyorum, bakışlarımı tekrar yukarı kaldırmadan önce yere indiriyorum. "Bir duş alabilirsin."

"Ders saat yedide, değil mi?"

"Evet."

"Altı buçukta dönerim o zaman."

Elini uzatıyorum, tutuyorum ve bir anlığına parmaklarımızı birleştiriyoruz. "Mikroalgada bir tabak yemek artığı var. . eğer istersen. Öğleden sonra yemek yedin mi?"

Yüz ifadesindeki sıcaklık beni mahvetmekle tehdit ediyor. "Hayır, prenses. Yapmadım."

"Yemek artıkları o zaman. Bir saatiniz var, Teğmen."

Beni öpmek için başını eğdiğinde, ayak parmaklarımın üzerinde eğilerek onu yarı yolda karşılıyorum. Sadece bir saniye ama bedenim bunu anlamıyor. Dudaklarının ilk tadıyla aydınlanıyor, meme uçlarım sütyenimin içinde çakıllanıyor ve içim eriyor.

"Bir saat," diye nefes alıyor ağızıma karşı.

Sonra ayakkabılarını giyip ortadan kayboluyor, onunla daha fazla zaman geçirme vaadi göğsüme yerleşiyor ve beni heyecandan serseme çeviriyor.

27

OLIVER

BİR KİŞİ HAKKINDA ÖNEMLİ ŞEYLERİ ÖĞRENMEK KOLAYDIR

onlara dikkat ettiğinizde. Nova ile, Avery dondurma yerine donmuş yoğurttan bahsettiğinde kaşlarının arasında oluşan ince kırışıklığı ya da evcil bir kurbağayı hak etmesi gerektiği söylendiğinde oluşan dudak bükmeyi görmezden gelmenin imkansız olduğunu fark ettim.

Sadece yedi yaşında olabilir ama yaşına göre oldukça zeki. Ev ödevleri benim ikinci sınıftayken hatırladığımdan daha zor ve tek bir soruda bile yardım istemeden ödevlerini uçarak bitiriyor. Avery ondan her yemekten sonra bulaşık makinesini doldurmasını istediğinde, bunu yapmadan önce şikayet etmiyor. Avery ona kaseleri alt rafa koymamasını hatırlattığında hiç tartışmıyor, sadece hafifçe başını sallayıp teşekkür ediyor. Odasındaki prizlere takılı gece lambalarıyla gurur duyuyor ve onları masum bir heyecanla bana gösteriyor.

Dürüst olmak gerekirse, Avery onu tek başına büyüttü ve olağanüstü bir iş çıkardı. Vancouver'a gelmeden önceki hayatı hakkında hala sormak istediğim sorular olsa da, bu anları içime çekmekten mutluyum.

Avery ve Nova'yı birlikte, sadece ikisinin sıradan şeyler yaparken izlemek bana onların hayatlarının gerçek bir parçasıymışım gibi hissettiriyor. Bu, bir gün katılmayı umduğum ailenin işleyişine ön sıradan bir koltuk.

Kalçamı tezgâha yaslayarak bulaşıklarımı yıkamasına yardım etme teklifim üçüncü kez reddedilince sonunda razı oldum. Ben kaldırımda yürürken Adalyn çıktı ve saçlarını omzunun üzerinden atarak cipine bindi.

Lastiğini onun için doldurduğumu muhtemelen hiç fark etmeyecekti ama patlaması riskini göze alarak eve yalnız gitmesine izin veremezdim.

"Saçımı şimdi yapabilir miyiz anne? Addie Teyze hiç bitirmedi," diyor Nova meyve suyundan aldığı yudumlar arasında.

"Oh, kahretsin, yani, oh hayır." Avery bulaşık bezini sıkır ve boş lavaboya bırakır. "Evet, tatlım. Odandan saç sepetini getirebilir misin?"

"Tamam, anne."

Nova'nın odadan dışarı fırlayışını izliyorum, bale taytını ve zıbınını çoktan giymiş. Adalyn'i arayıp saçını bitirmediği için azarlamama yarım saniye kalmıştı ki Avery iç çekerek sırtını tezgâha yasladı.

"Geç kalacağız."

"Hayır, gitmiyoruz. Buradan stüdyoya arabayla sadece on beş dakika var. Saçını örmek ne kadar sürer?"

"Ben dünyanın en yavaş örgücüsüyüm."

Kıkırdıyorum ve onu vücudumla tezgâha yaslıyorum. Tezgahı iki yanından kavrayarak, "Bu işte hızlıyım" diyorum.

"Saç örmeyi biliyor musun?"

"Yeteneklerim hakkındaki şüpheleriniz canımı acıtıyor prenses."

Arkasına yaslanıyor, başı eğik. "Bir kardeşin var." "Jamie futbol kaskının altından örülmüş saçlarını severdi. On dört yaşındayken. Nasıl yapılacağını bana annem öğretti."

"Biliyor musun, sanırım onun saçlarını örmekten bahsettiğini hatırlıyor olabilirim," diyor yumuşak bir kahkaha atarak. "O zaman keyfine bak. Nova'nın çantasını almam ve gitmeden önce gerçekten düzgün bir şekilde paketlediğinden emin olmam gerekiyor."

"Bunu yapmadan önce," diye mırıldanıyorum, elimi kalçasına koyarak. Nefes alıyor ve dudaklarını aralayarak bir sonraki sözlerimi bekliyor. "Bu hafta sonu benimle yemeğe gelir misin diye soracaktım. Sadece ikimiz."

"Randevu gibi mi?"

bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Biraz gecikti ama evet, bir randevu."

Nabızı titriyor ve beni etkilediği gibi onu da etkilediğimi bildiğim için gülümsememi saklamaya zahmet etmiyorum. Gözlerimiz birbirine kenetleniyor, ikimiz de başka tarafa bakmak istemiyoruz. Küçük bir gülümseme ağzıyla oynuyor ve parmaklarım uzanıp ona dokunmak için kaşınıyor.

"Nova'ya bakacak birini bulmam gerekiyor ama bulabilirsem seninle bir randevuya çıkmayı çok isterim."

"Onu bir geceliğine senden almayı teklif edecek en az altı kişi var."

"Tüm bunlar bana çok liseli gibi geliyor, biliyor musunuz? Yıllardır çıkma teklifi almadım," diye itiraf ediyor.

Biraz daha uzun duruyorum. "Güzel. Rekabeti sevmem."

Kahkahası burnundan geliyor. "Addie senin Bateman ailesindeki en huysuz adam olduğunu söyleyip durdu ama bence sen herkese şov yapıyordun. Haksız mıyım, Butternalle?"

"Bana bu ismin ne anlama geldiğini söyle, ben de sana bilmek istediğin her şeyi anlatayım."

Bir ahududu patlatıyor ve kolumun altından kayarak elimden kurtuluyor. "Hayır. Henüz değil."

"Bunu senden çıkaracağım,
Avery." "Daha sıkı dene o
zaman."

"Velet," diye homurdanıyorum, aynı anda Nova kollarında saç aksesuarlarıyla dolu bir sepetle mutfağa geri geliyor.

"Yakaladım!" diye bağırarak masada bir koltuk kaptı.

Avery Nova'ya hitap ederken bana bakıyor, sanki fikrimi değiştirmem için bana bir şans veriyor. "Oliver

dans için saçını ör. Örgü becerileri konusunda yalan söylüyorsa ona karşı nazik olun."

Nova her şeyi sepetten çıkarmaya başlar ve sorar, "Gerçekten mi? Harika."

Teklifimi geri almıyorum. Yapmak istemeseydim, yapmazdım. Nova'yla daha fazla zaman geçirmek ve annesine bir şeyler için bana güvenebileceğini kanıtlamak, önümüzdeki birkaç dakikayı geçirmek için mükemmel bir yol gibi görünüyor.

Kendimi ve Nova'yı masaya yerleştirdikten sonra Avery yanımdan ayrılıyor. Nova önümde kaydırdığım sandalyede kıpır kıpır, birkaç saniyede bir başını iki yana eğiyor ve bacaklarını sallıyor. Gergin ve tek yapmak istediğim onu yatıştırmak.

"Kardeşim Jamie ile Ava Teyze'nin evinde tanıştığınızı hatırlıyor musunuz?"

Mırıldanıyor. "Uzun, dağınık saçlı adam mı?"

"Evet. Ayrıca alnında oldukça büyük bir yara izi var."

"Evet! İğrenç."

Bir kahkaha atıyorum ve saçlarını ortadan ayırmayı bitiriyorum. "Bunu ona söyleme. Kendini güzel bir çocuk sanıyor."

"Çok güzeldi," diyor.

"Ona bunu da söyleme. Senin favorin olmaya çalışacaktır."

"Yapamaz. Sensin Ollie."

Üç telden ilkinin örgüye eklerken parmaklarım duraksıyor.

"Teşekkürler, fıstık. Sen de benim favorimsin."

"Annemden bile fazla mı?" diye soruyor, sesi soluğu kesilmiş bir fısıltıyla.

Hafifçe öne eğildim ve sesimi onunkine uydurmak için alçalttım. "İkiniz de benim favorim olabilir misiniz?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor.

"Saçını bitirirken bunu düşün ve sana neden Jamie'yi hatırlayıp hatırlamadığını sorduğumu anlatayım." Masadan küçük pembe bir lastiğe uzanıyorum ve onu saçının ucuna sarıyorum.

ilk örgü. "O profesyonel bir futbol oyuncusu ve hala her maçtan önce heyecanlanıyor. Size, ilk bale dersinizde gergin olmanızın, yapabileceğinizin en iyisini yapmak istediğiniz anlamına geldiğini söylerdi."

Sandalyede iki büklüm olmuş, geniş, umut dolu gözlerle bana bakıyor. "Heyecanlanıyor musun, Ollie?"

"Tabii ki biliyorum, fıstık. Karakola her çağrı geldiğinde gerilirim. Oraya her gittiğimde elimden gelenin en iyisini yaptığımdan emin olmak istiyorum ve bazen hata yapacağımdan endişeleniyorum."

Tek bir hata ya da gecikmiş bir tepki bana ve dahil olan herkese her şeye mal olabilir. Kararlarımı anlık ama düşünülmüş ve dahil olan herkes için güvenli tutmalıyım. Sinirlerim yıllar öncesine göre şimdi daha çok korkuya benziyor.

"Bence sen gelmiş geçmiş en iyi itfaiyecisin! Saçımı ördüğün için teşekkür ederim" diyor ve dizlerinin üzerine çöküp alnıma bir öpücük kondurduktan sonra tekrar düz bir şekilde oturuyor.

Kalbim olay yerine varmadan önceki dakikalara göre daha fazla çarpıyor ve vücudumu ele geçirdiğini hissettiğim duygu kabarmasını gizlemeye çalışmak için burnumu çekiyorum.

Bir sonraki nefesimi aldığımda omzumu avuçlayan bir el var ve Avery'nin parfümünün kokusu etrafımda dönüyor. Ne söyleyeceğimi ya da nasıl hissettiğimi anlatacak bir şey söyleyip söyleyemeyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden söylemiyorum. O da beni zorlamıyor.

Kafamı kaldırıp başını sallayışını izliyorum, gözleri sulu ve parlak. İkimiz de yüksek sesle konuşmasak da bu yeterli bir açıklama.

Yanıma fazladan bir sandalye çekiyor ve ben ikinci örgüyü bitirmeye çalışırken parmaklarımı izlemek için yakınıma eğiliyor. Eli kalçama düşüyor ve ben de işime geri dönmeden önce bir süre ona bakıyorum.

STÜDYO anneler ve Nova'nın yaşındaki küçük çocuklarla dolu. Pembe tütüler ve heyecanlı ciyaklamalarla odanın içinde zıplarken eğitmen onları esnemeleri için bir daire şeklinde topluyor.

Nova tanımadığı yüzlerle tanıştığında utangaç davranmıyor ve daha önceki sinirlerine aldırmadan her bir çocukla arkadaş oldu bile. Göğsüm dakikalardır şişmiş durumda ve onu indirmeye cesaret edemiyorum.

Annelerin hepsi duvar boyunca uzanan hafif minderli sandalyelerde oturuyor ve Avery buraya geldiğimizden beri aynı anneye sohbet ediyor. Sanırım adı Tasha. Oğlu Jacob, Nova'yı kokuyu alan bir tazi gibi takip ediyor.

Gözüm üzerinde olacak.

Dans eğitmeni bir zamanlar annemdi ama şimdi yıllar önce kendi seçtiği Lauren adında bir kadın. Yeterince iyi görünüyor ama annem kadar yetenekli değil. Nova onun tarafından eğitilmeyi çok isterdi.

"Hangisi senin?" diye soruyor solumdaki anne.

Başparmağımı Avery'nin parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum ve kadının benimle konuşup konuşmadığına bakmadan önce birbirine bağlı ellerimizi kalçamın üzerine koyuyorum.

"Benim mi?" Ben soruyorum.

Gülümsüyor ve cesaretle başını sallıyor. "Evet. Buradaki tek erkek sizsiniz, bu yüzden öğrencilerden birinin kızınız olduğunu varsayıyorum."

"Doğru. Nova benim," diyorum ona, aynalı duvar boyunca uzanan çizgide Nova'yı ararken. Onu hemen buluyorum ve az önce tam olarak ne söylediğimi anlamadan önce onu işaret ediyorum.

"O benim değil, yani benim değil. Ben onun babası değilim, şu anda burada değil. Nova'nın-"

Avery, ağzımdan çıkan her kelimeyi duymuş olacak ki kucağıma uzanıyor ve annesine can havliyle tutmadığım elini uzatıyor.

"Merhaba, ben Avery, Nova'nın annesi ve bu da Oliver, erkek arkadaşım. Bu halı farelerinden hangisi senin?"

"Hope benim kızım. Ben de Lillian. İkinizle de tanıştığıma memnun oldum."

Ben ona kendi elimi uzatmadan önce tokalaşıyorlar ve iki kadın rahat bir sohbe dalıyorlar. Avery istediğinde benim kadar huysuz olma eğiliminde olabilir ama aynı zamanda benden çok daha dışa dönük.

Belki de bu anne olduktan sonra öğrendiği bir beceridir, ama her iki durumda da, ben tek bir cümleyi bir araya getirmeyi başaramadığımda devreye girebildiği için minnettarım.

Nova, eğitmen onlara birkaç temel esneme hareketini göstermeye çalışırken onu iki saniye bile yalnız bırakmayan çocukla sohbet etmekle meşgul ve odanın diğer tarafına hızlıca baktığımda annemin kapı aralığından izlediğini görüyorum.

"Hemen döneceğim," diyorum Avery'ye ve Lillian'la konuşurken yanından ayrılmadan önce elini sıkıyorum.

Stdyodan çıktığımda annem kapıdan geri çekilmiş ve koridorda beni bekliyor. Neredeyse titreyerek bana doğru uzanıyor ve beni sıkıca kavırıyor.

"Buradasın Oliver! Avery ve Nova ile birlikte. Kalbim göğsümde patlayacak" diye haykırarak beni sarsıyor.

"İnsanları sarsmak hoş değil anne."

"Bana surat asma, Oliver Bateman. Bu çok önemli."

"Bu sadece bir bale dersi."

"Sadece bir bale dersi mi?" Başını bana doğru sallayarak alay ediyor. "Sen onlar için buradasın. Bir babanın olacağı gibi."

Sertleşiyorum, bu ses hoşuma gidiyor ve gerçeğe daha yakın olmasını diliyorum. "Yavaş ol anne. Nova'nın zaten bir babası var."

"Eminim o küçük kızın hayatında bir başkası için bolca yer vardır. Avery'ye aşık olduktan ve onun kızını da sevmeye başladıktan sonra ne olacağını sanıyordun? Onun hayatında rastgele bir erkek figürü olacağını mı? Bu senin için bir oyun mu Oliver, yoksa onlar hakkında ciddi misin? Buna hazır olduğunu söylemek kolay ama bunu kanıtlamak çok daha zor."

Sözlerine karşılık veriyorum, o kadar sert ki kolumu o kadar sıkmaya devam ederse toza dönüştürebilir. Bunları düşünmekten çünkü çok hızlı hareket edip Avery'yi korkutmak istemiyordum. Elinizde olmadan sonsuza dek kollarınızda taşımak isteyeceğiniz küçük bir kız tarafından başka bir adama bağlanmış bir kadına aşık olmak kolay değil. Avery şu anda bana açık olabilir ama kızının hayatında kalıcı bir yer edinmeme hazır olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok.

Asla Nova'nın babası olamayacağım ama onu olduğum gibi seveceğim. Ve eğer bu beni korkutuyorsa, ona söyleyecek cesareti bulduğumda Avery'nin ne kadar dehşete düşeceğini hayal bile edemiyorum. Ona sunacağım bağlılıkla benimle evlenmesini de isteyebilirim.

"Tatlım, solgunsun," diye mırıldanıyor annem, elinin tersiyle yanağıma dokunarak. "Dokunulamayacak kadar da soğuk. Seni düpedüz korkuttum."

"Hâlâ yeni," diye mırıldanıyorum dalgınca.

Elinin yavaş hareketleriyle başımın yan tarafını okşuyor. "Pekâlâ. Öyle olduğunu biliyorum. İkinizin birlikte yalnız kalmaya ihtiyacı var. Bazı şeyleri enine boyuna konuşmalı ve her şeyi ortaya dökmelisiniz. Sınırları belirlemezseniz ya da ikinizin de tam olarak ne istediğinizi açıklığa kavuşturmazsanız ilişkinizi geliştirmeye devam etmenizin bir anlamı yok. Ve sadece şu an için değil, bundan on yıl sonrası için de. Bu daha önce yaptığınız türden sıradan bir buluşma değil.

Eğer Avery'nin peşinden gidecekseniz, bu sadece için olmalı."

Başımı zayıfça salladım. "Onu bu hafta sonu dışarı çıkarmayı planlıyordum. Cumartesi gecesi."

"Avery ile konuşacağım ve Nova'yı geceye götüreceğim."

Teklifine tepki vermemem karşısında iç geçiriyor ve benden çok daha küçük olmasına rağmen bana sıkıca sarılıyor. "Hayatında hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadın Oliver. Biz aynıyız, sen ve ben, tatlım. Bir şey istediğimizde, onu elde etmek için hiçbir şeyden kaçınmayız ve buna sevdiklerimiz de dâhildir. Avery'nin farklı olmasına izin verme.

Bir daha olmaz."

"Teşekkür ederim anne," diye fısıldıyorum.

Avery'nin kaçmasına izin verdiğim ilk seferde onu sevmediğimi ona açıklamanın bir anlamı yok. O zaman her şey farklıydı. Ben farklıydım.

Avery genç Oliver'ı sarsmayı başardı ama ben artık bir erkeğim ve ona sonsuza dek benim diyebilmek için hiçbir şeyden kaçınmayacağım.

28

AVERY

"USLU OL, NOVA. GRACIE YATMA ZAMANI DEDIĞİNDE KAVGA ETME, ve onun kurallarını dinleyin. Unutmayın ki her evin kendi kuralları vardır ve bunlara uymamak kabalıktır. Eğer bana ihtiyacın olursa, kısa zamanda orada olacağım. Ne olursa olsun," diyorum, onun canını sıkarak.

Kıkırdıyor, söylediğim her kelimeye başını sallayarak eşlik ediyor. Bu onun ilk yatıya kalışı değil, ama Gracie ve Tyler'larda ilk kez kalıyor, bu yüzden beynim onun endişelerini hafifletmek için hızla çalışıyor.

Yine de endişeli olan benim ve bunu ikimiz de biliyoruz.

"Tamam anne," diyor sırtımı sıvazlayarak.

"Ben ciddiym. Bana ihtiyacın olursa Gracie'den beni aramasını iste."

"Tamam."

"Kızına iyi bakacağım, Avery," diyor Gracie, verandanın basamaklarının dibinde beklerken.

"Biliyorum. Ben sadece ..." Nefesimi tutarak Nova'yı kollarımdan bıraktım ve avuçlarımı elbisemin ön kısmında gezdirdim, artık onun için endişelenmeyi bıraktığım için sinirlerim geri geldi. "Uzun zamandır biriyle çıkmamıştım."

Gracie usulca, bilerek gülümsüyor. "Muhteşem görünüyorsun. Ve Oliver benim oğlum olduğu için, onun da en az senin kadar gergin olduğunu söyleyecek kadar iyi tanıyorum."

Bundan şüpheliyim. Bu geceye hazırlanırken bana söylediği tek şey güzel bir yerde yemek yiyeceğimizdi. Bunu kabul ettim ve eskilerinin artık üzerime uymadığını fark ettikten sonra dün bu elbiseyi almak için dışarı çıktım. Yumuşak, lacivert saten bir kumaştan yapılmış, belimi ve kalçalarımı sıkıyor ve küçük göğüslerimi belki yarım beden büyük gösterecek şekilde kavıyor. Düz siyah topuklu ayakkabılarım eski ve yıpranmış ama aynı zamanda en rahat çiftim.

Saçımı kıvırmak için bir saat harcadıktan sonra, kabloyu duvardan çıkardığımdan emin oldum ve mesaisi bittiğinde onu gülümseteceğini umduğum bir mesajla birlikte ona benim ve kablonun bir selfie'sini gönderdim.

Ben: Benimle gurur duyuyor musun? Bugün ateş yok.

"Oliver hiç gergin oluyor mu?" Gracie'ye sordum.

Nova merdivenlerden zıplayarak iniyor, sırt çantası bir gecelik konaklama için topladığı kıyafetlerle omuzlarında ağırlaşıyor.

Nova, "İş yerinde gergin olduğunu söyledi," diyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Bunu ne zaman yaptı?"

"Saçımı ördüğü zaman. Futbolun Jamie'yi de gerdiğini söyledi."

"Ah," diye fısıldıyorum, o geceyi ve Nova ona teşekkür edip alnından öptüğünde neredeyse gözyaşlarına boğulduğumu hatırlıyorum. "Bunu seninle paylaşması çok hoştu."

"Evet. Ondan hoşlanıyorum. Gerçekten hoş biri."

Gracie usulca gülüyor ve arabasının arka koltuğunu açıyor. Çoktan takılmış olan yükseltici koltuk dikkatimi çekiyor. Oliver'ın bizi eve bıraktığı gece transfer ettiği ile aynı değil.

"Dışarı çıkıp yeni bir yükseltici koltuk aldın mı, Gracie?"

"Kim, ben mi? Tabii ki yaptım. Oğlumun SUV'de ona ihtiyacı var,

Özellikle de siz kullanacaksanız. Umarım iyi bir markadır - çocuklar için güçlendirici almak zorunda kaldığımdan beri işler değişti. Tyler az önce mağazaya gitti ve en iyisini sordu ..." Nova'nın sırt çantasını alır ve orta koltuğa koyar. "Sürmekten bahsetmişken Oliver'ın

SUV, arabanızla ilgili sigorta şirketinden bir haber aldınız mı? Ya da mağazadan?"

Nova neredeyse arabaya dalıyor ve emniyet kemerini kendisi takmadan önce koltuğa yerleşiyor. Gracie arkasına yaslanıp bana bakmadan önce iki kez kontrol ediyor.

İç çekiyorum. "Hâlâ araştırıyorlar. Sadece birkaç gün oldu, bu yüzden bir şey öğrenmem için haftalar geçmesini bekliyorum. Arabam pert oldu ama. Tamirciye hurdaya çıkarmasını söyledim."

RIP, tampon çıkartmaları. Seni özleyeceğiz.

"Bunun sorumlusu cebinden ödemek zorunda kalmalı. Bir anneyi arabasız ve ulaşımını sağlayacak bir yol olmadan bırakmak? Kesinlikle çok saçma" diye tıslıyor.

"İdare ederim. Kanada'ya ilk geldiğimde benim de arabam yoktu."

Gracie kaşlarını çatıyor, gözleri suçlulukla doluyor. "Şu anda senin için her şey o zaman olduğundan çok farklı. Buraya taşındığında hiçbirimiz senin için doğru olanı yapmadık-"

Başımı sallayarak, daha fazla özür dilemesine fırsat vermeden sözünü kestim. "Kimsenin bana yardım etmesine izin vermedim. Bunu istemedim. Herkesin aramalarına cevap vermeyi reddettiğimde ve kendimi sakladığımda ne yapacaktınız? Ailemden zorla yerimi öğrenseydiniz ve evimin önünde karşıma çıksaydınız bile sizi yine de çevirirdim. Her şeyi kendi başıma yapmak istedim. Bu benim yaptığım ve ders çıkarmaya çalıştığım bir seçimdi."

"Daha çok çabalamalıyım. Çocuklarıma her zaman inandıkları ve önemsedikleri şeyler için mücadele etmeyi öğrettim ve ben de zorlamalıyım. Kendi başınıza yapmak zorunda kaldığınız her şeyi ve bunun size verdiği zararı düşünmek beni hasta ediyor. Bir çocuk yetiştirmek, her gün yardımına koşan milyonlarca insan varken yeterince zordur, ama hiç kimse yokken? Oh, tatlım. Yanında olamadığımız için çok üzgünüm."

Omuz silkiyorum, uzun, uykusuz geceleri ve sessizliği hatırlatan göğsümdeki ani ağırla oynuyorum.

Duş, küvetin bir zıpzıpa sokulmuş yeni doğmuş bir bebekle ağlar.

"Artık hepiniz buradasınız."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Evet, tatlım. Öyleyiz. Matt ve Morgan'ın da ellerinden geldiğince senin yanında olduklarını biliyorum. Ben sadece ... Sanırım menopozdayım. Berbat durumdayım."

"Gelmiş geçmiş en destekleyici ebeveynlerdi. Nova'yı doğurduktan sonraki ilk birkaç ay boyunca buraya uçmak için harcadıkları para onlara muhtemelen nakit olarak ikinci bir ev alabilirdi. Hiçbir zaman gerçekten yalnız değildim."

"Güzel. Güzel, Avery." Başını sallıyor, başparmağını gözlerinin altında gezdiriyor. "Oğlum gelip seni o elbisenin içinde görmeden önce gitmeliyim. Olağanüstü görünüyorsun. Aklını kaçırarak."

"Öyle mi düşünüyorsun? Böyle giyinmeyeli uzun zaman oldu." Saklamak için elimden geleni yapmama rağmen ses tonuma şüphe sızıyor.

Gracie arka koltuğu kapatıyor ve kollarımdan tutuyor, dokunuşu beni rahatlatıyor. "Jamie'nin dediğı gibi, onun aklını başından alacaksın, Avery."

Gölüşüm içimin derinliklerinden geliyor. Parlak dudaklarımı birbirine dolayıp Oliver'ın annesine sarılıyorum ve bir an için onun yerine kendi annemin burada olmasını diliyorum.

"Teşekkür ederim Gracie. Bunun için ve Nova'ya göz kulak olduğun için. Ona söylediğimden beri yatıya kalacağı için çok heyecanlıydı."

Geri çekiliyor ama dirseklerimi tutarak beni kendine yakın tutuyor. "Her zaman, tatlım. Ciddiyim. Her zaman. Sadece Oliver ikinizi de evden çıkardığında değil, bir molaya ihtiyacın olduğunda da. Beni duyuyor musun?"

"Seni duyuyorum ve deneyeceğim."

"Şimdilik bu kadar yeter. Seni rahat bırakacağım. Gelişmeler için bana mesaj atmayı aklından bile geçirme. Sana fotoğraf göndereceğim, söz veriyorum."

Başımı sallıyorum, çağrıldığım için hafifçe gülüyorum. "Kızımı tekrar kollarıma almadan ve onu bir daha kollarımdan çıkarmayı reddetmeden önce git."

Gracie beni bırakıyor ve son bir el sallayışla arabaya atlamadan önce arabanın etrafında dolaşıyor. Nova arka koltuktan bana bir öpücük konduruyor, ben de onlar caddeye çıkıp gözden kaybolurken jestlerine karşılık veriyorum.

Kaldırımdan ayrılıp kaldırıma çıkmaya başlıyorum ama iki çatlağa bastıktan sonra duruyorum. Oliver bu sabah ona ihtiyacım olmadığını söyledikten sonra SUV'sini aldı ve yanıma yanaştığında, bir çift kare çerçeveli güneş gözlüğü ve direksiyonu tutarken zorlanan ön koluyla inanılmaz görünüyor, bir daha bensiz sürmesine izin verilip verilmeyeceğini merak ediyorum.

Yolcu camı açık ve kolonyasıyla karışan temiz iç mekan kokusu beni neredeyse bir sarmalın içine sokuyor. Sadece evi tertemiz değil, arabasının paspaslarında tek bir kırıntı bile yok. Nova'nın okula giderken Froot Loops yeme alışkanlığı, bu canavarı sürmemde ısrar edecekse bu hafta sona ermek zorunda kalacak.

Belki ona kaç kez kaldırım taşlarına çarptığımı ya da otoparklardaki direklere çarptığımı söylersem fikrini değiştirir.

"Kaza yapmadan önce içeri girmeni istiyorum. En az bir araca ihtiyacımız var Avery," diye gürlüyor, güneş gözlükleri gözlerindeki kavurucu sıcaklığı koruyor.

Yanaklarım alev alev yanıyor. "İçimden bir ses senin bir şeye çarpmayacak kadar odaklanmış bir sürücü olduğunu söylüyor."

"Genellikle, evet. Şimdi mi? Hiç şansım yok." Vites değiştirip elini ağızına götürdü, dikkati sadece bendeydi. "Kapıya kadar yürüyüp seni düzgün bir şekilde karşılamam gerekiyordu. Çiçeklerim ve her şeyim var."

Arka koltuğa göz atmadan önce açık pencereden içeri bakıyorum. İki buket çiçek kalbimi uçuruyor.

"İki mi?"

"Kızlarımın her biri için bir tane," diyor kolayca. Sanki ikimizi de kendisininmiş gibi sahiplenmesi içgüdüsel bir şeymiş gibi.

"Peki, onları içeri getir ve suya koymama yardım et, böylece gidebiliriz. Nova az önce gitti ama yarın onları görmekten mutlu olacaktır."

"Öyle mi? Çiçekleri de seviyor mu? Emin değildim."

"Ona aldığınız her şeyi seveceğinden eminim. Ama evet, çiçekleri sever."

Sırıışı göz kamaştırıcı, kalbi tekliyor. Mutluluğunun etkisini göğsüme saplanan bir ok gibi hissediyorum.

Sokağa adımını atmakta ve bana doğru gelmeden önce çiçekleri arkadan almakta hızlı davranıyor. Yeterince yaklaştığı anda gözlüklerini çıkarmak için uzanıyorum, arkasını görmek için çaresizce.

Sıcağı beklerken bile onu görmek beni sarsıyor. Her zaman sahip olmayı hayal ettiği bir şey için çaresiz bir adam gibi bana bakıyor. Böyle bir bakışın muhatabı olacağımı hiç düşünmemiştim. Böyle bir beyan.

"Pardon, bunlar yolunuza mı çıktı?" diye alçak sesle alay ediyor.

Aramızdaki çizgiler hâlâ biraz bulanık, henüz istediğim kadar net değiller ama şu anda bu ayrıntının beni caydırmasına izin vermiyorum. Parmak uçlarımda yükseliyorum ve onu yine de öpüyorum. O da bunu bekliyor ve sıcak dudaklarını midemdeki kelebekleri çoğaltan bir şiddetle dudaklarıma bastırıyor.

Kalçamı kavrayarak, aynı hizaya gelene kadar beni kendine çekiyor ve sikiinin sert baskısını karnımda hissedebiliyorum. Başımı döndürüyor, tahrik kanımı kaynatıyor.

"Aç mısın?" diye mırıldanıyor ağızıma karşı. "Evet."

Kıkırdaması sıcak, nefes nefese. "Yemek için, prenses."

Öpüşmeyi bitirip bizi eve götürmek için elini kalçamdan sırtıma doğru götürdüğünde hayal kırıklığımı derin bir kaş çatmayla belli ediyorum.

"Yemek yiyebilirim."

Elindeki buketler, parmaklarının her hafif hareketinde kırışan beyaz ve pembe kâğıtlara sarılmıştı ve ben ikisinden en büyük olanını alıyor, içine bakmak için kâğıdı yırtıyordum.

"Bunları paketleyen çocuk, tüm emeğini nasıl mahvettiğin için içten içe ölüyor," diyor.

"Harika bir iş çıkardı." Kâğıtlar yüzülmüş ve rüzgârda savrulurken, ilk çiçek aranjmanına gülümsüyorum. "Sen de öyle. Ben gül bekliyordum."

"Ergenlik aşkı, hatırladın mı? Dinledim. Güllerden nefret ediyorsun.

Özellikle de kırmızı olanları."

Her zaman sevimsiz olduklarını düşünmüşümdür. Bir kadına şefkat göstermesi gereken erkekler söz konusu olduğunda ezik bir seçim. Bir mağazaya giriyorlar ve hiç düşünmeden bulabildikleri ilk paketi alıyorlar. Bu boş, düşüncesiz bir jest. Chris her kavga ettiğimizde bunu yapardı. Ertesi sabah çöpe gitmelerini hiç umursamazdı.

Bu gece elimdeki pembe şakayıkların anlamı Oliver'ın bilebileceğinden çok daha fazla. Gürültülü bir şey değil, aksine düşünceli. Henüz çocukken gül tuzağını tüm çocuklara açıkladığımı hatırlıyorum. Oliver o zamanlar hep bir yerlerde saklanır ya da herkesi görmezden gelirdi; hiç dikkatini verdiğini düşünmemiştim.

Buketi göğsümün içine sokup sıkıca tutuyorum. "Teşekkür ederim. Onları seviyorum."

Ben onları gözden kaybetmeden önce gözleri kırışıyor ve verandaya onun önünde adım atıyor. Kapı hala kilitli değil, bu yüzden içeri giriyoruz.

"Ayakkabılarını giyebilirsin. Sadece bir saniyeye ihtiyacım var," diyorum ona.

Topuklarım yerde takırdıyor, ama onun ayak seslerinin yokluğu arkama bakmamı engelliyor. Siyah elbise ayakkabılarını çıkarıyor, yorumumu dikkate almıyor.

Bunun için onunla alay etmiyorum çünkü yine inanılmaz derecede düşünceli davranıyor. Sanki centilmenliğini

onun önünde kendimden geçtiğimi görmek umuduyla bine kadar çevirin.

Neredeyse geldim.

Mutfakta, çiçeklerin saplarını kesip en sevdiğim bitki besinini iki vazoya ekledikten sonra suyla doldurmak için hızlıca çalışıyorum. Nova'nınki olan küçük buket, bir kez bakıp hayran kalacağını bildiğim sade sarı papatyalardan oluşan bir aranjman.

Oliver da bana katılıyor ama geride durup sessizce çalışmamı izliyor. Onun varlığı mutfağı dolduruyor ve başımı sallamadan önce ona gizlice bir kez daha bakıyorum.

Siyah pantolon, kolları açılmış ve üç kez katlanmış lacivert düğmeli bluz ve kalın siyah kemeri onu GQ'dan bir model gibi gösteriyor. Saçlarını jölelemiş ve çenesindeki kılları tıraş etmiş. Çiçekler daha önce dikkatimi dağıtmış, kaldırıma ilk adımını attığında ona bu şekilde bakmamı engellemişti.

Gözlerimi tekrar vazolara yerleştirdiğim çiçeklere çevirmeden önce nabzım iki kez atıyor.

"Ne?" diye sorar.

Dudaklarımı ıslattım. "Yakışıklı görünüyorsun." "Yakışıklı mıyım?"

". "

Çorapları adımlarını sessizleştiriyor ama yaklaştığında onu hissediyorum. Bir eliyle bileğimi , diğer eliyle tutuyor ve arkamda durup sırtımı göğsüne yaslıyor.

Elbisemin kumaşı onun dokunuşunun sızabileceği kadar ince. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve kalbinin sırtımda çarptığını hissettiğime yemin ederek ona doğru eğiliyorum.

"Nefes kesicisin, Avery. Şimdi ve her zaman."

Ağzı boğazıma doğru hareket ediyor ve başımı eğerek boğazımı ona gösteriyorum. Dudaklarını nabzıma ilk dizlerimin bağı çözülüyor. İkincisi beni inletiyor, kulaklarıma yabancı gelen bir ses.

Beni döndürüp kalçalarımın tutarak masanın üzerine kaldırmadan önce cevap olarak çıkardığı iniltinin titreşimi boğazıma çarpıyor.

İçgüdüsel olarak bacaklarımı açıyorum, aralarında hareket etmesine izin veriyorum. Artık o kadar yakın ki, ayak bileklerimi sırtına doluyorum, kıcının üst kıvrımı topuklarıma değiyor.

Avuçlarını kalçalarımın üst kısımlarına bastırıyor ve yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirmek için eğiliyor. Kendimi desteklemek için kollarımı kullanarak sırtımı kamburlaştırıyorum. Başımı bir kez salladığımda dişlerini dudağına gömüyor, gözlerinin kahverengisinde sessiz bir savaş çarpışıyor.

"Daha fazla zamana ihtiyacın varsa söyle, Avery. Çünkü söylemezsen, seni bu masanın üzerine yayacağım ve boşalmanı . Akşam yemeğini bekleyemeyecek kadar açım.

Önce bir aperatife ihtiyacım var. Bunun için çok ama çok uzun zamandır bekliyorum." Sesinin derin, gırtlaktan gelen tonu beni başka hiçbir şeye gerek kalmadan oraya götürmeye yetiyor. Cevabım anında geliyor,

Tabii.

"Ben hazırım."

29

OLIVER

ONU ÇÖZDÜĞÜMDE KELİMELER AĞZINDAN DAHA YENİ ÇIKMIŞTI.

Bacaklarını belimden çekip masanın üzerine açtı. Elbisesi yukarı kalkıyor, yeni pozisyonu nedeniyle açıkta kaldığı için kalçalarında toplanıyor.

Masada arkasına yaslanıyor, dirsekleri onu ayakta tutuyor ve o güzel gözlerini benden ayırmamasını sağlıyor. Onlar için en sevdiğim yer.

"Bacaklarını böyle tut prenses," diye mırıldanıyorum, hafif bir baskıyla uyluklarının iç kısmına dokunarak.

Benim için o kadar mükemmel bir şekilde yayıldı ki, sarı külotu tam olarak sergileniyor, ortasındaki ıslak nokta onları neredeyse şeffaf hale getiriyor. Daha yakına eğilip ellerimi tekrar kalçalarına dayadığımda amına yapışıyorlar.

"Son şansın," diye uyarıyorum, dişlerimle külotunu yırtmayı düşünürken.

Başını sallayarak bir nefes titriyor. Elbisesi genişlediği için göğsünü sıkıyor ama ben ona göğüslerini çıkarmasını söyleyemedim, askılardan sıyrılıp kendisi çıkarıyor.

Küçük ve diri göğsü beni yakalıyor, iki pembe meme ucu kremi beyaz teninin arasında mermi gibi sert. Parmakları aşağı inmekte tereddüt ediyor, onun yerine karnını avuçluyor, sanki rahatlayamayacak kadar gerginmiş gibi.

Bir iniltiyle göğsünün üzerine eğildim ve ağzımı meme ucuna götürüp derin derin emdim. Ellerini ellerime alıp başının üstüne doğru itiyorum, sikim içinde zonkluyor. Teninin tadı şeker gibi, belki bir losyon, ama ona doyamıyorum. Dilimi meme ucunun etrafında döndürüyorum ve diğerine geçmeden önce daha sert emiyorum, aynı özverili ilgiyi ona da gösteriyorum.

Avery altımda sallanıyor, bacakları hâlâ açık ama gergin, bir elimi bırakıp gergin tenine dokunduğumda kasları geriliyor. Sabrım taşıyor, aramızda haftalar süren gidip gelmeler sonunda onun tadına bakmak için beni çaresiz bırakıyor.

Ellerimi ıslak külotuna götürdüğümde, başparmağımı külotun üzerine sürüyorum, aşağı yukarı, yukarı aşağı, orada biriken uyarılmayı yayıyorum. Nefes nefese kalıyor, izlerken gözleri vahşi ve parlak. Külotu daha da sertleşiyor, başparmağım kayganlaşıyor ve ben daha fazla zaman kaybetmiyorum.

Onu daha sonra kızdırabilirim. İçimdeki vahşi açlığı onun dilime boşalmasıyla doyurduktan sonra.

Başparmağımı ağzıma sokup temizlenene kadar emiyorum ve daha fazlasına ihtiyacım var. Bir parmağımı külotunun kenarına sokup yana çekerek parlayan amını ortaya çıkarırken omzumu kavrayarak bana doğru uzanıyor.

"Tanrım," diye homurdanıyorum, kıcı masanın kenarından sarkana kadar onu çekiyorum.

Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu ve hiç bu kadar çok istememiştim. Başımı bacaklarının arasına gömüp dilimle yarığına bir çizgi çekerken, bunu en başından beri yapmam gereken tek kadının o olduğunu onaylıyorum. Sadece ona.

"Oh!" diye haykırıyor, ben keşfederken altımda sarsılıyor, onu ayırıyor ve dilimi açıklığının içine daldırıyor. "Oli-Oliver. Bu gerçekten çok iyi. Ne ... lanet . . ."

Vücuduna bir bakış atarak bakışlarımı onun şaşkın ifadesinde yoğunlaştırıyorum. Göğsümde bir şey genişliyor ve tam nefes almamı zorlaştırıyor. Ben lanet olası

Ŗu anda nefes almaya ihtiyaım var ama yaptığım Ŗeyi bırakmaya zorlanmak da istemiyorum.

Avery kalçalarını tekrar sarsıyor ve ben de onunla yarı yarıya masanın üzerine gelene kadar daha da öne eğiliyorum. Parmaklarımı kalçasına doğru kıvrırken memelerini avuçluyorum ve onu altımda tutuyorum.

Klitorisini dilimin altında yuvarlamak ve fışkırttığı uyarılmayla ziyafet çekmek arasında gidip gelerek en çok neyi sevdiğini ölçmeye çalışıyorum. Hiçbir Ŗey belli etmiyor, her Ŗeye hayranlık duyuyor gibi görünüyor. Her yalama, emme ve kıştırma aynı inlemeleri ve kıvranma hareketlerini yaratıyor.

Dilimi klitorisine bastırıp bir o yana bir bu yana hareket ettirirken farkına varmak beni kör ediyor. Elini indirip saçlarımdan bir tutam alıyor ve kalçalarını yuvarlayarak inlerken sertçe çekiyor. Sanki bunu daha önce hiç yaşamamış gibi. Sadece ağızımla ona verdiğim hisler ve zevk.

"Bu mükemmel amcığı hiç birine yedirdin mi prenses?" Bu kalçaların arasındaki tek kişi olma fikrinden gerçekten hoşlanan, alev alev yanan bir sahiplenme duygusuyla kabaca soruyorum.

Yanakları makyajından belli olacak kadar pembe. Parmağımlı sırlıklam dudaklarında gezdirdikten sonra girişine doğru kaydırıyorum, dikkatini dağıtmayı, onu aklından çıkarmayı umuyorum.

Boğazı düğümliyor, başını bir kez sallıyor. Ağızı şişmiş, daha önce sürdüğü koyu vişneli dudak parlaticısı çoktan gitmiş. Dudaklarımı yalıyorum ve uyarılmışlığının altındaki aromanın buluyorum ve dilimi tekrar klitorisinin üzerinde kaydırmadan önce karışımı ne kadar çok sevdiğime lanet ediyorum.

"Çok samimi," diye inliyor, sesi o kadar muhtaç çıkıyor ki. Çok güzel. "Bu beklediğim bir Ŗey değil-"

Hırıltım amına çarpıyor, aynı anda onu parmağımla sikmeye başlıyorum ve sonra bir saniye daha ekliyorum. Çığlık atarken etraflarında geriliyor, iki elim de saçlarımı şimdi dizgin olarak kullanıyor.

"Günlerimi burada geçirebilirim. Bu amcığ her gün her öğün yiyebilir ve yine de doyamam. Burada senin tadına bakan tek kişi olduğum için çok mutluyum çünkü bunu sadece kendime saklamak için cinayet işleyebilirim. Benden önce seni tatmış olan her erkeği bulur ve onlara acı çektirirdim. Bu tatlı amcığın boşalmasını sağlayacak tek kişi benim. Değil mi prenses?"

"Doğru! Tek olan. Tek . . ." Bir inilti sözlerini böldü ve beni teşvik etti.

"Bunu hatırlamanı istiyorum, Avery. Dilime ve parmaklarıma nasıl boşaldığını hatırla. Seni onlarla becerirken yüzümü nasıl ıslattığını ve adımı nasıl haykırdığını," diye tıslıyorum, aletim hiçbir rahatlama olmadan pantolonumun içinde sıkışmış olmasına rağmen içimde zevk çiçek açıyor.

Gözbebekleri şişmiş olsa bile mavisî hâlâ çok parlak ve ben de bakışlarımın onu izlediğim yerden kaymasına izin vermeden tuzağına düşüyorum. Saçlarımı o kadar sert çekiyor ki, bacaklarını başımın etrafına sıkarken kafa derimden kopup gitmemesine şaşırıyorum. Hareket etmesine izin veriyorum, onu memnun etme takıntımın içinde kaybolduğumdan bacaklarını açmasını söyleyemiyorum.

"Boşalacağım Oliver," diyor nefes nefese, başını sallayarak kendi kendine. "Boşalacağım. Durma, yoksa yemin ederim-"

Parmaklarımı şimşek hızıyla içine sokarak ve başını geriye atıp sıkıca kenetlenmesine neden olan noktaya sürüklemek için kıvrarak cevap veriyorum. Parmaklarımı derine sokarken parmak eklemlerimden aşağı damlıyor ama yere dökülmeden önce her damlayı yalamak için oradayım.

Geldiğinde, zaten dizlerimin üzerinde olduğum için minnettarım. Bu şekilde dua etmek daha kolay ve ona borçlu olduğum şey de bu. Çıgıllıklarıyla beni kutsuyor ve ben tamamen kendimden geçiyorum. Ayrılmış ağzının ve zevk sarhoşu gözlerinin güzelliği altında sıkışıp kaldım, yere diz çöküyorum ve beni geri itene kadar ona dokunmaya devam ediyorum, daha fazlası için çok hassas.

Oturup yanağımı kalçasına götürdükten sonra parmaklarının nazik darbeleriyle ağrıyan kafa derimi yatıştırdığında kendimi ağırlıksız hissediyorum. Gözlerim kapanıyor, ani bir yorgunluk dalgası beni yarı bilinçli bir duruma getiren mutluluğa çarpıyor.

"Bu konuda iyisin," diyor birkaç dakika daha sessiz kaldıktan sonra.

Soru sorarcasına mırıldanıyorum, teması sürdürmek için bacağını tutuyorum. "Ben Sen haklıydın. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Bu utanç verici, o yüzden bunu büyötmeyin."

Sesinin güvensiz tonu gözlerimi açmama ve dışarıda batan güneşin ışığında onunkileri aramama neden oluyor.

"Bu onlar için utanç verici, senin için değil," diye homurdandım.

"Yine de bunun için zorlamadım. Chris'le bile, bana oral seks yapmasını hiç istemedim. Hoşlanmadığını söyledi ve benim için o kadar. İsteyeceğim son şey yatak odasında böyle bir şey için yalvarmak zorunda kalmaktı, özellikle de ondan. Bu, bunu hiç yaşamamış olmaktan çok daha utanç verici olurdu."

Öne doğru oturuyorum ve hala yana doğru olan külotuna uzanıyorum ve tekrar yerine çekiyorum. Başparmağımı bel bandında yumuşatarak, aynı şeyi diğerine yapmadan önce uyluğunun iç kısmını öpüyorum.

"Bana hiçbir şey için yalvarmak zorunda kalmayacaksın, Avery. Ne yatak odasının dışında ne de içinde. Sana söz veriyorum. Chris seni hiçbir zaman hak etmedi, ama ben hak etmeyi umuyorum."

"Oliver," diye fısıldıyor başımın arkasını kavrayarak.

Ağzımın kenarında bir sırtma oyuncağı beliriyor.

"Avery."

"Umarım benim için istediğin her şeye ne kadar layık olduğunu biliyorsundur. Mutluluk, aşk, başarı. Ben her zaman başkalarının iyiliğini kendi iyiliğimden üstün tutan bir insan oldum, ama sen de aynısın. Bir yerlerde bulmamız gereken bir denge olmalı."

Onun sözleri, içine isteyerek düştüğüm tabutun çivileri. Ona çoktan aşık olmaya başladım ve şimdi onun da benim peşimden atlamasını bekliyorum.

"Eşit bir zemin bulmamız gerekiyor."

"Söylemesi kolay ama ikimiz de ihtiyaç duyduğumuzda bizimle ilgilenecek başkasına güvenebilmeyi hak ediyoruz."

"Haklısın." Ayağa kalkarak yüzlerimizi birleştirmek için eğildim. Dudakları yumuşak bir öpücükle benimkilerle buluştuğunda tadı hâlâ hafifçe kiraz gibi. Ağzımın içine doğru nefes veriyor ve ben de dilimle onun ki ne dokunuyorum. "Rezervasyonumuzu kaybetmeden önce gitmeliyiz."

Ben onu küstahça izlerken Avery ayağa kalkıyor ve elbisesini kalçalarından aşağıya doğru düzeltiyor. Ona bu kadar yakın dururken ereksiyonumun geçmesini dilemek imkânsız.

"Her zaman sipariş verip evde kalabiliriz. Verandada yemek yer ve gün batımını izleriz. Belki daha sonra yüzmeye gideriz," diye öneriyor, son önerisinde sesi bir oktav düşüyor.

"Seni dışarı çıkardıktan sonra yüzeriz." "Söz mü?"

Elbisesini kalçasının üzerinde durduğu yerden ve başımı sallıyorum, elbiseyi yırtıp atmadan önce kendimi sıkı bir şekilde kontrol ediyorum. Yakında ona tekrar sahip olacağım. Ve bu sefer, sikimi mükemmel amının sekiz inç derinliğine sokmadan önce yüzümü ıslatmasını istiyorum.

"Söz veriyorum prenses."

30

AVERY

İLK YEMEĞE BAKARKEN BACAKLARIM HALA JÖLE GIBİ.

Önümüzde. Oliver şişeyi sipariş ettikten birkaç dakika sonra içtiğim beyaz şarapla aynı kadehi içiyorum. En sevdiğim türden, ama zaten kafam güzel ve alkolün yapacağı tek şey çekingenliğimi tamamen kaybetmeme neden olmak. Mutfak masamda tatlı gibi yendikten sonra zaten yeterince zayıfım.

Bizim için seçtiği restoran birinci sınıf. Fenerlerle çevrili çatı katındaki verandadayız ve yukarı çıkıp keşfetmek istediğim çiçeklerle dolu bir bahçe var. Çok romantik ve beni böyle bir yere götürmek istemesi gururumu okşadı.

Tabağımdaki fileto mignon gerçekten çok güzel kokuyor, mükemmel bir şekilde kızarmış ve açık renkli suyu tabağa sızıyor. Yanında altı dal kuşkonmaz, taze rendelenmiş Parmesan ile tozlanmış ve kabarık patates püresi ile eşleştirilmiş. Midem gurulduyor ama çalan hafif müzik bu gurultuyu bastırıyor.

"Görünüşe göre birlikte yemeyi bildiğimiz tek yemek biftekli bir yemek," diye şaka yapıyorum çatalımı ve bıçağımı peçete örtüsünden çıkarırken.

Oliver birasından bir yudum alıyor, uzun bardağın kenarında bir gülümseme belirliyor. "Ben basit bir adamım."

"Öyle ? Ne şekilde?"

Peçetesiyle dudaklarını sıvazlayarak gözlerimizi kilitliyor. "Neyi sevdiğimi biliyorum. Artık yoldan sapmanın ya da bir şeyleri değiştirmeye çalışmanın anlamı yok. Artık hayatımdan memnunum."

"Tamamen mi? Hiç kimse gerçekten yüzde yüz memnun olabilir mi?"

"Olmadığınızı mı ima ediyorsunuz?"

İçgüdüsel olarak şarabıma uzanıyorum, beni yatıştıracak bir şeye ihtiyacım var. Bu gece şimdiye kadar ağır konuşmalardan kaçındık ama ikimiz de bunun geleceğini biliyorduk. Aramızdaki şeylerin daha ileri gitmesi için derinlere dalmamız gerekiyor.

Ve bunu gerçekten çok istiyorum.

"Her zaman otuzlu yaşlarıma geldiğimde tamamen mutlu olacağımı umdum. Her şeyi çözmüş olurdum. Ancak başarılı bir geleceğe ulaşmak gençken daha kolay görünüyor. Otuz yıl, istediğiniz gibi düzene sokmak için bolca zaman gibi görünüyor, ancak işlerin ters gitmesi için milyonlarca neden var. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman tam anlamıyla mutlu olmadım. Ve son birkaç yıldır, sanırım hiç olamayacağıma dair umudumu kaybettim," diye itiraf ediyorum.

"Sanırım bunda Chris'in de payı var?"

Kaşlarım onaylarcasına havaya kalkıyor. "Keşke öyle bir şey yapmadığımı ve benim üzerimde böyle bir güce sahip olmasına izin vermediğimi söyleyebilseydim ama evet, bunda onun da payı var. Hem ona hem de kendime kızgıyım. Olan her şey kendime kızmama ve kendi aklıma karşı gelmeme neden oldu. Benimle birkaç eğlenceli yılın ötesinde bir gelecek istemeyen bir adama kendimi kaptırmaya nasıl izin verdim? Ya da neden onu daha önce terk etmedim? Sağlıklı bir ilişkinin ve evliliğin nasıl olması gerektiğini biliyorum, eminim siz de biliyorsunuzdur ve onunla hiç evlenmemiş olsam da, yaşadığımız şeyin sağlıklı olmadığını biliyorum.

"Onunla yaşadığım deneyim, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha fazla zarar verdi. Ama yine de pişman değilim. Bununla mücadele ediyorum."

Oliver'ın eli masada benimkine dolanıyor, nazik bir rahatlık. zor tutmak göz teması gibi ben bırakıyorum benim

Dürtmesi ve dürtmesi için masadaki güvensizlikler, ama başka tarafa bakma düşüncesi de bir o kadar rahatsız edici.

"Sana kızını veren bir şeyden nasıl pişmanlık duyabilirsin ki? O ilişkiden pişmanlık duymadan geri dönüp kendinle konuşmak isteyebilirsin," diyor nazikçe ve parmak eklemlerimi okşuyor. "Chris seni incitti. Başkalarının ilgisini görme ve tepki verme şeklini çarpıttı çünkü sana yeterince ilgi göstermedi. Bunların seni mutlu etmesi mi gerekiyor, Avery?"

Yutkunuyorum. "Geçmişini düşündüğümde ve keşke her şey farklı olsaydı dediğimde kendimi suçlu hissediyorum. Beni içten içe yiyip bitiren de bu. Her gün zihnimde babasını lanetlerken Nova'ya bu kadar değerli bir şey hediye etmiş olmak nasıl adil olabilir?"

"Chris onun babası olabilir ama bu ona size kötü davranma hakkı vermez. Benim gözümde dokunulmazlığı yok. Seni kaybetti çünkü aptalın tekiydi ve gün geriye dönüp baktığında pişmanlık ve suçluluk duyacak." Elimi avuç içimi yukarı çevirip parmaklarımızı geçiriyorum. Ona dokunmak yerine ona dokunan kişi olmak bir özgürleştirici. Sanki sonunda kendimi ona açmaya izin veriyorum.

Tamamen.

"Etrafıma bakıp kurduğum hayattan memnun olacağım noktaya geleceğim. Umduğumdan biraz daha uzun sürüyor ama o zamanın geleceğini biliyorum," diyorum. "Peki ya siz? Seni memnun eden nedir? Kariyerin dışında seni ne mutlu ediyor Oliver?"

Bir an tereddüt ediyor ve konuşmadan önce bir saniyeliğine haddimi aşp aşmadığımı merak ediyorum, sesi alçak ve sabit.

"Bana iki ay önce sorsaydın, memnun olmanın yakınından bile söylerdim, Avery."

"Ne değişti?"

Geniş omuzları geriliyor ve dikleşiyor, üzerlerindeki gömleği çekiştiriyor. Nefesim sıkışıyor

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi tutup benimkinin arkasını dudaklarına götürdüğünde ve bir öpücük kondurduğunda boğazım düğümleniyor.

"Sen. Nova. İkiniz de," diyor, sesinde en ufak bir tereddüt ya da şüphe belirtisi yok. "Tüm hayatımı ailelerin etrafında geçirdim. Çocukların ve aşkın etrafında. En yakın arkadaşlarımla aşık olup evlenmelerini, kendi çocuklarına sahip olmalarını izledim. Sen yan odama taşınana ve ikiniz evimi eksikliğini fark etmediğim kahkahalarla doldurana ve bana işimden daha fazlası için bir amaç verene kadar yalnızlığımın boyutunu bilmiyordum. Senden önce, kendi aileme sahip olabileceğimi ya da buna hazır olduğumu düşünmeye cesaret edememiştim, ama şimdi Şimdi, ikinizin de ailem olmasını istiyorum."

"Ve sen buna hazır mısın?" Boğuluyorum, kalp atışlarım hızlanıyor, kulaklarımda yankılanıyor.

Hafif sırtışı ellerimizin arkasından çok güzel görünüyor. "Gerçekten hazırım prenses."

"Nova'nın yanında yine de yavaş hareket etmemiz gerekecek. Daha önce hiç başka bir erkekle bu şekilde bizim için önemli biri olarak tanıştırılmamıştım. Ona Chris'le neden artık birlikte olmadığımızı açıklamak zor oldu, ama bunu iyi idare etti. Sanırım. Dört yıl oldu ve o güçlü. Sadece onu bunaltmaktan korkuyorum," diye saçmalıyorum, enseme nem birikiyor. Sinirlerim geriliyor ve içimde dönüyor.

Gülümsemesi azalmıyor. Benim kelime kasmalarım karşısında gülümsemesi büyüyor, gözlerinde şakacı bir parıltı belirliyor. "Yavaş iyidir. Nova'nın hayatında pek çok değişiklik oldu. Sadece nerede durduğumu bilmeni istiyorum. Hiçbir yere gitmiyorum. Sen ve Nova benim istediğim şeysiniz ve ne kadar uzun sürerse sürsün bu değişmeyecek. Acelem yok."

Sözleri beni rahatlatıyor. Çenemi indiriyorum, yaklaşmakta olan bir gülümsemeyi gizlemek için dudaklarımı kısıyorum. Ellerimizi tekrar masaya koyarak birasından bir yudum daha alıyor.

"Bana daha önce cevap vermedin. Seni ne mutlu eder?" Elimi çekerek soruyorum, böylece yemeğimizi yemeden önce

yemek soğuyor.

Biftek tereyağı gibi kesiliyor ve dilimin üzerindeki ilk tadı bir inilti çıkarıyor. Oliver masanın karşısında kaskatı kesiliyor, elindeki çatal ve bıçak kıpırdamıyor. Şakacılığı arzusunun yakıcı sıcaklığı tarafından bir kenara itiliyor. Masanın altında kalçalarımı birbirine sürtüyorum.

"Senin şu mesela," diye mırıldanıyor. Sözlerini bir kenara itiyorum. "Ben ciddiylim."

"Ben de öyle." Bifteğini kesmeye devam ediyor ve boğazını temizliyor. "Birkaç hafta sonunda bir kardeşim ve babamla balığa gideriz. Bazen Jet Ski kiralayıp onlarla da açılıyoruz."

"Jamie balık tutmayı seviyor mu?"

"Nefret ediyor. Ama babam ve ben seviyoruz, o yüzden yine de geliyor. Eskiden onu davet etmezdik, ama aile etkinliklerine dahil edilmediği için huysuzlanır, söylenirdi."

Buna gülüyorum, Jamie'nin bunu söylediği fikrine inanmak zor değil. "Sessizliği hep sevmişsindir. Bu yüzden mi balığa çıkıyorsun?"

"Bu ve babamla vakit geçirmek. Bazen Jamie ve ben çocukken ve o hala ligdeyken kaybettiği günleri ve hafta sonlarını telafi etmeye çalıştığını düşünüyorum."

"Benimki de öyle yapıyor. Ya da ben hala İsveç'te yaşarken yapardı. Emekli olduktan sonra, sanki kaybettiği zamanı yerine koymaya çalışıyor gibiydi."

"O oynarken orada durum nasıldı? NHL'de bir ebeveyne sahip olmak her aile için zordur ama eminim İsveç ligi de bir o kadar kötüdür."

"Antrenmanlara, maçlara, röportajlara, özel günlere gittim. Hepsi aynı. Annem de bir süre takımla seyahat etti ama birkaç yıl sonra benimle evde kalmaya karar verdi."

"Takımın fizyoterapistiydi, değil mi?" diye soruyor bifteğinden bir ısırık almadan önce.

"Evet. Ama beni bir dadının büyütmesini istemedi, o yüzden gitti ve bir daha arkasına bakmadı."

"Bir çiçekçi dükkânı açmak istediğinize ne zaman karar verdiniz?"

"Eskiden evimizin yanındaki çiçek tarlalarında oynardım. Her yerde her çeşit çiçek vardı, gerçekten. Demetler halinde toplar ve odamı süslemek için içeri getirirdim, ta ki her yer böcek dolana ve annem bu konuda gerilmeye başlayana kadar. Evimizin aşağısında bir çiçekçi vardı ve annem haftada bir kez beni oraya götürmeye başladı. Her seferinde farklı bir aranjman seçiyordum ve bunu yapmayı sevmeye başladım. Bütün gün çiçeklerle çevrili olabileceğim, özel günler ya da tatlı jestler için demetler oluşturabileceğim kendime ait bir yerde olmak bana bir rüya gibi geliyordu." Saçımı omzumun üzerinden itiyorum. "Muhtemelen sana saçma geldiğini biliyorum."

"Hayır. Öyle değil. Sevdiğin işi yapıyorsun. Bu hiç de ezikçe değil."

Ona bunun nasıl açıklayacağımı bildiğimden daha fazla şey ifade ettiğini söylemek istiyorum ama anlayışlı gülümsemesi bir şey ifade ediyorsa zaten bunun farkında olduğunu hissediyorum.

"Açılmadan önce yapılması gerekenlerin bir listesi var mı?" diye sorarak konuşmayı yeniden yönlendiriyor.

Normalde pek konuşkan olmayan biri için, benimle çok konuşkan görünüyor.

"Daha çok her yere dağılmış yapışkan notlar gibi."

"Onları görebilir miyim?"

Başımı salladım. "Neredeyse bitirdim. Sadece birkaç hafta kaldı, sonra açılışı planlamaya başlayabilirim."

"Avery, sana yardım etmeme izin ver," diye yalvarır.

Oyalanmak için ağzıma bir kaşık patates püresi dolduruyorum ama onlar da bitince iç çekiyorum. "Taktırmam gereken yeni bir aydınlatma armatürü var. Büyük bir iş olabilir ama banyoya bir çeki düzen verilmesi gerekiyor ve boya neredeyse bitmek üzere. Ardından tüm yeni rafları kurmam ve ilk çiçek siparişlerimi yerleştirmem gerekiyor. Açılışı planlamak ise en sona kalacak."

"Sakin ol," diye homurdanıyor.

"Kolay mı? İlk birkaç şey belki. Ama kendi reklamımı yapmak sandığınızdan daha zor."

Bana donuk donuk bakıyor, tek kaşı hafifçe kalkık. "Tam anlamıyla ünlülerle çevrilisin. Onları kullan."

"Oliver, arkadaşlarımı bu şekilde kullanmayacağım. Bana bir şey verilmesini istemiyorum," diye karşı çıkıyorum.

"Bu sana teslim edilmeyecek. Bu noktaya gelmek için tüm zemin çalışmasını yapan sizsiniz. Burası sizin dükkanınız, sizin paranız ve hazır hale getirmek için harcadığınız . Her gün orada olacaksınız. Onlar da burayı kullanılmış olarak görmezler. Başarılı olduğunuzu görmek istiyorlar."

Etrafımda beni önemseyen ve istesem bu konuda yardım edebilecek pek çok insan olduğunu hatırlayınca göğsümde oluşan sıcaklığı görmezden gelmek zor. Yardım istediğimde hayatımdaki her insandan yardım alacağımı her zaman biliyordum. Ama bu her zaman olması gerekenden daha korkutucu göründü.

Kendinizi ortaya koyup yardım istemek, en başta buna ihtiyacınız olduğunu kabul etmek anlamına gelir. Açıkçası ben bu konuda zorlanıyorum.

"Adalyn'le konuşacağım. Ama hepsi bu kadar," diyorum ona sertçe.

Yüz ifadesi düzeliyor, ama içimden bir ses bu işin bu kadarla kalmayacağını söylüyor. Şimdilik boş veriyorum.

"Pekâlâ." Suyuna başlamadan önce birasını bitiriyor. "Geçen gün bana erkek arkadaşım dedin. Artık unvanım bu mu?"

"Bunu kaçırdığını sanıyordum." Çarşamba gecesi baleden beri bu konuyu açmadı.

"Mümkün değil."

"Nova'ya benim dedin," diye karşılık veriyorum. "Öyle olmasını istiyorum."

Keskin bir nefes alıyorum, duygularım içimde kabarıyor. Kulağa hoş geliyor. Doğru. Ama bu kadar kolay olması mümkün değil.

"Bunu sana kanıtlayacağım, Avery. Sana anlamsız sözler ya da vaatler vermeyeceğim," diye ekliyor.

"Böyle bir şeyi nasıl kanıtlamayı planlıyorsunuz?"

Gözleri yanıyor, kahverengi beni izledikçe daha da derinleşiyor ve koyulaşılıyor. Sanki ikimizi birbirine bağlayan ipi çekmiş gibi öne doğru eğiliyorum.

"Bu geceyle başlayacağım. Sadece sen ve ben. Ve yarın, kızımızı almaya gideceğiz."

31

AVERY

"İÇECEK BİR ŞEY İSTER MİSİN?" BİR SAATTEN BİRAZ FAZLA

Bir saat sonra, ikimiz restorandan çıktıktan sonra mutfağında duruyorduk.

Dudağımı dişlerimle yuvarlayıp elbisemin altından tekrar ateşlenirken bakışlarım masaya kayıyor. Akşam yemeği harikaydı. Sohbet ağır ve gerekliydi. Ama aramızda devam eden gerginliğe dayanmakta güçlük çekiyorum. Ağzını bacaklarımın arasına aldıktan bu kadar kısa bir süre sonra bu odada onunla birlikte olmak sarhoş edici.

Kıpırdanıyorum ama sinirden değil. Heyecandan.

Kibar davranıyor, tam bir centilmen. Hesap silip süpürüldü ve ödendi, her kapı benim için açık tutuldu, ilk titreme belirtisinde arka koltuktan yedek bir palto omuzlarıma sarkıtıldı. Hatta bana kapıma kadar eşlik etmeyi ve ben onu peşimden sürüklemeyen önce içeri girmeden eve gitmeyi bile teklif etti.

Normal şartlar altında, bu tür düşünceli bir şefkatin altında ezilirdim. Ama şu anda, bu centilmenlik özelliğini önümüzdeki birkaç saat boyunca saklamasını istiyorum.

Onun tadına baktım ve şimdi kapıldım. Tekrar istiyorum. Bir tane daha olmazsa patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Külotum bu gece ikinci kez ıslandı. Elbisemin yumuşak malzemesi bile çok dar ve havasız. Sıyrıyor

göğsümde ve sivri meme uçlarımda rahatsız edici bir şekilde. Saçlarım bile başıma çok ağır geliyor.

Beni bu kadar delirtmek için bana dokunmasına gerek yoktu. İhtiyacım olan tek şey onun yakınlığıydı. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Başka biriyle birlikte olmak için duyduğum bu yoğun arzuyu.

"Hayır, susamadım," diye mırıldanarak masanın yanındaki yerinden kalkıyor.

Başımı sallayarak selam veriyorum ve nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Neredeyse nefes nefese kalıyorum. Bana doğru attığı her adım nabzımı hızlandırıyor.

"Yoruldu mu?" Fısıldıyorum.

"Hayır, Avery. Yorgun değilim. Ya da susamadım. Ya da aç değilim. Ben ..." Bir elini ensemden dolaştırıyor ve geriye doğru itiyor. "Seni yine mutfağında hırpalamamaya çalışıyorum."

"Belki onun yerine başka bir odayı deneyebilirsiniz. Bir sürü oda var."

Gülüşü burnuma bir hava üflüyor. "Birini seç."

"Bir oda mı?"

"Evet, prenses. Bir oda seç."

"Yatak odam," diye hızlıca cevap veriyorum.

Önümde alçalıyor, iri elleriyle iki kalçamı kavıyor ve beni yerden kaldırıyor. Beni vücudunda zıplatıp kıcımlı tutuşunu yeniden ayarladığında nefes nefese kalıyorum ve beline sarılıyorum.

Beni hiçbir ağırlığım yokmuş gibi sağa sola savuruyor ve bu o kadar sıcak ki elimde olmadan karnıma bastırıyorum, bir çeşit baskı ya da rahatlama arıyorum. Ellerim omuzlarını tutmak için hareket ederken, mutluluk içinde iç çekiyorum ve onun kavurucu bakışlarına bakıyorum.

"Öp beni," diye sertçe emrediyor.

Koridorda dönüyoruz ve dudaklarımı indirip istediğini yaptığımda üst kata ilk adımı o atıyor. Bu pozisyonda kontrol bende ve ağzımın her bir yalması ve onun için nefes aldığım her bir inilti için onu çalıştırıyorum. Beni o taşıyor olabilir ama ne kadar sert ve ne kadar iniltili olacağıma ben karar veriyorum.

hızlı öpüşüyoruz. Geri çekilip beni kovalamasını sağlamadan önce dudaklarımızı ne kadar süre birbirine bastırdığımı.

Kavrayışı cezalandırıcı bir hal alırken parmakları kıcımın alt kabarıklıklarını ısıyor ve bizi yatak odamın kapısından içeri soktuğunda, sabah orada morluklar olmasını umuyorum.

Bir ciyaklamayla yatağa düşüyorum, bacaklarımın arasında durması için sessiz bir emirle ayrılırken zıplıyorum. Başka bir hayatta olsaydım, bu konuda gergin olabilirdim. Dört yıl sonra ilk kez bir erkekle birlikte olmak ürkütücü olmalıydı ama bunu hissedemeyecek kadar büyük bir heyecanla dolup taşıyorum.

"Seni çıplak istiyorum, Avery. Üzerinde hiçbir şey olmasın."

Ellerimin üzerinde geriye yaslanırken dudaklarım kıvrılıyor. "Öyleyse elbiselerimi çıkarın, Teğmen Bateman."

Elini indirerek elbisemin askısının altından bir parmağını geçiriyor ve yavaşça omzumdan aşağı kaydırıyor. Aynısını diğer askı için de yapıyor ve elbisemin üst kısmını aşağı indirerek keskin bir çekişle göğsümü ortaya çıkarıyor.

Onun hareketlerine odaklanmaya devam ediyorum. Görevine kendini o kadar kaptırmış ki yavaş temposuna devam ediyor, derin nefeslerimle yükselip alçalan göğüslerime gözlerini dikmiş. Meme uçlarım sertleşiyor ve ağrıyor, bir sonraki hamlesini bekliyorum, beklentim heyecan verici.

"Benim için ayağa kalk."

Öyle yapıyorum ve elbise ayaklarımın dibine yığılıyor. Elbiseyi kenara fırlatıp iç çamaşırlarımı gözden uzak bir yere attıktan sonra, kalın bir pazuyu sırtımın arkasından geçirip beni kaldırıyor ve yatağın daha yukarısına fırlatıyor. Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum, ellerimle kendimi yukarı itmeye çalışıyorum.

İfadesi saf bir arzudan ibaret. Gözlerinin vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindiği hissi, ona uzanıp kemerini pençelemeden önce kalçalarımın aşağı damlamama neden oluyor.

"Sabırsız kız," diye hafifçe azarlıyor, tokayı çok yavaş çözüyor.

"Ne zamandan beri bu kadar şakacısın?" Ben huff.

"Acele etmemeye çalıştığım için. Bunun çok çabuk bitmesini istemiyorum."

"Neden? Sadece bir tur için yeterli dayanıklılığa mı sahipsin?"

Oliver bunun üzerine sırtıyor, bana başka bir şey teklif etmiyor. Gömleğinin düğmelerini çözmeden önce kemerini pantolonunun iliklerinden çıkarıyor ve düğmeleri açmaya başlıyor. Bu yavaş, acı verici bir işkence. Serbest kalan her düğme göğsünün bir santimini daha ortaya çıkarıyor, ta ki sonunda gömleği açılana kadar.

İlk kez arka bahçede gördüğümünden beri milyonlarca kez düşündüğüm kalın karın kasları haftalarca saklandıktan sonra ortaya çıkıyor. Dudağımı ağızma götürüp karnımı avuçluyorum ve tenimden yayılan sıcaklığı hissediyorum.

"Kendine dokunmak ister misin prenses? Parmaklarını kalçalarının arasına daldırıp bana sikimi almaya ne kadar hazır olduğunu göstermek ister misin?"

"Eğer yaparsam sonunda beni
becerecek misin?" "Dene
bakalım."

Başımı yatağa bırakıp bacaklarımı uzatıyorum ve elimi karnımdan aşağı, amımın kaygan doğru kaydırıyorum. Başparmağımı klitorisimin üzerinde gezdiriyorum ve onu şişmiş ve çok ama çok hassas buluyorum. Etrafındaki deriyi ovalayıp kendimle dalga geçerken bir inilti serbest kalıyor.

"Şu andan itibaren seni boşaltan tek kişi benim. Klitorisine dokunmayı bırak ve bir parmağını içeri kaydır Avery. Şimdi," diyor, sesi erkekten çok canavar gibi çıkıyor.

Çenemi eğip bir parmağımı içime kaydırırken kirpiklerim titriyor. Beklerken bulduğum uyarılma miktarı nedeniyle bunu yapmanın bu kadar kolay olmasından en ufak bir utanç duymuyorum. Parmağımı çekmeye fırsat bulamadan Oliver bacaklarımın arasına girdiğinde nasıl utanabilirim ki?

Bileğimi tutuyor ve çekiyor. Parmaklarımı başka bir ıslak sıcaklık hissi sarıyor, bu sefer ağızından emerek temizliyor ve inliyor.

"Siktir, tadın çok güzel."

Kalbim dört nala atıyor. "Emin olmak için tekrar denesen iyi olur."

Keskin bir baş sallamayla gömleğinden sıyrılıp pantolonunun fermuarını açıyor ve ağzını tekrar üzerimde kullanmak için kendini yatağa bırakıyor. Üç uzun, yavaş yalayıştan sonra ağlamaya başladım ve ellerimi başımın üzerine koyarak yastığımı kavradım.

Dilini içeri daldırıp etrafındaki deriyi emmeden önce, "Evet prenses, bu çok güzel bir amcık," diye mırıldanıyor girişime doğru.

Gürültülü ve dağınık. Uyarılmışlığım yatağa damlıyor, battaniyeleri nemlendiriyor ama o durmuyor. Geri çekilmiyor. Ta ki ben parmaklarımı saçlarına geçirip çekiştirene, gözlerini vücudumda gezdirip benimkilere dikene kadar.

"İçeri," diye sızlanıyorum.

Topuklarımı yatağa gömüp kendimi onun ağzına doğru kaldırmaya çalışıyorum, daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını arıyorum. Bu yeterli değil. Ne dili, ne dişleri, ne de parmakları.

Islak, kabarık tenimin her santimini öpüyor, sonra gözlerini yukarı kaldırıp ağzını karnımdan göğsüme doğru sürüklüyor.

"Oliver," diye nefes veriyorum başımı sallayarak. "İçime girdikten sonra göğüslerime ne istersen yap. Sana şimdi ihtiyacım var. Daha fazla beklemek yok. Alay etmekten bıktım."

"Bana patronluk tasladığın için kıcını tekmelemeliyim ama bunu denemeyecek kadar aptalım. Ne zaman istersen, ne istersen veririm."

Pantolonunu ve külotunu çıkarmak için yataktan kalkıyor. Bacaklarının arasındaki siki fark ettiğimde gözlerim doluyor, nefesim kesiliyor. Sekiz inç muhtemelen aşağıya doğru tahmin ediliyor, yukarıya değil.

Ona aval aval bakmamaya çalışıyorum, ama içime girmesi için çaresizlik içinde havayı sıkarken, elimde değil. Uzun, kalın ve ucu ıslak. Kocaman bir elini etrafına sarıyor ve yatağa geri tırmanıp bacaklarımın arasına yerleşmeden önce bir kez pompalıyor.

"Durmazsan hemen ateş ederim," diye uyarıyor.

Eli bacağımı bana doğru itiyor, yaklaşırken dizimden büküyor. Kalçasındaki kıllar gıdıklıyor ama bu beni güldürmek yerine daha da azdırıyor.

"Prezervatif?" diye soruyor.

Hafifçe gerildim. "Son zamanlarda biriyle birlikte oldun mu?"

Sanki bu soruyla onu gücendirmişim gibi kaşlarını çatıyor.

"Hayır. Neredeyse bakireyim."

"Bundan şüpheliyim."

Kıskançlığımı da, güvensizliğimi de sikeyim. Kiminle ve ne zaman yattığına dair tavşan deliğine dalmanın hiç sırası değil. Ama biz yetişkiniz. Ne kadar garip olsa da, bu gerekli, sorumlu.

Elini dizimden çekip yüzüme dokunmak için bedenime uzandığında dizimi yanımda bükülü tutuyorum. Parmak boğumu çenemde geziniyor ve ben yine yumuşayarak iç çekiyorum.

"Tamam, belki bakire değilim. Ama dışarı çıkıp barlarda kadın tavlamiyorum ve iş dışında evden bile nadiren çıkıyorum. İçime kapanığım ve bu yüzden de biriyle yatmayalı uzun zaman oldu. Yatağında ya da dışında, ta ki sen gelene kadar," diyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

Bu cevabı sevdim çünkü görünüşe göre konu Oliver Bateman olunca sahiplenici küçük bir çapkın oluyorum.

"Yıllardır seks yapmadım. Ve implantı Nova doğduktan birkaç yıl sonra taktırdım. Prezervatif kullanmadan sorun yaşamıyorsan, ben de yaşıyorum."

Yutkunurken boğazı düğümleniyor, bakışlarında şefkat kanıyor. "Hiç kullanmadım."

Cevap istediğimin bu olduğunu doğruluyor. Bu gece aramızda herhangi bir engele ihtiyacım yok, prezervatifin oluşturacağı küçük bir engele bile.

Başımı sallayarak ona uzanıyorum, omzunu ve pazusunu okşuyorum. Bir eliyle sikini gevşek bir yumruk halinde kavriyor ve diğer eliyle amımı yavaşça aralıyor. Bir parmağı

Girişimi önce yavaşça hareket ettiriyor, sonra bir saniye eklediğinde hızlanıyor ve beni geriyor.

"Seni incitmek istemiyorum," diye mırıldanıyor. "İncitmeyeceksin."

Gözlerimi serbest bırakıp aramıza bakmadan önce onay için arıyor. Parmakları, yerini sikinin başına bırakmadan önce serbest kalıyor. Islaklığında gezdirip kayganlaştırdıktan sonra içine bastırırken nefesimi tutuyorum.

Nefes alışım sessiz odada yüksek sesle duyuluyor ve duraksayarak bana bakıyor. "Durma. Lütfen."

İçime sığması biraz zor oluyor ama kolunu sıkıca kavrayıp gevşiyorum ve daha derine girmesine izin veriyorum. Her seferinde bir santim, ben hava emmekte zorlanana kadar beni dolduruyor. Acı yok, sadece dibe vurduğunda ve kendini orada tuttuğunda bir rahatsızlık hissi var.

"Sıkı oturdu, prenses. İyi misin?"

Başımı salladım. "Yürü. Yürümeye devam et."

Başka bir kelime duymasına gerek yok. Geri çekilişi yavaş ve kontrollü, ama ilk hamlesi hızlı. Hareketteki güç ve getirdiği zevk patlamasıyla başım geriye düşüyor.

"Tanrım," diye tükürüyor, kalçalarını ikinci kez sıkıttığında gözleri kapanıyor. "Beni sıkıyorsun. Beni derinlere gömülü tutmaya çalışıyorsun."

görüşüm bulanıklaşıyor, zevk iliklerime kadar zaplıyor. İtişlerini karşılamak için kalçalarımı kaldırıyorum ama mutluluktan ayak uyduramayacak kadar sarhoşum.

Dizlerinin üzerinde öne doğru itiyor ve meme ucumu çimdiklemeden önce sert bir eliyle göğsümü avuçluyor. Bu his karşısında inliyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Gözler açık. Bana bak, Avery. Benim için gelirken onları izlemek istiyorum," diye hırlıyor.

Tereddüt etmeden açıyorum. Alt karnımdaki yanma, her sert itişte daha da , basınç artıyor. Benden başka bir yere bakmıyor.

altında kıvraniyorum. Kalçalarını oynatıp yukarı doğru hareket ettirdiğinde ifadesi gerginleşiyor, sikinin başı içimde beni uçuran bir yere çarpıyor.

"Oh, lanet olsun!" Ağlıyorum, orgazmım göz açıp kapayıncaya kadar zirveye ulaşıyor. "Tam orada, tam orada!"

Ben nefes nefese kalana ve vücuduma çarparak geri gelene kadar kalçalarını pistonluyor ve o noktaya tekrar tekrar vuruyor.

"Benim için bir tane daha var," diye homurdanıyor, şimdi üzerimde geziniyor, dudakları boynumda ve dişleri tenimi tırmalıyor. "Bir tane daha ve dölleri mi içine akıtacağım."

İfadesiyle ilgili bir şey beni horozunun etrafında çırpınmaya zorladı, zaten başka bir orgazm için hazırdım. Daha önce hiç olmamıştı. Böyle bir gecede iki tane. Ama bunu başaracağını biliyorum. Saatlerce yatakta kalmamız gerekse bile.

"Seni dölle doldurmamı mı istiyorsun? Bu yüzden mi beni sıkıca kavradın?"

"Evet," diye fısıldıyorum, bir bacağımı kalçalarına dolayarak.

Karnımı tutmak için aramıza uzanıyor ve klitorisime sürtünüyor. "Dölle dolduğunda ne olur biliyor musun prenses?"

Oh, Tanrım. Tekrar boşalmaya çok yakınım.

"İstiyorum. Sik beni, yaparım!"

"Söyle bana. Seni damlayacak kadar doldurduktan sonra ne olduğunu söyle bana," diyor çıplak tenimi kazıyacak kadar sert bir sesle.

Bu tonu daha çok istiyorum. Her yerimde istiyorum.

Duvarlarımı sıkarak kalçalarımı onun altında döndürüyorum. Kulağımın kabuğunu emerken dilimin ağırlaştığını hissediyorum.

"Sana ne olacağını söyleyeyim, Avery. Hamile kalacaksın. Seni öyle bir sikeceğim ki, benim için güzel ve yuvarlak olmaktan başka çaren kalmayacak," diye nefes alıyor.

İkinci orgazmım ilkinden daha güçlü ve daha büyük. Dolu ve bunaltıcı. Ben ona tutunurken zaman kayboluyor.

ve zevkin gücünü kabul ederek kendimi bıraktım. Benden hemen sonra oraya ulaştığını hissediyorum. Alnını göğsüme dayayıp sıcak d l darbeleri içimi dolduruyor, her Kalçalarını gıcırdatarak itiyor. "Hissediyor musun?" diye inliyor.

"Hissediyorum."

Birden fazla şekilde. Cinselliğin çok ötesinde.

"Daha önce söylediklerimde ciddi değildim. Seni hamile bırakmamla ilgili. Bunun neden prezervatif kullanmadığımla ya da-

rahatlarken parmaklarımı saçlarında gezdirerek ve kafa derisini kaşıyarak onu yatıştırıyorum. "Biliyorum." Burada uzanırken zihnim huzur içinde, sessizlik ve kalbimin onun yanağına hızla çarpmasından başka bir şey yok. Ve ben sonsuza kadar kalabileceğimi düşünüyorum.

Bu gerçekten olabilecek bir şey değil, ama bu gece için alabileceğimi alacağım.

32

OLIVER

UYANMAK AVERY İLE KOLLARIMDA BU SABAH
HISSETTİRİYOR

Geçen seferkinden farklı.

Göğsüme sokulmuş, nefesi göğüs kaslarımın arasında sıcak puflar halinde yayılıyor ve bacaklarını belime atmış. Açık perdeler yüzünden odamdaki ışık parlak ve ben de bu fırsattan yararlanarak ona bakıyorum.

Dudakları aralanmış, battaniyenin altına girdikten sonra uzun süre benimkilere yapışık tuttuğum için artık şişmiyor. Sarı saçları kıvrıkcık ve her yöne doğru dikilmiş, genç görünüyor. Dağınık ama onu hiç görmediğim kadar güzel. Çocukken bile saçlarının dağınık olduğunu hatırlamıyorum. Her zaman pürüzsüz ve parlaktı.

"Bir avuç kokuşmuş çocukla oynamak istemiyoruz," diye küstahça konuşan Tinsley, Noah'ı dinlemeyerek bir kenara itiyor.

Sadece on yaşında ama acıktığında gerçekten kötü olabiliyor. Noah dokuz yaşında ve her zaman oturup onu izlemek için futbol maçlarımızı kaçırmaya çalışıyor. Bu çok garip.

"Ben de bizimle oynamanı istemiyorum. Parfüm gibi kokuyorsun, Tiny," diye homurdanıyor Maddox. "Bizimle takılman Oliver'ın fikriydi."

Noah ona ters ters bakar ve karnına bir yumruk atar. "Onunla konuşma."

Cooper on yedi yaşında olduğu için bizimle takılmak için çok yaşlı olduğunu düşünüyor, bu yüzden bahçede değil içeride resim yapıyor. O kadar yaşlı olduğunu sanmıyorum. Maddox 15 yaşında ama bize hep zaman ayırıyor. Özellikle de Avery şehirdeyken.

Ensemi kaşıyorum ve Tinsley'nin yanındaki sarışın kıza bakıyorum. Avery Miller da on beş yaşında ama onun yaşı benim için önemli değil. Benden dört yaş büyük olmasına rağmen bir gün çıkmak istiyorum.

"Kavga çıkarmayın," diyor çocuklara, davranışlarından rahatsız olarak iç çekerek.

Noah ve Maddox'un arasına atlıyorum ve ağabeyine bakıyorum. "Onu dinle, Dox."

Bana kaşlarını çattı. "Benim tarafımda olman gerekiyordu." "Ama değilim."

"Sen tam bir yalakasın. Aşık olduğunu fark edecek çünkü çok belli ediyorsun," diye fısıldıyor.

Noah yaklaşıyor, sırtışıyla kendi yaşından çok ağabeyinin yaşıdaymış gibi görünüyor. "Aşık mı oldun?"

"Avery'ye benimkinden bahsedersen Braxton'a ona aşık olduğunu söylerim," diye tehdit ediyorum Maddox'u, kardeşini görmezden gelerek.

Braxton, Maddox'un aile dostları grubumuz dışındaki en iyi arkadaşı ve onu şimdiden sevdiğine eminim. Hepimizden önce onu seçiyor. Bu yüzden ondan biraz nefret ediyorum.

"Burada sadakat diye bir şey yok," diye mırıldanıyor.

Arkamı döndüğümde Noah gitmişti ama Tinsley'e bir bakışla onu yine bir sürüngen gibi yanında buluyorum. Maddox, Braxton'ın yanında olmaya garip bir şekilde bağımlı olabilir ama Tinsley konusunda kardeşinin eline su dökemez. Tuhaf bir sapık gibi.

Ona doğru baktığımda Avery bana gülümsüyor. Bir avucunu arkaya yatırdığı saçlarının üzerinde gezdiriyor ve atkuyruğunu çekiştirerek havada dalgalanmasını sağlıyor. Saçları çok güzel ama bunu ona hiç söylemedim. O saçlarından bile daha güzel.

Gördüğüm en güzel kız.

Göğsümü kabartıp ona doğru yöneliyorum ama Maddox omzumu tutup beni kendine çekiyor ve uzak tutuyor. Ayak parmaklarına bassam bile beni bırakmıyor.

"Daha on bir yaşındasın. Kendini utandırma."

İsveç'e dönmeden önce onunla vakit geçirmek istesem de, onu dinledim ve Tinsley ile birlikte orada

Vancouver'a bir dahaki gelişinde onunla konuşacağım. O kadar bekleyebilirim.

Dudakları göğsüme değdiğinde gözümü kırpıştırarak anılardan uzaklaşıyorum. Yutkunarak kuruyan ağzıma tekrar nem getiriyorum, yatakta doğruluyorum ve kucağıma oturana kadar vücudum boyunca sürüklüyorum. Ellerini omuzlarıma koyup gülümsediğinde yanakları pembeye boyanıyor.

İkimiz de çıplagız ve onun vücudunun benimkinin üzerindeki her hafif hareketinde bir laneti ısırarak geri çekiyorum.

"Günaydın, stilig," diye fısıldıyor, ensemdeki tüylerle oynayarak.

"Bana anlamını söylemeyi düşünmediğin başka bir İsveç ismi mi?"

"Yakışıklı demek, butternalle."

Kaşlarımı çattım. "Benimle alay etmekten zevk mi alıyorsun prenses?" "Pek çok şekilde zevk alıyorum," diye mırıldanıyor.

Kalçalarımın yavaşça yukarı doğru itilmesiyle, çıplak amcığı shaftımın üzerine yayılarak onu sıcaklıkla sararken ağzının sessiz bir iniltiyle ayrılmasını izliyorum.

Sırıtiyorum ve bir öpücük için dudaklarını kovalamak üzere öne doğru eğiliyorum. "Şimdi biraz ister misin?"

Aramıza uzanarak ve eliyle sikimi kavradığını gösterecek kadar geriye çekilerek cevap veriyor. Ani baskı karşısında homurdanıyorum ve hareketsiz kalmak için savaşıyorum, bana istediği gibi dokunmasına izin veriyorum.

"Zevk mi istiyorsun Oliver?" diye soruyor gözlerini yukarı dikerek.

Elinin ilk darbesiyle ayak parmaklarım kıvrılıyor. Ve ikincisi dudaklarımdan bir inilti çıkarıyor.

Kendini beğenmiş küçük sırtışı olması gerekenden daha seksi. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Sen zalim bir kadınsın."

"Durmali mıyım?"

İkinci bir parmak seti aletimin geri kalanını sarıyor ve sonra tüm uzunluğu boyunca okşuyor. Yavaşça, yarı ceza yarı ödöl gibi hissettiren bir şekilde alay ediyor. Belini avuçluyorum ve onu ileri doğru itiyorum, umutsuzca içine girmek istiyorum, ama başını sallıyor.

"Önce senin tadına bakmak istiyorum," diyor.

Başım bir darbeye yatak başlığına çarpıyor. Bacaklarımdan aşağı inip sikimin başını ılık havayla kaplarken gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Tutunacak beli olmadan, vücudumun her iki yanındaki yorganı kavriyorum.

"Gözlerini aç ve beni izle."

"Gözlerimi açarsam, ağzınla etrafımda olduğunu görmek beni iki saniye içinde boşaltacak."

"Eğlencemi bu kadar çabuk mahvetme, Ollie. Dikkatin üzerimdeyken sikini emmeme izin ver." Dilini yarığın üzerinde bir kez gezdirdi. "Lütfen?"

Onları açıyorum ve gördüğüm şey karşısında zonkluyorum. Göğüsleri çıplak ve kıcı havada, kucığımda eğiliyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Ağzı açık ve pembe dili sikimin üzerinde geziniyor, bekliyor.

"et," diye emrediyorum, ama sesim yumuşak.

Ağzını ucumun üzerine indirip hafifçe emmeden önce gülümsüyor. Titrek bir nefes veriyorum ve onun bir santim daha aşağı inişini, şaftımı kavrayan parmaklarının arasından damlayan salyalarını hayranlıkla izliyorum.

"Sikim ağzındayken çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyorum, kalçalarımın üzerine dökülen saçlarını yüzünün etrafından topluyorum.

Mırıldanıyor ve titreşimler taşaklarıma çarpıyor. Elleri beni ıslattıktan sonra hareket etmeye başlıyor, ağzı ilk birkaç santimi emerken döndürüyor ve okşuyor. A

Dilini başın alt tarafına doğru kaydırduğında, boşalmadan önce durması için yalvarmama bir saniye kalmıştı.

"Beni boşaltma prenses. Bunu sadece amına yapıyorum," diye uyarıyorum.

Gözlerinde eğlence kıvılcımları beliriyor ama bu sefer beni zorlamıyor. Islak bir nefesle beni serbest bırakıyor ve sikimi içine sokmadan önce kucağıma geri sürünüyor ve aşağı iniyor.

Bu onun ağzından farklı bir his ve beni kısıtlamıyor. Bir dahaki sefere, beni güzelce ve yavaşça sürmesine izin vereceğim, ama şimdi değil.

"Dayan prenses. Seni çiğ çiğ sikmem lazım."

Hızla başını sallıyor ve ben içine doğru itmeye başlamadan önce parmaklarını boynumun arkasına geçiriyor. Hızım hiç kesilmiyor, kalçalarımın her çırpınışı yüksek ve sert. Ama duyabildiğim tek şey kulaklarımdaki zevk sesi olana kadar inliyor ve inliyor.

Onu göğsümde hissettiğim aynı çaresizlikle öpüyorum. Sonsuza dek onun için büyüyen ama artık özgür bırakılabilecek bir saplantıya bir bakış. İçimde yaşıyor ve onu tekrar boğmayacağım.

Yanaklarımı avuçluyor ve yüzümü olduğu yerde tutuyor, hareketleri de aynı şekilde çılgınca. Benim onu istediğimin yarısı kadar bile beni istediğini bilmek rahatlatıcı. O zamanlar ona olan okul çocuğu aşkımı biliyor ve bunun şimdi onun için hiçbir şeyi değiştirmesine izin vermiyor. Birlikte yeniden başlıyoruz.

"Oliver," diye inliyor, öpüşmemiz boyunca beni izliyor.

Bakışlarını tutuyorum. "Avery."

Beni sıkıca kavrarken yüzünü mutluluk kaplıyor, benimkinden sadece birkaç dakika önce orgazm onu kasıp kavuruyor. Kollarımın arasında gevşerken, kabzasına kadar gömülmeye devam ediyorum, içine derinlemesine ateş ediyorum.

Saçlarını yüzünden çekip alnını ve burnunu öpüyorum, sonra dudaklarını bir kez daha alıyorum. Dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve yediğimi anlıyorum. Eğer ben

hayatında sonsuza kadar kilitli değildim, şimdi eminim.

Avery yanımdaki kanepede kabarık pembe bir battaniyenin altına kıvrılıp ailesini ararken arka planda Survivor'ın bir bölümü çalışıyor. Kahvaltıdan kalan pastırma kokusu havayı dolduruyor ve önündeki sehpanın üzerinde boş bir kahve fincanı duruyor.

Duştan sonra ıslanan ve omzuna dökülen saçları, FaceTime araması çalarken dudağını dişlerinin arasına alarak beni izliyor.

"Burada olduğunu bilmelerine bile gerek yok. Ama yakında aramazsam, önümüzdeki iki hafta için tüm planlarını iptal edecekler ve acil uçuş rezervasyonu yapacaklar" diyor.

Kalçasını battaniyenin üzerinden tutuyorum. "Aileni tanıyorum prenses. Onları bir süredir görmemiş olmam, onlardan korktuğum için merhaba diyemediğim anlamına gelmiyor."

"On yıl oldu, sadece bir süre değil. Ve sadece bir merhaba ile mutlu olmayacaklar. Onlara henüz bizden bahsetmedim ve seni burada benimle gördüklerinde anlayacaklar. En azından annem bilecek."

"Bilmelerini istiyorum."

Dudağını bırakıyor ve gülümsüyor. "Tamam."

Zil sesi kesiliyor ve ekranın siyahtan ailesinin hafif bulanık bir resmine dönüşmesini izliyorum. Onları son gördüğümünden bu yana geçen yıllar içinde pek değişmemişler. Doğal yaşlanma belirtileri dışında, Matt ürkütücü bir şekilde onu son gördüğüm zamana benziyor. Kahverengi saçları kısa ve dalgalı, geniş çenesinde düzgünce kesilmiş gümüş benekli bir sakal var.

Morgan anneme benziyor. Yüzündeki tek yaşlanma belirtisi gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar.

Yıllarca gülmekten ağzı kokuyordu. Onda, bir gün benim de sahip olmayı umabileceğim bir bilgelik var.

Yine de kızının yanında oturduğumu fark ettiğinde Matt'in gözlerindeki Şey bilgelik değildi. Korumacılık. Yüz ifadesinin her santimi gergin merakını ortaya koyuyor.

"Varfr r det en man i ditt vardagsrum?" diye sertçe sorar.

Avery ona gözlerini deviriyor. "İngilizce konuşmayarak onu korkutmaya çalışma baba."

"Değildim. Aksanın artık neredeyse hiç fark edilmiyor. Seni test ediyordum."

"Henüz konuşmamıştım bile," diye belirtiyor.

Matt kaşlarını çatıyor, dilini gıdıklıyor. "Kanada'da geğirdiğin uzun zaman sana nasıl ters konuşulacağını öğretmiş."

"Aslında onun sen olduğundan oldukça eminim. Şimdi güzelce merhaba de. Seni zledim."

Gözlerini bana doğru dikeyor ve Avery'ye dönüp yumuşamadan önce gözlerinin geriliyor. "Merhaba, mitt hjrta. Seni daha çok özledim."

Nova ile kullandığı isimle aynı. Kalbim. Avery'nin kalçasını sıkıyorum. "Sizi tekrar görmek güzel, Bay Miller. Siz de Bayan Miller."

"Oliver Bateman? Şimdi babana çok benziyorsun. Eskiden onun da kaşları çatıktı," diyor Morgan, sıcak bir Şekilde gülümseyerek. "Seni görmeyeli uzun zaman oldu."

Matt, "Bu sabah seni kızımın oturma odasında görmeyi beklediğimi söyleyemem," diye homurdandı.

Karısı göğsünü imdikler. "Aldırma ona Oliver. Henüz akşam yemeği yemedi ve artık o kadar yaşlandı ki son saatlerde yemek yemezse biraz huysuzlaşıyor."

Avery bir kahkaha atıyor ve elini benimkinin üzerine koyup hafifçe ovuşturuyor. Gözleri ışıldayarak bana bakarken parmaklarımızı birleştirip kucağıma çekiyorum.

Ailesiyle konuşmak onu mutlu ediyor ve ben bunun ne kadar zor olacağını düşünmekten aklımı kaçırmış durumdayım.

bizzat görebilmesi ve ne kadar zor olursa olsun bu işi nasıl halledebileceğini görebilmesi için eve dönüş yolculuğu planlamam gerektiğini söyledi.

"Kızımın oturma odasında ne işin var Oliver Bateman?" Matt, karısının kazmasını beslemek yerine onu yanağından öperek sorar.

"Erkek arkadaşlar genellikle gündüzleri kız arkadaşlarının evinde takılırlar baba. Yoksa sen randevuların nasıl yürüdüğünü unuttun mu?" Avery benim yerime cevap veriyor.

Matt şimdi bana dik dik bakıyor ve ben bir santim bile vermeyerek onu tutuyorum. Ben onun gözünü korkutabileceği bir genç değilim ve bunu görmesini istiyorum. Beni on yıldır görmemiş olsa bile doğduğum günden beri tanıyor.

"Erkek arkadaş mı? Neden?" diye sıkıca sorar. "Neden?" Avery yankılanır.

"Neden bir erkek arkadaşla ihtiyacın var? Kalbim bunu kaldıramaz. Bu ilişkiyi daha fazla zayıflamadan bitirmen çok düşünceli bir davranış olur. Bu tür haberler için çok yaşlı ve kırılanım."

Morgan iç çekerek ona başını sallar. "Ve herkes bana hep dramatik olan derdi. Sen benim olduğumdan daha kötüsün."

Avery elimin arkasına bir parmağını vuruyor; bunun bir destek sembolü mü yoksa bilinçaltı bir şey mi olduğu önemli değil.

"İsveç'teki en sağlıklı kalplerden birine sahipsin baba. Dramatigi Nova'ya saklayın" diyor.

"Peki benim değerli torunum nerede? Hala uyuyor mu?"

"Oliver'ın ailesinin evinde."

"Onu göndermeni o mu istedi?" Matt kameraya yaklaşarak soruyor, ta ki sadece kısık gözleri görünene kadar.

Bir an sonra geri çekildi ve Morgan onu omzundan tuttu. "Onu görmezden gel, tatlım. Senin adına mutluyum. İkiniz adına da. Bu ne zaman oldu?"

Sıcak, anaç sesi rahatlatıcı. En azından Avery'nin ebeveynlerinden biri bir dahaki gelişlerinde bedenimi saklamanın bir yolunu bulmayı planlamıyor.

"Ben taşındıktan birkaç hafta sonra. O benim komşum," diye açıklıyor Avery kızarmış teniyle. "Başta pek anlaşılamadık."

"Neden? Kötü biri mi?" Morgan ona ters ters bakmadan önce Matt sorar.

"Hayır, baba. Sadece biraz kafa kafaya verdik. İletişimsizlik falan."

Matt mırıldanıyor. "İletişimsizlik sağlıklı bir ilişki için pek de iyi bir işaret sayılmaz."

"Avery bu konuda beni koruyor. İletişimsizlik değildi. İlk başta onu tanıyamadım ve tanıdığım zaman da zaten ona karşı huysuz bir eşek gibi davrandım ve işaretlendim. Bunu telafi etmek birkaç hafta sürdü," diyerek araya giriyorum.

Geçmişte yüzünden beni silecekse, onun gözüne tekrar girmek için elimden geleni yapmaya hazırım. Bunu en önemli Miller ile zaten yaptım. Tekrar yapabilirim.

"Armut dibine düşer, değil mi?" Matt soruyla huffs'ladı. "Önce baban annenle, Şimdi de sen benim kızım. Daha iyi çocuklardan birine düğmüğü olamaz mısın, Avery? Peki ya Jamieson?"

"Baba!" Avery bana özür dileyen bir bakış atmadan önce onu azarlıyor.

"Kardeşim baba olmaya hazır değil Bay Miller," diyorum.

Şimdi her şeyi ortaya dökmüştüm ve Morgan'ın ağzından çıkan nefese bakılırsa, yorumumu beklemiyordu. Matt şaşkınlığını o kadar belli etmiyor ama iyi de saklayamıyor.

"Ve sen? Sadece ... ne sonra? Birkaç hafta mı?"

"Öyle olmasaydım burada olmazdım."

Avery'nin eli benimkinde sıkışıyor.

Babası bir şey söylemek için ağzını açıyor ama karısı eliyle yüzüne vurarak sözünü kesiyor. "Senden tek kelime daha duymak istemiyorum, Matthew. Artık tartışmak yok. İkiniz için de çok heyecanlıyım ve telefonu kapatır kapatmaz Gracie'yi arayıp bunu bana daha önce söylemediği için onu azarlayacağım."

"Gracie ve Tyler biliyor muydu?" Matt soruyor.

"Devam et, tatlım. Gracie'nin Nova'yı bu ikisinin neler çevirdiğini bilmeden mi sanıyorsun? Mümkün değil."

"O her şeyi bilmiyor," diyorum.

Morgan kaşlarını çattı. "Bizden daha fazla." "Çok meşguldüm anne."

"Biliyorum. Biliyorum. Sadece önemsiz davranıyorum."

"Planlı değildi. İkimiz de bu şekilde tanıştıktan sonra bir şey beklemiyorduk. Ama ben Avery ve Nova konusunda ciddiym. Hayatımın geri kalanında onların hayatlarının bir parçası olmak istiyorum," diyorum boğazımdaki gerginliği bastırarak. "Bunu sana kanıtlama görevine hazırım."

Avery'nin dikkati beni kameradan uzaklaştırıp ona doğru baktırıyor. Ağzında, ailesine karşı dürüst davranarak doğru kararı verdiğimden emin olmamı sağlayan nazik bir gülümseme var.

Ben de gülümsüyorum ve parmak eklemlerini öpmek için ellerimizi dudaklarıma götürüyorum. Burada otururken üzerime ağır, rahatlatıcı bir memnuniyet hissi çöküyor. Yalnız olmayabiliriz ama bu şu anda hiçbir şey ifade etmiyor.

Asla olmayacağına inanmaya başlıyorum.

33

AVERY

İNANILMAZ DERECEDE AZGINIM.

Şaka yapmıyorum. Komik de gelmiyor. En ufak bir şekilde bile.

Siz sıcak pembe bir şamandıraya uzanıp onun yaptığı belliniyi içerken kızınızla havuzda denizkızı oynayan kaslı bir adamda son derece seksi bir şeyler var.

Oliver onu kucağına alıp tekrar suya atarken Nova ciyaklıyor ve çığlık atıyor. Gözlerini neredeyse kapatacak kadar büyük bir sırtışla yüzeye çıkıyor ve Oliver'a su sıçratmak için elini suyun içinde gezdiriyor. Su onun yerine bana çarpıyor ve sıcak güneşin altında serin suyun şokuyla nefesim kesiliyor.

Ollie onu havuzun etrafında kovalamaya başladığında ona "Mermanların ayakta durmaması gerekiyor, Ollie!" diyor.

"Neden olmasın? Ayakta duruyorsun," diye yanıtlıyor. "Denizkızları farklıdır. Biz özeliz!" "Bu hiç adil değil."

"Çok kötü." Kıkırdıyor ve kollarına çekilmeden saniyeler önce onu tekrar ıslatıyor.

Onu başının üzerinde tutuyor, o kıpırdanıp yüzen tulumumun üzerinde bana uzanırken bile güçlü bir şekilde kavırıyor. Ona başımı sallıyorum ve fincanımı havaya kaldırıyorum. Boş olduğunu bilmesine gerek yok.

"Üzgünüm, tatlım. Bu sefer tek başınasın."

"Anne!"

"Onu duydun," diyor Oliver. Sırtarak bir adım daha yaklaşırken gözlerimiz koyu renk güneş gözlüklerimin arkasına takılıyor. İçime bir tedirginlik çöküyor.

"Yapma Oliver," diye uyarıyorum, boştaki kolumu suya daldırıp ondan uzaklaşmak için kürek çekmeye çalışıyorum.

"Ne yapmayayım?"

"Onu yanıma bırakma." "Ne demek istiyorsun? Bu şekilde mi?"

Nova havuz şamandıramın üzerinde kabaran ve tüm vücudumu ıslatan bir sıçramayla havuza düşüyor. Nova suyun üstünde kalmaya çalışmak için şamandıramın kenarını tutuyor ve yuvarlanıyor, ben de ağzım ve gözlerim açık bir şekilde onun yanına düşüyorum.

Kulaklarıma su doluyor ama ağzımı kapatıyorum ve yüzeye çıkmadan önce ciğerlerimdeki havanın geri kalanını boşaltıyorum. Gözlerimdeki suyu siliyorum, sonra Oliver'ı gözlerimle sabitliyorum, karnımda bir ateş. Bardağım suyun içinde yüzüyor ve ben onu bırakıyorum.

"Bunu ödeyeceksin," diye tehdit ediyorum, şimdi ayağa kalkıyorum.

Bikinin mütevazı, ultra yüksek belli altları ve kalın askılı ve geniş göğüslü bir üst kısmı var, ama şu anda bana bakma şekli bana hiçbir şey giymemiş olabileceğimi söylüyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve sessiz bir soruyla kaşlarımı çatıyorum. Onu kışkırtıyorum ve bu çok hoşuma gidiyor. Onun tepkileri sadece egomu yükseltmekle kalmıyor, aynı zamanda kendimi Nova'nın annesi değil de yeniden bir kadın gibi hissetmemi sağlıyor. Biri tarafından arzulanıyorum, hem de herhangi bir erkek tarafından değil.

Oliver tarafından.

Göğsü yavaş ve eşit nefes alış verişleriyle hareket ediyor ve saçlarının ucundan göğsüne damlayan su düpedüz günahkârca.

"Bana bunu nasıl ödetmeyi planlıyorsun prenses?"

Havuzu büyük. Kocaman, gerçekten. Su göğüslerimin ve Nova'nın çenesinin altına vuruyor ve ben ona doğru bir hamle yaptığımda, o bir ağırlık gibi suyun altına düşüyor.

Üzerine düşüp bir koala gibi yapıştığımda kollarım omuzlarına dolanıyor. Suyun üzerinde kırılana kadar bizi yukarı doğru iterken bir kolunu sırtıma dolayarak beni arkamdan kavırıyor.

Nova'nın kahkahası sanırım hiç duymadığım kadar yüksek, en azından son birkaç yıldır. Öğleden sonra güneşte kaldığı için yanakları kızarmış ve Oliver'ın yanında olmasından ne kadar memnun olduğunu bildiğim için mutluluk gözyaşlarımla savaşıyorum.

Öğleden sonra onu almak için ikimizi okulun dışında gördüğü anda sınıftan o kadar hızlı çıktı ki neredeyse bağlamayı unuttuğu bağcıklara takılıp düşecekti. Mayosunu giyecek ve beslenme çantasını açacak kadar bir süre için onu evin içine sokmak bile bir mücadeleydi. Tek istediği onunla vakit geçirmekti.

Kahretsin, güneş gözlüklerimin arkasından gözlerim yanıyor. Başımı arkaya eğip nefes alıyorum ve gülümsüyorum.

Son iki gün bir rüya gibiydi. Bunların geleceğe bir bakış olduğunu ummak istiyorum ama uğursuzluk getirmek de istemiyorum.

İlk gerçek randevumuzdan birlikte geçirdiğimiz geceye ve sabah yatağımda yanımda onunla uyanışıma kadar havada yürüyordum. Ailemin onayını bile aldı. Ya da annemin. Babam olabildiğince uzun süre bu durumu görmezden gelecek ama o da Oliver'a aşık olacak.

"Seni yakaladı, Ollie!" diye bağıyor Oliver'ın göğsünü dürterek.

"Yaptı, fıstığım. Ama şimdi ne olacak biliyor musun?"

"Ne mi olacak?"

"alacağız. Denizkızı saldırısı!" diye bağıyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar onun kollarındayım ve havadayım, havuz suyu altımızda. Nova Oliver'a tezahürat yapıp zıplarken ben de kollarımı sallıyor ve rol yapıyorum.

"Karnını gıdıkla, Nova. Onu denize atmadan önce işkence etmeliyiz," diyor.

Nova hiç tereddüt etmiyor. Parmaklarını kaburgalarımın geçiriyor ve beni bir anda kahkahalarla bağırtıyor. Karın kaslarımla birlikte yanaklarım da yanıyor ama tek odaklanabildiğim Oliver ve Nova'dan gelen kahkaha sesleri. Ben de kendiminkini ekliyorum ve tekrar suya batırılmaya hazırlanıyorum.

Bu kez burnumu tıkayıp ağzımı kapatıyorum ve suyun altına düşüp ayaklarım altımda yüzeye doğru çırpınmaya başlıyorum.

"Tamam, tamam. Yüzümü sudan arındırdıktan sonra yalvarıyorum," diyorum.

İkisi de cevap vermiyor.

İkisinin de bana bakmadığını fark etmeden önce aralarında bakışırken kafam karışıyor. Oliver'ın bakışlarını takip ediyorum ve kaskatı kesiliyorum, mutluluk kuyum aniden boşalıyor.

"Burada ne yapıyorsun, Chris?" Sıkıca soruyorum.

Ön yanındaki yerinden kirli bir bakışla beni inceliyor ve mayomun içinde kendimi yetersiz hissediyorum. Hâlâ bahçenin dışındayken, tel örgünün gümüş üst kısmını tutuyor ve ona yaslanıyor.

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye tükürüyor.

Oliver arkamda hareket ediyor, artık o kadar yakın ki vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Bununla rahatlamak istiyorum ama pozisyonundaki ince değişiklik Chris'in gözünden kaçmıyor.

Nova havuzun kenarına doğru yürür ve kendini kenardan yukarı kaldırır. "Henüz hafta sonu değil, baba."

"Velayet düzenlememiz gevşek bir şekilde yapıldı."

Duyduğum en açık tehditle sarmalanmış masum cevap. Kızımın yanında dururken sırtım dikleşti.

"Neden buradasın?"

"Nova'nın kütüphane kitaplarından birini evimde buldum. Görünüşe göre bırakmaya gelmeden önce aramalıymışım."

"Hangi kitap?" Nova şimdi merakla soruyor.

Chris arabasına doğru başını sallar. "Arabanın içinde."

"Bana bir saniye ver, seninle eve kadar yürüyeyim, böylece onu içeri getirebilirsin," diyorum yapmak istediğim son şey olduğunda.

Her zamanki gibi öfkeli. Hoşuna gitmeyen tek bir yorumda beni patlatacak. Harika bir gün geçiren Nova'nın gününü mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Hiçbir zaman katı bir ziyaret programımız olmadı. Nova her iki hafta sonunda bir onunla kalıyor çünkü ona tüm dikkatini verebilmek için ayırabildiği tek zaman bu, ama bunun dışında da pek çok kez ziyaret etti. Sadece ortaya çıkmak için çok kötü bir zaman seçti. Hem beni hem de Nova'yı başka bir adamla gülerken görmek zorunda kaldığı bir zaman.

Sikeyim.

"Henüz değil, Avery. Beni onunla tanıştırmamı istiyorum." Derin nefes alıyorum. "Onunla zaten tanıştın, Chris."

Chris Oliver'a bakıyor, çenesi titriyor. Çitin üzerinden kapının mandalına uzanıyor ve ben de havuzdan çıkmak için merdivene koşuyorum.

Oliver'a dönüp bakmıyorum ve utanç zihnimde kara bir leke olarak duruyor. "Buraya geri gelme. benim evim değil."

"Onun mu?" diye soruyor, yalvarışıma aldırmadan kapıyı açıyor. "Eğer kızım buradaysa, istediğim gibi gelebilirim."

"Aslında, hayır, değilsin."

Merdivenin en üst basamağında donup , boynum terden kayganlaşıyor. Oliver'ın derin ve sert sesi Chris'in suratına çarpıyor ve yüz ifadesi çarpık bir şekilde avlunun hemen içinde kalakalıyor.

"Beni dışarıda tutmayı mı planlıyorsun?" diye soruyor.

Suyun şırıltısı avluyu dolduruyor ve bir süre sonra Oliver elini sırtıma koyuyor. Dokunuşu o kadar yumuşak ki, koşullara rağmen ona doğru eğiliyorum. Elimde değil. Bedenim akıllıca olmasa bile onun rahatlığını arıyor.

"Kızın şu anda seni izliyor. Arkanı dön ve seni ön tarafta karşılamalarına izin ver," diye teşvik ediyor Oliver, ses tonunda tartışmaya yer yok.

"Ailemin neden senin etrafında dolaştığını söyleyene kadar olmaz."

Benim ailem.

O yanılıyor. Bu benim ailem. Onun ailesi değil.

Oliver duraksıyor, cevap vermiyor. Bir sonraki hamleyi yapmamı bekliyor. Nova benden önce davrandı.

"Kaba olma baba. Ollie iyi biri," diyor. Havuzda dönerek, Oliver'ın kenara taktığı bir kancaya asılı duran kurbağa şamandırasını kapıyor. "Bakın bana ne almış! Bu bir kurbağa."

Hemen merdivenden iniyorum. Chris lav kadar sıcak gözlerini bana dikmiş, her adımımı izliyor. Nova iyi niyetliydi ama tek yaptığı Oliver'ın onu iyi tanıdığını ve onun için düşünceli şeyler yaptığını kanıtlamak oldu. Her ikisi de babasını daha çok kızdırmaktan başka bir işe yaramıyor. Sahipleniciliği her zaman en sevmediğim özelliğiydi ama şu anda hiç olmadığı kadar nefret ediyorum. Keşke bir kez olsun kendinden başka biri olabilse.

"Gidelim Chris," diyorum, sesim kısık. "Onun önünde olay çıkarıyorsun."

Elimi koluna koyma riskini aldığımda omuz silkiyor. "Hayır. İznim olmadan kızımızın etrafında dolaştırdığın adam hakkında daha fazla şey öğrenene kadar hiçbir yere gitmiyorum!"

"Senin iznin mi?" İnanamayarak yankıladım. Beni görmezden geliyor.

"Onunla görüşüyor musun?"

"Öyleyim." Daha fazla su sıçradı ama Chris'ten başka bir yere bakmadım. Geri adım atma. "Yıllardır bunu yapıyorken benim birileriyle çıkmamla ilgili bir sorunun olduğunu söyleme bana. Nova'yı kaç kadınla tanıştırdın? Dört mü?"

"Bunu bana çevirme. Kiminle çıktığım konusunda sana karşı hep dürüst oldum. Ama bu? Bu bir aldatmaca!"

"Ben seni kandırmadım. Sadece birkaç hafta oldu," diye kendimi savunuyorum.

"Biraz hafta mı? Birkaç haftadır Nova'nın etrafında ve sen bana söylemedin mi? Avery, sıçtın batırdın."

Acımasız ses tonu karşısında kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Başını salladı. "Sanırım mevcut velayet anlaşmamızı tartışmamız gerekiyor."

"Böyle şeyler söyleme, Chris. Özellikle de Nova'nın önünde."

Boğazım yapış yapış, midem .

Onunla zaten geçirdiği zamandan daha fazlasını hak etmiyor. Nova, babasının onu daha sık götürmek istediğini duymanın getireceği sahte umuda katlanamıyor, ancak iş başa düştüğünde kaçıp gidiyor. Daha önce her iki hafta sonundan daha fazlasını denemiştik ve babasında sözünü tutacak kararlılık yok. Onun kafasını tekrar karıştırmayacağım.

Kendini tehdit altında hissettiği için daha fazla zarar vermesine izin vermemek için bunca yıldır onun boşluğunu doldurmak için çok çalıştım.

"Nova neden bunu duyamıyor? O da en az benim kadar gerçeği bilmeyi hak ediyor."

Korkumu görmezden geliyorum ve kararlı duruyorum. "Yapma bunu. Bu onunla ilgili değil ve sen de bunu biliyorsun. Onunla daha fazla zaman geçirmek istiyormuşsun gibi davranarak onu bu sidik yarışına dahil etme."

"Bu bir sidik yarışı değil!" diye bağırıyor, bana doğru tehditkâr bir adım atarken yüzü kıpkırmızı.

Oliver daha fazla yaklaşmadan aramıza giriyor. "Bir daha yüzüne bağırmamanızı ve gitmenizi şiddetle tavsiye ederim. Şimdi."

"Anne?" Nova merdivenin dibinde, ayakları kalın otların arasında durarak sesleniyor.

"Neden havlunu alıp içeri girip kurulanmıyorsun, tamam mı?" dediğimde gülümsemem titrekliyor.

"Ollie'nin evinde mi?"

"Evet, bebeğim. Hala ıslakken halının üzerinde durduğundan emin ol, böylece yere damlamazsın."

"O eve girme Nova," diye tersliyor Chris onu.

Oliver'ı iterek yoldan çekiliyor ve eski sevgilimin yüzüne bakıyorum. Ne zaman kızım için ayağa kalksam gelen adrenaline göğsüm sert ve hızlı bir şekilde çarpıyor. Bu nefes almak kadar doğal bir içgüdü.

"Onunla böyle konuşma. Bizim eve gidemez çünkü şu anda buradan çıkış yolunun önünde sinir krizi geçiriyorsun."

Yan tarafa doğru geniş ve dramatik bir adım atarak arka bahçeden çıkmamız için bize fazlasıyla yer açtı.

"Nova. Eve. Şimdi," diye sertçe emrediyor.

Boynuna sardığı yeşil-sarı havlusuyla yanımdan hızla geçiyor. Duyduğum ilk ses. Tutunacak bir şey bulmalıyım. Oliver ilk seçeneğim ama aynı zamanda en kötüsü. Onun yakınlığı her zamanki gibi yardımcı olmuyor. Şu anda değil.

Chris'in gitmesine ihtiyacım var. Bu niteliğini kaybetmeden önce güvenli yerimden uzakta.

"Onu takip edin o zaman. Bu tartışmayı içeride bitireceğiz."

Çenesini Nova'nın gittiği yöne doğru uzatıyor ve isteksizce kendimi onu Oliver'la geride bırakmaya zorluyorum. Adamım kendi başının çaresine bakabilir, ama lanet olsun, eğer biri benim çok fazla iş ve yeterince ödül olmadığımı karar vermesini sağlayabilseydi, bu Chris olurdu.

Benim önceliğim Nova ve şu anda önemli olan tek şey onun iyi olduğundan emin olmak. Bu, başıma gelen en iyi ikinci şeyi kaybetme riskini göze almam anlamına gelse bile.

34

OLIVER

BU ADAM LANET BİR SÜLÜK.

Avery gözlerimin önünde.

Onun, kızlarının peşinden koşmasını köklü bir sahiplenme duygusuyla izliyor ve bu durum beni öfkeliyor. Onun varlığı tamamen yanlış. Mükemmel bir günde bir leke.

Chris'le aramızda bir konuşma geçmesi gerektiğini biliyordum ama bunun bugün ya da Nova'nın zarar göreceği bir durumda olmasını beklemiyordum. İsteyeceğim son şey o küçük kızı gözleri yaşlı görmektir. Sesini duymak canımı yaktı ve artık tüm zamanım boyunca körelmiş olduğunu bildiğim korumacılığımı çağırdı.

Bunu hiç şu anda hissettiğim kadar güçlü hissetmemiştim. Sanki onu tekrar gülümsetebilmek için tüm sınırlarımı zorlayabilmişim ve bunu başarmak için her şeyi yapabilmişim gibi. Bu bir içgüdü.

"Hayatındaki kadınlarla sık sık böyle mi konuşuyorsun, Chris?" Kızlarımı görmesini engellemek için yüzüne doğru adım atarak soruyorum.

Daha sonra Nova'ya açıklamak zorunda kalacağım kesikler ve çürüklerle spor yapacağımı düşünmeseydim, bunu yüzüne karşı söylerdim.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Bunu kendi işim haline getiriyorum. Bir süredir ve bunun bir süre daha böyle devam edeceğini kabullenmeye başlaman akıllıca olur."

öngörülebilir gelecekte."

Gülüşü kısa ve öfkeli. "Bunu sana Avery mi söyledi?"

"Ben de sana bunu söylüyorum. Onu düşünme. Onun hakkında konuşma da."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım. Şu anda ayrı olabiliriz ama Avery onun benim olduğunu biliyor. Bir şey kanıtlamak istediğinde kaslarını esnetmeyi ve bizi ayrı tutmayı seviyor ama gecenin bir yarısı beni sarhoşken arayıp tekrar eve dönmemi istemesi uzun sürmeyecek."

Tekrar. Sözcük, onu silkeleyip atmadan önce istediğimden daha uzun süre kalıyor.

Chris'in sırtışı çok adi. "Sana tüm aramalardan bahsetmedi, değil mi? Hiç şaşırmadım. Ertesi sabah hep utanç kartını oynar."

"Zayıf bir anınızda sarhoşken yaptığınız bir telefon görüşmesi elinizdeki tek şey mi?"

"Daha fazlasına ihtiyacın var mı?"

"İçkili bir geceden sonra seni kaç kez aradığı umurumda bile değil. Ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta bir daha olmayacağını garanti edebilirim. Beni korkutup kaçırmayacaksın. Onu bir şekilde geri getireceğin için gergin değilim. Avery o kapıyı sana tekrar açmayacak kadar akıllı. Bu konuda sana söz veriyorum."

Geçmişte yaptığı sarhoş aramalarının sayısı benim için önemli değil. Bunları ona karşı kullanmayacağım, özellikle de ne kadar mücadele ettiğini bildiğim halde.

Chris çenesini gerdi ama geri adım atmadı. Bunun yerine, beni kızdırma girişimleriyle daha derine inmeyi seçti.

"Senden daha önce bahsetmişti. Yıllar önce. Oliver, değil mi? Onu sosyal medya sayfalarında gezinirken yakaladığım onca zamandan beri seni tanıyorum. Sen onun çocukluğundaki çocuklardan birisin. O zamanlar umurunda bile değildin."

"Avery hepimizi önemserdi. Yine de ailesinin geri hiç tanışmadınız, değil mi?"

"Siz onun ailesi değilsiniz. Sizden neredeyse hiç bahsetmedi," diye tükürüyor, gözleri parlıyor.

"Hayır mı? Ama umurunda olmadığını anlamana yetecek kadar benden bahsetti, öyle mi? Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrin yok. İlk tanıştığımızda, kim olduğum hakkında hiçbir fikrin olmadığına yemin etmiştin."

Bana doğru küstah bir adım atıyor ve öfkeyle yüz hatlarını kasıp kavuruyor. "Onlar benim. Avery bu lanet olası evi ve bensiz yeni hayatıyla bir şeyler kanıtlamaya çalışıyor. Ama Nova benim kızım ve Avery'nin benimle olması gerekiyor. Onu birlikte büyüteceğiz."

"Onlar mal değil," diye bağırdım, sesim derin ve sertti. "Onlar insan ve ben seninle Nova arasındaki ilişkinin önüne geçmemeye çalışacağım ama onun hayatında bana da yer var ve senin yaptığın gibi onun yanında olma şansımı boşa harcamayacağım."

"Benim hakkımda bir bok bilmiyorsun!"

"Bugün son birkaç dakika içinde senin hakkında yıllardır öğrenemeyeceğim kadar çok şey öğrendim. Nova ve Avery'yi gerçek bir sevgi ya da ilgiden dolayı değil, sadece onlara sahip olduğunuzu söyleyebilmek için hayatınızda istiyorsunuz. Onlara bağırmayı ya da kızgın sözlerinizle kızınızı ağlatmayı umursamıyorsunuz çünkü sizi affetmesi için zayıf bir özrün yeteceğini biliyorsunuz. Onların sevgisinden ve nezaketinden faydalaniyor, acımasız sözler ve düşüncesiz davranışlarla onları kendi değerlerini bilemeyecekleri kadar yıpratıyorsunuz. Senden daha iyisini yapabilirler ve yaptılar da. Bunu onlara kanıtlamak için buradayım."

Bir elini uzattı ve gömleğimi kavradı. Bir çekiştirmeyle beni kendine çekiyor ve ben de kollarımı iki yanımda sabit tutarak buna izin veriyorum.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diyor soğukkanlılıkla.

"Yanılıyorsun," diye mırıldanıyorum, aynı soğukkanlılıkla. "Ve ben burada, daha önce seninle yaşadıklarının bir hiç olduğunu anlamalarına yardımcı olacağım. Hatırlamaya değmez. Onlara istedikleri her şeyi vereceğim ve

Onlar bir raftaki iki kupadan çok daha fazlası. Onlar her şey, Chris. Kahretsin, onlar her şey. Şey. Bunu nasıl göremedin?"

Gömleğimin içinde kıvrılan parmaklar kaybolmadan önce gevşiyor. Ben geri adım atıyorum, o da aynısını yapıyor. Yeni mesafeye rağmen ifadesindeki gergin çizgiler gevşemiyor.

" kalmayacaksın," diyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Avery bir gün İsveç'e geri taşınmak istiyor." "Ben de onunla gideceğim."

Başını sallayarak alay ediyor ve sokağa bakıyor. "Başta ben de öyle düşünmüştüm. Pek çok şey düşündüm."

"Sanki hazır olmadığın halde bir aile kurmaya hazırmışsın gibi?" "Hayır. Onlardan birini asla istemediğimi biliyordum. Nova bir

kaza. Sorumlu davranmayarak yaptığım bir hata."

Bu sözlerden fiziksel olarak tiksiniyorum. "Ona bir daha öyle deme. Plansız olabilir ama asla ama asla bir hata değildir."

"Benden bekleneni yaptım. Kaldım ve onlara baktım. Avery bunun yeterli olmadığına karar verdi, ama ben asla kabul etmedim. için onu bulma biri başka için al üzerinde sorumluluklarımı kendi başıma halledebilecek durumdayken." "Bunlar sorumluluk değildir.

Onlar birinin seçimleri. sevdiklerine bakmak söz konusu olduğunda yapar."

"Onları sevmiyorsun."

Ona aksini söylemek kolay ve bunu kendime itiraf etmek daha kolay.

"Seviyorum. İkisini de hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Onlar benim ailem ve buraya mecburiyetten gelmedim. Burada olmayı her şeyden çok istiyorum. Onları ben seçtim, Chris. Ve gitmelerine izin vermeyeceğim. Ne şimdi ne de yirmi yıl sonra yüzüme tükürürken. O yüzden ya birbirimizi sık sık göreceğimiz gerçeğini kabullen ya da kabullenme ve onlarla her buluşmamızda böyle hissetmeye devam et. Her iki durumda da, sana haddini bildirmek için burada olacağım."

"Onu sevmek zordur, dostum. Çıplak elleriyle dağları yerinden oynatabilecek birini bekler ve daha azına burun kıvrır. Onun hayallerinin erkeği olmaya çalışmaktan yıllar önce vazgeçtim."

Çok komik. Öyle ki zehirli bakışlarının ağırlığı altında başımı geriye atıp gülüyorum. Hayatımda hiç bu kadar yanlış bir şey duymamıştım.

Kahkahalarım nihayet kesildiğinde, "Avery'yi sevmek o kadar kolay ki ona daha çocukken aşık olmaya başladım. Sorun hiçbir zaman o olmadı, dostum. Hep sendin. Her zaman öyleydi."

Chris duygularını saklamakta berbat ve üst dudağı kıvrıldığında, bana özensizce attığı yumrukla vuramadan önce yolundan çekiliyorum.

Aramızda daha fazla mesafe yaratmak için bir adım daha geri çekiliyorum. "Kendini topla ve mülkünden defol git. Bana bir daha vurmaya kalkarsan, sen kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçamadan polisleri buraya getiririm. Kızının seni bir ekip arabasının arkasında götürülürken izlemesine izin verme."

"Bundan hoşlanmayacağına emin misin? Onu benden alman daha kolay olur," diye tıslıyor.

Yutkunuyorum, kanıma ani bir hüzün sızıyor. Başımı yavaşça sallayarak onun yanından Avery'nin evine bakıyorum, keşke burada değil de orada onunla olsaydım diyorum.

"O bir mülk değil. Seni ondan uzak tutmak istemiyorum. Söz konusu onlar olduğunda kendi bencilliğinin ötesini göremiyorsan, bu senin suçun. Seninle savaşıyorum. Onlar için savaşıyorum. Ve Nova babasının kendini tekrar aptal yerine koymasına tanık olmaktan daha iyisini hak ediyor."

"Onları bana karşı kışkırtmana izin vermeyeceğim," diye tehdit ediyor.

Söylediğim her söz sağır kulaklara çarpıyor. Söylediğim hiçbir şeyin onun için bir fark yaratmayacağı çok açık. Kendi bencil manipölasyon alışkanlıklarına o kadar saplanmış ki gözünün önündeki gerçeği göremiyor.

"Pekala, Chris. Bana izin verme o zaman. Her şeyi kendi başına yaptıktan sonra bir gram bile fark etmeyecek."

Onu bahçemde bırakıyorum ve ailemle yan yana olmak varken ona bir saniye daha zaman ayırmamaya karar veriyorum. Nova'nın Avery'si var ama Avery'nin kimi var?

"Ona konuşmamız gerektiğini söyle," diyor arkamdan. "Yalnız."

Gözlerimi kapatarak duruyorum. "Eğer onunla konuşmak istiyorsan, ikiniz de sakinleştikten sonra yarın ara. Ben senin aracın değilim."

"Biliyor musun? Onunla hemen şimdi konuşacağım."

Dönüyorum ve o daha çimenlere bir adım bile atamadan elimi göğsüne koyuyorum. Öfke, büründüğüm sakin görüntüye sızıyor.

"Bir adım daha."

"Ne zamana kadar?" diye sorar.

"Ne kadar şanslı olduğunuzun farkında mısınız? Çok sayıda erkek tanıdım, korkunç velayet anlaşmaları imzalatıldı ve çocuklarıyla aralarını bozmak istemedikleri için bunları sineye çektiler. Ama siz? Sana cömert bir anlaşma sunuldu ve sen hala bunu hafife alıyorsun." Bir elimi çeneme götürüp inanamayarak kıkırdıyorum. "Beş kuruşluk bir yargıç sana şöyle bir bakar ve iki haftada bir hafta sonundan çok daha azını hak ettiğini anlar. Tehditleriniz mürekkeple yazılmış bir şeyle Avery için hiçbir şey ifade etmez."

"Bunu mahkemeye taşımayacak," diye tersliyor.

"Belki daha önce değil, hayır. Ama şimdi? Az önce onu tehdit ettin, Chris."

Bu kez dönüp giderken, bir sonraki sözlerinin rüzgârda sürüklenip gitmesine izin veriyorum. O benim zamanıma değmez. Nova ve Avery söz konusu olduğunda hiçbir şeye değmez.

Avery'ye yönelik tehditleri benim gözümde değersizdi ama onun için aynı anlama gelmeyebilirdi.

Her şey demek olabilirler.

35

OLIVER

KAPI KILITLI DEĞİL, AMA ADIM ATMADAN ÖNCE AVERY'YI ÇAĞIRIYORUM. Evin içine birkaç santimden daha fazla. Kısa ve keskin bir "içeri gel" ile cevap verdiğinde, midem ağırlaşarak ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Kapıyı arkamdan kilitledikten ve spor ayakkabılarımı Nova'nın yeni parlak turuncu Crocs'larının yanına, duvara dayalı rafa yerleştirdikten sonra, kısık sesleri takip ediyorum. Koridor kısa ama kilometrelerce uzunmuş gibi geliyor.

"Pamuk şeker mi, sakız mı?"

"İkisi de mi? Bir kasede mi?" Nova'nın sesi donuk ve üzgün.

Çenemi sıkıyorum ve koridorun yarısında duruyorum. Nova'nın odasına açılan çatlak kapıdan sadece koyu yeşil bir duvar ve büyük beyaz şifonyerin bir parçasını görebilecek kadar yakınım ama daha fazlasını göremiyorum. Nefesim daralıyor ve düzensizleşiyor ama onlara katılmadan önce kendimi sakinleştirmeye odaklanıyorum. Şu anda benim öfkeme ihtiyaçları yok.

"Elbette, tatlım. Bir waffle kasesi. İstersen gökkuşağı serpintileri ve sakızlı kurbağalar bile alabilirsin," diyor Avery yatıştırıcı bir şekilde.

"Bugün sakızlı kurbağa istemiyorum."

"Emin misin? Onlar senin en sevdiklerin." "Sadece istemiyorum anne."

Görünmez yumruklar kalbimi kum torbası gibi kullanıyor. Belki de dışarı çıkıp o zavallı herifi bir güzel pataklamalıyım.

ayrılıyor-

"İstediğin her şeye sahip olabilirsin, mitt hjärta. Vad som helst."

"Jag vill inte att Pappa ska skada Ollie."

Anlamadığım kelimeler arasında adımlı söyleyen yumuşak ses tekrar hareket etmem için yeterli oluyor. Parmak eklemlerimi kapıya vuruyorum ve onlar beni fark etmeden önce yavaşça iterek kapıyı sonuna kadar açıyorum.

"Ollie?" Nova karnını iterek yatağındaki yastıkların arasına oturdu.

Şişmiş kırmızı gözlerini görünce içim içimi yiyor. Önceki korumacılığım on kat arttı.

"Nasılsın fıstık?" Boğazımdaki düğümle mücadele ederek soruyorum.

Omuz silkiyor. "Babam gitti mi?"

Avery'ye bakıyorum, ikiz yatağın yanında yerde oturuyor, dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını da dizlerinin üzerine yaymış. Bir eli yataktaki Nova'nın elini tutuyor, o kadar sıkı tutuyor ki sanki birinin onu götürmeye çalışacağından korkuyor.

Hâlâ mayosunu giyiyor, ama Nova bir kazağın içine gömülmüş, sağ köşesine dikilmiş isim görünür hale geldiği anda onu tanıyorum. İçime bir şey yerleşiyor. Ruhumda kalan boş bir yarığa yerleşiyor.

Avery iç çekiyor ve dikkatimin nereye gittiğini fark ettiğinde alnını yatağın kenarına bastırıyor. Bu hareket içimi kemiriyor, bana bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyor ve ben de bu uyarıya kulak veriyorum.

Kendime tamamen güveniyorum. Benim işimde, içgüdülerim bazen sahip olduğum tek şeydir. Ve bu ona gitmemi istediğinde, bunu görmezden gelmem.

"Baban eve gitti," diye mırıldandım.

Nova yatağının iç kenarındaki yerinden tüylü bir kurbağa yastığına uzanır ve onu kucağına çeker. O da

karıştırıyor ve parmaklarının arasında küçük demetler halinde yuvarlıyor.

"Tamam."

"Oliver'la birkaç dakika konuşabilir miyim tatlım? Sonra dondurma yemeye gidebiliriz? Belki o zaman sakızlı kurbağalara da hayır demeysin," diyor Avery ve Nova'nın kalçasını okşuyor.

Nova bana göz kırpmıyor, gözlerinde küçük bir umut ışıltısı var. "Sen de dondurma yemeye gelebilir misin?"

"Eğer beni istiyorsan-"

"Hayır. Yapamaz. Bu sefer olmaz," diye araya giriyor Avery, benim yerime cevap veriyor.

Karmakarışık inkar beklenmedik bir şey. Ama belki de bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Nova'nın sesi alışık olduğumdan farklı bir tona bürünüyor. Kızgın ve çiğ bir ses. İnatçı. "Neden gelmesin? Onun gelmesini istiyorum!"

Şimdi Avery'ye dik dik bakıyor, ince kaşları çatılmış ve dudakları bükülmüş. Burada yapılacak doğru şeyin ne olduğunu düşünüp yardım ya da yol göstermesi için Avery'ye bakıyorum ama onun yerine somurtkan, yenilmiş bir ifade buluyorum.

Boğazımı temizleyerek Nova'ya cevap veriyorum, böylece o cevap vermek zorunda kalmıyor. "Birkaç saatliğine annemi görmeye gitmem gerekiyor, fıstığım. Yardıma ihtiyacı var ve anneler her zaman dondurmadan önce gelir."

"Ama bizimle gelmeni istiyorum," diye ısrar ediyor.

"Yakında dondurma alacağız. Sakızlı kurbağalar yüzünden karnın ağrıdığına, tamam mı?"

"Bugün kurbağa yakalarsam, gelir misin?"

Kalbim ortadan ikiye ayrılıyor. "Bu sefer olmaz." "Bu konuda tartışma Nova. Lütfen," diye yalvarıyor Avery. Yerden kalktı ve tozunu almak için ellerini kışından aşağı kaydırды. "Hemen döneceğim, tamam mı? Neden giyinmiyorsun?"

"Giyindim."

"Onu giyemezsin, takılıp düşersin. Ve bu senin değil."

"Senin de değil! Yatağında buldum."

Bu bilgi karşısında memnuniyetle göğsümü dövmemek elde değil. Eğer isteselerdi her ikisine de sahip olduğum tüm sweatshirt ve kapüşonluları verirdim. Onlardan o kadar çok var ki Avery'nin bir tanesini çalıp buraya getirdiğini fark etmedim.

"Eğer anneni dinler ve kendi bedenine göre bir şeyler giyersen, o kazak sende kalabilir, tamam mı?" Teklif ediyorum.

Tüm yüzü aydınlanıyor. "Gerçekten mi? Annemin değil de benim mi olacak?"

"Senin olacak."

"Tamam!"

Yataktan fırlıyor ve giysilerini karıştırmaya başlamadan önce şifonyerine koşuyor. Avery'yi odadan çıkarken takip ediyorum ve kapıyı arkamızdan kapatışını izliyorum.

Koridorda, aramızdaki sessizlik daha yüksek, daha belirgin. Sinirlerim uğulduyor, o korkunç lanet duygu şiddetini artırıyor.

"Sana orada ne dedi?" diye soruyor, sanki bu soruyu içinde tutmak için mücadele ediyormuş gibi bir sesle.

"Önemli bir şey değil."

"Beni yatıştırmaya çalışma Oliver. Bana gerçeği söyle. Ne kadar kötüydü?"

Ona doğru uzanıyorum, omuzlarını kavriyorum ve volta atmaya başladığında onu yerinde tutuyorum. "Hey, prenses. Benimle bir nefes al. Çok sinirleniyorsun ve o senin bu tepkini hak etmiyor."

Gözleri bana odaklanıyor, kaşlarının arasındaki kırılganlık yumuşuyor. "Benim hakkımda ne dedi Oliver?"

"Hepsi saçmalıktı. Bunu tekrarlamak sana zarar vermekten başka bir işe yaramaz."

"Söyle bana. Söyle ki tehdidini gerçekleştirip bebeğimi benden almaya çalıştığında neye hazırlanacağımı bileyim."

benden."

Kaslarım taş gibi sertleşiyor. "Nova'yı senden almıyor."

"Onu duydun. Seninle gizlice dolaştığımı düşünüyor ve .. . Velayet anlaşılmamızı değiştirmek istiyor. Onunla daha fazla zaman geçirmesine izin vermeyeceğim. Zaten sahip olduğundan daha fazla değil," diye saçmalıyor, yüzü duvarlardaki boya kadar beyaz olana kadar her kelimeyle daha da soluyor.

"Avery," diye mırıldanıyorum, uzanıp parmak eklemimle yanağını okşuyorum. Teni pembeleşiyor ama bu beni sakinleştirmeye yetmiyor. "Onunla daha fazla zaman geçirmeyecek. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. İzin vermeyeceğiz. Sadece üzgün."

Başını sallıyor ve beni elimi çok erken bırakmaya zorluyor. Tenindeki ısıyı kaybetmek yanlış hissettiriyor. Ona dokunmadan önceki halimden daha çok üşüyorum.

"Bunu düzeltmeliyim," diye fısıldıyor boş boş.

Kollarını ortasına sıkıca sararak dudaklarını yalıyor ve benden bir adım uzaklaşıyor. Ona doğru ilerlemek için kendime bağırırken bile ayaklarımı yere sabit tutuyorum.

"Bunu düzelteceksin, Avery. O senin için bir tehdit değil. Bu konuda eminim."

"Mutlu olmama izin vermeyeceğini hep biliyordum. Her şeyi kendisiyle ilgili hale getirmenin bir yolunu buluyor. Yıllardır her şey Chris'le ilgiliydi ve şimdi yıllardır ilk kez beni mutlu eden birini bulmuşken, her şeyi elimden alıyor," diyor zayıf bir sesle.

"Senden hiçbir şey almıyor. Özellikle de Nova'dan."

Bir solukta "Peki ya sen?" diye sorduğunda gözleri yaşlarla ıslanmıştı.

"Ben asla" diyorum.

Aramıza koyduğu boşluğa siktir git diyerek yaklaşıyorum. Geri çekilmiyor ama kol ve bacaklarındaki hafif kasılma şimdiye kadar gördüklerim kadar kötü bir işaret.

"Velayet için benimle savaşabilir. Yasal bir savaş için mali kaynaklarım var, ama iş diğer her şeye gelince? Duygusal olarak buna hazır değilim. Nova'nın da bunu yaşamasına gerek yok."

"Evet, öylesin. Güçlüsün, cesursun ve dirençlisin. Ve ben buradayım. Sadece söyle ve sahip olduğum her şey senin olsun. Her şey zaten öyle Avery. Senin için burada olmama izin ver. Bu ağırlığı benimle paylaş. Ailemle ve dostlarımızla."

Çaresizdim ve bu hayatta yapmayı beklediğim bir şey değildi, ama tek bir pişmanlık duymadan onun için her şeyi ortaya koydum. Benim için geri dönüş yok. Sadece ileriye, ya onunla ya da onsuz.

"Ben kimsenin sadaka vakası değilim. İhtiyacım yok-"

"Yardıma ihtiyacın olmadığını söyleme. İhtiyacın olmadığını zaten biliyorum. Eğer istersen alabileceğini söylüyorum. Her şey zorunlulukla ilgili olmak zorunda değil ve hayatınızı kolaylaştıracak şeylerle ilgili olabilir. Sana yardım etmeme izin ver, bebeğim. Gerçekten ama gerçekten çok istiyorum."

Çenesini kaldırıyor, söylenmemiş bir şey kararlılığını pekiştiriyor. "Henüz bunu kabul etmeye hazır değilim. Önce bunu kendi başıma çözmeye çalışmalıyım."

"Bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

"Chris'in buraya gelip beni ezip geçemeyeceğini bilmesi gerekiyor. Bizi bir kenara atıp sonra da canı ne zaman isterse geri gelip tekrar kapıp cebine koyamaz."

"Haklısın."

"Ama bunu kendi başıma yapmak istiyorum. Eğer yapmazsam, kazandığını düşünecek ve ben de ona bu zevki tattırmayacağım."

Başımı sallıyorum ama bu yavaş, gecikmeli bir hareket.

"Tamam."

"Çok uzun sürmeyecek ama Chris'in icabına baktıktan sonra tekrar bir araya gelebileceğiz. Sen, ben ve Nova, bir aile olabiliriz ..."

Cümlesinin devamını duymak istemediğim için dinlemeyi bırakıyorum. Ne söylemek üzere olduğu çok açık. Ne söyleyeceği

istiyor.

"Oliver?"

"Bunu tek başına yapmanı istemiyorum. Yine desteksiz," diye mırıldandım.

"Bir kez yaptıktan sonra milyonlarca kez yapabilirsiniz."

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde nefesimi üflüyorum. "Sen bunu yaparken ben senin için hiçbir şeyi zorlaştırmayacağım. Birlikte olmak için neden sen ne yapana kadar beklememiz gerektiğini anlamıyorum. Onu mahkemeye mi verdin? Ona karşı uzun bir yasal süreçle tek başına mı uğraşacaksın?" Göğsümde oluşan korku ve gerginlikle sesimi yükseltmek yerine eşit tutmak için var gücümle mücadele ederek soruyorum.

"Eğer gereken buysa. Bilmiyorum. Sen sadece ... sen, ben ve Nova'dan başka her şeyi unutmak istememe neden oluyorsun. Böyle bir aile Chris gibi sürekli tehditler savuran ve hayatımıza kaos getiren biriyle gelişemez. Onun için gözüm arkada kalmadan bir hayata başlamak istiyorum Oliver. Ama odaklanmak zorundayım ve sen tanıdığım en büyük dikkat dağınısın.

"Getirdiğim yükten daha iyisini hak ediyorsun. Benim için her zaman yaptığın gibi, seni ilk sıraya koyuyorum. Lütfen, izin ver."

"Nova bir yük değil. Chris de senin geçmişin ama o da bir yük değil," diyorum ve yanaklarını ellerimin arasına alıp yüzlerimizi bir nefes kadar ayırıyorum. "Yanımda sen olmadan tek bir gün bile geçirmek ya da işten sonra eve dönmeyi beklemek istemiyorum. Bu kararı ikimiz için de verme."

Gülümsemesi yumuşak ama bir o kadar da hüzünlü. "Ben bir anneyim Oliver. Kimse istemediğinde zor kararlar vermek ve bunların ağırlığını taşımak benim uzmanlık alanım."

"Seni seviyorum," diyorum, bu üç kelime netlik ve canlı bir dürüstlikle dolu.

Daha önce bir kadınla hiç böyle konuşmamıştım ama hiçbir şey bu kadar kolay olmamıştı. Uzun zamandır bekliyordum.

Beni öpüyor, dudaklarının tadı hafifçe tuz gibi. "Ben de seni seviyorum."

36

AVERY

"İÇERİ GEL, TATLIM."

Ava Hutton benim için kapıyı açıyor ve elini sırtıma sürerek beni içeri buyur ediyor.

Bol bir kot pantolon ve Hutton hokey tişörtü giymiş, öğleden sonra ışığında parlıyor. Girişteki masanın üzerinde yanan bir mum evin kek ve çilek kokmasına neden olurken, Oliver'la neredeyse yemek kavgası yaptığım mutfağa doğru yürüyoruz. Bu düşünceyi bir uçurumdan aşağı atıyorum ve onu tekrar düşündüğüm için içten içe kendimi azarlıyorum.

Kendime işkence etmek için bir şans daha.

Son iki günü dışarıdan yemek ve korku filmi izleyerek aşağı doğru bir sarmal içinde geçirdim. Nova akşam yemeğinde sebze olmamasından ve yatma saatinin katı olmasından memnun, ancak ebeveynliğimin dizginlerini gevşettiğim her gece kendimi daha da boktan hissediyorum. Aşırı düşünmek ve endişelenmekle meşgul olduğum için tüm çabalarım kolayca yok oluyor. Nova'ya aşıladığım alışkanlıkların, ben kendi alışkanlıklarımı görmezden geldikçe pamuk ipliğine bağlı kalmasından korkuyorum.

Her zamanki gibi herkese karşı cesur bir yüz ifadesi takınıyorum, ancak son yedi yıldır ilk kez, bu rolü sürdürmek neredeyse çok zor. Beni sabahlara kadar ayakta tutan her stresli gecenin bedelini ödedim ve şimdi halsiz ve yorgun kaldım. Aşırı çalışıyorum ve

Bir cankurtaran salı çünkü bir çift güvenli, güvenilir el tarafından sunulduğunda onu fırlatıp attım. Vücudumda ve saçlarımda hissetmeyi özlediklerimle aynı eller.

"Mesajın acil gibiydi," diyor Ava ve çift kapılı buzdolabına doğru ilerliyor.

Sağ taraftan bir sürahi pembe limonata alıyor ve gözlerimle buluşmadan önce tezgahın üzerine koymak için dönüyor. Dev adadaki deri taburelerden birine oturuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bu beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmıyor.

İki bardak alıp pembe sıvıyla doldururken hafifçe gülüyor. "Oh, laf kalabalığı yapıyorsun, değil mi?"

"Öyle de denebilir."

"O zaman ben alayım," diye cesaretlendirerek kahverengi bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırıyor. Kulağındaki yuvarlak elmaslar, yüksek pencerelerden içeri süzülen güneş ışınlarında parlıyor.

Bana uzattığı limonata bardağını alıyorum ve o daha tabureyi yanımdan çekmeyi başaramadan yarısını içiyorum. "Eğer hala dinlemekte bir sakınca görmüyorsanız, bu bir söylevden çok kelime kusma ve iyilik."

"Üç çocuğum var, Avery. Kelime kusmak bu evin vazgeçilmezidir. Ve senin için her türlü iyiliği kabul ederim."

Bunun üzerine gülümsedim. "Doğru."

"Ben de annenizin en kabadayı yıllarında onunla yaşadım, bu yüzden bugün bana söyleyeceğiniz hiçbir şeyin ondan duyduklarımdan daha kötü olmayacağını söylediğimde bana güvenin," diye ekliyor anımsatan bir gülümsemeyle.

"Onu özlüyor musun? Ve babamı?"

Ellerini soğuk bardağına sarıyor ve başını sallıyor. "Annemi taşıdığı andan beri özlüyorum. Zaman ve yaş bunu hiç kolaylaştırmadı. Gençken birbirimizi ziyaret etmek çok daha kolaydı ama Oakley'i şimdi uçağa bindirseniz, uçuşun büyük bölümünde oturup koltukların sertliğinden şikâyet eder. Eskiden yılın büyük bir bölümünü havada geçirdiğine inanmak zor."

"Özel takım jetleriyle şımartıldı."

Bir nefes üflüyor. ". Sanırım çocukların sırf ona işkence etmek için ülkenin dört bir yanına taşındığına inanıyor. Toronto'ya yaptığımız her uçuştan önce bir Xanax almak zorunda."

"Kendisini savunmak gerekirse, o havaalanı tam bir kabus." "Daha çok bir gece terörü gibi."

İçkimden bir yudum daha aldıktan sonra, sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olacağını umarak soğuk bardağı avuçlarımda dinlendiriyorum. "Ailemin benimle ve içinde bulunduğum durumla ilgili pek çok ayrıntıyı gizli tuttuğunu biliyorum ama annem sana diğer herkese anlattığından daha fazla şey anlatmış olmalı."

Ava ve annem çok iyi arkadaşlar. Ergenliklerinden beri öyleydiler ve aradaki mesafe bu bağı biraz yıpratmış olsa da, hala orada. Aralarındaki birkaç konuşmaya kulak misafiri oldum ve annemin bana ya da babama asla açmayacağı konuları ona açtığını biliyorum.

Chris kimsenin bilmesini istemediğim bir konuydu ama annem boşboğazın tekiydi. Birine ondan bahsetmiş olmalı ve bahse girerim bu Ava'ydı.

Yanımdaki kadın benim hareketlerimi taklit ediyor ve bardağından bir yudum içtikten sonra ellerini masanın üzerinde birleştiriyor. Bu kez bana baktığında, gözleri beni hafifçe sakinleştiren bir açıklıkla parlıyor.

"Bana her şeyi anlattı," diye itiraf ediyor. "En başından beri."

Bu dürüst itiraf beni ürkütüyor. "Her şey mi? , her şey?"

"Her şeyde olduğu gibi."

"Yani nerede olduğumu biliyordun ve kimseye söylemedin mi?"

Çenesi hafifçe eğilir. "Sadece Oakley. Annen bize gizlilik yemini ettirdi ve yalnız kalma isteğine karışmamamız için ikimize de yalvardı."

Utanarak, irkilmemi engelliyorum. "Böyle söyleyince düşündüğümünden daha kötü oldu. Hiçbirinizin etrafında olmak istemediğimden değildi. Aslında tam tersi. Eğer size

Bulunduğum yerdeki herkes beni geri kabul ederdi ve ben bana sunulacak yardımı istemedim. Bu yardıma güvenmek istemedim, ancak burada üstesinden gelemezsem yardımın elimden alınmasını ve tekrar hepinizden uzakta eve dönmek zorunda kalmayı istemedim."

Ava uzanıp elini benimkinin üzerine koyuyor ve usulca sıkıyor. "Ve bu kadar uzakta olmak senin için zordu."

"Öyle de denebilir," diyorum kısa ve açık bir kahkaha atarak. "Ben başka bir ülkedeyken ve aynı şeyi yapamazken, tüm çocukluk arkadaşlarımla birbirleriyle büyümelerini izlemek zorunda kalmak harika değildi. Her zaman kıskanıyordum, keşke tüm doğum günlerinde ve Noellerde burada olabilseydim diyordum. Mezuniyetler, hokey ve futbol maçları. Noah'ın konserleri ve Addie'nin defileleri."

"O zaman burada olmanı çok isterlerdi, Avery." "Evet, biliyorum."

Herkesin beni benim onları özlediğim gibi özlediğini bilmek beni daha iyi hissettirmiyor. Bunu gerçekleştirmenin bir yolu yokken biriyle birlikte olmayı dilemek kimseye yardımcı olmuyor. Ama birlikte olabileceğimiz son on yılı gurur ve utanç yüzünden heba ettiğim için hissettiğim suçluluk duygusu en zor hap. Bunu yutamıyorum.

"Mesajınızda aile avukatı tavsiyesine ihtiyacınız olduğundan bahsetmişsiniz," diyerek konuşmayı farklı bir yöne çekiyor.

"Annem size her şeyi anlattıysa, Chris'le yaptığım velayet anlaşması da buna dahil mi?"

"Hayır. Sadece ikinizin velayeti paylaştığınızı ve birincil bakıcının siz olduğunuzu biliyorum."

"Ayrıldığımızdan beri yasal olarak bağlayıcı olmayan bir velayet anlaşmamız vardı ama Chris . . . Oliver'ı öğrendi ve onunla daha fazla zaman geçirmeye çalışmakla tehdit etti." Bardağımı daha sıkı tutuyorum, bacaklarım zıplamaya başlıyor. "Onunla daha fazla zaman geçirmeyi . Eğer bunu yapmaya çalışırsa, bu sadece bir noktayı kanıtlamak için olacaktır."

Ava'nın kaşları birbirine yaklaşırken ağzı kaşlarını çatıyor. "Yeğenimi kışkırttığı için mi velayetle tehdit ediyor?"

"Bu çok saçma, değil mi?"

"İnanılmaz. Daha kapsamlı bir velayet anlaşması burada dayanabileceği bir zemin var mıydı? Şu anki anlaşmanız nedir?"

"Onu her iki hafta sonunda bir alıyor. Beşinci doğum gününü unuttuktan sonra tatil yapmadı ve Noel Baba da önceki Noel'de ortalıkta yoktu."

"Özür dilerim Avery," diye fısıldıyor Ava, yüz ifadesini tiksinti kaplıyor.

"Özür dileme. Nova bana sahip."

"O biliyor. Ve ulaşabileceğim birkaç aile avukatım var. Evlatlık sistemiyle birkaç velayet savaşının parçası oldum ve kolay değil, özellikle de iki ebeveyninden biri uzlaşmaya istekli değilse. Ancak bunu gerçekten inadına yapıyorsa, yanınızda yasal yardımla ne kadar ciddi olduğunuzu gösterdiğinizde haddini bildirecektir. Kimse onu dinlemediğinde tehditler savurmaya devam etmeyecektir."

"Sinsi biri. İş o noktaya gelirse Nova için daha iyi bir seçim olduğumu kanıtlamanın kolay olacağına istiyorum, ama bir şekilde onu benden almak için sinsice bir yol bulup bulamayacağını bilmiyorum. Onun için doğru yer evde benim yanımda onu almasına izin vermeyecek kadar çok çalıştım. Ona nasıl ebeveynlik yapacağını bilmiyor Ava. Hiç bilmedi. Ben her zaman onun boşluğunu doldurmak için oradaydım ve bu çok, çok fazla oldu," diyorum, şimdiden derimin altında ezici bir yenilgi duygusunun kıpırdadığını hissederek.

Bunun için erken ve doğru zaman değil ama lanet olsun. Nova'yla hak ettiğinden daha fazla zaman geçirmesine izin vermeyeceğim, sırf onu hayal kırıklığına uğratarak birkaç gün sonra buna hiç kalkışmamış olmayı dilesin diye.

"Onu senden alamayacak. Sen onun annesinin ve inanılmaz bir annesin."

"Ya bu bir velayet savaşına dönüşürse ve Oliver bu savaşta yanında olmak istemezse? Ya benim çok fazla iş yaptığıma inanmaya başlarsa? Bizim çok fazla iş yaptığınıza. Onu zaten kenarda oturup beklemeye ittim. Çok fazla zorlanır ve gider mi?"

"Ah, tatlım. Oliver'ı kendinden uzaklaştırmanın mümkün olduğunu sanmıyorum."

Başımı sallıyorum, beni yatıştırma çabasını hemen görmezden geliyorum. "Yine de yaptım. Chris tüm düğmelerime bastı ve Oliver bana destek vermeye çalıştığı anda onu kapı dışarı ettim."

"On yedi yaşındayken ailenle birlikte Kanada'dan son kez ayrıldığında, onun yanında kimsenin senin hakkında konuşmasını yasakladığını söyledi mi? Ya da on sekizinci yaş gününde kardeşinin sana çıkma teklif etmek için İsveç'e uçacak kadar büyüdüğüne dair bir şaka yaptığında ona bağırdığını?"

Midem bulanıyor. "Beni sormadığını söyledi."

"Bundan çok daha fazlasını yaptı, tatlım."

"Bunların hepsi uzun zaman önceydi."

"Bunun uygunluğuna beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun? Çünkü zamanın pek bir önemi olduğunu sanmıyorum. O zamandan bu yana on yıldan fazla zaman geçti ve şu anda kızınızın babasının tehdit altında hissettiğı kişi o.

"Oliver, ruh hali ve tavırları söz konusu olduğunda babasının oğlu gibi olabiliyor ama çoğu zaman, bence herkesin fark ettiğinden daha çok annesine benziyor. Bir şeyi kafalarına koyduklarında geri dönüşü yoktur. İkinci bir seçenek yoktur. Sen Oliver'ın her zaman istediğı ve sahip olmayı dilediğı tek şeydin. Artık burada olduğuna göre, ilk seferinde olduğu kadar kolay bırakmayacağına dair bir his var içimde."

"Bana beni sevdiğini söyledi," diye fısıldıyorum, sözleri pençelerini kalbime batırıyor.

Ava parmaklarımı bardağımın etrafından sıyrıyor ve onun içine çekiyor, sonra onları yönlendirerek üzerinde dinlendiriyor.

Tezgah. "Ve bunu kastediyor."

"Ona aşık olmak hayatımda yaptığım en kolay şeydi."

"Sonsuza dek süreceğini böyle anlarsın. Birini sevmek doğal hissettirdiğinde. Sanki her zaman böyle olması gerekiyormuş gibi" diyor.

"Chris'le ilgilenmem gerek Ava. Onun sürekli üzerinden atlamam gereken bir engel olmasını istemiyorum."

Bu karmaşayı çözene kadar Oliver'ı hayatıma tamamen entegre etmeyi reddediyorum. Eğer bir aile olacaksak, geçmiş ilişkilerimde kendime izin verdiğimden daha güçlü bir temele sahip olmamızı istiyorum çünkü bu, yok olup gitmesine izin vereceğim bir ilişki olmayacak.

Bu saklamak için olacak.

Sonsuza kadar.

37

TYLER

KARIM HEP İKİ ERKEK ÇOCUK İSTEDİĞİNİ SÖYLERDİ.

tam olarak elimizde ne var.

Biri uzaydan duyabileceğiniz kahkahalarıyla gürültülü ve atılğan, diğeri ise mahremiyetini seven ve gülümsemekten çok kaşlarını çatan biri. Oliver doğduğunda tıpkı bana benziyordu. Neredeyse hiç olmayan bebek kaşlarının arasındaki kırıışıklığa kadar.

O melek çocuktı, Jamie cehennemden gelen bir terör gibi ortaya çıktığında bizi başarısızlığa hazırlayan çocuktı. Oliver ağlamadı, üç aylıktan itibaren gece boyunca uyudu ve emzirmeyi bir şampiyon gibi benimsedi.

Jamie geceleri çığlık atmayı ve elimizi mamaya zorlamayı tercih ediyordu. Odadaki en gürültücü kişi olmaktan çekinmeyen alaycı küçük bir pislik haline geldi. Annesine çok benziyor, ona benden daha kolay alıştı. Bugüne kadar onu en az düşünerek anlayan kişi o oldu.

Her iki oğlumu da eşit derecede ve geçmişimde duyulmamış bir şiddetle seviyorum. Kendimi onlara bağlamanın bu kadar kolay olması ve Gracie dışında başka birine verebileceğim sevginin boyutuna tanık olmak beni dehşete düşürdü.

Tüm bunlar doğru olsa da Oliver her zaman en kolay bağ kurabildiğim oğlum olarak kalacak.

Çok küçük yaşlardan itibaren, kendisini benim ruhumun derinlikleriyle ilişki kurabileceğim bir şekilde tasvir etti. Yalnız kalmak istediğinde ama ihtiyacı olan o küçük desteği nasıl isteyeceğini bilemediğinde, yanında bir sandalyeye oturup sessiz bir rahatlık sağlamak için oradaydım. Kendini ifade etmekte zorlandığında, kapısını ilk çalan ve keşke ben de büyürken olsaydı dediğim tavsiyelerde bulunan kişi bendim.

Koşullar ne olursa olsun, nasıl başa çıkacağını bilemediği her hayal kırıklığı veya mutluluk anında onun için hazır olduğumdan emin oldum.

Benim geçmişim griler ve siyahlarla gölgelenmişti ama çocuklar doğduğu andan itibaren hem onun hem de Jamie'nin geriye dönüp baktıklarında kendi geçmişlerini bir renk cümbüşü içinde görebilmelerini sağlamak için çalıştım.

Perşembe öğleden sonra koşudan eve döndüğümde muhteşem karım bana Oliver'ın evde olduğunu söyleyince hemen alarma geçtim. İki dakika sonra onu bodrum katındaki dinlenme odasında kanepenin arkasına eğilmiş, önündeki duvarda asılı eski aile fotoğraflarının bulunduğu raflara bakarken buluyorum ve hazırda bir tavsiyem olmasını umuyorum.

Çocuklar gittiğinden beri ne Gracie ne de ben artık buraya sık sık gelmiyoruz. Odanın köşesindeki eski Vancouver Warriors boklarının açık kutularını tamamen unuttum.

Kalbimin durmasına bir fast-food yemeği kadar yakınmışım gibi hissetmeden itiraf edemeyeceğim kadar yıllar boyunca saklı kaldı. Artık yaşlı ve solgun olduğumu, NHL'de etkileyici bir kariyere ve bunu kanıtlayacak bir dizi kupaya sahip, sağlıklı bir adam olmadığımı asla kabul etmeyeceğim.

Hayatımın büyük bir kısmını NHL'de geçirdim ama o sayfa kapandı. Artık tek unvanım baba. Koca dışında benim için önemli olan tek unvan.

"Kendi evinde kara kara düşünmek istemedin mi?" diye sordum.

Oliver soruya tepki vermiyor, sanki odaya girdiğimi fark ettiğinde bunun olacağını zaten biliyormuş gibi.

"Şu anda orada olmak istemiyorum."

"Öyle mi? Neden?"

Bana cevap vermiyor, ben de yanına gidip elimi omzuna koyuyorum ve bir kez sıkıyorum.

"Bir şeyden mi kaçyorsun?"

"Birinden," diye düzeltti beni.

"Sen hiçbir şeyden kaçmazsın Oliver. Peki burada gerçekten ne yapıyorsun?"

"Aptalca ve pervasızca bir şey yapmaktan kaçınmak."

İki kolumu da kanepenin arkasına atıp onun duruşunu taklit ederken kaşlarım havaya kalkıyor. "Sen ne zamandan beri bunlardan birisin?"

"Görünüşe göre aşık olduğumdan beri."

Bu itiraf o kadar beklenmedik ki, konuşmadan önce şaşkınlığımı gizlemek için boğazımı temizlemem gerekiyor. "Aşk mı?"

"Sen ve annem. Kolay olmadı, mi?"

"Annenin sana vereceği cevabı mı istiyorsun yoksa benimkini mi?"

"Eğer onunkini isteseydim, şu anda yukarıda onunla birlikte olurdum," diye mırıldandı.

Açık sözlülüğü karşısında gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvırıyorum ve başımı sallıyorum. "Pekâlâ. Hayır, kolay olmadı. Ona karşı bir pisliktim ve o da bu gerçeği hak ettiğimden çok daha fazla görmezden geldi ve sadece bir taneye ihtiyacım olması gerekirken bana milyonlarca şans verdi. Ben önümdekini göremeyecek kadar kafamın içinde sıkışıp kalmışken annen benim için savaştı. Mükemmel bir dünyada, ona layık olmadığımı inanmama izin vermezdim ve bunun yerine her zaman kaçınılmaz olan şeyle savaşıyor onunkini tek bir günümü bile boşa harcamazdım."

"Senin için bu kadar çok mücadele ettiğine hiç pişman oldun mu?"

"Yaptıysa bile bana hiç söylemedi. Hiç öyle davranmadı da." Gözlerimi ondan ayırmıyorum ve kaşlarının daha da çatılmasını izliyorum. "Neler oluyor Oliver?"

Sıkı bir nefes veriyor ve sırtını kanepeye yaslayarak dönüyor. Kollarını kavuşturup başını geriye doğru eğerek tavana bakıyor.

"Hiçbir şey için savaşmak gibi bir sorunum olmadı baba. Benim için önemli olanlar söz konusu olduğunda değil. Ama sabırlı olmak ve beklemek, işte burada zorlanıyorum. Ve şu anda da mücadele ediyorum," diye itiraf ediyor.

"Avery'den mi bahsediyorsun?"

Başını sallayarak başını salladığını anlıyorum. "Eski sevgilisi etrafı kokluyor ve işleri karıştırıyor. Bu işi kendisi halletmek istiyor ve o hallederken benim yanında kalmayacağımı düşünmesinden endişeleniyorum."

"Ama onun yerine sen ilgilenmeyi tercih edersin." Etrafta kalma kısmından bahsetmiyorum. İkimiz de sorunun bu olmadığını biliyoruz.

"Onu bununla tek başına baş etmesi için bırakmak doğru gelmiyor. Etrafta ağırlığını hissettirmeye çalışmasının sebebi ben olduğumda değil."

"Siz olmadan kendi sorunlarını halledebileceğinden şüphe mi duyuyorsunuz? Çünkü bunu uzun zamandır yaptığından eminim evlat. Kızına güvenmelisin."

Bana ters ters bakmak için başını çeviriyor. "Ona güveniyorum.

Bununla hiçbir ilgisi yok." "O zaman sorun ne?"

"Ondan boşluk istemiyorum," diye homurdanıyor.

Kahkaham ben daha toparlayamadan kaçıyor. Hemen susmadığımda bakışları daha da şiddetleniyor. Ama oğlum benim kadar dramatik bir pislik değilmiş gibi nasıl davranabilirim?

"Burada bodrumda kalbi kırık bir genç gibi kara kara düşünüyorsun çünkü kız arkadaşını özlüyorsun?"

"Siktir git, baba."

"Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Dirseğini kaburgalarımın bastırıyor ve kaşlarını benden bir adım uzaklaştırıyor. "Annemle konuşmalıydım.

yerine."

"Hayır, yapmamalıydın çünkü seni aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi gördüğünde hemen Avery'nin evine götürürdü. Ve yapman gereken şey bu değil."

"O zaman bana ne yapmam gerektiğini söyleyecek misin?"

"Oakley amcan benden tek kelime tavsiye dinlediğin için sana aptal derdi."

"İyi ki burada değil o zaman."

Homurdanıyorum. "Yeterince adil."

"Bana tekrar kendimize odaklanmadan önce Nova'nın babasını halletmek istediğini söyledi."

"Pekala. Bırak onu."

"Tavsiyen bu mu?" diye soruyor gözlerini devirerek.

"Hayır, seni bok kafalı. Öyle değil. Benim tavsiyem zamanı iyi kullanman."

Ona kaçmayacağını kanıtlamak için ayrı bir şey yapmalısın. Bu konuda endişelendiğini söylemiştin, değil mi?" Çenesi cevap olarak eğildi. "Öyleyse bir açıklama yap ve ona Nova ile ciddi olduğunu kanıtla."

Oğlumun kendi kanından olmayan bir kızı yanına alacağını hiç ama onu Avery ve Nova ile birlikte düşünmek bana çok doğru geliyor. Gracie onunla tanıştığından beri o kız hakkında övgüler yağdırıyor ve daha ilk andan itibaren onun aileden biri olacağını bilmeliydim.

Eğer bir kızı evlat edinip ona evrendeki en değerli kişi olduğunu hissettirebilecek bir erkek olsaydı, bu benim oğlum olurdu.

"Peki ya daha sonra bensiz daha iyi olacaklarına karar verirse?"

"Bu evde anlamsız metaforik tahminlerde bulunmayız Oliver. Onlar senin ailen. Buna hiç şüphe yok."

BİR SAAT SONRA Gracie kucağıma kayıyor ve kollarını boynumun arkasına dolayarak parmaklarını saçlarıma gömüyor. Yumuşak, yukarı doğru bir bakışla ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor ve mırıldanıyor.

"Matthew Miller'ın oğlumuz kızıyla çıkıyor diye bizi azarlamak için İsveç'ten FaceTime görüşmesi talep edeceği bir günün geleceğini hiç düşünmüş müydünüz?"

O kucağımdayken o şerefsizden bahsedince kaşlarımı çatıyorum ve onu daha da yakınlaştırmak için kalçalarını kavriyorum. "Şu anda pek çok şey talep edebilir ama bu ona bunları vereceğim anlamına gelmez."

"Götlük yapma Ty," diye .

"Çok daha kötü olabilirdim ve bunu sen de biliyorsun."

Sırıttırıyor ve saçımı çekiştirerek kalçalarımın üzerine yerleşiyor. Matt ile FaceTime görüşmesi için fazla yüksek.

"Mağara adamı için biraz fazla yaşlı değil misin?"

Dudaklarını ısıırıyorum ve bir öpücükle acısını dindiriyorum. "Sana gelince mi? Asla, Gray."

Parlak mavi gözlerindeki ışık huzmeleri nabzımın hızlanmasına neden oluyor. Ona bakıyorum ve hafifçe nefes alıyorum, hafifçe bile hareket edersem elimden kurtulacağından korkuyorum.

Yıllardır böyle. Cenneti soyup bir meleği çaldığım andan beri, birinin onu geri almasından korktuğum için omzumun üzerinden bakıyorum. Ama her nasılsa, yirmi yıl sonra hâlâ burada, kucağımda oturuyor ve yüzündeki gülümsemeyi kaybetmemek için canımı veriyorum.

"Matthew'u ara, Tyler. Sonra beni odamıza götürebilirsin."

"Ah, bana nasıl da korkusuzca rüşvet veriyorsun, karıcığım," diye alçak sesle takılıyorum. "Sana istediğimi yaptırmanın tek yolu bu."

"Bu bir yalan. Senin için her zaman her şeyi yaparım."

Sırıttırıyor. "Biliyorum. Seni biraz kızdırmak eğlenceli. Seni genç tutuyor."

Kendime engel olamayarak onu tekrar öpüyorum. Kollarımda eriyor, beni kolaylıkla ve heyecanla öpüyor.

Çevir sesini duymadan önce elleri aramızda gidip geliyor ve gözlerimi açtığımda onu telefonu başımın yanında tutarken buluyorum.

Bir elimi kığına vuruyorum ve acıdan nefesi kesilince gözlerimi kısıyorum.

"Az önce bana şaplak atmadın!"

"O sik kafalıyı arayabilmek için dikkatimi dağıtmak amacıyla beni öptün. Yani, evet, öptüm."

Gölüyor, telefonu uzatarak ikimizin de yüzünü kameraya çekiyor. "O bir sik suratlı değil."

"Evet, öyle. Özellikle de kızıyla olan ilişkisinden dolayı oğlumuzu suçlamaya cüret ediyorsa."

"Deneyebilir ama işe yaramayacak," diyor beni yatıştırmak için.

"Neyi deneyebilir?" diye soruyor sik suratlı, şimdi ekranda belirerek.

"Çocuklarımızın girdiğı ilişki yüzünden Oliver'ı suçlamak için," diye cevap veriyorum.

Matt bana ters ters baktı. "Bu onun hatası! Bizi aradıklarında ona nasıl baktığını görmeliydin."

"Peki bu nasıldı? Onu seviyor gibi mi?" Gracie yumuşak bir sesle ama aletimi bir anda sertleştiren bir kinle soruyor.

"Sanki onu paketleyip sonsuza dek benden uzak tutmak istiyor!"

"Çok dramatiksin," diye homurdanıyor Morgan, telefonu kocasından aldıktan sonra nihayet ortaya çıkıyor. "Bu ilişkiyi iyi karşılamıyor."

"Oğlumun bir sorunu olduğunu mu düşünüyorsun, Matthew?" Suçlayıcı bir şekilde sordum. "Seni temin ederim ki dışarıda onun için Oliver'dan daha iyi bir insan yok."

"Bundan şüpheliyim. Bir astronotla falan çıkmaya başlamış olabilir."

Morgan, "Bunu sadece onun uzayda kaybolması ve sonsuza dek yok olması için dua edebilmek için istiyorsunuz," diyor.

Matt ihanet içinde ona bakar. "Beni bu kadar aşağılık mı görüyorsunuz?" Gracie ona, "Seni sandığından daha iyi tanıyoruz," der.

Telefona uzandım ve karımdan aldım. "Şimdi telefonu kapatacağım."

"Bu konuşma daha bitmedi, Tyler! Yemin ederim, onu uzaya ben göndereceğim-"

Cümlesini tamamlayamadan telefonu kapatıyorum ve Gracie'nin telefonunu kanepenin diğer tarafına fırlatıyorum. Onu kalçalarından kavrayıp ayağa kalktığımda ciyaklıyor ve yere düşmemek için bana tutunmaya zorluyorum.

Yatak odamıza doğru ilerlerken, "Şimdi o sık kafalı gitti, nerede kalmıştık?" diye soruyorum.

38

OLIVER

AVERY ONUN VERDİĞİ DÜKKANIN YEDEK ANAHTARINI ALMALI.

Çünkü onu bana vermesi için ikna etmek çok kolaydı. Kirpiklerimi hızlıca kırıştırdığımda, sıcak cesaretlendirici sözler ve sıkı bir kucaklamayla elime tutuşturdu.

Alet kutuları takırtılar çıkararak fayanslara düşüyor, ben de irkiliyorum ve neden oldukları olası hasarı değerlendirmek için acele ediyorum. Ekibim her birini kaydırmamı ve her birini ne kadar gergin olduğumu gösteren bir bakışla sabitlemeden önce herhangi bir ezik ya da parça olmadığından emin olmak için bir elimi altındaki karoların üzerinde gezdirmemi izliyor.

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum.

Hart beyzbol şapkasını ve belindeki gevşek alet kemerini ayarlarken, "Tamamdır, Teğmen," diye sesleniyor.

"Kırarsan, tamir edersin. Bu konuda bana yardım etmeye geldiğiniz için hepinize minnettarım, ancak bugün sigortam kısa."

"Sadece bugün mü? Geçen vardiyada seni masa başı görevine verdiğinde Kaptan'a saldırmaya başlayacağını düşünmüştüm," diyor Adams, bu hatırlatmadan duyduğum hoşnutsuzluğu besleyerek.

Masa başı görevi hiçbir zaman dünyanın sonu olmadı. Ama bana çoğu zaman öyleymiş gibi geliyor. Masa başında çok gerginim. Dışarıda hayat kurtarmak istiyorum.

Ben ekibimin sirenler alarak dışarı çıkışını izlerken içeride kilitli kaldım.

Bu hak etmediğim anlamına gelmiyor. Geçen vardiya boyunca tavrım çok kötüydü ve eminim ki bir gün önce yaşadığım olaylar kafamı allak bullak etti. O hayatıma geri dönmeden önce yapabildiğim her şeyi şimdi o yanımda olmadan başarmam imkânsız. Kiraladığı araç yerine benim aracımı kullanmayı reddetmesi de beni strese sokan bir başka şey.

Son dört gündür aklımda onu yardım etmeme izin vermesi için ikna etmenin yolları vardı ama dn babamla konuştuğumdan beri kendimi ona kanıtlamak için ne yapabileceğime odaklandım. Yapmak istediğim tek şey onun için dükkânını tamamlamak olmasa da, başlangıç için bir yer.

Annem, Chris'e teklif ettiği velayet şartlarını kesinleştirmek için Avery'yi bugün bir avukatla görüşmeye götüreceğini söyledi. Kulaklarıma müzik gibi geldi. Ona karşı ayak diremesinin verdiği g ve zgven beni gururlandırdı.

Avery günlerdir dükkâna gelmedi ve annemden onu  gün daha dükkândan uzak tutacak kadar meşgul etmeye çalışacağına dair söz aldım. Ben bir sonraki vardiyadan çıktığımda onun için hazır olacak.

Ekibim bana yardım teklif etmekte tereddüt etmedi ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemeyecekler.

Adams'a, "Ben olsam sana vururdum, Kaptan'a değil," diye cevap verdim.

Küstahça gülüyor. "Evet, evet. Sadece neye ihtiyaın olduğunu söyle."

"n büro ve dinlenme odası için yeni tezgahlar sipariş ettim, eğer içinizden biri montaja yardım edebilirse birkaç dakika içinde gelmeleri gerekiyor. Yeni raflar yerleştirilmeden önce iek soğutucusunun temizlenmesi gerekiyor ve amcamın kamyonetinin arkasında içeriye getirilmesi gereken bazı mobilyalar ve banyo için yeni bir makyaj masası var."

"Tezgahı aldım. Bu kurulana kadar kamyondaki eşyaları içeri getirmek için beklemek ister misin?" Patel duvara yaslanarak soruyor.

"Hepsini getirip tek bir duvar boyunca yerleştirirsek, tezgahlar için yolumuzdan çekilmiş olur. Mermer oldukları için tonlarca ağırlıkları var. Fazladan bir çift ele ihtiyacın olursa haber ver," diye cevap veriyorum.

Ekibimden üç kişi daha soğutucuyu ve banyoyu temizlemek için gönüllü oluyor ve hiç tereddüt etmeden lavaboya gidip getirdiğim kovaları sabun ve suyla dolduruyor.

Adams yanımdan geçip dükkanın kapısını açarak içeri giren adama soru dolu gözlerle bakıyor. Gömleğindeki işletme adını okuyunca elimi ona doğru uzatıyorum.

"Tezgâhtar adam mı?" Adams soruyor.

Adam elimi sıkarak, "Travis, ama evet. Benim için fazladan bir çift elin var mı?"

"Gitmeye hazır mı?" Patel, Travis'e doğru adım atıp onunla birlikte dışarı çıkmadan önce sorar.

"Kaldırma görevinde sen ve ben varız o zaman?" Adams omzunu benimkine vuruyor.

Hart önümüze çıktı. "Benden ne istiyorsun?" "Avery herkes içinde en çok seni seviyor. Var mısın daha kişisel bir iş mi?"

"En çok onu sevmiyor," diye homurdanıyor Adams.

Hart ona gözlerini devirir. "Evet, öyle. Ama yine de senin fikrinin bir önemi yok. Benden ne istiyorsunuz, Teğmen?"

"Daha önce hiç çocuk köşesi tasarladınız mı?"

"Hayır, ama meydan okumaya hazırım. Ne bilmem gerekiyor?"

Ona bilgileri hızlıca aktarmayı hedefliyorum ama sonunda yirmi dakikamı Nova'yla ilgili her şeyi anlatarak geçiriyorum. Kurbağalara, kreplerine serpiştirdiği şekerlere ve baleye olan takıntısından karanlıktan korkmasına ve evde beliren örümceklerle ilgilenen kişi olma cesaretine kadar. Bazıları

Bilgilerin bir kısmı verdiğim görev için yararlı değil, ancak bu beni durdurmaya yetmiyor.

Hart bana sırtıtmaya başladıktan sonra bile, başı hafifçe titriyor, gevezeliğime son vermiyorum. Ancak söyleyecek bir şeyim kalmadığında nihayet konuyu kapatıyorum.

Ben aklıma geri dönüp söyleyecek başka bir şey bulamadan dükkândan çıkıp gidiyor ama bu peşini bıraktığım anlamına gelmiyor. Tam tersi aslında.

Etrafımda hareket eden insanları görmezden geliyorum ve planımın başka bir bölümünü uyguluyorum, bu sadece Nova için.

İkinci pembe koltuğu yerine yerleştirdikten sonra Adams, "Bugünden sonra sırtımdaki yaralar için seni dava edeceğim, Bateman," diye homurdanıyor.

"Bunun sırtınız için çok fazla yük olduğunu düşünüyorsanız, belki de emekliliği düşünmenin zamanı gelmiştir."

"Öldüğümde emekli olacağım."

Boğazımın arkasından derin, neşeli bir ses çıkarıyorum.

"Zaten ölüysen emekli olmanın bir anlamı yok."

"Senden sadece birkaç yaş büyüğüm, ahmak."

"Aklen mi, bedenlen mi?"

"İkisi de."

"Sen öyle diyorsan."

"Sana uykumda bile bench press yapabilirim," diye övünüyor. "Kıçından konuşuyorsun."

"Sanırım aslında konuşmamamı tercih ediyorum. Sadece homurdandığın ve mırıldandığın günler hayatımın en güzel günleriydi."

Cam kaplı sehpanın yerini ayarlıyorum ve homurdanarak cevap veriyorum, sonra da bir cevap beklemesi için yanından ayrılıyorum. Dükkân limon temizleyici gibi kokuyor ve

herhangi bir büyük açılış için tamamen hazır değil, ancak yakın.

Son birkaç işi Avery'nin tamamlamasına bıraktım. Burası onun mekânı ve tüm son rötuşlar ve kararlar ona ait olmalı.

Köşeye sıkışmış iki koltuk ve sehpa, raf ünitelerinden oluşan bir duvarın önünde, alanı doldurmak için şansımı denediğim birkaç raf seti dışındaki tek mobilya parçalarıydı. Koltuklar, annemin buraya adını verdiği İsveç çiçekleriyle aynı soluk pembe tonunda ve annem bu sabah dükkânda koltukların rahatlığını test ettiğinde, başkası almadan önce onları almamı söylemekte gecikmedi.

Şimdi buradalar, doğru kararı verdiğimi biliyorum. Ekibimin çoğu gitti, geriye sadece Adams ve ben Hart'ın Nova'nın köşesini hazırlamasını bekliyoruz.

"Ne düşünüyorsun Oliver?" diye soruyor, artık Adams'la tartışmadığımı fark ederek. "Sence Nova beğenecek mi?"

"Yapacak."

Hart'ın daha önce mağazadan aldığı yuvarlak masa bir araya getirildi ve minik kurbağalar, dün gece araştırdığım İsveç çiçeklerinin bir bale terlikleri ve dağınık çok renkli serpintilerle boyandı. Fazla bir şey değil -henüz değil- ama olacak. Şimdilik, Nova için buraya getirilmiş bir ev parçası.

"Avery'nin küçük kızını gerçekten seviyorsun, ha?"

Soruyu Hart soruyor ama Adams da bana bakıyor ve bir cevap bekliyor.

"Evet." Yeterli gelmiyor.

Adams pembe sandalyelerden birine oturur ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğilir. "Babayla ilgili bir gelişme var mı?"

"Henüz değil."

Bu konuda pek bir şey bilmiyorlar ve şimdilik bu şekilde kalmasını istiyorum. Avery'nin onların her şeyi bilmesine ihtiyacı yok.

cesur detaylar.

"Babam pisliğin tekiydi. Bazen hayatımızda yer almaya değmezler" diyor Hart.

"Bu önce Avery'nin sonra da Nova'nın seçimi olacak. Neyi seçerlerse seçsinler, ben yanlarında olacağım."

Yerden bana gülümsüyor. "Sen iyi bir ." "En azı gibi geliyor."

"Çünkü sen dik duran bir adamsın. Bazen çok huysuz oluyorsun ama iyi birisin. Dürüst ve onurlu. Bazen asgari nitelikleri bile bulmak zor olabiliyor çünkü herkes pislik olmak istiyor," diyor Adams.

"İyi bir insan olduğum için ödül istemiyorum. Sadece onları istiyorum."

"Bayıldım," diye mırıldanıyor Hart.

"Ona yaltaklanma Hart. Zaten kendi iyiliği için fazla kibirli," diyerek onu azarlar.

Kaşlarını kaldırdım. "Ayakta duran bir adam olduğumu sanıyordum? Hangisi?"

Ayağa kalkıyor ve iri bedenini bana doğru sürüklüyor. Donuk bir ifadeyle beni kucaklıyor.

"Onlar için iyi şeyler yaptınız. Ailenizi tanımak için daha fazla zaman geçirmek için sabırsızlanıyorum, Teğmen."

Sözlerinin ardından şaşırtıcı bir duygu kabarması yaşıyor ve kucaklaşmaya karşılık sırtını tokatlamadan önce boğazımı temizliyorum.

"Teşekkür ederim."

"Avery'nin bu huysuzluğu senden söküp atabileceğine dair hâlâ umudum var."

"Özlersin," diyorum.

"Acı gerçek bu değil mi? Sabah vardiyada görüşürüz. Bu sefer masada sıkışıp kalmamaya çalış, tamam mı? Seni özledim."

Geri çekilip saçlarını gözlerinden uzaklaştırdığında çenemi sallayarak onaylıyorum. "İyi olacağım."

"Ve Tanrı aşkına, bunun Avery'nin seni evde beklemediği son vardiya olduğundan emin ol. Artık üzgün Oliver'a katlanamıyorum," diye ekliyor.

"Planımız bu."

"Harika. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana sorma. Yarın işe gidene kadar sıcak bir banyoda oturmam gerekiyor." Hart'a el sallıyor. "Sanat ve el işlerini bitir ve eve git çaylak. İşe yorgun geldiğin için puan alamazsın."

Masadaki boya fırçalarını plastik bir kaptan toplamadan önce onu tersliyor. "Yarın görüşürüz, günışığım."

Adams giderken ıslık çalıyor ve bir dakika sonra Hart tüm eşyalarını çantasına tıktırmaya başlıyor. Üzerine boya sürülmüş kâğıt tabağı alıp tezgâhın yanındaki çöp torbasına atıyorum.

"Buna bayılacaklar Oliver. Güzel bir jestti," diyor.

"Umarım. Daha azı olursa yapacak başka bir şey bulurum."

"Bu konuda yardıma ihtiyacınız olursa, meydan okumaya hazırım."

"Teşekkürler çaylak."

"Becs çalışıyor. Rebecca bile."

"Uzun bir süre daha çaylak olacaksın. Buna alışsan iyi olur."

Öfkelendi. "Doğru."

"Yarın sabah görüşürüz." "İyi geceler, Teğmen."

Sokağa çıkıp küçük bir arabanın içinde kaybolurken kapıyı ona açık tutuyorum. O gittikten sonra kapının kilidini açıyorum ve dükkândaki değişiklikleri gözden geçiriyorum.

Bitiş çizgisine çok yakın.

Umarım ben de öyleyimdir.

39

AVERY

"TEŞEKKÜR EDERİM, GRACIE," DIYORUM, KOLLARIMI KENARA YASLAYARAK açılmamış pencerenin.

Range Rover ona bu şekilde dokunduğum için kendimi kötü hissetmeme neden olacak kadar süslü ama bu pozisyon arkamdaki binaya sırtımı dönmeme yardımcı oluyor ve bu sınır birkaç dakika daha yerinde kalıyor.

Gracie tasarım güneş gözlüklerini saçlarının arasına sıkıştırıyor ve bana göz kırpmıyor. "Senin için şoförlük yapmaya her zaman hazırım, tatlım."

"Bir saniye burada durabilir miyim?"

"Orada istediğin kadar durabilirsin. Acelem yok."

Ona hafif bir gülümseme sunuyorum. Elimdeki kâğıtlar kalın ve ağır. "Ona ne istediğimi söylediğimde ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Doğru kararı verdiğini hissettirecek şey değil, eminim. Ama yaptın, Avery. Hem senin hem de Nova için en iyisi bu."

"Bunu içten içe biliyorum. Nova'nın hayatında istikrar ve güvene ihtiyacı var, hayal kırıklığı ve belirsizliğe değil. Ama bana kızacağından da endişe ediyorum. Ya bu yüzden onu bana karşı kıskırtmaya çalışırsa?"

"Eğer bunu yapmaya cüret ederse, yeryüzünden silinir gider. Bundan eminim," diye açıklıyor.

"Birinin onu benim için öldürme ihtimali karşısında gurur duymalı mıyım emin değilim."

"Kimse öldürmekle ilgili bir şey söylemedi."

Bir kahkaha atıyorum ve ellerimi kapıya vuruyorum. "Ben bunu yaparken beni beklemek zorunda değilsin."

"Hiçbir yere gitmiyorum. İşin bittiğinde burada olacağım."

"Pekâlâ. Hemen dönerim," diyorum son bir sakinleştirici nefesle

bu beni hiç rahatlatmıyor.

"Kıçını duvara yapıştır, Avery. Bunu hak ediyor."

Onun sözlerini Chris'in kaldırımına ve apartmanının girişine taşıyorum. Tuş takımındaki daire numarasına parmağımla dokunarak beni içeri almasını bekliyorum.

Bir saat önce ona attığım mesajdan sonra beni bekliyordu. Ama yine de kapıyı açmadan önce beni girişte üç dakika bekletiyor.

"Lanet olası pislik," diye mırıldandım.

Burada asansör yok, bu yüzden merdivenleri kullanıyorum, konuşmamı zihnimde üç kez daha tekrarlarken iki katı her zamankinden daha yavaş çıkıyorum.

Ezberledim ama biliyorum ki ağzını açıp konuşmaya başladığı anda prova ettiğim her kelimeyi unutacağım. Öfkesi savaştırmamı ya da kaçmamı tetikleyecek, ama ben her zaman yaptığım gibi kalıp savaşıacağım. Daha önce hiç yapmadığım kadar sert.

Üçüncü kata çıkıp koridorda ilerlemeye başladığımda dairesinin kapısı çoktan açılmıştı. Kollarını kavuşturmuş, sırtını kapının pervazına dayamış, beni görüş alanında tutuyor ve ona doğru attığım her adımı izliyor.

Her zamanki kot pantolonu ve kapüşonuyla sırık gibi görünüyor. Oliver'ın tam tersi.

Bana ilk sorduğu şey "Seni buraya kim getirdi?" oldu.

"Merhaba, Chris."

Kapıyı kapatmadan önce beni içeri almak için kenara çekildi. "Güzel bir araba. Senin mi?"

"Hayır. Bu Oliver'ın annesinin arabası."

"Tabii ki öyle."

Yıllardır içini görmediğim evin manzarasını seyretmekle o kadar meşgulüm ki, onun kışkırtıcı sözlerine cevap veremiyorum. Binanın kendisi eskimiş olsa da, sahipleri dairelerin kendilerini güncel tutmak için iyi bir iş çıkarmışlar.

Tek kapılı beyaz bir buzdolabı ve ona uygun bir fırını olan L şeklinde küçük bir mutfak, insan yapımı bir bataklığa bakan güzel pencereler ve eskiden tepeden tırnağa aile eşyalarıyla kaplı olan küçük ama rahat bir yaşam alanı var. fotoğraflar ama şimdi boş, yavan.

Surrey benim için birçok anı barındırıyor ve bunların çoğu burada, bu apartmanda yaşandı. Ancak burası o zamanki yer değil ve bir daha asla olmayacak.

"Nova'nın tüm eşyalarını nerede saklıyorsun? Odasında kilitli mi?" Açıkça soruyorum.

"Burayı daha küçük hissettiriyorlar. O burada değilken, onlar kaldırılır."

"Gerçek neden bu mu, yoksa davet ettiklerinizin bir kızınız olduğunu bilmesini istemiyor musunuz?"

Burun delikleri parlıyor. "Zaten kendi sonuçlarını çıkardıysan, neden sorma zahmetine giriyorsun?"

Elimdeki kâğıtlar ağırlaşıyor, her hafif kırıksık bana buraya neden geldiğimi hatırlatıyor. Vancouver'dan Surrey'e yaptığım kırk beş dakikalık yolculuk boşa gitmeyecek.

İleriye doğru büyük bir adım atarak kâğıtları göğsüne ittim ve tıslamadan önce onlara uzanmasını bekledim: "Bu bizim yeni velayet anlaşmamız. Okuyun ve her satırın altına imzalayın. Eğer kabul etmezsen, arabuluculuğu deneyeceğiz ve bu da işe yaramazsa, bir sonraki adımda hakime gideceğiz. Ama beni bir daha asla ama asla kızımızla tehdit etmeyeceksin, Chris. Anlaşıldı mı?"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye soruyor, gözlerini kocaman açmış ve dudaklarını birbirine bastırarak.

Anlaşmanın ön sayfasındaki yazıları yıldırım hızıyla gözden geçiriyor ve ben de kendimi inanılmaz derecede beğenmiş hissediyorum.

bir tepki vermesini sağladı. Gerçekliğin sert tokadını hissetmesinin zamanı gelmişti.

Kulübe hoş geldin, pislik.

"Buraya seni ve Surrey'i özlediğim için gelmedim, Chris. Hayatımda hâlâ söz sahibi olduğumu düşünmenle işimin bittiğini bilmeni sağlamak için geldim. Şu andan itibaren bilmen gereken her şey bu anlaşmanın içinde. Seninle benim aramdaki temasın kapsamı da dahil."

Ya da eksikliği. Nova hakkında konuşmadığımız sürece, ikimizden de tek kelime çıkmayacak.

Bir sonraki sayfayı ve sonra bir sonrakini çeviriyor, sadece diğerlerinden daha fazla dikkat etmesini beklediğim bölüme rastladığında araştırmasına ara veriyor.

"Nafaka istemiyor musun?"

İfademi boş tutuyorum. "Hayır. O parayı Nova buradayken onunla ilgilenmek için kullanmanı tercih ederim. Anlaşmada tatillerle ilgili daha fazla şey var."

"Onları şimdi benimle paylaşacak mısın?"

Bir kahkahayı yutuyorum. "Hayır ama her bayramdan sonra onunla vakit geçirmek için belirli bir günün olacak. Yine de, geçmişte onları kutlamayı ne kadar az önemseydiğini düşünürsek, bazı koşullar var. Öncelikle, hem doğum günü hem de Noel için benden bir hediye fikirleri listesi alacaksın ve bu ürünlerden en az birini ona alman beklenecek. Eğer bir şeyi karşılayamazsanız, size gereken parayı göndereceğim. Ve eğer bu parayı alır ve yine de yerine getirmezsensiz, tüm tatil kutlamaları elinizden alınacaktır."

Gururunun incindiği çenesinin gerilmesinden ve yanaklarının kızarmasından belli oluyor. Çektiği acının her anından zevk alıyorum.

Tüm bunlar için uzun zamandır bekliyordum ve arkamda bir hukuk ekibi ve ailemle her şeyi ortaya dökmek inanılmaz derecede özgür hissettiriyor. Onun bakım ve sorumluluk eksikliğinin yansımaları yıllarca üzerimde baskı yarattı,

ama artık yok. Bu bugün sona eriyor. Ondan, benim ve Nova'nın üzerindeki etkisinden kurtulmanın zamanı geldi.

"Ve ikincisi," diye devam ediyorum, omurgam dik, "eğer seninle kutlama yapmayı reddederse, bu kadar. Bu her şey için geçerli, bayramlar dışında bile.

"Bir çok kez çuvallarsan, zamanını harcamaya değmeyeceğine karar verir, Chris. Ve ben de her adımında ona destek olacağım. Bu ciddi bir iş. Kaybedip tekrar tekrar gelip kazanmaya çalışabileceğin bir oyun değil bu. Eğer onu bu şekilde incitmeye devam edersen, oyun biter. Başka şansın yok. Onu sonsuza dek kaybedeceksin ve ben de kararını yeniden gözden geçirmesi için onu cesaretlendirirken yanında olamayacağım."

Bir sonraki ve son sayfaya geçerken bana bakıyor ve dudaklarını ıslatmak için dilini oynatıyor. Bu garip alışkanlığı karşısında irkiliyorum ve bu adamın hem duygusal hem de cinsel olarak istediğim şey olduğunu düşünecek kadar neyim var diye ciddi ciddi düşünüyorum.

"Bunu incelemek için kendi avukatıma ihtiyacım olacak. Eğer kabul etmeye değer olduğuna karar verirsem," diye homurdanıyor.

"İki hafta kalabilirsin."

"Tamam."

"Bu hafta sonu onu götürebilecek misin?"

"İznim var mı?"

Sakinliğimi koruyarak yavaşça nefes veriyorum. "Evet, onu görmene izin var. Artık erken bırakmalar olmadığı sürece her iki hafta sonu da senin olacak. Geçen sefer onu sanki bir yükten başka bir şey değilmiş gibi bir kenara attığında gerçekten incindi. Bu ona yapıştı."

"Bir şey çıktı."

"Evet, eminim. Artık bir önemi yok. Cumartesi sabahı dokuzda evde ol yeter. Geç kalırsan, iki hafta daha bekleyebilirsin. Bebeklik yapmaktan bıktım. Sen yetişkin bir adamsın ve babasını tanımak için vakit geçirmek isteyen yedi yaşında bir kızın babasısın. Öyle davranman ve her fırsatta onu hayal kırıklığına uğratmaman için sana yalvarıyorum.

olsun. Sonsuza kadar küçük bir kız olmayacak. Yıllar sonra bu günlere dönüp bakacak ve keşke böyle davranmasaydım diyeceksiniz."

"Ya sen ve Oliver?" diye soruyor bir süre sessiz kaldıktan sonra, gözlerimi kaçırıp elindeki kâğıtlara bakarak. "Bu gerçek mi? Ciddi mi?"

Beynim sorudaki samimiyet karşısında duraksıyor. Ses tonundaki yargılama ve ateş eksikliği şaşırtıcı. Kafa karışıklığı noktasına kadar beklenmedik.

"Durum ciddi," diye cevap veriyorum, ses tonumu güçlü ama yine de nazik tutarak. "O hiçbir yere gitmiyor. Bir süre daha hayatımızda olacak.

. . Umarım uzun bir süre için."

Konuşmak ona acı veriyor gibi görünüyor, ama konuştuğunda, beklediğim kıskançlık orada değil. "Tamam. Cumartesi görüşürüz."

"Evet, belki."

Tartışmaya ara verip dışarı çıkıyorum, kendime olan güvenimi kaybetmeden önce aklımdaki son düşüncayı söyleyecek kadar oyalanıyorum.

"Ne olursa olsun, Chris, umarım kendini toparlarsın. Nova için. Anne ve babasının her ikisini hayatında hak ediyor."

Cevap vermeye fırsat bulamadan kapıyı açıp çıkıyorum, geldiğimde hissettiğimden daha hafif hissediyorum. Hatta umutlu. Göğsümde kalan ağırlığın Chris'le değil, sorduğu adamla bir ilgisi var.

Onsuz geçen birkaç gün çok acımasızdı. Yatağım soğuk ve boş ve Nova'nın kahkahası, Oliver'ın ondan çıkarmasına yardım ettiği zamanki özel tınısını kaybetmiş durumda.

Paket yemeklerden uzaklaştım ve fritözü kullanacak, buzdolabından taşan yemek artıklarını temizleyecek ve Nova'yı zamanında yatağına yatıracak kadar kendimi toparlamayı başardım. Tüm şarap kadehlerim yıkandı ve dolaba geri konuldu ve yerel beyzbol takımlarından biri gelip

şışe bağışları, boş şarap şişelerini yolda sürdükleri kamyonla yüklemelerine izin verdim.

Avukattan gelen faturayı hazmetmek zordu ama ödemek bir başarı gibi hissettirdi. Doğru yönde atılmış bir adım.

Şimdi yapmam gereken tek bir şey kaldı. Konuşup zihnimin ve ruhumun içindekileri dökeceğim bir kişi daha. Oliver'ın yarın mesaisi bitene kadar bekleyebileceğimi düşünmüştüm ama şu anda onu görebilme düşüncesiyle merdivenlerden aşağıya doğru hızlanırken, bunu yapabileceğimden şüpheliyim.

Apartmandan çıkıp kaldırımından aşağıya, Gracie'ye doğru koşuyorum. Kapıyı açıp kendimi onun yanına attığım anda telefonundan başını kaldırıyor.

"Beni itfaiyeye götürebilir misin?"

40

MATT

ON İKİ YIL ÖNCE

"PAPPA, ÄR VI NÄSTAN FRAME?"

"Birdenbire on yaşına mı döndün?" Direksiyonu gevşek bir tutuşla çevirerek soruyorum. "Ve eve vardığımızda İngilizce konuşmaya odaklanmaya çalışmalısın. Aksi takdirde kimse seni anlayamaz."

Kızım dikiz aynasından bana gözlerini deviriyor ve ben de bu tavrına kıkırdıyorum. Bu onun son altı ayda ortaya çıkan yeni bir özelliği. Her zaman gençlerin çocukken melek olduklarında iyi ve tatlı kaldıklarını düşünürdüm, ama görünüşe göre endişelerimi yatıştırmak için kendime söylediğim bir sürü saçmalık.

En azından annesi 18 yaşındayken olduğu kadar korkunç değil. Eğer öyle olsaydı Tanrı hepimize yardım ederdi.

"İsveççe dersleri alabilirlerdi," diyor. Morgan arka koltuğa bakmak için iki büklüm olur. "Başlama, Avery. Bunun adil olmadığını biliyorsun."

Kızımız burnundaki halkayla oynamak için elini uzatıyor. Kahretsin, o şeyden nefret ediyorum. Biri çekiştirse hemen kopar. Morgan'ın, hoşuma gitmeyeceğini bile bile onu gizlice dışarı çıkarıp yaptırdığını asla unutmayacağım.

Siyah saç ve makyaj ... iyi. Bu onu mutlu ediyor ve ne giyerse giysin ya da saçına ne yaparsa yapsın o hala benim güzel prensesim. Ama piercing beni geceleri uykusuz bırakan bir tehlike.

"Sence beni hâlâ hatırlıyorlar mıdır?" Avery daha yumuşak bir sesle, neredeyse utanarak soruyor.

Gözlerimi aynaya çeviriyorum ama bu sefer aynaya bakmıyor. "Tabii ki var, mitt hjärta. Bunu neden soruyorsun ki?"

"Gideli bir yıl oldu."

"Bir yıl hiçbir şeydir. Aile için değil," diye mırıldanıyor Morgan, Avery'nin dizini tutmak için geri uzanıyor.

Avery, "Pek fazla mesajlaşmıyoruz," diye ekliyor.

Hemen . "Kim? Sen ve Maddox mu?"

Omuz silkiyor, otoyol çakıl taşına dönerken camdan dışarı bakıyor. "O ve Cooper. Oliver bazen."

"Bu o kadar kötü bir şey mi? Zaten erkeklerle mesajlaşmana gerek yok. Özellikle de Maddox'la," diyorum.

Karım huffs. "Başlama, Matthew."

"Evet, Matthew," diye yankılanıyor

Avery.

"İsterseniz arabayı kenara çekeyim ve ikinizin Huttons'lara yürümesine izin vereyim?"

Morgan kolumu sevgiyle okşuyor ama ben bu hareketten bir tehdit seziyorum. "Çakılda yürümediğimi biliyorsun. Parmak arası terlik giyiyorum."

"Peki senin bahanen ne?" Avery'ye kaşlarını çatarak soruyorum. "Genelde yürümem."

Kıkırdıyorum, Huttons'ların araba yoluna dönmeden önce flaşörlerimi yakıyorum. Devasa çiftlik evine giden aşırı kayalık yol, Oakley'nin onlara daha fazla mahremiyet sağlama girişimiydi, sanki şehir sınırlarının dışında yaşamak bunu zaten başaramıyormuş gibi.

"Çocuklara dönersek," diye başlıyorum, karımın bana olan kızgınlığını görmezden gelerek. "Duyduğuma göre Maddox NHL seçmelerine hazırlanıyor, Cooper da kafasını resimlerine gömmüş okula hazırlanıyor. Kişisel bir şey değil bebeğim.

Kızların telefonları olacak yaşıta olsalardı sana deli gibi mesaj atacaklarını biliyorum."

Morgan ve benim gibi önce kız çocuk sahibi olmadıkları için arkadaşlarımı asla affetmeyeceğim. Bunun yerine, sanki beni cezalandırmak istercesine hepsi erkek çocuk sahibi olmaya karar verdi. Her biri bencil pisliklerdi.

Tinsley yaşça Avery'ye en yakın kız, ama o zaman bile arada beş yaş fark var. On sekiz yaşındaki hiç kimse on üç yaşındaki biriyle sohbet etmek istemez. Onun yerine, o çocuklarla konuşurken ben acı çekmek zorunda kalıyorum.

Özellikle Tyler'ın oğlu. O herif daha on dört yaşında ama kızıma olan küçük aşkını duydum. Babasına kızıma mesaj atamasın diye telefonunu almasını söylemeliyim. Bu evreden kadar onu odasına kilitlemeli. On dört yaşındaki birine kim telefon verir ki zaten?

Elbette, Avery ilk telefonunu o zaman aldı ama o benim küçük kızım. Kurallar onun için farklı.

"Yani şimdi benim için çok meşgul olduklarını söylüyorsun. Güzel. Sağ ol baba," diye tersliyor Avery, kollarını kavuşturup pencereye dönmeden önce aynadaki mavi gözlerini benimkilere diyor.

Morgan bir tokat atıyor, ben de şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ben ne yaptım ki? Kastettiğim bu değildi, Avery."

"Sen öyle dedin!" diye bağıyor, parmaklarını siyah saçlarına geçirerek. "Yılda sadece bir kez burada olduğumuz için beni tamamen unutacaklar!"

"Tatlım, kimse seni unutmayacak. Bence herkesin seni ne kadar sevdiğini hafife alıyorsun," diye yatıştırıyor Morgan.

Çakıllar kaldırıma dönüşürken arka koltuğa bir bakış atıyorum ve kalbim sıkışıyor. Gözlerinde yaşlar parlıyor, bir tanesi siyah göz kalemini lekelemek için kayıyor. Başparmağının ucuyla dikkatlice siliyor, dudakları gergin bir çizgi halinde.

Garaj yolundaki araç kümesinin yanından geçerken özümlü içime atıyorum ve sonra kiralık arabayı yolun dışında, kenarda durduruyorum. A

Evin ön kapısında bekleyen tanıdık yüzleri gördüğümde içimi bir gurur patlaması kaplıyor.

"Madem herkes seni unuttu, o zaman neden hepsi dışarıda bizim gelmemizi bekliyor?" diye sordum.

Koltuğunda öne doğru eğiliyor ve ön camdan dışarı bakıyor, gözyaşları hızla kuruyor. Ağzında küçük bir gülümseme beliriyor ve ardından kocaman, dişlerini gösteren bir sırıtışa dönüşüyor.

Başka bir şey söylemeden kapıyı hızla açıyor ve bağcıkları çözülmüş Converse'iyile olabildiğince hızlı koşarak kaldırımdan aşağı iniyor. Ona ilk sarılan Maddox oldu ve Oakley ve ben daha çocukken birlikte olacaklarını düşünmüş ya da ummuş olsak da, bunun asla gerçekleşmeyeceği artık çok açık.

Maddox'un başkasına aşık olması bir yana, küçük kızım sporculardan hoşlanmıyor. Yine de çok iyi bir çift arkadaş oldular. Ve buna ihtiyacı var.

"Keşke Kanada'da kalsaydık dediğin oldu mu hiç?" Morgan herkesin kızımızı karşılamasını izlerken soruyor.

Yüz ifadesinde beni endişelendiren bir hüznün var. Yaşadığı her sorunu çözmek için her şeyi yaparım. Ona mutluluk getirmeyen her şeyi yok etmek için. Bunu yapmak için çok uzun zaman harcadım, ama hala sonsuza kadar var.

"Hayır. Bilmiyorum. Biz doğru olanı yaptık, Mo. Ve içimden bir ses buraya istediğimizden daha erken döneceğini söylüyor."

Avery elden ele dolaştırılıyor, kucaklanıyor ve başından öpülüyor. Oakley saçlarını okşuyor ve Tyler'ın en küçük oğlu Jamie parmak uçlarında durarak dudaklarını yanağına yerleştiriyor. Yine de benim dikkatim Oliver'a odaklanmış durumda.

Onunla en son konuşan kişi o, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş sabırla bekliyor. Kızın bakışlarıyla karşılaştığında gözlerinde neredeyse hiç fark edilmeyen bir parıltı var. Benden başka herkes için görünmez. Omurgam oturduğum yerde dikleşiyor.

GörünüŖe göre Maddox'un bahsettiği Ŗu sözde aşkı hafife almıŖım. On dört yaŖında biri birine böyle bakmamalı. Nasıl bakacaklarını bilmemeliler.

Sikeyim.

41

OLIVER

ADAMS GELMEDEN SANİYELER ÖNCE HORTUMU SARMAYI BITİRDİM, Omzunun üzerinden çekerek. İkincisi zaten benim için düz bir şekilde yerleştirilmişti ve ona başlamak için kalçalarımın üzerine düşüyorum. Her iki itişte bir duvardaki saate bakıyorum ve yarın sabaha atlamış olmasını umuyorum.

Sadece bir vardiya daha ve sonra eve, kızlarımın yanına gideceğim. Burada işim bitti ve bunu Avery'ye söylemeye hazırım.

Onun hayatında kalmak için buradayım ve artık geri dönmek için çok geç. Zaten bunun için hiç fırsat olmadı. Bizimleyken yoktu.

Artık bana mahkum ve bunu ona söylemeye hazırım. Benim için onun şımarıklığı ve Nova'nın kıkırdamalarını içermeyen bir gelecek yok. Bunun doğru seçim olduğuna dair tek bir şüphe duymadan onun için her şeyi ortaya koymaya hazırım.

Nabzım güçlü atıyor, onu tekrar kollarıma alma ve ayrıldıktan çok sonra bile ağzımı onunkine değdirecek kadar sert öpme düşüncesinin heyecanı derimin altında uğulduyor. Adını kaburgalarımın kazıyordu ama şimdi ben de aynısını onunkine yapmak istiyorum.

İkinci hortumu bitirip üçüncüye başlamak için yer değiştirdiğimde Adams'ın geri döndüğünü ve her şeyi bilen bir ifadeyle beni izlediğini fark ediyorum.

Dikkatimi tekrar hortum hattına vererek homurdandım, "Yuvarlanmayı tercih ediyorsanız, söylemeniz yeterli."

"Hiç şansın yok. Geçen günden beri sırtım hâlâ ağrıyor."

"O zaman beni izlemeyi bırak."

"Ama değişiklik olsun diye seni çalışırken izlemek çok eğlenceli."

Büyüyen hortum rulosunu sertçe itiyorum ve ona göz kırpmak için başımı çeviriyorum. "Değişiklik olsun diye mi?"

"Seni terlerken görmeyeli bir dakika oldu." "Bu zeminde yeterince terim var zaten."

"Ama işte buradasın. Hortumu yuvarlamak acemiler içindir, Teğmen. Hart neden yapmıyor?"

Nefesim kesiliyor ve zayıf cevabımdan da belli oluyor.

"Çünkü bugün yapmasına gerek yok. Ben hallederim."

İkinci sarılmış hortumu kavramak için eğiliyor ve gülüyor. Sesi duymazdan geliyorum ve sonuncuya geçmeden önce üçüncü hortumu bitiriyorum. İkinci hortumu omzunun üzerinden geçirdiğinde, dördüncü hortumda herhangi bir bükülme olup olmadığını iki kez kontrol ettim ve sarmaya başladım.

"Son birkaç gündür daha iyi bir ruh halindeydiniz.

Dükkânı onarmak yardımcı oldu, değil mi?" diye soruyor.

"Buradan çıkıp ailemi göreceğim için heyecanlıyım,

Brent." Motor bölmesinden dışarı bakıyor ve sırtışı o kadar büyüyor ki aptalca görünüyor. "Fazla bekleyeceğini sanmıyorum.

daha uzun."

Alaycı ses tonu beni onun görüş açısını takip etmeye, pencereleli duvarın diğer kadına odaklanmaya teşvik etmeye yetiyor. Bacaklarım kendiliğinden hareket ederek beni görevimi bırakmaya zorluyor.

"Merak etme, senin için bitireceğim!" Adams sesleniyor ve ben de elimi arkama atarak onaylıyorum.

Ofisin kapısı aramızdaki son sınır ve ben kapıyı araladıktan sonra Avery dönüp bana bakıyor. Ben adımlarımı hızlandırırken masadaki çaylak sandalyesinden kalkıp hızla uzaklaşıyor.

Yumuşak sarı saçları sırtından aşağıya doğru kıvrılmış ve kulağının arkasına toplanmış, kocaman gülümsüyor. Onu kollarımla sarıyorum ve kendime çekiyorum. Vücudumla tamamen sarmalandığında gülüyor ve bu mutluluk verici ses ruhuma işliyor.

Elimi sırtına doğru sürükleyerek ensesini kavriyorum ve gözlerimizin buluşması için başını nazikçe geriye doğru itiyorum. Elektrik mavisi, kendimi bildim bileli en sevdiğim renk.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesimin ne kadar derinleştüğinden utanmadan soruyorum. Sesim ne kadar çaresiz çıkıyor.

Avuçlarını göğsüme bastırıyor ve salyangoz hızıyla boynuma dolamak için yukarı kaldırıyor. Parmak uçlarında çenemi bir kez öpüyor.

"Seni özledim."

"kadar basit mi? Beni özledin mi?"

"Sizi ziyaret etmek istemem için bundan daha fazlasına mı ihtiyacım var?"

Gülüşüm küstahça, istasyonun girişini dolduruyor. "Hayır, prenses. Yapamazsın."

"Yarına kadar bekleyemedim. Meşgulsün, o yüzden fazla kalmayacağım ama . . . Birkaç dakikalığına da olsa gelmem gerekiyordu."

"Beni özlediğin için mi?" Soruyorum, itiyorum, daha fazla kazıyorum.

Mizah gözlerinden daha fazlasını aydınlatıyor. Onu son gördüğümünden bu yana tüm ifadesi daha parlak hale geldi, sanki eskiden mutluluğunu örten bulutlar kalkmış gibi. Küçük bir çocukken olduğu gibi özgür görünüyor.

"Seni özlemek sadece başlangıç, Butternalle." Kendini dengelemek için beni kullanarak daha da öne eğiliyor. Dudakları benimkilere değdiğinde portakal tadı veriyor. "Benim huysuz ayım."

İsim bir an geç fark ediliyor. Ben daha öpemediğim kanımı ateşe veren bir şiddetle öpüyor beni.

takma adımın anlamı hakkında yorum yapıyor. Parmaklarımı boynunun dibindeki tüylerin arasında gezdirirken, iddiamı hatırlatmak için dilimi ağzına sokuyorum. Sadece bu yumuşak dudaklarda değil, onun her santiminde. Zihni, bedeni ve ruhuyla, her zaman onun olduğum gibi o da benim.

"Benimle gel," diye fısıldıyorum, bir elimi onun kine daldırıp sarıyorum. "Ne kadar zamanımız var bilmiyorum ama sana ihtiyacım olanı söylemeden buradan gitmene izin veremem."

Yumuşak bir onay sesiyle bizi ranza odasına çekmeme izin veriyor ve ben kapıyı arkamızdan kapatıp kilidi çevirirken elini elime koyarak bekliyor.

"On ya da iki dakikamız olabilir ama-"

Beni öpüp parmağını çenemde gezdirdiğinde kelimelerim dudaklarında kayboluyor. "Aceleye gerek yok. Seni beklemek için eve dönmekten başka bir yere gitmiyorum."

"Lanet olsun, Avery," diye nefes alıyorum. "Bana bir daha böyle bir şey söylersen aklımı kaçıtırırım."

"Ben kendiminkini çoktan kaybettim."

Başımı sallayarak ellerini tutup aramızda tutuyorum ve düşüncelerimi sabitlemelerine izin veriyorum. Bana rahatça dokunmaya devam ederse, daha konuşmaya başlamadan onu bu yataklardan birinde altına alacağım.

"Seni seviyorum, Avery Miller. Ama kızını da seviyorum. Beni sadece kendi hayatına değil, onun hayatına da sokmanın benim için ne kadar önemli olduğunu sana nasıl anlatacağımı bilemiyorum. İkiniz. . göğsümün içinde görmezden gelmeye alıştığım bu ağrıyan, boş noktayı doldurdunuz. Artık yalnız değilim, hayatım sıkıcı ve yavan değil, çünkü ikinizle birlikte bardağımın dolup taşmaması mümkün değil.

"Aramızdaki bağ ruhun derinliklerinde, bebeğim. Sen moleküler düzeyde benimsin. Bunun nasıl ya da neden olduğunu asla anlayamayacağım ama bunun hayatımızın geri kalanında bana bağlı kalacağın anlamına geldiğini biliyorum."

"Oliver," diye fısıldıyor, tırnakları parmaklarımın alt kısımlarında geziniyor.

"Sana vermem gereken birkaç söz var." "Sözler mi?"

Mırıldanıyorum, dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum ama asla tam olarak dokunmuyorum. "Geçen haftayı, kanepemde uyuyakaldığın ve seni yatağıma taşıdığım ilk gece bunları sana söylemediğim için kendimi tekmeleyerek geçirdim çünkü hepsini duymayı hak ediyorsun. Senin benim için doğru kişi olduğundan hiç şüphem olmadı Avery, ama şunu bilmeni isterim ki parmağına bir yüzük takana kadar tamamen seninim."

"Sana zaten inanıyorum," diyor yanakları kızararak.

"Beni eğlendir o zaman. Lütfen."

Başını sallamadan önce dişlerini alt dudağında gezdiriyor. "Tamam."

"Bunu daha önce de söyledim, ama eylemi sözlerden daha çok takdir eden bir kadın olduğumu biliyorum, bu yüzden tüm bu sözleri yerine getirene kadar, sahip olduğum tek şey sözlerim." Ellerimizi kaldırıyorum ve parmaklarımızı çözüp onunkini göğsüme yaslıyorum. Kalbim göğüs kafesine çarpıyor. "Tek başına çok fazla deneyim yaşadın, zor kararlarla mücadele ettin ve omuzlarında yetişkin bir adamın dizlerini bükecek kadar ağırlık taşıdın, ama bugünden itibaren bunun değişeceğine söz veriyorum."

"Her kötü gününde yanında olmak ve en iyi günlerinde gülümsemene tanıklık etmek istiyorum. Artık hem iyi hem de kötü adam olmak zorunda değilsin. Birini seç ve diğerini bana ver. Her şeyi birlikte yaparız. Ve taşıdığın tüm o ağırlık, bebeğim, silkelen ve . Sen biraz dinlenirken ben yükün çoğunu kaldıracak kadar güçlüyüm. Sonra da ikiye böleriz. Artık tek başına acı çekmek yok. Artık yok. Biz bir takımız."

Gözünün kenarından bir damla yaş süzülüyor ama yanağından aşağı düşmeden önce parmaklarımla uzaklaştırıyorum. Titrek bir nefesle parmaklarını gömleğimin içine sokuyor ve sıkıca kavriyor.

"Hepsi kulağa Kulağa mükemmel geliyor, Oliver. Ama Nova ne olacak? Bütün neresinde? Burada

Bundan daha fazla istediğim bir şey yok. Bana verdiğin tüm bu sözleri yerine getirmeni, ama bir kızın var, bu kolay bir yol olmayacak," diyor temkinli bir şekilde, ama içinde yakaladığım bir iyimserlik var.

"Hiçbir zaman Nova'nın babası olamayacağımı biliyorum. Bu sınırı asla aşmam. Chris unvanını alabilir. Benim onun için olmak istediğim şey, onun benden olmasını istediği her şeydir. Şu anda size söz verebileceğim tek şey, onu her şeyimle seveceğim ve her zaman sadece bir telefon uzağında olacağım. Şu andan itibaren her zaman sevgime, desteğime ve ilgime sahip olacak." "Haftalar önce bana hayatımın on yıl sonra nasıl görünmesini istediğimi bilip bilmediğimi sormuştun ve bebeğim, bu sorunun tek doğru cevabı sen ve Nova'dır."

"Peki ya ileride Nova seni başka bir baba figürü olarak görmeyi seçerse? Hayalini kurduğun o hayat gerçeğe dönüşürse?" Avery soruyor, sesi neredeyse fısıltı gibi.

"O zaman benim onu sevdiğimin yarısı kadar bile beni sevdiği için minnettar olurum."

Gözlerini kırpıştırarak çeneme doğru eğildi. "Seni seviyorum, Oliver Bateman."

"Seni seviyorum, Avery Miller. Yakında Bateman olacağım."

"Yakında mı? Bu çok küstahça. Sadece birkaç ay oldu," diye dalga geçiyor, nefesi boğazımı yıkıyor.

"Her zaman Bateman olması gerekiyordu."

"Babam kabul etmezdi."

"Baban seni istediğimi hep biliyordu."

Arkasına yaslanıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Ne? Hayır, yapmadı."

"Sen on sekiz yaşındayken ziyaret ettiğin yaz, Huttons'ların bahçe kulübesinin arkasında beni çağırmıştı," diyorum.

"O hiçbir şey söylemedi. İkiniz de söylemediniz."

"Sana bir daha bakmayı aklımdan bile on dört yaşındaki kıcımlı dövmele tehdit ettiğini bilmeni istediğinden şüpheliyim," diye homurdandım.

Gülüyor, yumuşuyor. "Her iki durumda da onu dinlemedin. Her zaman hepimizin etrafında dolanıyordun."

"Hayır. Dinlemedim. Hâlâ da ." "Ben de dinlemeni istemezdim."

"Benden ne yapmamı istiyorsun, Avery?" Alçak sesle soruyorum, bir elimi kalçasının etrafında kısıyorum, kavrayışında kıpırdanışını seviyorum, daha da içine bastırıyorum.

Bakışları bize en yakın ranzaya kayıyor. Sikim zonkluyor, birkaç saniye içinde sertleşiyor. Bir iniltiyi yutuyorum.

"Daha önce ne kadar zamanımız var-"

Yangın alarmı çalıyor ve onun sesini kesiyor. Sesi duyunca nefesi kesiliyor ve arkasından görevlinin sesi geliyor, çağırıyor. Nabzım yükseliyor ve sonra hareket ediyorum.

Onu çok hızlı öpüyorum, ama sanki acele etmiyormuşum gibi içimde eriyor. Geri çekilmek acı veriyor ve kendime yarın ikimizin de kaçabileceği bir yer olmayacağını hatırlatmak zorunda kalıyorum.

"Git, kahraman ol" diyor göğsümü iterek. Kapıya doğru geri geri yürürken, ona işaret ediyorum. "Yarın, Prenses."

"Yarın," diye kabul ediyor ve odadan çıkmadan önce gördüğüm son şey onun öpücüğü .

Gecenin geri kalanında aklımda kalan görüntü bu.

EPILOG

AVERY

NOVA BENİ KALDIRIM BOYUNCA ITİYOR, KIKIRDAMALARI YÜKSEK VE On kilometre öteden herkesin duyabileceği kadar gururluyum. Gracie'nin başıma bağlamasına yardım ettiği göz bağı sıkıca oturuyor ve dünyayı zifiri karanlık yapıyor. Kollarımı iki yana açarak engebeli betonda tökezlememeye odaklanıyorum.

"Lütfen beni tökezletmeyin," diye yalvarıyorum ikisine de.

Nova yine kıkırdıyor ve sırtıma sertçe bastırmayı bırakıyor. "Özür dilerim anne."

"Sorun değil, tatlım. Ben de heyecanlıyım."

Gracie, "Ben üç kişiyim ve sizi neyin beklediğini zaten biliyorum," diyor.

"Oliver burada, değil mi?"

Umutlu olduğum kadar utangaç görünüyorum. Dün onu istasyonda gördükten sonra, en hafif tabirle sabırsızlandım. Dün gece uyumak kolay olmadı ve saatlerce onun sesi zihnimde bana yumuşak vaatler verirken dönüp durdum.

Belki de dün gece cipinin garaj yoluna girişini izledikten sonra gidip evine dalmalıyım, ama bu beklenti neredeyse bunu daha tatlı hale getiriyor.

Şimdi, kaldırımdan aşağı inip kollarına koşmaya hazırım.

Beni yakalayacak. Buna hiç şüphe yok. "O burada. Kapıdan içeri dalmaya ve Gördüğüm kadarıyla seni yakalayacağım," diye takılıyor Gracie.

Bu bilgiyi not ediyorum ve yerimizi belli edebilecek diğer her şeye dikkat ediyorum. Taze çekilmiş kahve kokan uzun bir kaldırım ve gürültülü bir sokak ...

"İşini bitirdi mi?" Nova, Crocs ayakkabıları kaldırımda sürtünme sesleri çıkararak soruyor.

"İşi bitti, tatlım. Eminim geri dönmek zorunda kalana kadar ikinizi yalnız bırakmayacaktır."

Nova'yı okuldan erken almak gibi bir alışkanlığım yok ama bu sabah verandaya çıktığımda Nova'nın en sevdiği kurabiyelerden oluşan bir kutu ve kristal vazosuna zor sığacak kadar büyük bir çiçek buketiyle karşılaştığımda her şeye evet diyebilirdim.

Benden onu erken çıkarmamı istemesine gerek yoktu ve isteyeceğinden de şüpheliyim. Çiçeklerin arasına sıkıştırılmış ve bugün için tüm bilgileri içeren el yazısı notu gördüğüm an, bu seçimi kendi başıma yaptım.

Planladığı her şey için burada olmasını istiyorum ve yarım gün okul konusunda herhangi bir tartışması olmadı.

"Tamam!" Nova ciyaklıyor. Adımları hızlanıyor.

Sıcak, zarif bir el benimkini sarıyor ve durana kadar beni ileriye götürüyor. Açılan bir kapının duyduğumda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve kapının salınımından yüzüme çarpan rüzgârı hissediyorum.

Önce limon kokusu çarpıyor burnuma. İçimde bir his, ensemde bir karıncalanma bana nerede olduğumuzu söylüyor. İçimi bir doğruluk hissi dolduruyor ve tereddüt etmeden gülümsüyorum.

"Merhaba, Ollie!" Nova çığlık atıyor, ayakkabıları tekrar yere sürtünürken elleri sırtımdan düşüyor.

Oliver'ın kısık ve sert kahkahası tüylerimi diken diken ediyor. "Hey, fıstık. Anneni benim için buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Bir şey değil," diyor Nova, dükkânı yumuşak bir şingirtı doldurmadan önce. "Bunu senin için yaptım Ollie."

Bir duraklama. "Anahtarlarım için mi?"

"Evet. Annemde de var. Sana mavi bir tane yaptım!"

Boğazım düğümleniyor. Bakmadan, dün gece yatmadan önce yaptığı anahtarlığı ona verdiğini biliyorum.

"Bayıldım. Teşekkürler, Nova." "Bir şey değil!"

Ne dersin, şimdi göz bağıını çıkaralım mı? Sonra bunu anahtarlarıma takmama yardım edebilirsin?"

"Yapabilir miyim?"

"Tabii ki yapabilirsin."

Daha fazla ayakkabı sürtünmesi ve sonra onu arkamda hissediyorum. Gözbağının bağına daha kolay ulaşabilmesi için dizlerimi büküyorum. Bir çekiştiriyor ve yere düşüyor.

Gözlerimdeki ani ışık karşısında gözlerimi kırıştıtırarak bir kahkaha atıyorum. "Teşekkür ederim, Nova."

"Bak, anne. Bak!"

Önce Oliver'ı arıyorum. Onu bulduğumda zaten bana bakıyordu, gözleri parlak ve berraktı. Dudaklarında bir sırıtma ya da kaş çatma değil, bir gülümseme . Göğsümü delip geçen geniş, mutlu bir gülümseme.

"Prenses," diye mırıldanıyor.

"Butternalle."

"Çiçekleri beğendin mi?"

"Yine güller yoktu," diye takılıyorum.

"Eğer bu kadar çok özlüyorsan bir dahaki sefere içine bir tane koyarım."

"Bir dahaki sefere mi?"

Hareket ediyor, bana yaklaşıyor. "Son sana çiçek almak için harcardım, Avery."

Tereddüt etmeden söylenen bu söz, ruhumun derinliklerine gömülen bir başka söz.

Yanımdan bir ses geliyor ve Gracie'ye bakmak için başımı çeviriyorum. Gözyaşları içinde kalan yanakları beni endişelendiriyor ama Oliver ona sadece başını sallamakla yetiniyor.

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı anne?" diye sorar.

Ona gözlerini deviriyor ve elinin tersiyle yanaklarını .
"Seni biraz yalnız bırakmak için arka odada olacağım."

Oliver, omzuna hafif bir yumruk atarak diğer odaya geçmeden önce, "Lavabonun yanında peçeteler var," diye takılıyor.

Onun gidişini izliyorum ve sonunda kendime dükkânın etrafına bakmak için zaman tanıyorum. Her yeni eklenti, Gracie'nin peşinden gidip gözyaşlarına boğulmama bir nefes kaldığını hissettiriyor.

Buraya son geldiğimde olduğundan çok farklı. Artık gerçek bir çiçekçi dükkânı. Boyalı duvarlarında hayat, renk ve sevgi olan bir yer.

"Vay canına," diye nefes alıyorum.

"Beğendin mi?" Oliver usulca sorar.

"Bayıldım. Çok güzel. Mükemmel."

Kurulan yeni tezgahıtan, duvar boyunca inşa edilen tabandan tavana raf ünitelerine ve pencereye asılan yumuşak sarı perdelere kadar her şey düşünülmüş ve özenle satın alınmış. Yavaş bir daire çizerek tüm yeni değişiklikleri inceliyorum ve bir tanesini gördüğümde nefesim kesiliyor.

Nova'nın Köşesi, küçük bir masa ve sandalyelerin üzerindeki duvara rengârenk el yazısıyla boyanmış ve eşleşen karalamalarla süslenmiştir. Masanın üzerine kurbağalar, bale terlikleri, tütüler, çiçekler ve bir tabak kırmızı jöle çizilmiş. İki sandalyenin koltuklarında, dükkânın diğer tarafındaki uyumlu küçük pembe yastıklar var.

"Bunu kendin mi yaptın?" Avucumu bir sandalyenin arkasına sürüyerek soruyorum.

"Yardım aldım. Rebecca masayı boyadı ve mobilyaların seçilmesine yardım etti. Tek istediğim Nova'nın burada kendine ait bir yeri olmasıydı. Onu mümkün olduğunca yanınızda isteyeceğinizi biliyorum ve bu şekilde ikiniz de kendi alanınıza sahip olabilirsiniz. Sen çalışabilirsin, o da resim yapabilir, kitap okuyabilir ya da yapmak istediği herhangi bir şeyi yapabilir. Umarım haddimi aşmamışımdır," diyor ve uzanıp ensesini ovuşturuyor.

Başımı sallayıp zayıf bir gülümseme verirken duygular boğazımı tıkıyor. Mutluluk içimden taşıyor, öyle ki boğulmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Mükemmel, Oliver. Gerçekten. Çok mükemmel."

Sanki onun mutluluğu da benimki kadar çarpıcıymış gibi sırtıyor.

Masanın üzerindeki büyük strafor tabak yığını ve bir avuç boya şişesi, Oliver'ın yanında Nova ile beni izlediği yere dönmemi sağlıyor.

"Bunlar ne için?"

İkisi bana doğru geliyor ve sonra Oliver elimi tutup dudaklarına götürüyor. Nefesimi tutup, elimi bırakıp belime geçmeden önce parmak eklemlerimin her birini öpmesini izliyorum. Sabit ve emin bir tutuşla tutuyor, parmak uçlarının her biri gömleğimi delip tenime işliyor.

"Bu mekanda bazı değişiklikler ve düzeltmeler yapmış olsam da, burası hala sizin. Yaptığım her değişiklikte ya da getirdiğim her eşyada bunu açıkça belirtmeye çalıştım. Ama bu sen ve Nova için. Duvarları el izlerinizle tamamlayabileceğinizi düşündüm. Burayı senin olarak işaretlemek için."

Artık gözyaşlarımı durdurmanın bir yolu yok. İntikam hırsıyla dökülüyorlar ve bir hıçkırık boğazıma kaçtığı anda kaşlarını çatıyor, elleriyle yanaklarımı tutuyor.

Daha küçük bir beden aramıza giriyor ve Nova yüzünü karnıma bastırmadan önce iki kol göğsüme dolanıyor. Oliver'ın diğer kolunu Nova'ya dolamasını ve ikimizi de kendine doğru çekmesini bulanık bakışlarla izliyorum.

"Sorun değil anne. istiyorum. Sen de istiyor musun?" Nova soruyor.

Oliver bakışlarımı tutuyor ve başparmağını kızarmış tenimde gezdiriyor. Dokunuşa doğru eğiliyorum ve nefes almak için gözlerimi kapatıyorum, daha fazla gözyaşı damlıyor.

Onları tekrar açtığımda hâlâ beni izliyor, fikrini beğenmediğimi söylememi bekliyor. Ama ağlamamın nedeni bu değil.

"Bu mükemmel bir fikir Oliver," diyorum titrek bir nefesle, hâlâ kendime güvenim tam. "Ama bu duvarlarda sadece iki el izi istemiyorum."

"Ne?"

Nova başını geriye doğru eğip bana bakıyor ve en az onun kadar şaşkın görünüyor.

"Eğer burayı işaretleyeceksek, bunu bir aile olarak yapmak istiyorum. Ve artık ailemizin bir üyesi daha var," diyorum.

Nova soru sormadan önce kollarını etrafımdan çekip ellerini kendi ellerimde birleştiriyorum. Önünde dizlerimin üzerine çöküşümü ilgiyle izliyor.

"Nova, bebeğim, Oliver'ın erkek arkadaşım olmasını istediğimi söylesem ne hissederdin?"

Omuz silkiyor, sırtıyor. "Harika!"

Yumuşakça gülüyorum. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" "Evet. Birbirinizi öpüyorsunuz."

"Evet, öyle. Ama bu aynı zamanda onun çok fazla etrafta olacağı anlamına da geliyor. Bazen evde kalacak, kahvaltıda ve akşam yemeğinde yanımızda olacak. Hatta benimle birlikte seni baleye götürecek ve zaman zaman okuldan alacak."

Gözleri büyüyor ve dönüp ona bakıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, fıstığım. Ne kadar istersen o kadar yanında olacağım."

"Her zaman! Yaşasın! Bu harika," diye bağırarak Nova kendini onun kollarına bırakıyor. Adam onu kolaylıkla kucaklıyor, saçlarını onun nefret ettiği şekilde bozmak yerine düzeltiyor.

Onlara bir kez daha uzun uzun bakıyorum, gözlerimi bir kez daha masaya indirmeden önce bana verdiği görüntüyü ve mutluluğu ezberliyorum. Sarı boya şişesini elime alıp kapağını açıyorum ve tabağın ortasına kocaman bir daire çiziyorum.

"Bunu yazılı hale getiriyoruz," diye ilan ediyorum. "Geri almak yok. Koşmak yok."

Oliver Nova'yı masada yanıma oturtuyor ve bir tabak alıp üzerine mavi boya fıskırtıyor.

"Her zaman şaka savaşları yapmak ve birbirimize gülmek" diyor.

Nova, bizi izledikten sonra pembe boyaya uzanıyor. Oliver ona kendi tabağını uzatıyor ve o da tabağa çok fazla boya fıskırtıyor. Bundan bahsetmedim.

"Benden ve Oliver'dan ne istiyorsun, tatlım?" "Hediye olarak mı?" diye sorar, boya şişesini yerine koyarken Masaya geri dön.

Oliver dikkatle ona bakar. "Bir söz olarak. Seni mutlu etmek için ne yapabiliriz?"

"Oh," diye mırıldanıyor. "Birlikte okyanusta yüzmeye gidebilir miyiz?"

"Seni mutlu edecekse her gün gidebiliriz" diye yemin ediyor.

"Tamam. Arkadaşlarıma anlatacak komik hikâyelerim olsun istiyorum." Chris'le ilgili o konuşmayı hatırlamak acı verici,

Ama hatırlatmanın, duygularını bastırıp yokmuş gibi davranmasından daha iyi olduğunu bildiğim için bunu sineye çekiyorum. Oliver'la milyonlarca anı biriktireceğini ve bunların çoğunun arkadaşlarına anlatabileceği kadar komik olacağını biliyorum.

Geleceğimiz parlak ve o henüz neler olduğunu tam olarak anlamasa da anlayacak. Ve Oliver'ın onu sevdiği gibi sevmesini kolaylaştıracağını biliyorum.

"Avucunu boyaya bastır ve sonra elini duvara koy tatlım. Oliver ve ben el izlerimizi seninkinin yanına koyacağız," diyorum ona.

Hevesle başını sallıyor ve elini pembe boyanın içine sokuyor. Çok sert bastırdığında ve boya parmaklarının arasında ezildiğinde uzanıp yardım ediyorum.

Kıkırdayarak elini Nova'nın Köşesi'nin yazılı olduğu duvarın yanına götürmeme izin veriyor. Parmaklarını açmasını söylüyorum ve avucunu duvara bastırdığında gülümsüyorum.

"Mükemmel, Nova," diye övüyorum.

Elini duvardan eker ve "Sıra sende anne!" demeden önce alkışlar.

Elimi sarı boyaya bulayıp duvarın üzerinde gezdiriyorum, sol tarafımda onun el izi var. Yumuşak bir baskıyla, el izimin onunkiyle birleşmesine izin veriyorum.

Oliver başımın üstünü öpüyor ve elini Nova'nınkinin karşı tarafındaki duvara bastırıp onunkini bizimkilerin arasına sıkıştırırken bana yakın duruyor.

Bir el büyük, biri küçük ve sonuncusu orta büyüklükte. Artık taşa yazılmış bir aile.

GENİŞLETİLMİŞ EPILOG

OLIVER

BİR YIL SONRA

"Günaydın, karıcığım."

"Günaydın, kocacığım."

Kolumu Avery'nin vücuduna dolayıp onu kendime doğru çekiyorum. Kaliforniya King büyüklüğündeki yatak çok büyüktü. Bay ve Bayan Bateman olarak ilk gecemizi onun üzerimde uyumasıyla geçirmeyi tercih ederdim ama hayır. Bu şeyin büyüklüğü karşısında dehşete kapıldı ve ben karanlık bir odaya uyanıp onu tekrar kollarıma almadan önce uykusunda yuvarlanmaya çalıştı.

Sanki öyle.

"Doyumsuzsun," diye mırıldanarak kıcını sikimin üzerinde oynatıyor.

Acı verici bir şekilde sertleştim ve çıplak vücudunun bana karşı hissi yumuşamama hiç yardımcı olmuyor. Dün gece ve bu sabah erken saatlerde onun içine kaç kez girdiğimin sayısını unuttum ama bunun önemli olmadığını biliyorum.

Onu şimdiden tekrar istiyorum. Kendimi bildim bileli onu her gün istedim ve dün gece itibariyle nihayet bu duyguyu kalıcı hale getirdim.

Alyansının kayışı parmaklarıma değdiğinde serinliyor, kendi yüzüğünü parmaklarımin arasından geçirip parmaklarıma bastırıyor.

hamile karnı. Oradaki hafif şişlik hala gerçeküstü hissettiriyor. Bir rüya gibi.

"Evet, öyle. Ağrın var mı?"

"Mm, hiç değil."

"Güzel." Ellerimizi karnından aşağıya ve kalçalarının arasına kaydırarak parmaklarımı açıyorum ve amını okşuyorum. Islak, göğsümde bir davul gibi çarpan aynı uyarılmayla kaygan. "Bacağını kaldır, bebeğim."

Dediğimi yapıyor ve benimkinin üzerine sıkıştırarak kendini bana açıyor. Sikime sert bir vuruş yapıyorum ve bacaklarının arasına yönlendiriyorum, ucunu açıklığına doğru dürtüyorum.

"Bayan Bateman," diye homurdanıyorum derinlere süzülmeden önce.

İnliyor, başını yastığa yaslıyor ve beni tutmak için omzunun arkasına uzanıyor. "Bay Bateman."

"İyi hissediyor musun? Güzel ve dolu?" "Evet," diye fısıldıyor.

Dudaklarımı omzuna, dün gece ağzımın bıraktığı çürüğün üzerine bastırıyorum. Vücudunun her tarafına dağılmış birkaç tane var ama ben daha çok herkesin görebileceğini bildiğim görünür kısımlarına odaklandım.

Yavaşça yukarı doğru iterek elimi göğsüne götürüyorum ve meme ucunu sıkıyorum, aldığı zevk etrafımdaki duvarlarının sıkılaşmasından belli oluyor. Geriye doğru eğiliyor ve kıpırdanıyor, kıcını bir sızlanmayla kasıklarına yaslıyor.

"Benim bu mükemmel amı özlediğim kadar sen de bu siki özledin, değil mi karıcığım? Sadece birkaç saat sonra bile beni içinde özlüyordun," diye törpüledim.

Sözlerim karşısında titriyor. Tenine küfrediyorum ve dilimi teninin üzerinde gezdirerek onu tadıyorum. Tadı kendisinden çok bana benziyor ve bu gerçek doğrudan sikime gidiyor. Ben sahiplenici bir sikiciyim ve bunu hiç şu an hissettiğim kadar güçlü hissetmemiştim.

"Sana ihtiyacın olanı vereceğim. Beni böyle sıkmaya devam et, ben de bu muhtaç amcığı dölle doldurayım prenses. O kadar doymuş olacaksın ki çarşafalara ve damlayacaksın. Sonra seni banyoya taşıyacağım.

ve her şeyi yapardım. Zaten hamile olmasaydın, balayımızın sonuna kadar seni oraya götürürdüm."

"Oliver, kahretsin," diye haykırıyor, kalçalarını umutsuzca sallayarak bana karşılık veriyor.

Boğazını sıkıyorum ve kasıklarım gerilirken mırıldanıyorum. "Evet, bebeğim. Sana istediğini vermeden önce bu siki ıslatmalısın."

"Evet!" diye bağıyor, öfkeyle başını sallıyor.

Orgazmı hızlı ve güçlü oluyor. Çok hassas ve onu istediği şekilde nasıl orgazm edeceğimi öğrenmek için bir yıldan fazla zamanım oldu. Vücudunu en az onun kadar iyi ve ona bu zevki tattırmaktan asla sıkılmayacağım.

Kendimi bırakıyorum ve kulağına sert iniltilerle boşalıyorum. Kabzasına kadar gömüldüm, onu dölle doldururken hareket etmiyorum, her darbe derinlere fırlıyor. Sarhoş edici ve işim bittiğinde, saniyeler, dakikalar, belki de bu şekilde kalıyorum.

"Bebek iyi mi?" Elimi karnının üzerinde gezdirerek mırıldanıyorum.

Bana gülüyor. "Bebek gayet iyi. Tıpkı her seks yaptığımızda söylediğim gibi."

"Asla çok güvende olamazsın."

"O mükemmel Oliver," diyerek beni tatmin ediyor.

Hamile olduğu haberi üç ay önce, sadece bir kez denedikten sonra geldi. On ay önce Linnea and Lilliesin büyük açılış gecesinden sonra, başka bir çocuk isteyip istemediğinden emin olmadığı konusunda kararlıydı, ancak Adalyn, Cooper ile birlikte Valerie adını verdikleri minik bir kız bebek dünyaya getirdiğinde, fikrini bir anda değiştirdi. Bebek ateşi onu çok etkilemişti ve ben de hiç tereddüt etmeden kabul ettim.

Nova'nın hayatındaki ikinci baba figürü olmak beni her şeyden daha fazla amaç ile doldurdu. Onun hayatındaki rolümü seviyorum ve bir bebek için hazır olduğumu şüphesiz biliyordum. Özellikle de hayatımın aşkıyla.

Boynunu öpüyorum, bıraktığım kırmızı izin üzerinden. "Peki ya sen? Sen mükemmel misin?"

Yüzüme doğru dönüyor ve ben de o rahat edene kadar elimi gevşetiyorum. "Ben mükemmelden bile daha iyiyim. Mutluyum ve seviliyorum. Minnettarım."

"Ben de prenses."

"Yine de açım."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve onu öpüyorum, ağzının yumuşak hissini tadını çıkarıyorum.

"O zaman sana yiyecek bir şeyler alalım."

Benden uzaklaşıyor ve kendini yatağın üzerinden oda servisi menüsünün komodinin üzerinde durduğu yere doğru atıyor. Kıkırdıyorum ve yatak başlığına yaslanıp onu izliyorum.

Tüyleri diken diken oluyor ve göz açıp kapayıncaya kadar yatağın kenarına uzanıp gömleğimi alıyor ve üzerine geçiriyor. Açık bırakarak yanıma bağdaş kurup oturuyor ve menüyü karıştırmaya başlıyor.

Saçları dağınık ve teni kızarmış bir halde ona bakmaktan kendimi alamıyorum, hiç çaba harcamadan ne kadar güzel görüldüğüne hayran kalıyorum. Benim karım, benim hayatım. Geleceğim.

"Bana bakıyorsun. Bunu hissedebiliyorum," diye belirtiyor gözlerini menüden ayırmadan.

"Başka bakılamayacak kadar güzelsin."

Dudakları bir sırtışa dönüşüyor. "Sana ekstra patates kızartması sipariş etmemi istiyorsan, söylemen yeterli."

"Her zaman fazladan patates kızartması isterim ama bunu o yüzden söylemediğimi sen de biliyorsun."

Bana bakıyor, sırtışı yavaş yavaş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Seni seviyorum Oliver."

"Ben de seni seviyorum prenses."

"Şimdi, waffles mi krep mi?" diye soruyor, menüyü okurken dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor.

Otel odamızın kapısı üç kez çalınmadan önce cevap verecek zamanım olmuyor. Meraklı bir ifadeyle dikkatini menüden ayırıp kapıya bakıyor. Yanağına bir öpücük konduruyorum ve yataktan kalkıp iç çamaşırlarımı çekiştiriyorum.

"Kim olduğunu kontrol edeceğim. Yemekleri siz sipariş edebilirsiniz," diyorum.

Yorganı çıplak bacaklarının üzerine çekiyor ve ben onu yatakta bırakmadan önce gömleğimin düğmelerini ilikliyor.

"Onlara söyle," diye . "Annen olmadığı sürece"

"Nova'nın bir sorunu olsa ilk o arardı, bebeğim." "Yine de."

Başımı sallıyorum ve kapıyı çekip açmadan önce ikincil kilidi açıyorum. Kardeşimin yüzü bu sabah görmeyi beklediğim bir yüz değildi.

"Bugünün düğünümün ertesi günü olduğu notunu kaçırdın mı? Bugün beni rahatsız etmemen gerekiyordu," diyorum ona.

Üzerinden yayılan içki kokusu midemi bulandırıyor. Kıyafetlerine yukarıdan aşağıya bir göz attığımda, dün geceden kalma kıyafetlerini bile değıştirmediğini görüyorum. Duş da almamış.

"Üzgünüm, bu kural benim için geçerli değil. Bu acil bir durum. şimdi çekil ve içeri girmeme izin ver," diyor, vücudunu benimkiyle süite girmek için müsait olan bir zerre kadar boşluğun arasına sokmaya çalışarak.

Bir elimi omzuna koyup onu hafifçe geriye doğru itiyorum. "Neyin var senin?"

"Oh, bilirsin işte. Pek bir şey yok."

"Bugün benimle oynama, Jamieson."

Ben yer görüşünü engellemeden önce omzumun üzerinden odaya bakıyor.

"Bu konuyu salonda konuşmak istemiyorum Oliver. Beni içeri al da başka kimse duymasın," diye yalvarıyor sesini alçaltarak.

"Gözlerini karımdan uzak tut," diye uyarıyorum onu. içinde.

Kapıyı arkamızdan kapattım ve o uyarımı görmezden geldi, Avery'nin oturmuş bizi izlediği yatağa doğru yöneliyorum. Bana kaşlarını çatıyor, ben de omuz silkiyorum ve boğazımın yarısına kadar gelen bir hıçkırıkla boğuluyorum.

Jamie kendini yatağın benim tarafıma atıyor ve ben .

"Yerinde olsam orada oturmazdım. Balayı falan," diyorum.

Ne demek istediğimi anlaması bir dakikasını alıyor ve anladığında burnunu kırıştırarak yataktan atlıyor. "Siktir git Oliver. Buranın seks koktuğunu biliyordum."

"Siz konuşurken ben tuvalete gidiyorum," diye mırıldanıyor Avery, yanakları kıpkırmızı ve bakışları daha yakından hissetmek istediğim bir sıcaklıkla bana sabitlenmiş.

Her hareketini takip ediyorum. "Uzun sürmez." "Olabiliriz," diyor Jamie.

Yataktan kayıyor ve adam hemen ondan uzaklaşmayınca, "Gözlerini karımdan çek, pislik" diye bağıriyorum.

Gülmekle övünüyor ama gözlerini bana doğru çeviriyor. "Ona tekrar karın de. Henüz yeterince söylediğini sanmıyorum."

"Ona zaman karım diyebilirim. Şimdi, onunla tekrar yatağa girebilmem için ne yapman gerektiğini söyle."

Esprisi anında kaybolur. "Ben nişanlıyım."

Ona öylece bakıyorum.

"Yalan söylemiyorum. Tanrı'nın eli."

"Biz dindar değiliz."

"Tamam, elini lanet güneşe uzat o zaman. Bilmiyorum. Yalan söylemiyorum."

"Ne zamandan beri nişanlısın? Kiminle?" Belki biraz fazla sert bir şekilde soruyorum. Başım dönüyor.

"Onunla hafta önce tanıştım. Güzel kız."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, çenem gevşiyor. "İyi bir kız mı? İyi bir kız mı? Birine evlenme teklif ettin ve yapabileceğin en iyi şey onun iyi bir kız olduğunu söylemek mi?"

"Tamam, o güzel, muhteşem bir kız. Daha iyi mi? Kahretsin, şu anda taşaklarımı kırma."

"Buraya geldin Jamie. İstersem taşaklarını patlatırım çünkü sen ne yaptın? Evlenecek tipte biri değilsin. Durup dururken güzel bir kıza evlenme teklif edecek tipte de değilsin. Annem onunla tanıştı mı? Baba mı? Ben lanet iyi tanışmadım. Sen bir çok çok aldın.

sarsıntılar. Futbol oynamayı bırakman gerektiğini biliyordum."

Ellerini önünde birleştirip başını sallıyor, yüzü soluyor. "Yavaş ol. Birincisi, sadece üç beyin sarsıntısı geçirdim. İkincisi, hayır. Onunla benden başka kimse tanışmadı. Ama bu bir şey ifade etmiyor. Evleniyoruz, hepsi bu. Yarın haberler yayınlanmadan önce bilmeni istedim."

Çekiniyorum. "Haberler mi?"

"Evet. Yarın açıklayacağım. Gerçekleşiyor." "Hayır. Olmuyor. iptal et. Babamın gelmesini sağlayacağım. Bu konuyu birlikte konuşabiliriz," diyorum ve telefonumu aramaya başlıyorum.

Bileğimi tuttu ve çekti. "Hayır. Babamı aramayacaksın. Onlara henüz söylemeyeceğim."

"Ne?" Bağırıyorum.

"Bağırma!"

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Aklını kaçırmışsın." "Hayır, söylemedim. İkimiz de biliyoruz ki onlara söylersem Beni bunu senin şu anda yaptığın gibi yapmamaya ikna et."

"Seni bunu yapmaman için ikna etmekten başka bir şey yapmamı istiyorsan, bana her şeyi anlatmalısın. Başkalarına blöf yapabilirsin ama ben buna kanmam. Bana neler döndüğünü anlat Jamieson, yoksa yemin ederim annemle babamı arar ve hemen buraya gelmelerini sağlarım."

Daha da soluyor, beyazın hayalet gibi bir tonuna dönüşüyor. Banyo kapısı gıcırdayarak açılıyor ve Avery dışarı çıkıp yanıma geliyor, ona baktığımda gözlerinde endişe parlıyor.

Jamieson odanın karşısındaki küçük kanepeye yığılır ve konuşmadan önce yutkunur. "İyi. Ama kimse bunu öğrenmeyecek. Ailelerimiz bile."

"Tamam."

Ağzından dökülen açıklama beni kanepede ona katılmaya itti, Bateman ailesi için ufukta vahşi bir üç ay var.

En azından bu ve bundan sonraki tüm yolculuklarda eşim yanımda olacak.

SON.

Onun En Büyük Hazinesi'ni okuduğunuz için teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen Amazon ve Goodreads'e yorum bırakın.

En Büyük Aşk serisinin beşinci ve son kitabı 2025 baharında geliyor. Jamieson Bateman, mantık evliliği hikâyesinde sizi gün ışığına çıkarmak üzere.

Tüm yayınlarımdan haberdar olmak için web siteme göz atın!

www.hannahcowanauthor.com

Eğer benim çılgın kurgusal dünyamdaki tüm orijinal aşk hikayelerini okumadıysanız, şimdi bunu yapmanın tam zamanı!

Bu karakterlerden daha fazlasını beklerken, arka listemi inceleyin ya da Maddox ve Braxton ile Greatest Love serisinin başından başlayın!

Küçük bir kasaba olan Cherry Peak'teki bir grup en iyi arkadaşın hikayesini okumak ister misiniz? Zaman zaman ortaya çıkan birkaç tanıdık karakter olabilir ;)

(İkinci nesil) - En Büyük Aşk serisi:

En Büyük Hatası - Maddox ve Braxton (Hokey romantizmi)

Onun En Büyük Macerası - Adalyn ve Cooper (Kardeşler bff, yaş farkı romantizmi)

En Büyük İlham Perisi - Noah ve Tinsley (Rockstar x boksör romantizmi)

En Büyük Hazinesi - Oliver ve Avery

Onun En Büyük ?? - Jamieson ve ?? (Mantık evliliği romantizmi)

İSVEÇÇE ÇEVİRİLER

Butternalle - Huysuz Ayı

"Du är dramatiskt igen." - Yine dramatik davranıyorsun.

"Hej min älskade." - Merhaba, aşkım.

"Mitt hjärta." - Kalbim

"Lägg dig ner med mig, butternalle." - Benimle yat, huysuz ayı.

"Vad som helst." - Herhangi bir şey.

"Jag vill inte att Pappa ska skada Ollie." - Babamın Ollie'ye zarar vermesini istemiyorum.

"Varför är det en man i ditt vardagsrum?" Oturma odanızda neden bir adam var?

"Stilig." - Yakışıklı

AYRICA HANNAH COWAN TARAFINDAN

Swift Hat Trick üçlemesi:

Lucky Hit - Oakley ve Ava (Hokey romantizmi)

Dönemler Arasında (Novella ve BH prequel)

Blissful Hook - Tyler ve Gracie (Hokey romantizmi) **Craving**

The Player - Braden ve Sierra #1 (Boks romantizmi) **Taming The**

Player - Braden ve Sierra #2 (Boks romantizmi)

Fazla Mesai - Matt ve Morgan

Vital Blindside - Adam ve Scarlett (Bekar baba, kadın hokey oyuncusu romantizmi)

Cherry Peak serisi:

Strung Along - Brody Steele ve Annalise Heights (Country müzik yıldızı, mektup arkadaşı romantizmi)

Kıvılcımları Yakalamak - Garrison Beckett ve Poppy Huntsly (FWB, sana katlanamıyorum aşıklar romantizmi)

Chasing Home - Johnny Mitchell ve Aurora Bennett (Günüşiği kovboyu, kara kedi romantizmi)

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, en başından beri burada olan herkese ve bu sürümle beni yeni bulanlara teşekkür ederim. Her uyandığımda ve hayatımı kazanmak için bunu yaptığımda, sonsuza kadar minnettar oluyorum. Sizin sayenizde buradayım ve size teşekkür etmekten asla vazgeçmeyeceğim.

Güzel yaratıcı ruhlardan oluşan muhteşem ekibime, her sürümde yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Books And Moods ekibine bu olağanüstü kapağı ve arka listemdeki diğer tüm kitapları yarattıkları için. Sandra tüm aptalca ve o kadar da aptalca olmayan hatalarımı düzelttiği için. Bu kitabın ve serideki diğer tüm kitapların çarpıcı halkla ilişkiler ve iç çizimleri Jordan.

Lauren-Brooke'a, çarkların dönmesini sağladığın için teşekkür ederim. Sana sadece arkadaşım değil, aynı zamanda geçtiğimiz birkaç ay olmasa aklımı kaybedeceğim fenomen bir asistan dediğim için çok minnettarım.

Hayley, Becci ve Nicole'a. Teşekkür yazılarımda almaktan bıkmadınız mı? Lanet olsun, sizi seviyorum ve sonsuza dek size borçluyum. Sadece en iyi arkadaşlarım değil, aynı zamanda her seferinde bana doğruyu söyleyeceklerine güvendiğim kişiler olduğunuz için teşekkür ederim. İlk seferinde duymadıysanız diye söylüyorum, sizi seviyorum.

Sierra'ya, evet, bu noktada kendi paragrafını alıyorsun. Kaç yıldır sadece arkadaşım değil, aynı zamanda en büyük destekçilerimden ve amigolarımdan biri ve bir alfa okuyucu oldun? Benim için yaptığın ve yaptığın her şeyi ne kadar takdir ettiğimi bilemezsin, şimdi ve adımı duyurmak için mücadele eden bebek bir yazar olduğum zamanlarda. Size minnettarım. Her zaman. Seni seviyorum.

Courtney'e, Catherine'e, Christina'ya -kutsal C'ler- sesleriniz o kadar gür ki, onları bana ve kitaplarıma olan sevginizi dile getirmek için kullandığınızı düşündüğümde hüngür hüngür ağlamak istiyorum. Teşekkür ederim.

Elin'e, çevirilerden atıştırmalıklara ve ikramlara kadar bu kitaptaki İsveç ile ilgili her şey için bana aklını ve zamanını ödünç verdiğin için teşekkür ederim. Teşekkür ederim, teşekkür ederim.

Ve tüm ARC okuyucularıma ve kitaplarım hakkında bağırın herkese teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Hannah, Kanada'da yaşayan yirmi ksur yaşında bir bağımsız yazar. Bayılıcı romantizme takıntılı olduğından, bir adım atmaya ve yüzünüzü yelpazelemenize ve mümkün olan en utanç verici şekilde kıkırdamanıza neden olacak hikayeler yaratmaya karar verdi. Umarım, hikayeleri tam olarak bunu yapmıştır!

Okurlarından haber almayı seven Hannah'ya sosyal medya hesaplarından ulaşabilirsiniz.

Bonus içerik ve gruba özel hediyeler için Hannah'nın okuyucu grubuna katılın!
[Hannah'nın Fıstıkları](#)

Hannah Cowan ile ilgili her şeyden haberdar olmak için haber bltenime abone olun!
www.hannahcowanauthor.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.